

VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

Mrtvá voda

Od „sociologie“ k životařečení

**Svazek I
Dějinně-filozofická
studie**

**Kitež
Mocenské sídlo Ruska
2011**

Strana, rezervovaná pro typografické údaje.

© Publikované materiály jsou dědictvím ruské kultury, a proto nikdo vůči nim nedisponuje osobními autorskými právy. V případě, že si právnická nebo fyzická osoba přisvojí autorská práva na základě zákonem stanoveného pořádku, setká se s odplatou za krádež ve formě nepříjemné "mystiky", překračující rámec jurisdikce. Přesto, každý zájemce má plné právo, vycházející z jemu vlastního chápání společenského prospěchu, kopírovat a publikovat (i pro komerční účely) zde přítomné materiály v plném objemu nebo po částech jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo používá tyto materiály při své činnosti, tak při jejich neúplném citování nebo při odkazech na ně, přijímá na sebe osobní odpovědnost, a v případě vytvoření smyslového kontextu otočením smyslu těchto materiálů jako celku, má šanci setkat se s "mystickou" mimosoudních odplatou.

OBSAH

<i>SLOVO KE ČTENÁŘI</i>	14
<i>ÚVOD</i>	20
<i>I. GLOBÁLNÍ DĚJINNÝ PROCES JAKO DÍLČÍ PROCES V GLOBÁLNÍM EVOLUČNÍM PROCESU BIOSFÉRY</i>	43
<i>II. GLOBÁLNÍ DĚJINNÝ PROCES</i>	59
<i>III. DOSTATEČNĚ VŠEOBECNÁ TEORIE ŘÍZENÍ</i>	89
<i>IV. ŘÍZENÍ V GLOBÁLNÍM DĚJINNÉM PROCESU</i>	134
<i>V. RUSKO (SSSR) V GLOBÁLNÍM DĚJINNÉM PROCESU</i>	165
<i>VI. EURO-AMERICKÝ KONGLOMERÁT A BLOKY V GLOBÁLNÍM DĚJINNÉM PROCESU: TENDENCE ROZVOJE</i>	187
<i>VII. «VÁŠNIVOST»: BIOLOGIE A JINÉ VZÁJEMNĚ VLOŽENÉ PROCESY</i>	243
<i>VIII. CO SE STALO JASNÝM POZDĚJI</i>	273
Teologie ruské civilizace (doplnění z r. 2000)	340

Předmluva k aktuálnímu vydání

„Mrtvá voda“ byla zformována v únoru až červnu 1991 jako «výtah» (shrnutí) z našich předchozích pracovních materiálů, nazvaných „Dehermetizace“¹. Při jejím psaní byl vytyčen cíl *nedopustit rozpad SSSR a s tím související problémy*, v domnění a naději, že vládnoucí stranicko-státní a vědecká „elita“ se vzpomene nebo zalekne, a najde v sobě sílu a mužnost, aby změnila směřování a koncepci reformy v naší zemi. Tento cíl dosažen nebyl. A až po státním krachu SSSR, již v roce 1992, byla „Mrtvá voda“ vydána s nákladem 10 000 výtisků.

Mnozí její čtenáři neznají skutečnou historii vzniku této práce, a proto říkají, že „Mrtvá voda“ je napsána neomalenež hrubým jazykem, bez jakékoliv úcty ke čtenáři. Na počátku totiž tato práce, která se později stala všeobecně dostupnou knihou, vůbec nebyla určena pro široké publikum, ale pro vedení Institutu USA a Kanady AV SSSR, jejichž „intelektuálním“ lídrům se úspěšně dařilo formovat mínění vysokých činitelů SSSR ohledně dalšího směřování vnitřní a vnější politiky strany a státu ve všech oblastech činnosti. I oni nesou přímou vinu a jsou zodpovědní za státní krach SSSR a následné problémy společnosti.

Zpočátku „Mrtvá voda“ představovala takzvanou «nezávislou expertizu»² zprávy na téma vědecko-výzkumné práce **„Vypracování koncepce strategické stability a dynamiky rozvoje scénářů možné spolupráce za podmínky zachování parity perspektivních strategií světových mocností na období do roku 2005“**³, vypracované v Institutu USA a Kanady AV SSSR v roce 1990 (Technické zadání na tuto vědecko-

¹ První hlava „Dehermetizace“ byla zveřejněná v roce 1997. Kromě toho, v roce 2002 byl zveřejněn § 8 páté hlavy „Dehermetizace“ *Trockismus-„leninismus“ uchvacuje „moc“*.

Tyto i všechny další v textu vzpomenuté materiály Koncepce obecné bezpečnosti (KOB) je možné najít na stránce www.dotu.ru (v českém a slovenském jazyce na <http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/> a <https://www.konceptualcz.cz/>).

² Tj. expertizu vypracovanou lidmi, kteří nejsou svázáni kolektivním ručením mafiózního anebo korporativního charakteru v různých sférách činnosti.

³ Jak je vidět už z názvu zprávy, „vizionáři“ z Institutu USA a Kanady AV SSSR se zmýlili ve východiskových údajích při zadávání této vědeckovýzkumné práce; v roce 1990 už žádná parita neexistovala.

výzkumnou práci podepsal po náměstkovi ministra obrany tehdejší zástupce ředitele tohoto institutu A. Kokošin).

Přiměřeně adresátovi byl také zvolen název ne knihy, ale expertní analýzy jedné ze zpráv jmenovaného institutu: „**Jak byste měli reorganizovat B'nai B'rith**“ (**Organizační platforma KSSS - Komunistické strany sovětského svazu**), který zněl podobně, jako práce V. I. Lenina „Jak bychom měli reorganizovat Rabkrin“⁴. Náklad brožury této expertní analýzy tvořilo 5 strojopisných exemplářů, z nichž bylo zkopírováno ještě několik xeroxových exemplářů.

Byl to pokus vklínit se mezi "elitární" aparát řízení SSSR a *skutečné* pohlavary biblické civilizace (tzv. Globálního prediktoru), s cílem přeseknout kanály řízení ze strany prediktoru, a bez doprovodných katastrof přistoupit k transformaci pseudosocialismu na normální spravedlivou lidskou společnost. Tento pokus nebyl korunován úspěchem, protože jedni nevnímali, a druzí v té době už "provedli sázku" v globální hře, kterých se nevzdali.

Tato expertíza byla vydána po státním krachu během cenzurních - ideologických zmatků v r. 1992. Prvotní název, směřovaný ke *konkrétnímu* adresátovi, byl ve vydání r. 1992 nahrazen charakteristikou samotné knihy z poslední věty jejího doslovu (*v tehdejší třetí brožure*). V takové podobě se „Mrtvá voda“ stala dostupná široké čtenářské veřejnosti. To, že byla vydána jako kniha, a stala se v podstatě široce dostupnou, bylo následkem krachu tehdejší státnosti a rozpadu SSSR. Takto byl zveřejněn materiál, jehož osudem, při zachování tehdejší státnosti nebo nekatastrofickém průběhu společenských změn, by bylo ztratit se v archivech ÚV KSSS, státních bezpečnostních služeb a „Státní kontroly Státního dozoru“.

"Elita" sama ve své podstatě představuje svým typem psychiky nevolníky a samolibé arogantní otroky. Otroak reaguje výlučně na pánovo velitelské okřiknutí - jak v něm probudit důstojnost člověka? A zachovalo se v něm vůbec to, co je třeba probudit? To jsou otázky, na které neznáme jinou odpověď, kromě té, že *nevolník si sám musí vzpomenout, že původně*

⁴ Tzv. Dělnicko-rolnická inspekce. Jde o systém silových orgánů, vedených Národním komisariátem, zabírajících se státní kontrolou za raného období sovětu v r. 1920-1934. Jedním z Leninových cílů této práce bylo pravděpodobně znemožnění koncentrace moci do jediných rukou – pozn. překl.

býval svobodným člověkem a že se má chovat v souladu s lidskou důstojností. Pak se i druzí lidé budou k němu chovat lidsky.

I když okřiknutí nezabralo, netřeba se klamat nadějí, že „Mrtvá voda“ (napsána uctivě a zdvořile ke každému, kdo je v ní osobně zmíněn z tehdejší "elity" a přeplněná pokorným titulováním „Vaše Veličenstvo“) byla vyslechnuta, adekvátně pochopena a s vděčností přijata v aparátu pro provedení toho, co by národům SSSR umožnilo vyhnout se mnoha nepříjemnostem; nebo že by Akademie věd, kdyby v ní přišla na chybné názory, vypracovala dokonalejší a srozumitelnější dlouhodobou koncepci života společnosti.

M. S. Gorbačov a celá banda (jakož i jejich předchůdci a následníci) dostali více než dost vlídných a v dobré víře psaných dopisů od mnoha sovětských lidí, kteří se k lídrům stran a státních orgánů chovali s hlubokou úctou a důvěrou, a desetiletí jim psali v upřímném naivním přesvědčení, že vláda něco nevidí, nezná a nechápe. Mnozí pracanti, straničtí i nestraničtí, kteří si nevložili do kapsy nic navíc, i když na to měli zákonný nárok, se léta snažili přivést lídry země k rozumu, zatímco ti si budovali své kariéry; psali maximálně srdečně a uctivě (bez toho negativního postoje k celé té sociální "elitě" a jejím pánům, který je vyjádřen v „Mrtvé vodě“), ale "elitární" chrapouni na ně zvysoka kašlali a dělali si z nich posměšky ve svém úzkém kruhu "komunismu" za stěnami Kremle a bezpečných haciend. A v „Mrtvé vodě“ jim bylo řečeno: „Kuš!“ - na co oni rovněž nedbali, takže zbytečně ...

Pokud by „Mrtvá voda“ byla od začátku určena široké veřejnosti, jejíž každodenní professionalismus je uplatňován mimo sféru státního a národohospodářského řízení, mimo sféru žurnalistiky a sociologických věd, tak by byla napsána v jiném emočně-významovém režimu.

Problém Ruska spočívá v tom, že za posledních tisíc let se téměř všichni (až na vzácné výjimky) stali natolik "nesmělymi", a v podstatě zbabělými, že se zdráhají veřejně nazvat hlupáka hlupákem, padoucha padouchem, parazita parazitem, a řídíce se pravidly „slušnosti“ předstírají, že opravdu nechápou, kdo je hlupák, kdo padouch, kdo parazit a kdo pokrytec. A větší část výhrad ohledně hrubosti jazyka „Mrtvé vody“ se spojuje s touto zvláštností způsobu myšlení, převládajícího v ruské kultuře, ve které kladně vyobrazený padouch může všechno, a pravdu

o něm (*ani soukromě, ani veřejně*) říci nesmíš ... **S tímto je čas už skoncovat. Třeba vše nazývat pravými jmény.**

Proto pokud někdo styl „Mrtvé vody“ vnímá bolavě, tak ať najde mužnost spatřit, v sobě samém, ty „elitářské“ **démonické** ambice, možná neuspokojené v reálném životě, do kterých cíleně tepou informace „Mrtvé vody“. Nebo ať se osvobodí od modloslužby svým idolům, kteří jsou v „Mrtvé vodě“ zavrženi.

Druhá část nespokojených vyčítá autorům „Mrtvé vody“ «neruskost» jejich jazyka⁵. Ve skutečnosti se v „Mrtvé vodě“ na jedné straně textu nachází o mnoho méně cizích slov, než je tomu v jiné literatuře, zasvěcené problémům sociologie a historie. Přičemž mnohá neruská slova se do jejího textu dostala buď při citování (*«akmatická fáze», «etno-perzistentní», «komplementárnost», «diachronická chronologie» — to je ze slovní zásoby L. N. Gumiljova, idola mnohých ruských i neruských euroasijských multi-nacionalistů*), anebo jako znaky epochy (*«pluralita názorů», «meziregionální»⁶ atd.*). V našem vlastním vyprávění se vůbec nevyskytují slova s kořenem cizím pro systém dnes v RF převládajícího ruského jazyka, slova jako: «Objektivizace», «ontologizace», «reflexivní», «relevantnost», «explikace», «heterarchický systém», «imanentní», «paradigma», «metafyzický plán», «mentálnost» atd. «renyxa»⁷, kterých používáním uhrančivě hřeší ruskojazyčná inteligence, přestávající chápat sama sebe. Když se cizí terminologie různých oblastí poznání v jazyce udomácnila, bylo a je jí též *nutné* používat, protože její změna na jakoukoliv jinou terminologii, by byl spolehlivý způsob, jak čtenáři, vychovanému na této, už zdomácnělé terminologii, znemožnit chápání.

Druhá věc je, že v „Mrtvé vodě“ se vyskytují známá slova v neznámých slovních spojeních (*«změna logiky sociálního chování»*)

⁵ Podobné námítky byly vyjadřovány i později. Odpovědi na ně jsou dány v knize VP SSSR „Jazyk náš: jako objektivní danost i jako kultura řeči“. (Poznámka r. 2004).

⁶ Dobový výraz: člen Meziregionální skupiny národních poslanců SSSR.

⁷ Když ruské slovo „čepucha“ («чепуха», v překladu „nesmysl“) napíšeme v azbuce malým ručním písmem — *renyxa*, tak v latince ho bude možné přečíst jako „renyxa“, což je slovo nesrozumitelné a jehož význam nenajdeme v žádném slovníku. Na tomto postavil A. P. Čechov námět jedné ze svých povídek.

a pod.), zde se nedá nic dělat: Když přijde řeč na ty jevy, kterým tradiční sociologie nevěnuje žádnou pozornost, tak čtenář, který se s nimi setká, je bude muset pochopit samostatně, aby si ve svém vnitřním světě vytvořil obraz toho jevu, na který ukazuje neznámé spojení známých slov. Pokud bychom kvůli poukázání na tyto jevy vymysleli úplně nová slova, tak by jejich smysl zůstal pro většinu lidí nepředstavitelný.

Kromě toho, hustota komprese smyslu v přepočtu na jednu stranu textu je vyšší, když používáme dlouhé souvětí. Vzhledem k tomu, že při psaní „Mrtvé vody“ bylo od začátku cílem ušetřit čas a prostředky na strojopis (*aby se zákazníkovi neposílali tlusté rukopisy?*), tak to předurčilo i styl výkladu. Pochopitelně ten, kdo si zvykl přemýšlet v citoslovcích a trojslabičných větách, ne vždy dokáže okamžitě překonat a pochopit větu na čtvrt stránky. Pokud však bude chtít pochopit, o čem se v „Mrtvé vodě“ hovoří, tak si bude muset vzpomenout, jak ještě na základní škole probírali složení věty: Druhy vět (*souřadné souvětí se 2 a více hlavními větami anebo podřadné souvětí s 1 hlavní větou atd.*), podmět, přísudek, přívlastek, příslovečné určení atd. Tj. čtenář všechno potřebné na pochopení dlouhých souvětí už v sobě má; jiná věc je, že to nepoužívá, a žije ve shonu krátkodobých činností, určených citoslovcí a trojslabičnými větami.

Co se týká smyslu samotného obsahu, tak „Mrtvá voda“ (*dokonce i vydání z r. 1992*) je stále na vyšší úrovni, než jakákoliv publikace jejich kritiků, zabývající se stejnou problematikou. Je v ní řečeno mnohé, ale ještě více toho obsahuje *implicitně mezi řádky* v souladu s principem komplementarity informace. A v tom je její přednost, protože bezpečnost každého, kdo s ní přichází do styku, závisí od toho, *nakolik se jeho celkové vnitřní a navenek viditelné chování shoduje se vzájemnou podmíněností toho, co je napsáno přímo i mezi řádkami* v „Mrtvé vodě“.

V době přípravy současného vydání byla část textu vydání z r. 1992 přepracovaná nanovo, přičemž byla odkryta i část toho, co do té doby zůstávalo zamlčeno. Tato zamlčení nepředstavují hermetismus ani esoterismus, které mají za cíl zatajit informace v jinotajích a symbolice. Jde o to, že *v principu není možné* vytvořit informační systém na nosičích s omezenou kapacitou, ve kterém by bylo všechno přímo (*explicitně*) vyjádřeno; vždy bude obsahovat i něco zamlčeného (*implicitní informaci*).

Vždy je ale třeba dbát na to, aby principy vkládané do systému explicitně, byly podporované principy zavedenými do něj implicitně, a tím

spíše, aby oboje ladily s objektivními procesy v nadřazených objemnějších systémech. V prvním vydání „Mrtvé vody“ se tento styl výkladu podařilo udržet na dostatečně vysoké úrovni, i když obsahuje i chyby: Například, Oděskému vojenskému okruhu na začátku Velké Vlastenecké války nevelel I. J. Petrov, a zóna Panamského průplavu i s Panamou byla součástí Kolumbie, a ne Mexika.

V současném vydání v nové úpravě zahrnuje úvod Svazku I, i třetí kapitolu. Přitom je nanovo o hodně podrobněji vysvětlena Dostatečně všeobecná teorie řízení (DVTR). Do Svazku I je navíc přidána osmá kapitola, ve které jsou objasněny otázky, které v předcházejících vydáních „Mrtvé vody“ zůstávaly nezodpovězené.

Ve Svazku II je přepracovaná část o zobrazení Plné funkce řízení ve státních i nestátních strukturách samořízení společnosti a ekonomická část. Z ekonomické části byla odebrána velká část původního textu, avšak nyní je v ní ukázán východ z abstrakcionismu DVTR a «čisté» matematiky do oblasti organizace praktického řízení národního hospodářství na základě metrologicky prokazatelného matematického modelu. Tato část poskytuje ještě jednu formu výkladu DVTR (*metodu dynamického programování*) a v podstatě sjednocuje oba svazky. Zbylý text se měnil pouze stylisticky a opravovaly se očividné chyby a překlepy (*soubory, na základě kterých se připravovalo současné vydání, vznikaly skenováním minulých vydání, vtištěných ruční typografickou sazbou podle strojopisných textů, proto se omlouváme, jestli v textu zůstaly nějaké chyby ze skenování nebo nezpozorované překlepy*). Všechny poznámky pod čarou byly při přípravě aktuálního vydání, fakticky druhé redakce „Mrtvé vody“, zahrnuty do textu (*pozdější poznámky pod čarou jsou označeny rokem jejich vložení*). V textu DVTR jsou vložena zpřesnění a doplnění, tj. základem vydání r. 2011 je vydání z roku 2003.

„Mrtvá voda“ byla psána *pomalou*: V průměru ne rychleji, než pět knižních stran denně. Praxe ukazuje, že ve většině případů i čtení *s pochopením* v ní řečeného neprobíhá rychleji, než jak byla psána, i když samotné texty je možné přečíst (*ve smyslu «nahrát» do paměti*) o hodně rychleji...

I když za posledních 20 let neztratila na aktuálnosti (*první vydání bylo dokončeno koncem června 1991*), i tak je třeba mít při čtení na paměti, že „Mrtvá voda“ je dokumentem dané epochy. Od té doby se změnil nejen

svět, ale v chápání množství otázek a jejich vzájemných souvislostí se posunul dále i VP SSSR⁸.

19. březen — 9. duben 1998

Zpřesnění: 26. listopad 1998; 17. leden 1999;

2. duben 2003;

27. květen 2011

V aktuálním vydání je do osmé kapitoly Svazku II vloženo doplnění, zpřesňující názory na teologické otázky. Ve Svazku II jsou do části zasvěcené informační bezpečnosti přidány tři neočíslované obrázky, které kopírují obrázky 1 až 3 ze Svazku I. Ve zbylé části předkládané vydání kopíruje text Petrohradského vydání „Mrtvé vody“ z r. 1998 s korekcí nalezených překlepů a místy změněnou stylistikou.

21. listopad 2000

Kromě toho, v aktuálním vydání jsme upustili od šišlavě-nesmyslného (*současného ruského*) „pravopisu“, který jsme dodržovali v minulých vydáních. Přitom texty citátů jsou ponechány v obyčejném „pravopise“, aby zůstaly takové, jaké jsou v originále (*kromě záměny «e» na «ě» ve slovech, kde je to nutné*).

⁸ "Vnitřní prediktor Souborné, Sociálně-Spravedlivé Rusi" (zkratka "VP SSSR").

VYSVĚTLENÍ O gramatice

Dnešní platný pravopis, nahrávající šišlavosti běžné hovorové řeči, předepisuje před sykavými a neznělými souhláskami v předponách «bez-», «voz-», «iz-», «raz-» nahrazovat znělé «z» neznělým «s», výsledkem čehož, uvedené «morfémy» (předpony) ve složení slova, ztrácejí smysl. Když se nám nelíbil pravopis nedávající smysl, tak jsme ve svých pracích začali přecházet k pravopisu, který smysl vyjadřuje. Z toho důvodu je lepší psát takto, navzdory šišlavě-nesmyslnému „pravopisu“, který všechny učili ve škole. I když vnímání rozdílů mezi zněním starých hlásek «e» a «ятъ», «и» a «i» se dnes už vytratilo a chybějí i na klávesnici, tak na existenci těchto písmen, jako na nositele smyslu, upozornujeme podle potřeby, zachovávajíc je ve většině případů při psaní «e» a «и».

Kromě toho, v mnoha případech je v dlouhých souvětích možné v našich knihách narazit na interpunkční znaménka, jejichž umístění není předepsané dnešní gramatikou, ale které je vhodné do textu umísťovat, protože jejich posláním je oddělovat různé smyslové jednotky ve složení dlouhých souvětí, což má ulehčit jejich pochopení. Stejnému účelu (*spojení několika slov do jedné smyslové jednotky*) slouží i průběžné podtrhávání textu a zvýrazňování jeho části ve větě kurzívou.

O nutnosti přechodu ke smyslu vyjadřujícímu pravopisu je v materiálech Koncepce obecné bezpečnosti možné se dočíst v knize „*Jazyk náš: jako objektivní danost a jako kultura řeči*“ a konkrétně kapitoly: 2. „*Smysl slov a Smysl řeči*“ a 3.3.3 „*Kultura řeči v Koncepci společenské bezpečnosti*“.

27. únor 2004

Překlad: leden 2019

Poznámky označené hvězdičkou *, jsou většinou poznámky z první, původní verze, které v nynější verzi chyběly. Překladatel považuje tyto poznámky za důležité a proto je, s cílem detailnějšího vysvětlení v rámci překladu ze slovenské verze do české verze, do textu vrátil.

Překlad ze slovenštiny do češtiny kolektiv [Konceptuál CZ](#) květen 2020

Drobné úpravy překladu do češtiny kolektiv [Konceptuál CZ](#) srpen 2022

Mrtvá voda

Od „sociologie“ k životařečení

Svazek I
Dějinnno-filozofická
studie

Svazek I
Dějinně-filozofická
studie

SLOVO KE ČTENÁŘI

„Především do lásky se odívejte, ta je *souhrnem dokonalosti*“, — psal apoštol Pavel Kolosanům (3:14). Celovesmírná láska sjednocuje do harmonie celistvost hierarchie Vesmíru. Lidská „láska“, zaslepená vášněmi a (anebo) lítostí, anebo nenaučená používat daný jí rozum, nepředvídá následky svých a cizích činů, zaprvé, **vůči okolí**, a zadruhé, **vůči sobě**, a rozsívá tak zlo. Takže: Láska minus zodpovědnost za následky svých činů není nic jiného, než dobromyslnost. A dobrými úmysly, vycházejícími většinou z upřímného srdce, je dlážděná cesta do pekla; proto není třeba stavět proti sobě hořící, chvějící se srdce a chladnou hlavu s pokojným rozumem, v jejich jednotě není nic zkaleného ani špínu, ani zlem.

Každý rozum — individuální anebo souborný — řeší v hierarchii Vesmíru především **úlohy samořízení** (v *hranicích možností, poskytnutých hierarchicky vyšším objemnějším řízením*), a **úlohy řízení** ve vztahu k hierarchicky nižším systémům. Tento všeobecný stav je správný jak vůči každému člověku, tak i vůči různým lidským společenstvím, počínajíc rodinou a končíc celým lidstvem. Všichni i každý jeden žijí podle toho, jak zvládají řešit úlohy řízení a samořízení: Dobře anebo špatně; vycházejíc buď z Lásky, anebo vycházejíc ze žádostivosti, kvůli které utlačují okolní svět.

Aktuální práce je pohledem na dějiny (*víceméně pamětní z pohledu dnešního lidstva*) z pozice Dostatečně všeobecné teorie řízení. Dějiny přitom (*podobně jako matematika*) patří mezi přesné vědy. Jestliže se v matematice dají dělat výpočty s přesností na jedno anebo více čísel, tak každý dějinný proces může být popsán⁹:

- S přesností na bezejmenný dav-národ¹⁰ a „osobnost“. Může jít o osobnost vůdce, génia, velkého a moudrého anebo malého

⁹ Následující fragment textu *o dějinách jako o přesné vědě* byl přepracován v r. 2004 s cílem detailnějšího objasnění této otázky.

¹⁰ Podle definice V. G. Belinského: «Dav je skupina lidí, žijících podle tradic a uvažujících podle autorit...». Takovéto lidi v Německu nazývají *filistry* (*česky *filistíny*), a dokud se v ruském jazyce nenajde pro ně uctivější výraz, budeme je takto

a podlého, v závislosti od toho, z pozice **jaké koncepce** organizace života společnosti (*společensko-politické koncepce*) se díváme.

- Při složitější variantě popisu zůstává dav-národ stále bezejmenný, ale k osobnosti vůdce se přidávají další osoby (*stoupení vůdce, jeho nepřátelé, stoupení nepřátel*). Jsou to tzv. «historické osobnosti».

Ale protože s «historickými osobnostmi» jsou v životě a v jejich činnosti spojeni další lidé, patřící do bezejmenného davu v historickém popisu dvou výše uvedených typů, tak v předtím bezejmenném davu-národě je možné odhalit různé zájmové strany. Některé z takovýchto zájmových stran existují jen krátké období v rozpětí aktivního života jednoho pokolení. Přičemž jiné strany se reprodukují v následnosti pokolení, přijímajíc mezi sebe nové lidi jako náhradu za ty, kteří zemřeli. Kromě toho je možné ve společnosti odhalit i různé druhy sociálních skupin: Společenské třídy; profesionální korporace; *v mnohonárodní společnosti v hranicích státu, ale i ve složení celého lidstva — národy a národnosti, národnostní menšiny*, atd. Vzhledem k tomu může být dějinný proces popsán:

- S přesností na konkrétní sociální skupiny.

nazývat (V. V. Odincov, „Lingvistické paradoxy“, Moskva, «Prosveščenie», r. 1988, str. 33).

Jestli «filistra» pojmenujeme rusky, tak je to *tlupár* (člen davu). (**Fillistři*, tj. omezení, „úzkoprsí“ lidé. U nás je obvyklé je nazývat lidově „maloměšťáky“. Jiný výraz pro uvedený společenský jev může být „příslušník davu“, „jedinec stádovitého typu“ – nebo prostě „ovce - ovčan“).

Jeho základní charakteristikou je neochota a neschopnost samostatně myslet a dospívat k názorům, zodpovídajícím reálnému stavu věcí a směřování průběhu událostí. Takzvaná „elita“ je též dav-tlupa, jen v některých otázkách více informovanější, než prostý lid. V davo-„elitární“ společnosti zčásti nejsou davem jen takzvaní *znachaři*, kteří dokáží myslet samostatně a vštěpovat svůj názor různými způsoby do psychiky okolních lidí v podobě jejich vlastního názoru, anebo v podobě názoru bezchybných autorit, které si sami vychovali kvůli tomu, aby jejich autoritativní názor byl následně přijat davem. Právě proto se společnost, která je tvořená dvěma druhy davu řízeného „znachary“, nazývá v materiálech Koncepce obecné bezpečnosti davo-„elitární“.

V daném případě termín «dav-národ» nemá takto specifický smysl, ale označuje historicky zformované společenství lidí, na pozadí kterého a v součinnosti s kterým konají takzvané «historické osobnosti». (Poznámka r. 2004).

Z těchto sociálních skupin se speciálně vyčleňují ty sociální skupiny, jejichž všichni představitelé se zaobírají převážně politikou. Vzhledem k tomu, může být dějinný proces popsán:

- S přesností na církevní řád anebo politickou stranu.

Avšak ne všechny takovéto sociální skupiny konají ve veřejné politice otevřeně, některé z nich se tají před společností a dělají zákulisní politiku, anebo zaobírajíc se jí, snaží se přitom na okolí dělat dojem, že se nezaobírají politikou, ale něčím jiným (*například, že sbírají kolekce motýlů anebo se zaobírají «osobnostním rozvojem» svých členů*). S ohledem na tento faktor v dějinném procesu¹¹, může být dějinný proces popsán:

- S přesností na globální spiknutí (například mnohých generací římských papežů, ruských imperátorů, komunismu, fašismu, anarchismu, homosexualismu atd.).

Ale protože spiknutí strategického zaměření bývají mnohovrstvá (*to je užitečné pro případ prozrazení, a též potřebné pro kanalizaci nadbytečné politické aktivity nezasvěcených a části protivníkových cílů spiknutí, kteří byli zataženi do spiknutí kvůli tomu, aby byli lépe říditelní a zároveň se eliminovala jejich činnost vůči cílům hlavního spiknutí*), tak dějinný proces může být popsán:

- S přesností na vnitřní «spiknutí ve spiknutí», panující nad spiknutím nižších úrovní utajení (*například Svobodným zednářstvím¹² v Euro-Americké regionální civilizaci*).

¹¹ Ti, kteří si myslíte, že to tak není, tak čtěte: «Vzhledem na hypotetickou možnost tohoto faktoru...». (Poznámka r. 2004).

¹² «**MASONSTVÍ**» (Svobodné zednářství), (z francouzského „*franc maçon*“ — *svobodný zedník*) nábožensko-etické hnutí, vzniklo začátkem 18. století v Anglii, rozšířilo se (v *buržoazních a šlechtických kruzích*) v mnohých zemích, včetně Ruska. Název, organizaci (sdružování v lóžích) a tradice zednáři převzali od středověkých cechů (bratrstev) stavitelů-zedníků, částečně i od středověkých rytířských a mystických řádů. **Zednáři se snažili vytvořit tajnou celosvětovou organizaci s utopickým cílem mírového sjednocení lidstva v náboženském bratrském svazku** (zvýrazněno námi). Největší úlohu hrálo v 18-tém a začátkem 19. století. Se Svobodným zednářstvím byla spojena jak reakcionářská, tak i progresivně společenská hnutí» („*Sovětský encyklopedický slovník*“, vyd. r. 1987).

Avšak ani se spiknutími to není tak jednoduché, protože v každém skutečném spiknutí existuje vlastní «mozkový trust», který zadává cíle spiknutí, určuje způsoby a prostředky jejich realizace, kontroluje průběh plnění plánů a v případě nutnosti je koriguje; a existuje i výkonná periferie. Vzhledem na tuto okolnost, dějinný proces může být popsán:

- S přesností na «mozkové trusty», ty nejhlubší v mnohovrstvových spiknutí.

Avšak i celé lidstvo, bez ohledu na jeho reálnou anebo vymyšlenou vnitřní strukturu, je jen částí Světa. A s ohledem na tuto okolnost, není třeba hned zavrhnout možnost toho, že dějinný proces může být popsán:

Co se týká námi zvýrazněně citované věty [o čem téměř stejnými slovy hovoří i „Velká sovětská encyklopedie“ (3. vyd., sv. 15, str. 447)], tak „Sovětský encyklopedický slovník“ v podstatě — přímo a nedvojsmyslně — hovoří o tom, že činnost Svobodného zednářství spočívá v realizaci tajného celosvětového spiknutí.

Nakolik je tento cíl utopický? — to každý člověk hodnotí sám v závislosti na tom, jakými představami o řízení a jakými řídicími zručnostmi sám disponuje; a též v závislosti na svých možnostech, **zaprvé**, analyzovat a chápat to, co probíhá před jeho očima a informace z kronik o minulých událostech, a **zadruhé**, účelně konat podle vlastního chápání silou svojí vůle na základě svobodné, mravně podmíněné volby.

Autoři všech nám známých učebnic dějepisu disponují takovými představami o řízení, že téma Svobodné zednářství do svých výkladů vůbec nezahrnují; a když se toto téma vyskytne v literárních dílech školních vyučovacích programů (*například, v románu L. N. Tolstého „Válka a mír“ (správný překlad „Válka a společnost“), hrabě Pierre Bezuchov se stává zednářem; třeba též vysvětlit: Ruské slovo „mír“ znamená „společnost“; a slovo „мир“ znamená „mír“; nerozlišování při psaní dvou významově odlišných slov je dalším příkladem škodlivosti dnešního šiřlavě-nesmyslného pravopisu*) tak Svobodné zednářství a jeho činnost charakterizují v tom smyslu, jako i autoři uvedeného oddílu v „Sovětském encyklopedickém slovníku“: Prý jsou to jen romantičtí idealisti, kteří nemají co dělat a vlastní prostředky, tak jen blbnou od nicnedělání, přičemž nemají vliv na nic podstatného v životě společnosti a politice; a pokud mají vliv, tak protože jsou to romantičtí idealisti, tak jejich vliv je blahodárný.

O tom, že idealisti jsou vyloženě „romantici“, a ne *praktici, věrní ideálům*, a že „romantici“ často nedisponují absolutně žádnými zručnostmi, které by jim umožnili přenést jejich dobré úmysly do života, — **o tom každý, kdo čte takovéto nesmysly o blahodárném vlivu idealistů-romantiků na průběh dějinného procesu, by měl popřemýšlet sám**, a nespolehat se důvěřivě na komentáře, podobné tomu ze „Sovětského encyklopedického slovníku“. (Poznámka r. 2004).

- S přesností na vztahy pozemského lidstva s jinými civilizacemi, s hierarchií Satana a **Božím Královstvím — Tvůrcem a Všedržitelem (Božím Záměrem)**¹³.

Těm, kteří z různých příčin nejsou schopni uznat existenci Boha — Tvůrce a Všedržitele a existenci Satana, můžeme jen říci, že jazyky národů nemají ve zvyku uchovávat prázdné řeči, pomyslné «shluky slabik», které neobsahují žádný smysl. Proto si při čtení této knihy pod Královstvím Nejvyššího Pána Boha mohou představit hierarchicky uspořádaný souhrn jevů v přírodě a ve společnosti, disponující minimálně vlastností udržování stability vývojových procesů bez vzájemného ničení systémů stejného druhu v hranicích jedné hierarchické úrovně. A pod hierarchií Satana si mohou představit jen další hierarchicky uspořádaný souhrn jevů v přírodě a ve společnosti, disponující alternativní vlastností antagonizace všeho a doplňující první hierarchii jevů do plnosti vnímání světa ateistů^{14*}.

¹³ Přitom vyšší uvedené popisné kategorie (*ale i další, nejmenované*), které mohou být spojené s dějinným procesem jako takovým při jeho popisu, nejsou fakty dějin. Ale fakta dějin s nimi souvisí přes příslušnost lidí k daným sociálním skupinám anebo přes činnost «historických osobností» anebo sociálních skupin. Popisné kategorie, pokud uděláme analogii historie s *matematikou jako přesnou vědou*, vytvářejí prostor formálních parametrů určité rozměrnosti, v souladu s kterým může být dějinný proces interpretován jako různorodý proces. Jinými slovy, historické vyprávění s přesností na «historické osobnosti» a bezejmenný dav-národ, je jen primitivním dvojrozměrným modelem reálných dějin; vyčlenění zájmových stran v bezejmenném davu-národě nám už dává trojrozměrný model dějin atd.

(Poznámka byla přidána v r. 2004 v rámci změny hlavního textu, s cílem detailnějšího vysvětlení otázky dějin jako přesné vědy. Za ní následuje text ve verzi r. 1998).

¹⁴ *Přesněji jde o *aDeistu* – toho, co neguje, popírá Boha (z lat. *a* - v tomto smyslu jako vyjádření protikladu a *Deo* – Bůh). Výraz „AT“ bylo totiž hláskové, akusticko-projekční vyjádření nekonečného cyklu sTrojení „začátku a konce“ v příslušném frekvenčním kódu, lehceji vnímatelném i pro jednoDuché lidi (viz. výhody a nevýhody hláskových a obrazných forem písma a jejich kombinace): Samohláska „A“, jako lokální (i globální?) maximum, jako nejširší zvukový obraz z matematické postupnosti frekvencí samohlásek A E I O U, resp. jejich obrazů. Souhláska „T“, jako nadčasový symbol bodu vzniku, transformace, „singularity“.

Při libovolné přesnosti historických popisů jsou možné i chyby, tak jako jsou chyby možné při výpočtech s libovolným počtem znaků. Čtenář při čtení historických knih tyto chyby též vnímá s přesností do jmenovaných kategorií, které jsou vlastně různorodými prvky historicky zformovaných systémů samořízení společnosti, které *vždy* probíhá v přípustných mezích hierarchicky vyššího (*vůči lidstvu*) objemnějšího řízení, se kterým lidstvo nežije v harmonii už déle, než by mělo. Nyní můžeme přejít k samotnému předmětu výkladu.

Cvičení: Sleduj zrcadlo v koupelně a svoji vlastní tvář při formování dvojsložkového celku výrazu AT. Následně zhasni světlo, abys přepnul na vnímání čistě zvukových obrazů a jejich asociací v právě „osvětleném“ kontextu. Teda v tomto hlubším smyslu, úrovni vnímání je vlastně *Ateismus* první známý veřejně institucionalizovaný monoteismus (viz. Egypt, konec 18. dynastie a perioda „Tell el Amarna“, cca 1340 B. C.). Jsou samozřejmě i starší zaznamenané, ale veřejně neinstitutionalizované (Egypt, 3. dynastie, cca. 2700 B. C. Re, až po pozdější vyznání „Heliopolské“, resp. západní „Hermopolis Magna“ - egypt. HéMenu.. město osmých). Východní, prakticky na protilehlém břehu, je už starý AchetAton, ...i proto se vyhýbáme deformovanému výrazu s'atonismus (satanismus, Satan) a používáme též doslovně ne úplně korektní, ale snad objektivně lepší výraz - sethonismus, Sethon, Seth.

ÚVOD

Kdyby se celý Vesmír změnil na jeden stát, jak by bylo možné nenastolit všude stejné zákony.

K. Prutkov

V termínech kvazivědy by aktuální práci bylo možné nazvat „Všeobecné základy sociologie“. My však máme důvod, abychom termín *životařečení* (řeč života) dali do protikladu termínu «sociologie» a přešli od «sociologie» k *životařečení*.

Termín «sociologie» se vztahuje ke dvěma pojům: Socium = společnost a logos = slovo. Když lidský život probíhá ve společnosti a máme **ruské slovo** „žít“, tak místo nesrozumitelné „sociologie“ třeba používat jasné a jednoznačně pochopitelné *životařečení*, protože všechny životní jevy je třeba nazývat jmény, které vyjadřují jejich vnitřní podstatu.

Životařečení (života řeč) je vnitrosociální funkcí *ž-řeče-stva*. Bude to očividné pro ty, kteří si vzpomínají, že písmeno „Ж“ v staroslovanské bukvici (*předchůdkyni azbuky*) má název «Žijete». Pojmový kořen *řeče* (řeč, jako projev mysli) je přítomný v obou slovech.

Expanze m-Amonárského vidění světa, neseného **kanonicky** biblickým židokřesťanstvím a **formálně** rituálním islámem, byla provázena mizením žrečstva ze struktury národních společností, které neslo národní a mnohonárodní konceptuální moc — nejvyšší moc při přerozdělování Plné funkce řízení mezi specializované druhy vnitrosociální moci v procesu samořízení společnosti. Monopol na konceptuální činnost si po tomto vymizení dlouho udržovalo nadjudaistické a nadzednářské „žrečstvo“, které se svými činy stalo pseudožrečstvem, tj. znacharstvem. A národní společnosti, které ztratily konceptuální samostatnost řízení, se změnily na lehkomyšlná *stáda*, a v konečném důsledku místo *životařečení* dostaly takzvanou sociologii — pseudovědu. Její nevědeckost se projevuje zejména v tom, že **celá** současná civilizace prožívá globální krizi **kultury**: *Generační konflikt*,

organizované všechno-si-dovolování (kriminalita), ekologické problémy, nacionalismus přecházející do nacismu, problémy s odzbrojením atd.

Kdyby současná sociologie byla vědou, tak samořízení **společnosti**, většinou myšlené dobře (*alespoň na úrovni deklarací*), by z něj čerpalo a všechny tyto **problémy** by zkrátka nebyly. Mohly by vznikat pouze ojedinělé excesy, nepřesahující rámec kompetencí **psychiatrie**. Přitom v základech sociologie by ležely přinejmenším následující vědecké obory:

- Komparativní¹⁵ teologie a komparativní satanismus¹⁶. V daném případě se nejedná o stoletý spor ohledně toho, které z Písem je pravé a která víra jako jediná přináší spásu, neboť toto jsou spory o rámu na ikoně, přičemž se zapomíná na samotnou ikonu i Toho, kdo je na ní; nejedná se o spor ohledně toho, za kterým z národů stojí Bůh — tyto spory představují jen **žvatlání dětského** myšlení, ale je čas už konečně dospět. Tady se jedná o to, že je třeba chápat, v čem je rozdíl mezi náboženstvím a religii; třeba chápat, že každé Písmo, které je považováno za posvátné (*včetně ateistických analogií*), zplodilo v národních společnostech druhotné interpretace, které společně s nimi a zbytky předcházejících náboženských představ po století ve značné míře určovaly **cesty rozvoje kultury, životní styl a logiku sociálního chování**. Toto všechno je třeba poznat a chápat, abychom zbytečně nevyhrocovali situaci a „nestoupali na hrábě“, vejdouc do konfliktu s hierarchicky Nejvyšším Vše zahrnujícím řízením (*HNVŘ*).
- Psychologie (individuální i kolektivní)¹⁷.
- Biologie, protože lidstvo je biologickým druhem (*jedním z mnohých v biosféře*) a je nositelem sociální organizace. A globální dějinný proces je jen dílčím procesem v nadřazeném evolučním procesu

¹⁵ Slouží na porovnání. – pozn. překl.

¹⁶ „Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruské pravoslavné církve“, „K Božimu království...“, „«Mistr a Markétka»: hymnus démonismu?, anebo Evangelium bezhraniční víry“, „Od korporativnosti pod rouškou idejí k soubornosti v Božím Království“.

¹⁷ Toto téma je rozebráno v knihách Vnitřního prediktoru SSSR, vydaných po „Mrtvé vodě“: „Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty“, „Od korporativnosti pod rouškou idejí k soubornosti v Božím Království“.

biosféry Země, a narušení biologie může zničit i sociální organizaci spolu s kulturou.

- Genetika, jako část biologie, a s ní spojené obory matematiky, abychom v „pasionárnosti – tj. v zápalu vášně“ nemíchali (*jako L. N. Gumiljov*) informační procesy probíhající na úrovni biologické organizace s informačními procesy na úrovni sociální organizace.
- Dostatečně všeobecná teorie řízení a s ní spojené obory matematiky.
- Teorie kmitání a s ní spojené obory matematiky.
- Astrologie, jako teorie kmitavých procesů ve vzájemné součinnosti Země a Vesmíru.
- Teorie globálních a národních dějinných procesů, protože sociální procesy jsou projevem všeobecných zákonitostí sociologie v konkrétní historické situaci.
- Jazykověda.
- Etnografie.
- Ekonomická věda, vyučující objektivní jevy celospolečenského sdružování specializované práce a procesy řízení ve výrobě a distribuci produktů a služeb.

A samotná sociologie, obsahově odlišná od libovolného z těchto vědních oborů, by měla vycházet nad tímto základem jako něco celkem nového. Jako věda není o nic jednodušší než matematika, fyzika anebo jiná věda, na název které si všední vědomí vzpomene, když potřebuje ohodnotit něčí reálný anebo zdánlivý intelekt. A sociologie není humanitní vědou, v současném chápání «humanitního vzdělání» ve smyslu osvobození «vzdělance» od povinnosti poznat přírodní vědy a ovládat matematický aparát nad rámec čtyř základních aritmetických funkcí¹⁸. V dnešní době **společnost jako celek** takovou sociologickou vědou nedisponuje, a *to je velmi zlé*.

Možná si už někdo všiml, že právní věda není vzpomenuata ani v základech sociologie, ani jako její součást. Jde o to, že právní věda — není věda, ale jen řemeslo - odnož talmudistiky¹⁹. Obě deklarují prvenství

¹⁸ Sčítání, odčítání, násobení, dělení. – pozn. překl.

¹⁹ Abychom vysvětlili, co se tím myslí, uvedeme kdysi velmi rozšířenou anekdotu ze série o „čapájevciích“. Pěťa se ptá komisaře Furmanova:
— Dmitriji Andrejeviči, vysvětlí mi, co je to dialektika?!

«zákona» (jakože *Mojžíšova anebo nežidovského*) v životě společnosti a mlčky obcházejí otázku reálné mravnosti společnosti a příčin jejího mravního úpadku, vyvolávajícího potřebnost «zákona», navenek brzdícího nemravnost a to, co se ve společnosti pokládá za projev nemravnosti. Stejně neeticky se obchází otázka (ne)mravnosti zákonodárců a zákona, regulujícího logiku sociálního chování. Logika sociálního chování davo-„elitární“ společnosti je vždy amorální, avšak talmudistika a právní věda, ochraňující stabilitu davo-„elitární“ pyramidy spotřeby statků, kladou znak „rovná se“ mezi projevy svévole a amorálního všeschno-si-dovolování, přičemž neodlišují všeschno-si-dovolování od vysoce mravních projevů svévole, pramenících ze svobody vůle, svobody výběru, poskytnutých člověku Nejvyšším. Talmudistika a právní věda, díky této záměně pojmů, bojují se svévolí «jako takovou», a snaží se pomocí hrozby a vnějšího nátlaku nahnat nemravnost společnosti do mantinelů zákonnosti, které by byly bezpečné pro stabilitu davo-„elitární“ společnosti, čímž zároveň podporují ve společnosti její vnitřní nemravnost. Ve skutečnosti mravně podmíněná svévole stojí nad

— Dobře. Představ si, že máš ve vaně vodu na umytí jednoho člověka, a přijdou dva - čistý a špinavý. Koho umyješ?

— To je jasné - špinavého.

— A věru ne. Když umyješ špinavého, ten se znova zašpiní. Třeba umýt čistého, a bude ještě čistější.

— Ale...

— Ne, Péto, to ještě není všechno. Teď si znovu představ, že máš ve vaně vodu na umytí jen jednoho člověka, a přijdou dva - čistý a špinavý. Koho umyješ?

— Ale teď jsi mi to už vysvětlil, Dmitriji Andrejeviči, že čistého je třeba umýt...

— A věru ne. Třeba umýt špinavého - a budou oba čistí.

— Ale...

— Tak toto, Péto, je dialektika.

Toto, samozřejmě, není pravda, protože celý dialog této anekdoty je ukázkou talmudistiky: Člověk klade jednu otázku, a dostává odpověď na jinou (*ptal se na dialektiku, a byla mu demonstrována talmudistika*); přitom dostává takové odpovědi, které vylučují u něho možnost přesného samostatného chápání životních událostí.

(r. 2003): Naše chápání dialektiky, zaměřené na vytvoření si čtenářem zručnosti samostatně chápat Život, je vyjádřeno v knize z r. 2001 „Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty“.

zákonem²⁰, a všechno-si-dovolování je trestné (*včetně toho ze strany zákonodárců*).

Korán tvrdí: Bůh²¹ «Sobě samému předurčil *milost*» <*tj. být milostivým*> (súra 6:12), což my chápeme jako nepřítomnost všechno-si-dovolování zejména v činech Nejvyššího. Všechno-si-dovolování, to je nezodpovědnost za svoje činy, orientovaná na vlastní potěšení, nevědomky anebo záměrně dopouštějící vznik křivd a škod pro okolí. Je to bezbožnost, satanismus; škoda způsobená druhým může být ospravedlněna jen tehdy, jestliže je výsledkem skutečně neúmyslné chyby.

Přesto je právní věda pro společnost do určité etapy jejího rozvoje potřebná jako logický základ chování libovolného represivního aparátu, dokonce i takového, co ochraňuje mravnost a dobročinnost v životě společnosti. Zákon, to je vyznačená hranice, na které jedna koncepce společenské organizace života ochraňuje sebe od *s ní neslučitelných* koncepcí při pokusu realizovat je v životě jedné a té samé společnosti. Proto, ještě před vyzváním k poslušnosti vůči zákonu, je třeba nejprve identifikovat samotnou koncepci společenské organizace života, která tento zákon vyjadřuje.

Sociologů-profesionálů ve vědě není, a grafomanie a dobromyslný diletantismus (*dokonce i akademiků z oblasti fyziky a matematiky: A. D. Sacharova, I. R. Šafareviče*) je nahradit nemůže. A sociotlachi, zaplnivší státní a společenské struktury, se pokusili sami převzít řízení, výsledkem čehož za nimi stojící loutkovodíči nahnali společnost do chaosu. Proto námi zvolený název „*Od sociologie k životařečení*“, dostatečně podtrhující tematiku výkladu, ponechává sociotlachaly při jejich

²⁰ «Řídící se spravedlivými úmysly, smím všechno» — I. A. Jefremov „*Hodina býka*“. To je svévole, ale ne všechno-si-dovolování.

²¹ Slovo «Alláh» je převzato z arabského jazyka, když popírání Koránu jako zápisu Božího Zvěstování bránilo při jeho překladech použít slovo «Bůh» v každém z nich. Avšak arabské slovo «Alláh» obrací člověka k Tomu stejnému, ke Komu se obrací i naše slovo «Bůh». Nepřeložením slova «Alláh» vzniká iluze, že Korán je od Alláha, a ne od Boha, což jakoby bránilo provádět porovnatelnou analýzu smyslu svatých písem. Proto při citování Koránu překládáme arabské slovo «Alláh» našim slovem «Bůh». Zde i dále, kde nejsou přítomny odkazy na jiné překlady, citujeme Korán podle překladu I. J. Kračkovského.

monopolu na prázdné řeči („demokraticky“ řečeno na parlamentarismus, z francouzského *parole* — *hovořit*).

Sociologie je vědou, která je nejvšeobecnější z lidských věd (*širší je už jen etika*), protože všechny jednotlivé vědy by se měly slévat do jedné v procesu životařečení. Má však jednu osobitost, která ji odlišuje od ostatních věd. Sociolog je částí společnosti; dítětem, které v ní vyrostlo a nese v sobě pečeť rodiny, «malého i velkého» Domova, sociální skupiny atd. Sociolog, i když se nachází uprostřed společnosti, je **unikátní** tak, jako každá osobnost. On popisuje svůj **subjektivní** názor na **objektivně** (*ve vztahu ke společnosti*) příčinnno-následné podmíněnosti v procesu společenského rozvoje. Každý badatel se snaží získat předtím neznámé poznání. Ve vztahu ke společnosti se toto předtím neznámé poznání projevuje jako osobní názor badatele, který se odlišuje od ve společnosti panujících představ anebo jim dokonce protiče. Subjektivita badatele v sociologii je ve vědě jejím **jediným** zdrojem nového poznání; ale ta stejná subjektivita je zároveň hlavním z mnohých zdrojů všech chyb ve všech vědách.

Proto jediným metodologickým problémem sociologické vědy je: Jak vychovat a organizovat subjektivitu badatelů, aby umožňovala získat nové poznání, ale zároveň garantovala odstranění **společensky nebezpečných omylů sociologie** (*jiné v ní nebývají!!!*) ještě předtím, než doporučení sociologů začnou způsobovat škodu v praxi samořízení společnosti.

I když všichni lidé mají nějaký, třeba i celkem primitivní názor na příčinnno-následné podmíněnosti v životě společnosti, tak toto oživuje druhou tvář toho stejného problému: Přesvědčit ostatní o hodnověrnosti nového poznání, nezodpovídajícího jejich tradičním představám. Věcnou stránku tohoto aspektu problematiky popsal F. I. Tjutčev (*v dopisu A. M. Gorčakovi*) následovně:

*A jako vaše mocná páka
Zlomí v mudrlantech tvrdohlavost
A odvalí z hlupáků hloupost?*

Až po vyřešení tohoto dvojtvárného problému se sociologie mění z dobromyslného tlachání na **životařečení**, ve kterém je nám **Shora dáno předvídat odezvu našeho slova** i v přírodě, i ve společnosti.

Samozřejmě, že si je třeba osvojit určité Rozlišení, aby nedobré slovo zůstalo zamknuté v hlubinách duše, a dobré slovo bylo vysloveno včas a naplno, a mělo adekvátní odezvu, plodící v lidech dobrou vůli a harmonii v přírodě.

Všimněte si: Korán je jediné Písmo, které přímo **hovoří o seslání Rozlišení**: *«A hle, dali jsme Mojžíšovi Písmo a Rozlišení, možná půjdete přímou cestou! »* (súra 2:50). V súře 25:2, nazvané „Rozlišení“, je řečeno, že Bůh *«stvořil každou věc a rozměřil ji mírou»*. Přidržujíc se tohoto Rozlišení, půjdeme dále.

Definice «matérie» podle Lenina: *«Matérie je filozofická kategorie na označení objektivní reality, která je člověku podávána přes jeho smysly, která se přes naše smysly kopíruje, fotografuje, zobrazuje, přičemž existuje nezávisle na nich»*, — je přeléváním z pustého do prázdného. Tato „definice“ je ekvivalentní následujícímu tvrzení: **«Matérie» ≡ «Objektivní realita»**. Přitom samotná **objektivní realita**, tu tvoří Bůh a Jím stvořený **všechen Vesmír; a člověk je jen částí stvořeného**.

Čteme definici dále: Vesmír *«se přes naše smysly kopíruje, fotografuje, zobrazuje, přičemž existuje nezávisle na nich»*.

Jednoduše a **všeobecněji** řečeno: Informace z venkovního světa (*mimochodem, z vnitřního světa též*) je vnímána našimi smyslovými orgány, podvědomě zapamatovaná a alespoň částečně se dostává do **vědomí**, čímž se stává neoddělitelnou součástí osobnosti člověka. Na příjem informace (*nejen člověkem*) je v libovolné etapě šíření informace třeba:

- Aby úroveň signálu byla vyšší, než je práh citlivosti přijímače.
- Aby přijímač, vysílač a prostředí byly navzájem kompatibilní a dokázaly spolupracovat. Tj. materiální nosiče musí být kompatibilní.
- Aby byly kompatibilní i systémy kódování, frekvenční rozsahy atd.
- Aby se předcházející informace v přijímači nějak zaznamenávala, tj. měnil se jeho informační stav, a tím pádem i struktura některých elementů přijímače, zapamatovávajících si a (anebo) zobrazujících informaci.

Pokud bychom to popsali v termínech těch nejvšeobecnějších filozofických kategorií, tak:

1. Existuje něco, co má vliv na jemu podobné něco, měnic přitom jeho stav, jeho obraz, — to je matérie.
2. Existuje něco, objektivně existující, avšak nemateriální, co se přenáší v procesu **tohoto vzájemného ovlivňování, měnicího stav matérie — zobrazení** — z jednoho materiálního nosiče na druhý a neztrácí při této změně materiálního nosiče svoji objektivní kvalitu (*svůj vnitřní význam*), — to je informace, rusky: obraz; «*Není věci bez obrazu*» — *slovník V. I. Dala*.
3. A je přítomné ještě něco, též nemateriální, co definuje různé úlohy **zobrazení** informace; např. práh citlivosti, systém kódování, frekvenční rozsah, polarizace nosné vlny atd., — toto všechno jsou jednotlivé míry rozlišení parametrů.

A tato trojice: *Matérie, informace, míra* (přes **h** — «**ЯТЬ**»: **мһпа**) — existují ve vzájemném nerozlučném spojení, vytvářejíc trojjedinost. «*Bůh miluje trojici*», ale Bůh není trojice.

Člověk — jako jedinec i biologický druh — je součástí Vesmíru. Člověk má možnost vnímat celý Vesmír jako proces trojjedinosti: **MATÉRIE** a **INFORMACE** se mění na základě **MÍRY** rozvoje. Prvotnost kategorií *matérie-informace-míra* znamená, že kategorie *prostor* a *čas* nejsou prvotní, ale odvozené od prvotních; tj. *prostor a čas nejsou objektivní v případě maximálního zevšeobecnění pojmů, ale jsou vytvářeny objektivními různorodostmi tvořícími trojjedinost*.

A i když si to člověk nemusí uvědomovat, dokonce i když o tom již slyšel, ale v závislosti na tom, jaké kategorie jsou vlastní jeho duši ve smyslu obrazů objektivních prvotních různorodostí, mohou existovat různé kultury vnímání Objektivní reality a jejího chápání. *Efektivita každé ze společenských a osobních kultur vnímání a chápání Objektivní reality, zformovaných na odlišném souboru prvotních kategorií, je též odlišná*. To se týká jak živelně zformovaného světónázoru a organizace psychiky, tak i těch cíleně vytvořených. Proto to, co doslova bije do očí v jedné z kultur psychické činnosti a jejím vlastním světónázoru, se může v druhém „ztratit“ anebo se ukázat v podobě na míle vzdálené od prvotního objektivního obrazu, existujícího v Objektivní realitě²².

²² Podrobněji v našich světónázorově zaměřených knihách: „K Božímu království...“, „Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty“. (Poznámka r. 2003).

Abychom nehovořili pouze naprázdno a ukázali i rozdíl v možnostech, tak uvedeme fragment z „*Knihy pro počáteční čtení*“ V. Vodovozova (SPb, r. 1878), určené pro samovzdělávání koncem 19. století, ve které se hovoří o názorech starých Egyptanů na Objektivní realitu:

«Nejvyšší kastou, která řídila všechno, byla kasta duchovních anebo žreců. Oni i králi (tj. faraonovi — naše vsuvka) předepisovali, jak žít a co dělat... Nejvyšším božstvem Egyptanů byl AMUN. V jehož osobě se sjednocovala čtyři božstva: Hmota, ze které pozůstává všechno na světě — bohyně NET; duch, oživující hmotu, anebo síla, která ji nutí skládat se, měnit se, fungovat — bůh NEF; nekonečné prostranství zaplněné hmotou — bohyně PAŠT; nekonečný čas, který se nám ukazuje při neustálých změnách hmoty — bůh SEBEK. Podle učení Egyptanů, všechno co na světě existuje, pochází z hmoty, působením neviditelné síly se mění v čase a zabírá prostor, a toto všechno se tajemně spojuje ve čtyřjedinou bytost AMUN».

Takže mezně zevšeobecňujícími kategoriemi, vnímanými jako prvotní pojmy opisující objektivní Vesmír, už tisíciletí v současné civilizaci neměnně zůstávají: 1) „Matérie“ (hmota); 2) „duch“, chápaný i jako „energie“, „síla“, i jako *řídící podstata*, tj. „informace“; 3) „prostor“; 4) „čas“.

I když slova, označující jejich smysl, a výklad při jejich detailnějším popisu se nejednou během dějin Západní regionální civilizace měnily, tak neměnným zůstávalo jedno: Informace («obraz», «idea») zůstávala pojmově skrytá a **neodlišitelná ve skupině prvotních pojmů** od «ducha» = «energie» = «síly»; «matérie» = «hmota» se při další detailizaci spojovala se čtyřmi živly (*agregátními stavy hmoty*: «Zem» — *pevné*; «voda» — *kapalná*; «vzduch» — *plynné*; «oheň» — *plazma*)²³. A pro většinu lidí *neviditelné* přírodní silové pole, nesoucí informačně uspořádanou energii,

²³ Třeba dodat, že tento soubor přírodních živlů není všeobecně zaužívaný všude. Například v čínské kultuře je soubor přírodních živlů-elementů jiný: ...dřevo< zem< voda< oheň< kov< dřevo... (A. Devjatov, M. Martirosjan „*Čínský pokrok a lekce pro Rusko*“, Moskva, «Veče», 2002, str. 51), co v mnohém i určuje specifikum chápání světa Číňanů. Znaky «<» poukazují na pořadí vzájemného překonávání se elementů, a špičkou jsou otočené k „silnějšímu“ elementu: Dřevo překonává zem, voda překonává oheň atd. do kola. (Poznámka r. 2003).

se smíchalo s informací v «nemateriálním duchu» anebo nějakém speciálním «energo-informačním poli»; přírodní vakuum, které není žádná prázdnota, ale jeden z druhů matérie, se stalo «prostorem-úložištěm», a «čas» se stal slovem, znakem pro označení nehmatatelné nepochopitelnosti.

Pojem *míry* představuje v takovémto vidění světa x-tou odvozeninu od prvotních pojmů, a „předurčenost“ nevyzpytatelnou nevypočitatelnost.

Tj. nejrozšířenější světonázor v dnešní globální civilizaci má pomíchané objektivní různorodosti v každém ze svých mezně zevšeobecnujících pojmů ležících v základu světonázoru; jde o *pomíchání pojmových hranic ve vnitřním světě člověka ve vztahu k objektivně daným různorodostem*.

Leninské „kopíruje se, fotografuje se“ — jsou dvě podoby jedné společné vlastnosti, kterou disponuje jak celý Vesmír, tak i jeho jednotlivé fragmenty. Touto vlastností je **zobrazení** struktury Vesmíru. Zobrazení je přenos informace z jednoho fragmentu Vesmíru do libovolného jiného fragmentu (*včetně z jednoho do toho stejného, avšak jiné hierarchické úrovně jeho organizace*), způsobující změnu struktury fragmentu-přijímače (*tj. jeho nosičů informace a tedy jeho informačního stavu a jím neseného obrazu*). Vesmír existuje jako nepřetržitý proces zobrazování. Přerušení zobrazování přes hranici nějakého fragmentu Vesmíru vede k tomu, že daný fragment pro svoje okolí zmizí, po čemž následně hyne, pokud sám nemůže být plným Vesmírem. A „díky“ marxisticko-leninské «existenci nezávisle na nich», člověk, akceptující tuto „nezávislost“, vypadá z harmonie Vesmíru z důvodu narušení plnosti a celistvosti **zobrazení Objektivní reality**. To je cesta do záhuby.

Matérie (*všecky materiální objekty*) vystupuje ve vztahu k informaci jako nosič jednotného, celovesmírného, **hierarchicky organizovaného, mnohoúrovňového** informačního kódu — celovesmírné **míry**. **Míra** je ve vztahu k **informaci** kódem (*lidský jazyk je částkovou mírou, protože jde o kód*). Ve vztahu k **matérii** tato celovesmírná **míra** vystupuje jako mnohoměrná (*obsahující částkové míry*) **pravděpodobnostní** matrice jejích možných stavů, tj. „matrice“ pravděpodobností možných stavů; je to svého druhu «Mnohovariantní Scénář existence Vesmíru», předurčený Shora. On statisticky předurčuje uspořádanost jednotlivých materiálních struktur (*jejich informační kapacitu*) a způsoby jejich změn při pohlcení

vnější informace jako i při ztrátě informace (*samozejmě, nesené na materiálním nosiči*).

Jedno i druhé může být provázeno narušením souladu, harmonie, jak jednotlivých fragmentů struktury, tak i její celkové hierarchie. Ztráta souladu je degradací, ale ve vztahu k objemnějším strukturám může degradace určitých částkových fragmentů představovat rozvoj struktury jako celku. Takto květní poupě prochází svojí pouť: Pupen, puk, květ, plod, semeno, rostlina; a degradace jednotlivých elementů je neoddělitelná od rozvoje systému jako celku.

Soudíc podle celkových zkušeností lidstva, tato pravděpodobnostní matrice možných stavů, **míra**, má holografické vlastnosti v tom smyslu, že její libovolný fragment určitým způsobem obsahuje i všechny ostatní fragmenty v jejich celé informační plnosti. **Míra** se nachází ve všem, a všechno se nachází v **míře**. Díky této vlastnosti **míry** je svět celistvý a plný. Vypadnutí z **míry** znamená záhubu. Vyčerpání částkové míry je přechodem do jiné částkové míry, získání nějaké nové kvality.

Periodická soustava chemických prvků D. I. Mendělejeva je jedním z fragmentů této matrice pravděpodobností možných, statisticky předurčených stavů.

V poměru množství různých izotopů, v existenci stabilních či nestabilních (*kterých životnost je ohraničena statistikou jejich radioaktivního rozpadu*) prvků a izotopů se zřetelně projevuje pravděpodobnostní charakter této matrice, podřízení všeho statistickým předurčením, které se projevily v zákonitostech již uskutečněného.

Statistická předurčenost na každé hierarchické úrovni Vesmíru znamená, především, existenci pravděpodobnosti (*číslo od 0 do 1*) nacházení se systému v každém z jeho objektivních možných stavů, včetně charakteristik, informačně propojených s pravděpodobností (*hustota přerozdělení pravděpodobnosti v prostoru parametrů opisujících systém; jejich integrálních charakteristik atd.*). Tato pravděpodobnost stavu systému může být neměnná, ale může se i měnit po dobu procesu rozvoje systému. Právě v tomto smyslu je třeba chápat slovo „pravděpodobně“ a slova se stejným kořenem v kontextu této knihy.

Statistické zákonitosti jsou projevem této statistické předurčenosti příčinně-následných vztahů ve statistice masových jevů na každé hierarchické úrovni organizace Vesmíru. Stejně příčiny ve stejných podmínkách vyvolávají stejné (*ve statistickém smyslu*) následky,

statisticky předurčené. Znalost statistiky minulých dějů, hustot přerozdělení pravděpodobností a **vnímání celovesmírné míry** ve vztahu k nepoznanému — to dohromady umožňuje prognózovat, předpovídat budoucnost s různou mírou přesnosti, a odstraňovat z ní na základě svobodné vůle nežádoucí jevy v hranicích umožněných hierarchicky vyšším řízením. Přitom smysl **přímého** vnímání **celovesmírné míry** leží v základu všeho lidského. Na pozadí statisticky uspořádaných procesů v každé hierarchické úrovni organizace Vesmíru probíhá hierarchicky vyšší adresné zasahování do procesů dané úrovně. Může se statisticky projevit jako změna hustoty přerozdělení pravděpodobností na časové ose a jako **nadměrné** epizodické odchýlení příčino-následkových vztahů od obvyklé statistiky.

Periodická soustava D. I. Mendělejeva je fragmentem o hodně všeobecnějšího jevu, lehkou viditelnou, protože leží na hranici oblastí fyziky mikrosvěta a chemie, a člověk se na ni dívá nezaujatě zvenčí. Avšak na jiných úrovních hierarchie Vesmíru se matérie projevuje jen ve stavech (*majících určité statistické charakteristiky*), které jsou stabilní jen nějaký statisticky předurčený časový interval.

Všechna matérie ve Vesmíru je uspořádána na základě **míry**, a je strukturovaná. To, co vypadá jako chaos, se při širším pohledu na věc ukazuje být prvkem objemněji uspořádané struktury; i samotný „chaos“ v sobě obsahuje vložené uspořádané struktury a je uspořádaný statistickými zákonitostmi, které umožňují odlišit jeden „chaos“ od druhého.

„Náhoda“ nevyvrací statistiku množiny „náhod“, ale ji doplňuje. „Náhodnost“ v každé hierarchické úrovni organizace Vesmíru je odrazem **předurčenosti pravděpodobností „náhody“** matricí možných stavů — **plnou** celovesmírnou mírou; tj. jde o statistiku chaosu dané hierarchické úrovně (struktury) + statistiku cílených zásahů jiných hierarchických úrovní organizace Vesmíru (struktury). Na realizaci pravděpodobnostní předurčenosti („náhodnosti“) je potřebná informační kompatibilita fragmentu Vesmíru (*na kterém se má „náhoda“ realizovat*) a jeho okolního prostředí. Náhodnost není synonymum pro bezdůvodnost a bezcílnost. Kromě toho: «Náhoda je mocný nástroj Prozřetelnosti» — A. S. Puškin.

Rezonanční a autooscilační jevy umožňují napodobit zkoumané možné stavy struktur Vesmíru ve dvojkové soustavě kódování informace

na základě párových stavů, odpovídajících číslům 1 a 0 ($1 = \text{rezonance}$ anebo autooscilace , $0 = \text{jejich nepřítomnost}$), známých z technických aplikací.

Přitom informační kapacita libovolného vysokofrekvenčního rozsahu je ve stejném časovém intervalu vyšší, než u nízkofrekvenčního, pokud je porovnáme. Z toho důvodu pozorovatel, který se nachází ve vysokofrekvenčním rozsahu, může zachytit všechnu informaci z nízkofrekvenčního; neplatí to ale naopak, protože nízkofrekvenční pozorovatel nedokáže ve svém frekvenčním rozsahu přezkoumat všechny kódové skupiny probíhající ve vysokofrekvenčním rozsahu za ten stejný interval jejich společného času. Na to by potřeboval rozmístit ve svém nízkofrekvenčním rozsahu všechny kódové skupiny vysokofrekvenčního rozsahu, což by si v nízkofrekvenčním rozsahu vyžadovalo o mnoho více času, než je reálný čas jejich plynutí ve vysokofrekvenčním rozsahu.

Neviditelným jemnohmotným světům, o kterých odedávna hovoří náboženství, odpovídají ve Vesmíru (*podle našeho chápání*) rozsahy s o hodně vyšší frekvencí kmitání matérie. V informační výměně hraje roli i polarizace (orientace) kmitání nesoucích informací. Ortogonální svět (*z pohledu polarizace*), perpendikulární (*kolmý*) vůči našemu, je pro nás neviditelný s výjimkou oblasti, kde se protínají; paralelní svět je viditelný a může být součástí našeho světa.

Organizace převážné většiny struktur zodpovídá složitějším systémům kódování, než je dvojkový (*binární*), avšak všechny složitější kódy mohou být převedeny i do dvojkového kódu, a v tomto smyslu jsou mu ekvivalentní. Jelikož všechny dílčí omezené struktury mají mnohoúrovňovou informační kapacitu, tak na vnější vliv reagují pravděpodobnostním způsobem, podle míry uspořádanosti vnějšího vlivu vůči jejich vnitřnímu informačnímu stavu.

Reakce struktury na **konkrétní** vliv je též téměř jednoznačně předurčená, tj. determinovaná, pokud na vliv odpovídají informačně naplněné hierarchické úrovně v organizaci struktury, které završily svůj rozvoj. Slovo „téměř“ tu poukazuje na pravděpodobnostní předurčenost chyby v důsledku degradace struktury při ztrátě předtím nahromaděné informace. Reakce struktury na konkrétní vliv je náhodná, tj. nejednoznačná a pravděpodobnostně předurčená **mírou**, pokud na vliv odpovídají informačně nenasycené hierarchické úrovně organizace struktury, které si osvojují potenciál svého rozvoje. Osvojení potenciálu

probíhá formou náhodného (tj. *pravděpodobnostně předurčeného mírou*) prohledávání nahromaděných a i strukturou procházejících informačních modulů. Právě díky **míře vliv**-otázka už v sobě obsahuje odpověď-*reakci*, správnou ve statistickém smyslu. Otázka a odpověď jsou dvě formy toho stejného významu.

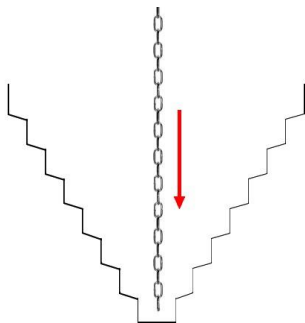
Při pohledu zvenčí se souhrn determinovaných a náhodných (v *uvedeném smyslu slova*) reakcí, při dostatečné složitosti zpracovávaných informačních modulů, vnímá jako projev intelektu. Při takovémto chápání objektivnosti informace je intelekt celopřírodním vesmírným procesem. Rozdíl mezi intelektu je v jejich příslušnosti k hierarchickým úrovním organizace Vesmíru, v materiálních nosičích atd.; tj. jsou to odlišnosti na základě jimi osvojených fragmentů celovesmírné **míry**. Vzájemné chápání je tím víc možné, čím víc se shodují jejich dílčí míry; pro začátek vzájemného pochopení třeba alespoň dotyk dílčích měr anebo prostředníka (rozhraní), což je též určitá **míra**.

Evoluční spirála omezených přírodních struktur (*a možná i celého Vesmíru*) nebloudí prostorem formálních parametrů (*opisujících jejich rozvoj*) náhodně sem a tam, ale odvíjí se podle pravděpodobnostní mnohoměrné matrice možných stavů v procesu zobrazování informace v souladu s touto maticí; libovolná otázka už v sobě nese odpověď. Takto evoluce probíhá v souladu s pravděpodobnostními předurčenostmi náhodným způsobem podle **míry** rozvoje. Výstup na nový evoluční stupeň je stále pravděpodobnější úměrně míře nasycení informační kapacity struktury v rozvíjejících se úrovních její organizace.

Přítomný nevratný výstup na nový stupeň rozvoje je možný jen po informačním nasycení struktur předcházejících etap. Právě proto nemá význam snažit se předběhnout míru rozvoje. I tak se bude potřeba vrátit: Je to jen otázka pravděpodobnostně předurčeného času, vůči kterému je imunní jen poctivost, a ta má pevný týl.

Jako obraz evolučního rozvoje omezené struktury v trojrozměrném faktorovém prostoru může posloužit spouštění a ukládání řetězu do kónického trychtýře s kruhovými, ne spirálovitými, stupňovitými stěnami. Trychtýř je průsvitný, proto jeho konfigurace je viditelná jen na předcházejících etapách evoluce. **Budoucí etapy je vidět jen jako roztržštěné krátké epizody**, když v souladu s pravděpodobnostními předurčenostmi se od středu trychtýře odklánějící se závit, sklouzává dolů po stupňovitých bocích trychtýře tam, kde ještě není zaplněný. Stěny

trychtýře tvoří kruhové stupně, a ne vzestupný spirálový závit. Povrch stupňů je nakloněný ke středu trychtýře tak, že závit řetězu může ležet na povrchu stupně stabilně jen tehdy, když ho zesponu podpírají ostatní závit. Tak plnění trychtýře řetězem jde po spirále, přičemž spirála se

ukládá v trojrozměrném faktorovém prostoru podle formy trychtýře (*a plní celý jeho vnitřní prostor, nejen boky*), čímž zabezpečuje stabilní (*ve smyslu nezvratnosti*) výstup na nový stupeň evoluce (*novou kaskádu na stěně trychtýře*) další úroveň struktury, jen po zaplnění celého předcházejícího objemu trychtýře. Řetěz, padající příliš rychle, může zničit křehký trychtýř anebo se zamotat; to potom evoluce

couvne nazpět, po čemž se proces zase obnoví, ale už jinak, protože i ty stejné pravděpodobnostní předurčenosti, i přímý zásah Shora, kterými se řídí spouštění řetězu, jen sotva přesně zopakují předešlé uspořádání závitů.

V této analogii průsvitný trychtýř s kruhovými stupňovitými stěnami hraje úlohu **míry** — matrice možných stavů (obrazů) matérie — jednotného celopřírodního systému kódování informace. Řetěz je analogem proudu energie, nesoucího informaci.

To, že v leninské definici „matérie“ chybí pohled na úrovní chápání procesu-trojedinosti: *Matérie-informace-míry* — je světonázorovým kořenem všech absurdností sovětského období dějin, protože to má za následek pomíchání a vymizení pojmových hranic při používání jednotlivých slov. Vnímání života jako *bezvýhodiskové noční můry, ve které je nemožné udělat výběr směru svého jednání, osvobozujícího od této noční můry* — je výsledkem chybějícího Rozlišování všeobecných zákonů bytí (*tj. i rozvoje*) v jejich konkrétních projevech. Takto se jen znovu projevila slepota materialismu.

Bůh stvořil každou věc a rozměřil ji mírou. Proč se nad tím nezamyslíte? — Toto není citát, ale Korán často podobným způsobem apeluje na rozum čitateľů. Z vůle Nejvyššího je všechno materiální a všemu byly přidány informační charakteristiky v souladu s mírou (*tj. i v souladu se statisticky hromadným předurčením*); takto to bude znít v terminologii

nejen náboženství, ale též současné vědy. **Rozlišení** z náboženské terminologie (*Korán — 2:50, 25:2; Bible — 1. kniha Králům 3:5 — 10; list apoštola Pavla Židům 5:14*) je podle nás základem **Metodologie** vědeckého bádání. Věda a náboženství, které jsou zbavené Rozlišení a metodologie, jsou jen umrtvujícím slovem dogmatiky, které farizeji obou „chrámů“ nedokáží pochopit ani vysvětlit. Lidská věda a náboženství, které disponují **Rozlišením**, si navzájem nekonkurují, ale tvoří určitou celistvou jednotu, tj. životarečení, náležící celovesmírné **etice**.

Vesmír je jednotný a celistvý. Vyčleňování z **celistvosti** jednotlivých jevů a objektů (*jejich rozpoznávání*) je **osobitostí lidského vnímání světa**, které využívá při jejich rozlišování omezené dílčí míry. Základem rozpoznání jednotlivých objektů (*na pozadí*) je Shora přímo každému dáváno Rozlišení, tj. schopnost rozdělit ve svém vnímání celou Objektivní realitu na dvě složky «to je ono — to není ono». Až po tomto rozdělení na «to je ono — to není ono» je možná analýza takto přijaté (*v hraničním binárním kódu*) informace.

Otázka lokalizace nějakého objektu ve Vesmíru, rozpoznání ve Vesmíru dílčího procesu, to je vždy otázka, která se týká úrovní různých fyzikálních polí, nesoucích informace o objektu a chápaných jako jeho hranice; je to otázka prahu citlivosti prostředků detekce a přijímání těchto polí. Tedy je to otázka informačních charakteristik a výběru míry jejich rozlišení. U jedněch a těch samých objektů se pokaždé řeší jinak, v závislosti na konkrétní úloze. **Člověk si vybírá** dílčí míru z množiny, kterou si už osvojil v minulých etapách rozvoje jeho vidění světa, a tak: V jedné úloze je planeta ideálním materiálním bodem; v druhé úloze je dokonalou koulí; ve třetí je tělesem velmi složité formy; v další je něčím postupně přecházejícím do kosmického vakua, které má zase dost daleko od dokonalé teoretické prázdnoty. Reálně vakuum není „nic“, ale objektivně existující **něco**, disponující určitou strukturou, která je základem běžných druhů matérie: Pole, hmota; samotné vakuum je matérií v jednom z jejích stavů. A tak podobně ve všech úlohách. **Osobní vnímání světa a vyjadřujícího světónázoru, závisí od té míry bytí, kterou si daný člověk osvojil (v hranicích Shora mu daného Rozlišení).**

Všecky dílčí procesy ve Vesmírném procesu mají **kmitavý** charakter. Impulzní proces je jedním z případů kmitavého. Z toho důvodu rezonanční

a autooscilační jevy hrají zvláštní úlohu, a jsou možná svého druhu fundamentem Vesmíru. Všechno, co se na první pohled jeví jako pevné a neměnné, tak při detailnějším pohledu má ve svém základu určité kmitavé procesy: Neměnnost znamená stabilitu určitého kmitání. Parametry kmitání: Polarizace, počet celých kmitů v procesu, amplituda, frekvence, fázové posuny jednotlivých procesů, se ve Vesmíru průběžně mění a vytvářejí čas (*přesněji, nějaký čas*), a jsou objektivně podmíněné celovesmírnou **mírou**.

Pojetí (představa*) času vzniká u subjektu v procesu porovnání jednoho kmitavého procesu (*anebo jejich celku*) s jiným kmitavým procesem, kterého frekvence je vybraná jako etalonová. Aby se to dalo pochopit, třeba nejprve uvidět, jak trojjedinnost matérie-informace-míra vytvářejí prostor a čas. Podle nás: ***Co objektivně existuje, to je subjektivně poznatelné.*** To znamená, že všecko je *objektivně* poznatelné s určitou *subjektivní informačně-metrickou odchylkou (chybou)*²⁴ poznání. To, co se do poznání vnáší samotným subjektem-badatelem jako chyba, je třeba zkoumat v samotném subjektu.

Jestli se podíváme na historii poznávání objektivní povahy prostoru a času v «čistě» formě, tj. ve formě «*očištěné od matérie*», tak *takovéto poznávání vůbec nenastalo*. Bylo jen mnoho pustého řečnění filozofů o jejich objektivnosti (*řeč je o prostoru a času**), ale reálně existovala jen *měřící praxe*. Po dobu historie se měnila jen etalonová báze měření. Základem etalonů pro měření prostoru byly: Nejprve — samotný člověk (*loket, krok, píd', palec, stopa atd.*); potom — oblouk zemského poledníku; dnes — délka světelné vlny ve vakuu, vyzařovaná zářičem na bázi kryptonu-86 (*izotop prvku z Periodické tabulky*). Základem etalonů pro měření času byla periodičita astronomických jevů na nebeské klenbě (*poloha Měsíce, Slunce, Síría*), a dnes je to „cesiový etalon FREKVENCE a ČASU“ (*zvýrazněno námi; „Encyklopedický slovník“, Moskva, r. 1986*). Tj. etalonová báze pro měření „prostoru“ a „času“ se

²⁴ Nemusí vždy jít vyloženě o chybu nebo zkreslení, ale i o rozdíl v **míře plnosti a detailnosti** vnímání objektu. Pokud je struktura objektu mnohoúrovňová, potom záleží, do jaké hloubky a plnosti zkoumáme objekt, tj. s jakou mírou rozlišení. To stejné se týká i procesů a matric, které jsou též mnohoúrovňové a do sebe vloženy. – pozn. překl.

technicky sblížovala, ale všechny etalony byly materiálními nosiči informačních procesů a stavů.

A v principu nic, kromě oddanosti zažitému světonázoru «nezávislosti objektivního prostoru a času» a určitých technických komplikací, nebrání spojit etalon času s frekvencí vlny záření toho stejného kryptonového zářiče, na kterém je založen etalon pro měření v prostoru: Jestli existuje délka vlny, potom existuje i frekvence této vlny podle následujícího vztahu²⁵: $[frekvence]=1/[čas]$ (*A podobně $[čas]=1/[frekvence]$*).

V principu je možné si zvolit i jiný objekt mikrosvěta a spojit s ním oba etalony, každopádně se zmizením tohoto objektu-etalonu zmizí i „prostor“ a „čas“, jako objektivní procesy nesené etalonovým objektem, vyjadřujícím objektivní trojjedinnost matérie-informace-míry²⁶; potom nám už zůstanou jen prázdné, objektivně nepoznatelné filozofické abstrakce „prostor“ a „čas“, nakolik prostor a čas, v jejich *od matérie «očistěné» podobě*, objektivně neexistují. Opačný názor vzniká při ztotožnění vakua s «objektivním nic», ačkoliv vakuum není «nic», ale jeden z agregátních stavů matérie, odlišných od jejich jiných agregátních stavů: Hmoty, plazmy, polí.

Tj. jestli máme vycházet z Vesmíru, jako celistvého SPECIFICKY ROZMĚŘENÉHO objektu, jehož součástí je i sám člověk, tak pojmy „prostor“ a „čas“ jsou druhotné ve vztahu k objektivní míře-předurčení²⁷ a představě o ní. „Prostor“ a „čas“ vznikají při přímém anebo nepřímém porovnávání pozorovaného objektu (procesu) s nějakým jemu (*v určitém smyslu*) podobným objektem-etalonem, ačkoli toto porovnávání si subjekt ne vždy jasně uvědomuje. Jeden způsob porovnávání měřeného objektu

²⁵ Vzorce, ve kterých jsou proměnné vložené do hranatých závorek, ve fyzice chápeme ne jako poměr množství, ale jako poměr rozměrností (základních etalonů) daných veličin.

²⁶ Ať se filozofové-materialisti neobtěžují s obviněními ze «subjektivního idealismu» pro naše odmítnutí uznat objektivnost prostoru a času v úloze prvotních a hraničně zevšeobecněných kategorií. Máme jiné představy o objektivitě a subjektivitě.

²⁷ Jazykem matematiky: Míra-předurčení je matrice (*statisticky uspořádaná množina*) možných stavů Vesmíru a jeho fragmentů, a přechodů z jednoho stavu do druhého.

s etalonem umožňuje vnímání časové měřitelnosti, druhý umožňuje vnímání prostorové souměřitelnosti.

Slavný vzorec $E = mc^2$ v sobě spojuje dva způsoby měření množství látky (*možno měřit jednotkami energie a i všem dobře známými jednotkami hmotnosti*) s prostorovou a časovou souměřitelností. Tato vzájemná podmíněnost vyplývá ze vztahů popsaných v Heisenbergově principu neurčitosti. Dokonce, i kdyby tyto vzorce současné fyziky objektivně obsahovaly nějakou kvantitativní nepřesnost, tak i přesto popírají nezávislost prostoru a času jako informačních charakteristik materiálního Vesmíru, *předurčeného mírou bytí*.

Tj. «prostor» a «čas» nejsou vlastnostmi «prázdného úložiště», do kterého je uložený materiální Vesmír se všemi svými obyvateli, ale jsou vlastnostmi samotného trojjediného Vesmíru, které člověk vnímá jako proporce fragmentů Vesmíru, existujícího jako proces pravděpodobnostně předurčených (MÍROU) proměn MATERIIE při zobrazování INFORMACE, přenášené společně s energií (materií) z jednoho fragmentu Vesmíru do druhého.

Avšak ani jeden ze způsobů porovnávání není možný, pokud chybějí objekty, které v sobě nesou trojjednost látky-informace-míry, a jsou schopné interakce, ze kterých jeden se vybere jako etalon a ostatní se s ním porovnávají (poměřují). Čas je vnímán tím víc jako *objektivní čas*, čím více se v přírodě vyskytuje ten druh procesů, z kterého se volí etalonový proces času. Z toho důvodu je cesiový etalon frekvence a času výhodnější než astronomický, právě kvůli jedinečnosti každého z astronomických objektů a obrovské početnosti atomů.

V podstatě libovolný proces, ve kterém může být odhalena periodicitu změn nějaké jeho vlastnosti, může být zvolen jako etalonový proces času.

Jednotkou měření času se přitom stane celá perioda anebo nějaká zjevně odlišná část celé periody etalonového procesu. Je přirozené, že všechny etalony přitom zůstávají navzájem měřitelné, jen některé z nich při vzájemném porovnávání nebudou disponovat rozměrností. Tj. různé periody jednoho procesu budou mít různou délku, pokud jejich trvání budeme měřit periodami druhého nadřazeného souhrnného procesu. Ale

žádný etalonový proces nemůže měřit sám sebe²⁸. Co se týká etalonů času, tak časový etalon se nedá měřit sebou samým kvůli zmizení jeho předcházejících period v minulosti.

Stejně se dá z množiny procesů spojených s hierarchicky mnohoúrovňovým systémem, disponujícím množstvím *různorodých* kvalit, vybrat ne jeden, ale několik etalonů — vlastní pro každou z úrovní jeho organizace, vlastní pro každou z jeho kvalit. V takovém případě poměr etalonových frekvencí bude charakterizovat režim, ve kterém se nachází systém.

Právě z toho důvodu, čas, jako druhotná kategorie vůči míře, není ani objektivní ani absolutní. Měření (vnímání) času je založeno na výběru etalonu — kmitavého procesu — a počítání počtu celých kmitů. A výběr etalonového kmitavého procesu (*což je též míra*) je vždy subjektivní, ačkoli nemusí být vnímán jako výběr. Odtud pramení i různé vnímání času. Hamletovské «Rozpadlo se pojítko času» je vyjádřením vnitřního chaosu subjektu vzhledem ke spojení množiny procesů v jejich hierarchii, k určitému časovému etalonu.

Proces, nesoucí etalonovou frekvenci, může být ve vztahu k subjektu vnějším i vnitřním. Jako objektivní se vnímá čas, založený na etalonových procesech, probíhajících jak uvnitř subjektu, tak i mimo něj. „Stupeň objektivnosti“ času je tím vyšší, čím všeobecnější a rozsáhlejší procesy (z *Vesmírného hlediska*) vystupují jako etalonové. Ty nejvšeobecnější procesy na hranici rozšíření svojí všeobecnosti, jsou uvnitř subjektu i mimo něj neodlišitelné: Proto **nějaký** „nejobjektivnější“ celovesmírný čas je z vnitřku tohoto Vesmíru nepoznatelný.

Subjektivita vnímání času má dvojaký charakter: *Zaprvé*, podle hierarchické úrovně Vesmíru, ve které probíhá etalonový proces; odtud pramení astronomický čas, fyzický (lokální), biologický, sociální atd.; *zadruhé*, podle toho, který aspekt v etalonovém procesu je pro subjekt v každém konkrétním případě nejdůležitější — *materiální* anebo

²⁸ Výraznou obraznou představu o tom dává animovaný film „38 papoušků“. Z něho se dovíme, že délka hroznýše je «38 papoušků a jedno papouščí křídélko». Pokud by nepřišel na pomoc papoušek, který na sebe vzal úlohu etalonu, tak by hroznýš i nadále zůstal hroznýšem neznámé jednotkové délky, vyjádřeně v «hrozných» (*byl by dlouhý přesně 1 hroznýš**).

informační nezávisle od materiálních nosičů etalonového a porovnávaného času.

Jako příklad může posloužit modelování nějakého procesu na analogovém počítači, třebaš přistání letadla. Fyzický čas reálného a modelového procesu se může odlišovat. Reálný proces přistání trvá několik desítek sekund, přičemž modelový proces se při modelování na analogovém stroji může v případě potřeby roztáhnout na několik hodin. Ale harmonogramy změn shodných parametrů reálného i modelového procesu mohou být vypracovány na jednom výkresu a shodovat se se začátkem i koncem procesů. V takovém případě bude jejich informační čas stejný, ačkoli jejich fyzický čas se bude lišit.

Poměr etalonových frekvencí času na různých úrovních hierarchicky organizovaného systému, a též v hranicích každého ze systému vlastních kvalit, se může po dobu jeho rozvoje měnit, což má nutně za následek změnu chování systému až po jeho transformace, na kvalitativně jiný systém.

Jinou formou vzájemné měřitelnosti je podmíněné vnímání prostoru. Ale obě formy vzájemné měřitelnosti jsou propojeny fundamentálními fyzikálními vztahy: Ekvivalentností energie a hmotnosti $E=mc^2$; a principem neurčitosti Heisenberga $\Delta p \Delta x \geq \hbar$ — neurčitost měření impulzu částice vynásobená neurčitostí měření jejich souřadnic není menší než hodnota Planckovy konstanty (měření prostoru *si žádá čas*, a měření času *vyžaduje prostor*, a obě měření nejsou možná, pokud neexistuje etalonový objekt, ve kterém jsou matérie, informace a míra slité v trojjednosti).

V kontextu **celé** této knihy termín «objektivní» (*a slova se stejným kořenem*) označuje ve vztahu k procesu anebo objektu: Proces, probíhající bez našeho zasahování a bez řídicího vlivu ze strany jiných, plně **rozpoznaných** subjektů, v mezích rozptylu parametrů umožněných hierarchicky Nejvyšším Vše zahrnujícím řízením. Termín „subjektivní“ označuje: Patřící subjektu, vytvořený subjektem; a ve vztahu k procesu anebo objektu: Nepřítomnost objektivnosti, tj. působí na něj celkem konkrétní subjekty v mezích, umožněných hierarchicky vyšším objemnějším řízením. Pokud subjekt, který zasahuje do průběhu procesu, nebyl rozpoznán, a anonymní řízení procesu není vnímáno jako řízení, potom se proces navenek jeví jako objektivní proces samořízení.

Hierarchicky vyšší objemnější řízení se též považuje za objektivní faktor ve vztahu k libovolnému jím řízenému objektu, protože direktivně

změnit jeho charakter pomocí své subjektivní vůle hierarchicky nižší objekt nemůže. V takovém pojetí je objektivní (*popř. Nejvyšším — Bohu, Tvůrci a Všedržiteli*) jen proces trojjednosti Vesmíru jako celku: **Matérie** a **informace** se mění v **míře**. Podle našeho chápání představuje trojjednost *matérie-informace-míra* minimum prvotních filozofických kategorií, potřebných pro popis světa a formování uspořádaného **systemu** vědomých i nevědomých stereotypů člověka, patřících do algoritmiky²⁹ jeho psychiky, tj.:

- Stereotypů rozlišování jevů a zformování jejich obrazů ve svém vnitřním i vnějším světě.
- Stereotypů svého postoje k nim.
- Stereotypů (*chápání*) vztahů mezi nimi.
- Stereotypů svého vnitřního a vnějšího chování atd.

Člověk dokáže poznávat svět: — Díky společné (*jak pro člověka, tak i pro přírodu*) matérii, informaci a míře; — díky společné vlastnosti zobrazování informace; — a díky společnému Nejvyššímu. Idea Boha, Tvůrce a Všedržitele v kultuře není dílem „umělecké tvořivosti“ lidí, ale zobrazením objektivní transcendentní Boží existence v životě společnosti.

Všezahrnující jedinečný důkaz Boží existence dává Bůh každému člověku Sám. Jeho důkaz je čistě objektivní, ačkoliv reakce jedince naň bývá subjektivní, až po úplné popírání pravdivosti skutečně mu daného důkazu. Podstata důkazu spočívá v tom, že *Bůh vskutku odpovídá v souladu se smyslem modlitby každému, kdo mu věří, pokud člověk skutky*

²⁹ Algoritmus je zkomolenina „Al-Chorezmi“, jména středověkého středoasijského matematika. Jeho jménem se označuje souvislá postupnost dějů (činů*), kterých vyplnění umožňuje dosažení stanovených cílů. Algoritmem se též označuje popis takovéto posloupnosti dějů (činů*). Samotný algoritmus představuje:

- souhrn informací, popisujících charakter spravování vstupního proudu informací v každém bloku algoritmu,
- a souhrn měř (kritérií), řídících přenos zpracovaných informací od jednoho bloku k dalšímu.

Pod algoritmem se rozumí celý souhrn jednotlivých, funkčně specializovaných algoritmů.

Z pojmů vlastních subkultuře tvořené humanitním vzděláním je termínem «algoritmus» a «algoritmika» nejbližší termín «scénář», přičemž scénář mnohvariantní. (Poznámka r. 2004).

svého života sám odpovídá Bohu, když Bůh si s ním povídá přes jeho svědomí anebo se mu připomíná jazykem životních znamení a třeba i přes jiné lidi.

Poznávání, to je rozšiřování svojí osobní ohraničené dílčí míry při osvojování si celovesmírné **míry** po dobu získávání z ní informace. **Míra** (*matrice možných stavů*) je vždy objektivní. Ale subjektu, ohraničenému časem, zdroji, lokalizací, je dostupná jen některou svojí částí: Odtud pramení subjektivita. Tj. neúplnost, ohraničenost, mozaikovitost (*celistvost obrazu, sestaveného z jednotlivostí*) a kaleidoskopičnost (*nespojitosť jednotlivostí, souhrnně nezobrazujících uspořádanost a celistvost*) ve vnímání světa.

Znalost faktorů, kterými se řídí dílčí proces v trojjednotnosti Vesmíru, v mnohých případech umožňuje přivést **objektivně** probíhající proces k **subjektivně** zvolenému režimu jeho plynutí z celé množiny **objektivně** možných variant rozvoje procesu. V tomto vztahu je vyjádřen hlavní obsah pojmu **řízení**.

Řízení, to je informační výměna mezi řídicím subjektem a objektem řízení, nacházejícím se v nějakém prostředí; anebo při absenci lokalizovaného řídicího subjektu — to je cirkulace informace v uzavřených obvodech samořídícího se systému v procesu její výměny s prostředím.

Řízení a zobrazení jsou vzájemně vložené pojmy, přitom řízení jsou do kruhu uzavřené přímé a zpětné vazby (zobrazení³⁰).

Řízení je i jednotná funkce, představující hierarchicky uspořádaný seznam různých dějů, a proces probíhající v čase, *schopný (nějaký) čas i vytvářet*.

Z těchto všeobecných světonázorových pozic se bude odvíjet další výklad.

³⁰ **Zobrazení** je v matematice předpis, jak přiřazovat prvkům nějaké množiny (vzorům) jednoznačně prvky obecně jiné množiny (obrazy). Jedná se o speciální případ binární relace, u které je zajištěna jednoznačnost obrazu ke každému vzoru.

Zobrazení je pojmem nejen teorie množin, ale představuje ústřední pojem i pro matematickou analýzu – funkce je totiž také druhem zobrazení.

I. GLOBÁLNÍ DĚJINNÝ PROCES JAKO DÍLČÍ PROCES V GLOBÁLNÍM EVOLUČNÍM PROCESU BIOSFÉRY

Není tak velké věci,
kterou by velikostí
nepřekonala ještě větší.
Není tak malé věci, do které
by se nevešla ještě menší.

K. Prutkov

Pro drtivou většinu našich současníků je globální evoluční proces biosféry procesem rozvoje materiálních živých forem (*různých živých organismů*), které vznikly na základě „neživé matérie“. Přitom nové, složitější druhy postupně doplňovaly pestrost druhů, už předtím existujících v biosféře, anebo některé z nich vytlačovaly. Za celý čas existence organického života na Zemi se druhové složení biosféry nejednou obnovovalo. Náchylnost vědy k materialismu ji (*a přesněji, k bezduchovnosti, mechaničnosti*) přivedla za posledních několik století k tomu, že její úvahy upustily od komplikace informační podpory biologických druhů v procesu jejich života, tj. Duchovní evoluce biosféry. Naproti tomu existují i jiné úhly pohledu na evoluci biosféry, které jsou od všeobecného materialistického odlišné.

V tom, co poslední roky masově propagují stoupenci Mezinárodní společnosti Hare Krišna, není žádná evoluce. Tam je jen hierarchicky uspořádaná danost životních forem, ve které kočují duše v procesu jejich převtělování v souladu se zákonem karmy (*zákonem odplaty v budoucích vtěleních za dobré anebo zlé činy, vykonané v tomto a v minulých životech*). A takto až do konce věků života tohoto Vesmíru. Cílem duše je vytrhnout se z koloběhu převtělování, protrhnutím řetězu karmy.

Některá učení, uznávající převtělování duší, tvrdí, že současně probíhají dva evoluční procesy: Proces rozvoje duší, převtělujících se v souladu se zákonem karmy a hromadících životní zkušenosti; a proces rozvoje materiálních forem, ve kterých vtělené duše získávají zkušenosti.

Ačkoliv určitá část duší může upadat a vtělovat se v souladu s nahromaděnou karmou do stále více primitivnějších, hierarchicky nižších forem, tak pro drtivou většinu duší má tento proces ve statistickém smyslu jednosměrný charakter stoupání nahoru (*tj. pravděpodobnost vzestupu při převtělení není menší jak 0,5*). Jestli dostatečné množství duší dosáhne úroveň rozvoje, při kterém je jejich vtělení, do již existujících životních forem, nemůže obohatit životní zkušeností, tak Hierarchicky vyšší objemnější řízení (*kontrolující proces evoluce*) vytvoří na zabezpečení jejich dalšího rozvoje nové životní formy.

Bible přímo nikde nehovoří o evolučním procesu biosféry jako celku. Ale text první kapitoly knihy Genesis, pokud bychom ho zkoumali jako obrazovou formu popisu evolučního procesu, dává následovné pořadí objevení se živých organismů: Suchozemské rostliny (1:11, 12), plazi (*objevují se ve vědě*) a ptáci (1:20 — 22), suchozemská zvířata (1:24, 25), člověk. Toto, mimochodem, přesně kopíruje pořadí vzniku druhů a tříd živých organismů tak, jak je popisuje věda, ačkoliv etapy vzniku bakterií, řas, měkkýšů, láčkovců a hmyzu, z neznámých příčin, v textu nejsou. O vymizení jedněch druhů a objevení se druhých, při změně biosféry, se tam také nic nehovoří. O opakovaných vtěleních dříve žijících lidí hovoří Bible jako o jedinečných faktech; například Jan Křtitel dříve žil jako prorok Eliáš (Matouš, 11:14, 17:12). Učedníci se ptají Ježíše na slepého od narození: *«Rabbi! Kdo zhřešil, on anebo jeho rodiče, že se narodil slepý? Ježíš pověděl: Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale stalo se tak proto, aby se na něm projevila Boží díla»* (Jan, 9:1 — 3). Tuto epizodu občas vykládají v tom smyslu, že učedníci věděli o mnohonásobných vtěleních, protože otázka pro ně má smysl, jen když je slepota odplatou za hříchy minulého života. Ježíš otázku přijímá, jako mající pro něho stejný smysl, a tím potvrzuje mnohonásobnost vtělení.

A podobenství o smrti boháče a chudáka Lazara, kteří se naráz dostali do pekla a ráje (Lukáš, 16:19 — 31), přímo odmítá možnost návratu do tohoto světa po smrti: Boháčovi je v pekle odmítnuta prosba vrátit se a varovat bratry³¹.

³¹ Přičemž z textu podobenství vyplývá, že z ráje (vyššího světa) by bylo možné se vrátit na Zem, ale z „pekla“ (nižšího světa) ne, což si uvědomuje i sám boháč, a prosí, aby tam za něho mohl jít Lazar a varovat jeho bratry. – pozn. překl.

Apoštol Jakub píše: «*Přejíc si to, zrodil nás On slovem pravdy, abychom byli jakousi prvotinou Jeho výtvorů*» (Jakubův list, 1:18). Pokud je člověk — jakousi prvotinou Jeho výtvorů, potom toto místo v Novém Zákonu je možné chápat, jako biblické poukázání na evoluci duší, ve které být člověkem, je jen jedním ze stupňů. Jestli se na něm může duše potloukat z jednoho vtělení do druhého, anebo se na něm vyskytne jen jednou, to se jednoznačně z bible pochopit nedá.

Korán též nikde přímo nehovoří o evoluci materiálních forem a mnohonásobném převtělování duší. Ale i v Koránu existují místa, která se dají interpretovat jako popis evolučního procesu biosféry v obrazové formě. Takto súra 23 oznamuje:

«12. (Bůh) Už jsme stvořili člověka z esence hlíny,

13. potom jsme ho jako kapku uložili na bezpečné místo.

14. Potom jsme z kapky vytvořili smotek krve, a ze smotku krve jsme vytvořili kousek masa; a z toho kousku masa jsme vytvořili kosti a kosti jsme oblékli masem, a potom jsme to rozvinuli na jiném stvoření³² - blahoslavený je Bůh, nejlepší ze stvořitelů! »

Korán, na rozdíl od Bible, nezachází do podrobností chronologické postupnosti vzniku rostlin, ryb, ptáků, plazů atd., avšak v jednom jediném případě obrací pozornost na fakt degradace: Původ opic ze židů porušujících svátost soboty (súra 2:61).

Verš 12 výše uvedeného úryvku je možné chápat jako vznik organických látek z neorganických; 13 – roztok s organickým materiálem ve vývoji; 14 — vznik buněk, co odlišuje krev od jiných tekutin, obsahujících organický materiál; vznik mnohobuněčných organismů; vývoj vnitřních koster; zrození člověka z ne-člověka („*potom jsme to rozvinuli na jiném stvoření*“). A dále:

³² Různé překlady této poslední věty se smyslově trochu liší (*podle toho, jak je pochopil a upřesnil daný překladatel*). Arabský text se nejvíc přibližuje uvedenému překladu, i když Arabové si uvedený verš vysvětlují jako vývin plodu od semene (kapky), přes embryo až po porod člověka. Ale dá se to chápat také jako obraz evolučního vývoje člověka jako druhu. Méně přesný překlad větu uvádí jako: „Potom jsme mu dali vyrůst v jiném stvoření“ (tam to překladatel pochopil jako okamžité tvoření z hlíny, a pozdější reprodukci). – pozn. překl.

«15. Po tomto následně umíráte.

16. Potom v den Vzkříšení budete vzkříšeni».

Kdo chce, může tento úryvek vnímat jako popis rozvoje individuálního lidského organismu od jeho početí (*kterého se zúčastňuje „esence hlíny“?*) do jeho smrti, ale ať si vzpomene, že v procesu nitroděložního vývoje zárodek celkově kopíruje všechny etapy evolučního vývoje biosféry, známého z paleontologie (*ontogeneze následuje fylogenezi*).

Korán, podobně jako Bible, slibuje lidstvu (*ve věci jejich společného osudu*) den vzkříšení mrtvých a Boží soud nad živými i nad vzkříšenými, po kterém následuje buď věčné ohnivé peklo pro zlé, anebo věčný život v ráji. Avšak Korán nehovoří přímo o tom, co se do soudného dne bude dít s duší (*nesoucí všechnu informaci o svých činech v životě*) po smrti těla, ale především dává doporučení ohledně dočasného pozemského života, předcházejícího životu věčnému. Kromě toho, poskytuje světonázorovou informaci svým tvrzením o věčné jednotě všech Zvěstování, a vyzývá k **přemýšlení** nad uspořádáním světa.

Přes toto všechno súra 80 oznamuje:

«17. Z čeho On (Bůh — aut.) ho (člověka — aut.) stvořil?

18. Z kapky!

19. Stvořil ho a mírou ho vyvážil,

20. pak mu cestu ulehčil.

21. Potom ho usmrtil a pochoval.

22. Posléze, **když se mu zachtělo, vzkřísil ho** (zvýrazněno námi — aut.).

23. A on nekoná to, co mu On přikázal! »

Súra 56 též řeší otázku života a smrti člověka:

«58. Což jste neviděli, co vylučujete semenem, —

59. snad jste to stvořili vy, anebo My jsme tvůrcem?

60. My jsme vám nadělili smrt, — a nikdo Nás nemůže předběhnout! —

61. v tom, abychom vás zaměnili podobnými, a **znovuvytvořili vás** (zvýrazněno námi – aut.) tak, jako to ještě neznáte.

62. Vždyť první formu stvoření už znáte, tak **proč nad tím neporozmýšlet?** » (zvýrazněné námi – aut.).

G. S. Sablukov:

«56:61. V tom, abychom vás vyměnili za vám podobným, a znovuvytvořili vás v čase, který nepoznáte. 62. Vždyť o prvním stvoření už víte; ó, kdybyste si vzpomněli i **na druhé!** » (zvýrazněná slova jsou v překladu G. S. Sablukova doplněna; bylo by však možné, doplnit na místo slova „**druhé**“ i slovo „opakované“).

Súra 2:26. «Co nevěříte Bohu? Byli jste mrtví, a On vás oživil, potom vás usmrtí, potom oživí, a potom budete k němu vráceni».

Súra 2:149. «Těch, které zabíjejí na cestě k Bohu, nenazývejte mrtvými! Živí jsou! Vy to jen nevnímáte».

Toto je pár částí Koránu, které připouštějí možnost chápání textu ve smyslu mnohonásobného vtělení duše v intervalu do soudného dne z vůle Nejvyššího a možnost života duše mimo mrtvé tělo v čase mezi vtěleními.

Ale v Koránu jsou i místa, která přímo odmítají vícenásobné vtělení duše na Zemi. Súra 23 hovoří:

«101. A když k jednomu z nich přijde smrt, tak poví: „Bože, vrať mne:

102. Možná vykonám dobro v tom, co jsem zanechal“. Ne! Jsou to jen prázdná slova, co hovoří, a za nimi bude stát zábrana až do dne, dokud nebudou vzkříšeni.

103. A když zazní trouba (soudný den – aut.), nebude poznávat bratr bratra, a nebudou se jeden druhého ptát».

I v Koránu je lidstvo určitým způsobem informačně a duchovně spojeno s biosférou.

Súra 35:44. «Pokud by Bůh trestal lidi za to, za co si zaslouží, nenechal by na jejím povrchu (na Zemi – aut.), žádného živočicha, ale On jim dává, na určitou dobu, odklad».

Pokud budeme vycházet z toho, že člověk na Zemi dostává «karmu» a duše části hříšníků, ve svých dalších vtěleních vypadávají z lidstva do fauny, potom je možné pochopit i to, proč se v tomto verši, možnost trestat lidi za jejich činy, spojuje s vyhubením celého živočišného světa.

Stejně i početná biblická a koránická obvinění současníků z vraždy proroků (*poslů Nejvyššího k lidem*) v minulých pokoleních, začnou dávat smysl, když duše, ke kterým jsou tato obvinění směřována v přítomnosti, žily v nějaké formě i v čase spáchaných zločinů, anebo pokud duše předků (*anebo jejich kopie – úplné nebo částečné*) jsou v nějaké formě přítomny v **prvotních duších** dnes žijících. Jinými slovy — prvotní lidská duše je vinna z hříchů a zločinů předků, kterým v tom, i přes svoji dobrou vůli, zabránit nedovedla; tehdy dědí jejich vinu silou vnějších okolností, a ne svobodnou volbou svých činů a linie chování, učiněných v tomto anebo v minulém životě, s následky kterých se nyní střetává. Tj. při pohledu z tohoto světa se narušují příčino-následkové vazby: Potomkům se dává za vinu nesprávná výchova a zlé činy jejich předků. Životní okolnosti my objektivně dědíme, ale vzít na sebe vinu za to, co jsme nedokázali odvrátit, když jsme prvotní duše, nemůžeme.

Zatím nejvšeobecnějším modelem evoluce je množina individuálních vývoju duší při mnohonásobných vtěleních v různých tělech. Vzpomínky na minulé životy jsou na úrovni vědomí u většiny lidí blokovány, aby se stimulovalo jejich myšlení a tvořivost, aby kvůli své lenivosti neopakovali minulé chyby (*kráčejič cestou známého hříchu*), a mohli se učit „žít od nové stránky“ — což je sen mnohých žáků čtyřkařů. Přitom, jak se z duší, které si osvojily nejvyšší životní formu (*z existujících v biosféře*), vyčlení nějaká podmnožina, tak se uspořádá soudný den, po kterém se duše z této podmnožiny vtělují už do nějakých nových, speciálně pro ně vytvořených životních forem.

Známý je též úhel pohledu, že vědomí člověka je prvotní duše, a v jeho podvědomí žije mnohonásobně se vtělující duše. Při tomto pohledu jsou v každém člověku duše dvě. Po smrti organismu se duše rozdělí, a prvotní duše začne svůj proces mnohonásobných vtělení do podvědomí budoucích pokolení (*V. Lavrovová „Klíče k tajemstvím života. Záhrobní svět“*, „Sojuzblankizdat“, 1991, Tallinn). Tj. duše se při vtěleních rozmnožují.

V jednotném evolučním procesu, běžícím na základě míry možných stavů,

se rozvíjejí i materiální formy — tento proces monitoruje materialistická věda, i informační zabezpečení životní činnosti těchto forem, tj. duše — tento proces monitorují okultní školy a některá náboženství. A očividně ne náhodou, v jednom ze starověkých symbolů, dva hadi ovíjejí jedno okřídlené žezlo. Majitel žezla — **Hermes**, zbožně uctíváný posel, kdysi, podle legendy, přinesl do Egypta vědomosti. Od něho pochází **hermetismus** — tajné znalosti pod grifem utajení: «Jen pro zasvěcené, odplatou za prozrazení je smrt». Žezlo je odedávna **symbolem nějaké moci** a délkovou **mírou**. Na alegorickém obrázku je žezlo symbolem míry všeobecně; a dva hadi, jejichž hlavy jsou na jedné úrovni, symbolizují vzájemně podmíněný proces evolučního rozvoje materiálních forem a duší (informačních modulů), hromadících informace, které řídí tyto materiální formy. Hadi, na rozdíl od provázků, mají hlavy a dokáží se plazit jen hlavou dopředu, což symbolizuje jednosměrnost evolučního procesu. Ruka, držící žezlo-míru, usměrňuje rozvoj dvou evolučních spirál — matérie a informace — nahoru po hierarchii Vesmíru. Hlavy hadů na jedné úrovni jsou symbolem vyváženosti: Evoluční proces matérie nemůže předběhnout evoluční proces ducha anebo za ním zaostat. Odtud je také vidět nesmyslnost „základní“ otázky filozofie dialektického materialismu; v jeho terminologii byl duch, vědomí, utopen v termínu „matérie“, a následně po tom byla položena otázka, co je prvotní: Celek anebo jeho **neoddělitelná** součást. Na základě této otázky nemohlo být ani nic sestrojeno.

Materialisti se k náboženstvím a okultním naukám stavějí jako k nesmyslu, přitom ani ten nejzarytější materialista nemůže nevidět, že informační zabezpečení chování člověka se liší od informačního zabezpečení chování komára anebo opice, směrem k větší složitosti. Kromě toho, materialistům, popírajícím nesmrtnost duše (*ve vědecké terminologii — objektivnost a nezničitelnost informace*), navrhuje prozkoumat otázku: Kam zmizí informace, odnášená z mrtvého těla **fyzikálními poli** živého lidského organismu v momentě smrti, tj. duše, a jaký je její další osud? Pokud informace „zmizí“, tak padají všechny zákony zachování „materialistické“, přesněji, **bezduchovní** „vědy“, protože ztracením informace se matérie ve všech jejích známých (*hmota, plazma, pole, vakuum*) i neznámých stavech propadá do nebytí.

Z pohledu dogmatické teologie, vykládající všechno v Bibli, Koránu či jiných Písmech doslovně, představuje i evoluce materiálních forem,

o které hovoří geologie, paleontologie, biologie, které zkoumají vykopávky zbytků minulých i současné biosféry, i evoluce množství duší, nazývaných lidstvem anebo patřících fauně (*Korán, 6:38. Není zvířete na zemi, ani ptáka, na křídlech létajícího, kteří by netvořili společenství, podobná vašim*), o které hovoří stoupenci různých okultních nauk, — jen obyčejné satanské mámení. Mimochodem, podobné žezlo s hady, ale bez křídel, se nachází i na vyobrazení jedné **nepřiměřené** nečisté síly — satanistického Bafometa — s hlavou kozla, pochodní mezi rohy, ženským trupem, tetováním na rukách, odsouzenou k nebytí pro svoji nepřiměřenost. Tato nečistá síla sedí na trůně, jakoby vyrušená (kvůli zapózování) z onanování, poněvadž žezlo i hadi trčí právě z toho místa.

Uznáváním faktu Bohem tvoření **jediné** současné biosféry, ponechávají teologičtí knihomolové prvenství tvoření množství minulých biosfér satanovi? Anebo v jejich chápání už Boží dopuštění zašlo tak daleko, že satanovi bylo dovoleno do prvotního tvoření vnášet svoje výmysly, že žádného paleontologa, zkoumajícího vykopávky zbytků minulých biosfér, nemohou obejít představy o globálním evolučním procesu jako způsobu existence **organického** (*existuje ještě i polovy*³³) života na Zemi.

Ještě v r. 1872 A. K. Tolstoj napsal jednomu takovémuto knihomolu teologické dogmatiky v „Dopisu M. N. Longinovi o darwinismu“:

*Ty že, pověst židovská
S vzezřením tatíka hýčkajíc,
Ty bys už měla zasedajíc
Zakázat i Galilea.*

*A ty že připustíš zdravě,
Že volné ve vědě jsou názory,
Tvoje kontrola jaké má právo?
Byl jsi ty snad u stvoření?*

³³ „Polový“ - přídavné jméno od „pole“ ve smyslu fyzické pole, biopole.

*Z jakého důvodu by ne po trošku
Vyvedeni jsme v žití my?
Anebo nechceš snad Bohu
Ty předpisovat postupy?*

*Způsob, jak tvořil Tvůrce,
Co mnil On více vhodným –
Vědět nemůžeš, vědče
Výběru tiskového svůdný.*

*Ohraničovat tak směle
Všestrannost moci Boha –
Vždyť taková věc, Míšo,
Páchne rouháním se napůl!*

A vzpomínky jednotlivých lidí na jejich minulé vtělení jsou o to víc považovány za pekelné mámení, protože na rozdíl od vykopaných zbytků pitekantropa si cizí vzpomínky rukama nenahmatáš, nepřivlastníš a neprohlídeš jako film. Když narůstá statistika, potvrzující hodnověrnost informace o vzpomínkách množství neznámých lidí, tak je možné ji odbít slovy: Já, normální člověk, si nic podobného nepamatuji; a tamto všechno je podvrh anebo druh psychopatologie. Ať se s tím zabývají psychiatři a tajné služby. (*Nebojte se: Oni se tím stejně zabývají...*).

Pokud by i podsvětí podsouvalo prvotní duši vzpomínky na hodnověrné minulé životy jiných lidí, třeba z toho vyvodit závěr, že na rozdíl od Nejvyššího Strůjce, dávajícího prvotní duši věčný život směrem do budoucnosti, tak satan prodlužuje život směrem do minulosti. Svým věrným poddaným dává praktickou zkušenost cizích minulých životů, a svým nepřítelům zase „vzpomínky“ na zločiny, které nespáchali, aby v nich vyvolal iluzi nemožnosti jejich odpuštění a lapil je do svých sítí. Anebo satan dočasně vypouští z pekla hříšníky, aby po zemi roznášeli přeludy okultních nauk a mátlí jimi prvotní duše? Anebo to, co se vynořuje jako vzpomínky na minulé vtělení, jsou paměti upírů, parazitujících na živých, místo toho, aby setrvali v pekle do soudného dne, jak tvrdí Mariánské centrum znovuzrození křesťanství? A čím více si lidé pamatují, tím více se upírům podařilo **zatajit**, přivlastnit si jejich prvotní duše, tj. informačně je sežrat?

Naproti tomu ve vidění světa těch, co znají minulá vtělení svých duší (*anebo jejich pánů — upírů?*), a kteří poznali v některých současných své známé z minulých vtělení anebo se jen nacházejí v takovéto iluzi — je evoluce duší i materiálních životních forem realitou, speciálně, pokud si dokáží vzpomenout na dinosaury a jejich způsob života. (*Podle jedné z verzí byli dinosaury předcházejícími rozumnými bytostmi, podobně jako člověk, které zahubila jimi vytvořená bezvýhodisková kultura*).

My však vycházíme z toho, že evoluční procesy ve Vesmíru probíhají, a symbol Hermeseva žezla, ovíjeného dvěma hady, je dobrým obrazem rozvoje jednotlivých struktur v trojjednotnosti matérie, informace, míry. A ruka, držící míru-žezlo, je symbolem hierarchicky vyššího řízení (moci), usměrňujícího evoluční proces. To, že u výše vzpomenuté nečisté síly se ocitl bez křídel a na intimním místě, symbolizuje jeho tvůrčí impotenci, která ho nutí používat různé stimulatory a imitace, aby získal ne více, než jen chvilkové uspokojení.

Evoluční proces biosféry Země je jedním z mnohých evolučních procesů ve Vesmíru. Opačný úhel pohledu: Evoluční proces je ve skutečnosti procesem agonie prvotního dokonalého světa, po upadnutí do hříchu. No nějaký proces rozhodně probíhá při kterémkoliv z úhlů pohledu, vybíraných subjektivně a o tomto procesu bude řeč dále.

Biosféra planety čerpá energii pro svoji životní činnost z Vesmíru, především ze Sluneční soustavy. Intenzita fyzikálních polí (*nesoucích energii Země*) je ve všech frekvenčních rozsazích podřízena cykličnosti Sluneční soustavy, podmiňující interakce planet jak mezi sebou navzájem, tak i s centrální hvězdou. Biosféra jako celek i její jednotlivé prvky představují kmitavé systémy, které jsou ve vzájemné interakci mezi sebou a okolním prostředím. Závislost Země od energetických a informačních rytmů Vesmíru objektivně ovlivňuje charakteristiky různých kmitavých procesů v biosféře a s ní spojených sociálních systémů.

Z toho důvodu je pro zabezpečení bezpečnosti a stability společenského rozvoje nutná interpretace starověkých astrologických teorií pomocí pojmového a terminologického aparátu současného Poznání.

Dotkneme se jen některých črt evolučního procesu organické biosféry. Důležitým milníkem se v něm stal vznik chromozomálního aparátu dědičnosti, odevzdávajícího informaci následujícím pokolením každého biologického druhu. Všechny druhy se od sebe geneticky odlišují. Kromě toho, všechny druhy jsou geneticky vůči sobě uzavřené v tom smyslu, že

v přirozených podmínkách jsou mezidruhové hybridy buď nemožné, anebo neplodné (*jako např. mula*), anebo se jejich genotyp při změně pokolení rozpadává (*jako u mnohých druhů kulturních plodin a plemen domácích zvířat*).

Chromozomální aparát v sobě nese dvě funkce, které jsou životně důležité z hlediska existence biologického druhu.

Prvá, odevzdává z pokolení na pokolení (*po genealogických liniích organismů*) geneticky podmíněnou informaci. Specifická váha chyb při odevzdávání informace v přirozených podmínkách je dostatečně nízká, což zabezpečuje genetickou stabilitu druhů v průběhu změny mnohých pokolení.

Druhá, ty chyby genetické informace, které nestihnou být včas odstraněny vnitrobuněčným a druhovým systémem ochrany chromozomálního aparátu, jsou zčásti též potřebné pro zachování a rozvoj druhu v biosféře. Tyto chyby genetické informace — mutace — jsou ve většině případů způsobeny vlivem vnějších faktorů na chromozomální aparát: Fyzikálních polí (záření), chemických sloučenin, buněk s jinou fyziologií atd. Část mutací představuje genetické defekty, jelikož jedinci, kteří je mají ve svém genotypu, buď nejsou životaschopní, anebo jsou neplodní, anebo mají snížený zdravotní a rozvojový potenciál. Tento druh mutací se nazývá genetická zátěž. V každé populaci existuje určitý podíl geneticky zatížených jedinců, to je přirozené. V dostatečně mnohopočetných populacích se vždy nachází geneticky stabilní jádro, zajišťující reprodukci nových pokolení, a geneticky zatížená, z pokolení na pokolení upadající a degradující periferie. Avšak mezi nimi není neprůchodná hranice: Hranice mezi nimi v návaznosti pokolení nese statistický charakter, podmíněný kombinatorikou chromozomálního aparátu. Genetickou katastrofou v populaci by bylo zmizení geneticky stabilního jádra, které zajišťuje přizpůsobování se jedinců daného druhu k pomalu se měnícím podmínkám jejich životního prostředí.

Některé mutace nevykazují přímý vliv na vznik geneticky podmíněných defektů v organismu a vedou jen ke vzniku specifických zvláštností v organismu druhu, které se předtím v populaci nevyskytovaly. Toto se nazývá nesměrovaná proměnlivost.

Každý biologický druh se nachází v interakci se zbylou biosférou a celou přírodou, nachází se pod jejich tlakem. Charakter tohoto tlaku se mění následkem podřízenosti biosféry vůči zemským geologickým

procesům a energetickým rytmům Vesmíru. Některé z těchto procesů mají frekvence, které jsou výrazně nižší, než je frekvence výměny pokolení v kterékoliv z genealogických linií druhu. Díky takovému frekvenčnímu poměru vnějších (*ve vztahu k druhu*) procesů, vyúsťuje nesměrovaná proměnlivost do doladování genotypu vůči pomalu (*ve vztahu k výměně pokolení*) se měnícím podmínkám životního prostředí. Takový je mechanismus přirozeného výběru, předurčujícího pravděpodobnostní zánik jedněch a rozvoj druhých, v konkrétně zformovaných podmínkách.

Část mutací se v jedněch podmínkách (*jak vnějších, tak i vnitřních, geneticky podmíněných*) může projevovat jako genetická zátěž, a v druhých jako velmi užitečný znak. Avšak existují v přírodě i procesy, jejichž frekvence je rychlejší v porovnání s frekvencí změny pokolení v genealogických liniích. Na změnu charakteru jimi vyvolaného tlaku na druh, by měl být přizpůsoben každý jedinec druhu. V opačném případě populace, která se střetne s takovýmto druhem tlaku vnějšího prostředí, vůči kterému se nestihne doladit její genotyp při změně pokolení a na který nejsou její jedinci přizpůsobení, utrpí škodu, až do vymizení druhu z biosféry. Toto následně může způsobit škodu mnohým dalším druhům živých organismů, které jsou s prvním propojené články potravinového řetězce (*kdo koho požívá*); takto se může změnit celá biocenóza a v principu i celá biosféra.

Reakce biologického druhu na vnější tlak prostředí se projevuje dvěma způsoby: 1) Změnou rozvojového potenciálu jedinců druhu, podmíněnou doladováním genotypu v procesu přirozeného výběru; 2) behaviorální³⁴ reakcí jedince na vliv životního prostředí, nasměrovaný přímo na jedince. Jeden i druhý typ reakce biologického druhu si vyžaduje informační zabezpečení. Charakter tohoto informačního zabezpečení se u různých biologických druhů odlišuje především objemy behaviorální informace:

- Odevzdávané genetiky z pokolení na pokolení.
- Osvojované konkrétním jedincem po dobu jeho dospívání a dospělého života.
- Jejich poměrem.

Pokud zkoumáme průběh globálního evolučního procesu, můžeme si všimnout, že výskyt nových druhů (*vyšších ve vztahu k předtím*

³⁴ Týkající se chování. – pozn. překl.

existujícím) byl provázen zmenšením podílu geneticky odevzdávané informace v celkovém objemu informací, na základě které se formují individuální behaviorální reakce **konkrétního** jedince, patřícího k danému druhu. Takto je prakticky celý objem individuální behaviorální informace rostlin, měkkýšů a hmyzu geneticky podmíněný.

U dospělého člověka — „koruny tvorstva“ — objem **negeneticky** podmíněné (*především sociálně podmíněné*) individuální behaviorální informace **potlačuje geneticky podmíněnou** informaci do takové míry, že většina obyvatelstva (*minimálně, toho městského*) už nevnímá ani si neuvědomuje svojí osobní příslušnost k **jednomu z mnohých** druhů živých organismů, nehovoří už o svojí příslušnosti k zemské biosféře a podřízenosti objektivním předurčenostem jejich bytí. Kromě vědomého spojení se narušuje i podvědomé psychické a biologické spojení s přírodou, protože město je jedním z nejmocnějších mutagenních faktorů, a genetický aparát člověka je ne 50-krát citlivější, než aparát známé vinné mušky (*Octomilky obecné*). Takto se člověk staví proti přírodě. Je to také bezprostřední příčinou **globální** biosféro-ekologické a dalších dílčích globálních krizí.

Zvětšení relativního a absolutního objemu negeneticky podmíněné behaviorální informace bylo provázeno rozšířením adaptačních možností jedinců druhu a zmenšením **individuální závislosti** jedinců od změny podmínek životního prostředí.

Behaviorální reakce jedinců druhů, u kterých převládá geneticky podmíněné chování, se neliší svojí rozmanitostí. Z toho důvodu se nepružnost v chování jedinců druhu, kompenzuje vyšší plodností, nárůstem pasivní a aktivní ochrany pod vlivem nepříznivých faktorů, což je zkrátka nevyhnutelné pro existenci takového druhu. Období dětství u jedinců tohoto druhu buď vůbec neexistuje, anebo je velmi krátké.

Pokud vzniká faktor, vůči tlaku kterého se genotyp populace při změně pokolení nedokáže přizpůsobit, tak populace hyne.

Nutnost osvojení si velkých objemů negeneticky podmíněné behaviorální informace je provázena objevením se dětství, po dobu kterého si jedinec shromažďuje životně nevyhnutné minimum této informace buď individuálně, anebo prostřednictvím dospělých jedinců.

Pokud vzniká faktor, vůči tlaku kterého se genotyp populace tohoto druhu nedokáže přizpůsobit při změně pokolení v případě výlučně geneticky podmíněných behaviorálních reakcí (*tj. jednotlivých u různých*

jedinců), tak populace může najít záchranu svých jedinců díky různorodosti jejich behaviorálních reakcí, podmíněných individuálně negeneticky. To vede ke snížení škody, kterou populaci způsobuje daný faktor, a prodloužení času, po dobu kterého se geneticky stabilní jádro populace může potenciálně přizpůsobit účinku daného faktoru na úrovni chromozomálního aparátu.

To stejné se týká i přežití populace při živelních pohromách a přírodních katastrofách v místě jejich pobytu.

Po dobu evolučního procesu se globální ekologická nika³⁵ biosféry rozšiřovala. Pokud nějaký druh vyčerpal geneticky podmíněný potenciál osvojení si svojí rodné ekologické niky, tak začal buď vytlačet jiné druhy, přivlastňujíc si jejich ekologické niky, anebo si začal osvojovat do té doby prázdnou niku, adaptujíc se na ní geneticky, vytvářejíc při tom možná i nový druh organismů.

V určité etapě rozvoje biosféry vznikl druh *Homo Sapiens*, představitelem kterého je celé lidstvo, nehladíc na rozmanitost všech ras, národů, národností, plemen.

Rozvojový potenciál každého jedince biologického druhu, *v chování kterého má množství negeneticky odevzdávané informace významnou úlohu ve všech vlastnostech charakterizujících jedince*, je geneticky podmíněný, ačkoli se nemusí ani rozvinout, naplnit reálným obsahem, pokud to podmínky životního prostředí neumožňují. Ve vztahu k populaci se genetická podmíněnost a potenciál jejího osvojení řídí **pravděpodobnostními předurčenostmi, které se odzrcadlují ve statistických zákonitostech odehraných dějů.**

Toto se v plné míře týká i člověka — biologického druhu, nositele největšího absolutního i relativního objemu (*v porovnání s jinými druhy živých organismů biosféry Země*) negeneticky podmíněné behaviorální informace, zabezpečující největší flexibilitu chování v rychle se měnící situaci.

Obvinění z „biologizace“ sociologie, historie atd., a též řidčeji obvinění ze „sociologizace“ biologie odzrcadlují především nevzdělanost sociologů v biologii a biologů v historii a sociologii. Politici jsou často

³⁵ Životní prostředí vyhovující potřebám dané skupiny rostlin anebo živočichů. – pozn. překl.

nevzdělání i v ostatních oblastech poznání, nejen v těchto dvou. Obsahově jsou tato vzájemná obvinění spory o tom, co je v člověku (*i jako jednotlivci, i jako biologickém druhu*) podmíněné geneticky odevzdávanou informací, co kulturou, a co jeho vlastním tvořením. Bez odpovědi na tyto otázky není možné ani „rozhraničení“ biologického a sociologického komplexu věd.

V našem chápání je celý komplex nepodmíněných reflexů a instinktů geneticky podmíněný.

Geneticky podmíněná je i schopnost k formování podmíněných reflexů. Ale samotná behaviorální informace, navenek se projevující jako podmíněný reflex, je dána vlivem životního prostředí, ve kterém se příslušný podmíněný reflex formuje **jen** u jedinců, kteří se s tímto vlivem přímo střetli. Základem formování podmíněných reflexů ve světě zvířat je mechanismus, který je zjevně analogický lidskému předmětně-obrazovému (**procesnímu**) myšlení. Názorným příkladem tohoto tvrzení jsou experimenty s opicemi. Známé jsou úspěšné pokusy výuky opic, ve kterých opice pomocí kartiček s obrázky vykládaly různé posloupnosti, které bylo možné ztotožnit s jednoduchými behaviorálními reakcemi typu: „Chci banán“, „dej mi pít“, „dej mi banán a ne jablko“ atd., tj. šlo o učení se určitému systému hieroglyfického písma, odrážejícího předmětně-obrazové myšlení člověka. Možnost učit se, poukazuje na určitou shodu procesů, ležící v jejím základě.

Nejsou však známy žádné behaviorální reakce představitelů světa zvířat, základem kterých by mohl být mechanismus analogický abstraktně-logickému (**diskrétnímu**) myšlení člověka.

Se schopností zopakovat artikulovanou řeč, se ve světě zvířat, střetáváme u ptáků, avšak tato „artikulovaná řeč“ se u nich nestala kanálem informační výměny: Mozky mají ptačí³⁶.

Člověka ze světa zvířat vyčleňuje genetická podmíněnost rozvoje (**v příslušném věkovém období**) diskrétního myšlení (abstraktně-logického), artikulované řeči a schopnosti realizovat v různorodé pracovní činnosti svoje **předsevzetí** na základě **předvídání** různých možností. Je možné, že geneticky podmíněné jsou i nějaké další, zatím nepoužívané

³⁶ V r. 2003 v tisku i televizi proběhly informace o tom, že někteří papoušci používají artikulovanou řeč rozumným způsobem v komunikaci se svými chovateli.

možnosti. No právě tyto tři faktory: Řeč, myšlení (*včetně abstraktně-logického*), schopnost pracovat, určitá svoboda v chování od diktátu instinktů — se staly základem současné lidské kultury.

Kultura je nositelem ještě jednoho (*kromě nepodmíněných a podmíněných instinktů*) druhu behaviorální informace — sociálně podmíněné, který každý člověk získává z informačního prostředí společnosti.

Pokud pod pojmem kultura chápeme výsledek různorodé negeneticky podmíněné činnosti pokolení jedinců druhu Homo Sapiens, tak nemůžeme popřít, že potenciál osvojení prostředí člověkem (*včetně díky rozvoji kultury*) je geneticky podmíněný. Spolu s rozvojem kultury je **geneticky podmíněná i sociální organizace** druhu Homo Sapiens, **ležící v jejím základě**. Díky tomu je kultura **od začátku** a vždy jedním z mnohých faktorů globálního evolučního procesu biosféry Země. **Není „dobré“ a „zlé“ kultury, tj. „nekulturnosti“; existuje jednotná mnohotvárná kultura** — negeneticky odevzdávaná informace z pokolení na pokolení, a v ní negativní důsledky, představující nebezpečí pro celou kulturu lidstva a biologický základ kultury — druh Homo Sapiens a celou biosféru. Jinými slovy nás to přivádí k otázce o objektivnosti Dobra a Zla, rozdílech mezi nimi a jejich rozlišení. A proces rozvoje kultury — **globální dějinný proces** — je jedním z dílčích procesů globálního evolučního procesu.

*

*

*

II. GLOBÁLNÍ DĚJINNÝ PROCES

Přítomnost je následkem minulosti, a proto neustále obracej svůj pohled zpět, čímž se vyvaruješ vážných chyb.

K. Prutkov

Lidstvo ve své historické paměti zaznamenalo zmizení mnohých druhů živých organismů z biosféry, ale nezaznamenalo ani jeden hodnověrný případ vzniku nového biologického druhu v přirozeném prostředí.

Homo Sapiens, ujistíc se ve své vysoké organizovanosti v porovnání s jinými biologickými druhy, se začal pokládat za „korunu tvorstva“, vycházejíc především ze své novoty. Ale novota není jen příznakem dokonalosti korunující nějaký proces, ale i příznakem všech experimentálních prototypů končících v odpadu, na které si nikdo už ani nevzpomene: Pokud „koruna tvorstva“ příliš tlačí na hlavu, tak si její nositel zaopatří korunu novou.

Otázka o procesu vzniku nových druhů je mimořádně vážná, protože odpověď na ni v mnohém určuje i hodnocení toho, co v globálním dějinném procesu považovat za dobro, a co představuje nebezpečí jak pro dnes žijící, tak i pro budoucí generace lidí, pro biosféru a celou planetu. Na první pohled jsou možné minimálně dvě varianty vzniku nového biologického druhu po dobu evolučního procesu biosféry.

PRVNÍ. Je známo, že vznik a výskyt určité mutace může zachvátit buď celou populaci organismů, anebo její část, anebo se z populace vytratí. Tehdy nový biologický druh může vzniknout následkem porodu z existujícího druhu formou kaskád mutací, které kvalitativně změň jeho genotyp. V takovém případě se zkrátka jeden druh v biosféře změň na jiný. Ohledně vzniku Homo Sapiens, jako i libovolného jiného biologického druhu, vyvstává v této variantě otázka mezičlánků,

od protočlověka k člověku, nakolik proces zachvácení celého biologického druhu **komplexem** sotva jen jednorázových mutací se jeví být dost dlouhodobým; speciálně s ohledem na to, že následkem těchto mutací se úroveň organizovanosti matérie zvýšila, a informační zabezpečení životní činnosti se stalo složitějším. Díky dlouhodobosti procesu rozšiřování se komplexu mutací na všechny populace by ostatky těchto „mezičlánků“ **měly** být vědě známé spolu s ostatními, poměrně **málopočetnými** vykopanými formami člověka.

Takovýto proces vytváření nového druhu umožňuje stejně tak i degradaci libovolného vysoce organizovaného druhu až do „améby“. Kromě toho vyvstává i otázka ohledně štěpení druhů na dva a více, vedoucí ke zvýšení celkového počtu druhů po dobu evolučního procesu biosféry, protože není jasné, jak může být vzájemná genetická uzavřenost druhů provázena šířením komplexu mutací napříč druhem, ze kterého vzniká nový biologický druh. Tato varianta vzniku nových druhů je speciálně dobrá pro ateisty, protože všechno probíhá náhodně „samo sebou“, bez organizovaného a cíleného zásahu do průběhu evolučního procesu zvenčí.

Avšak globální evoluční proces biosféry má vcelku jednosměrný charakter směrem k celkovému zvyšování složitostí nově vznikajících druhů organismů a celé biosféry. Kromě toho, nedostatek hojnosti „mezičlánků“ ve vykopaných zbytcích minulých biosfér vlastně i umožnil uvidět samotný globální proces rozvoje biosféry v čase a alespoň částečně určit druhové složení minulých biosfér. V současné biosféře jsou též přítomny pouze stabilní druhy, když hojnost amorfních forem života, protékajících jedna do druhé při změně generací, pozorována není. Něco opačného k uvedenému (*o přerodu jednoho druhu do druhého*) tvrdil akademik T. D. Lysenko.

DRUHÝ. Část jedinců druhu Protočlověka (*jedno pokolení nebo několik současně plodných pokolení v populaci anebo v celém druhu*) postihla genetická katastrofa, v důsledku které samičky, patřící k této skupině druhu Protočlověk, rodily pouze mrzáky. Avšak tyto „mrzáci“ už patřili k druhu Homo Sapiens a byli geneticky uzavřeni vůči jedincům druhu Protočlověk, kteří je zrodili, i vůči svým „bratřancům a sestřenicím“, jejichž rodiče se katastrofě vyhnuli. A možná právě tento fakt se odráží v kultech totemových zvířecích předků primitivních náboženství. Takovýto proces vzniku biologického druhu se shoduje

s očividnou jednosměrností evolučního procesu **celé biosféry** směrem ke zvyšování složitosti její organizovanosti. Také to umožňuje i realizaci tendence k degradaci, kterou v evolučním procesu popírat je nemožné, ale která má individuální charakter; a její nabytí všeobecnějšího charakteru je buď krátkodobé, anebo katastrofické pro jednotlivé biocenózy a celou biosféru.

Viditelné složení současné biosféry a analýza vykopaných zbytků minulých biosfér v jejich **chronologické posloupnosti** hovoří spíš o tom, že cesta evoluce biosféry je mnohostupňovým žebříkem, a ne plynulým vzestupem a plynulým přechodem jedněch biologických druhů do jiných. Na každém stupni je rozmanitost druhů; každý stupeň je základem pro ten další. Tomuto více odpovídá druhá varianta procesu vzniku nových druhů v biosféře.

Avšak druhá varianta, odstraňující otázku mezičlánků, dává vznik nové otázky, týkající se přírodního anebo mimopřírodního faktoru, který vyvolává změnu genotypu.

Novou informací může vnést do genotypu i virus. V podstatě virus, selektivně napadající pouze pohlavní buňky (*tak, jako virus HIV — AIDS selektivně napadá bílé krvinky*³⁷), může do jejich chromozomů vnést takové změny, že po početí vznikne organismus, patřící do nového druhu.

Z druhé strany, samotný chromozomální aparát je kmitavý systém, který je schopný vysílat a přijímat určité vlnění. Záření také může nést kódové skupiny, schopné vyvolat přestavbu chromozomálního aparátu buněk, tj. vyvolat masové, synchronní a kvalitativní jednorodé mutace v populaci, vystavené vlivu takového záření, a zrod nového biologického druhu. Pochopitelně, že takovéto mutagenní záření se kvalitativně odlišuje od obyčejného, přirozeného mutagenního pozadí. Naproti tomu je možné, že zrod nového biologického druhu vyvolává nějaký jiný faktor, a ne ty dva, uvedené výše.

Nejprekvapivější by bylo, pokud by Tvůrce navzdory všemu uchovanému v zemské kůře, Osobně slepil všechny z hlíny, zemského

³⁷ Podle jednoho z modelů AIDS, virus nenapadá přímo bílé krvinky, ale trichomonády (*kteří byly též nějaký čas považovány za bílé krvinky*), žijící v lidské krvi, které takto požírají červené krvinky, a svými toxiny oslabují činnost bílých krvinek, které mají chránit tělo před chorobami. Podrobněji viz knihy T. J. Sviščevové o parazitické trichomonádní teorii rakoviny, kde se otázka AIDS zkoumá jako vedlejší.

prachu, podobně jako mýtický Pigmalion, který kdysi vytesal z mramoru Galateu, zamiloval se do ní a prosil bohy Olympu o oživení sochy, což mu bylo i splněno; po čemž „socha“ začala rodit a množit se běžným způsobem, bez použití esence hlíny. Také Korán (súra 38:75) přímo hovoří o stvoření Adama Bohem Svýma rukama.

A pokud existuje faktor, co ho potom aktivuje? Přitom je vždy aktivován včas, když se završuje určitá etapa rozvoje biosféry. Druhy, které dýchají vzduch, se neobjevily dříve, než rostlinný svět vytvořil atmosféru s kyslíkem a ozónovou vrstvou, zužitkujíc množství uhlíku ve formě kamenného uhlí a vápence. Dravci se neobjevili dřív, než se objevili býložravci a nepohybliví živočichové (*měkkýši, sasanky atd.*). Tj. proces rozvoje biosféry je v určitém smyslu analogický s procesem startu vesmírné mnohostupňové rakety: Aerodynamický kryt se neodstraňuje dřív, než objekt opustí husté vrstvy atmosféry; jednotlivé stupně raketového nosiče se oddělují každý ve své etapě, až když vykonají svůj díl práce a ne dřív; opěrné rampy se oddělují od těla rakety ne dříve, než tah motorů převyší startovací hmotnost atd.

Při startu rakety se realizuje program předepisující určitou postupnost dějů podmínek kontroly jejich splnění. Program může být i mnoho-variantní. Tento program postupnosti operací při startu rakety je výtvorem lidského rozumu. V porovnání s tím, co vidíme při evoluci biosféry v průběhu stovek milionů let je však primitivní. Z pohledu ateistické slepoty je **zjevně** programovaný a kontrolovaný rozvoj biosféry na Zemi, ve výsledku kterého se objevil lidský rozum, jen slepou hrou „hloupé náhody“, panující v přírodě. Přitom člověk, vytvoříc počítače, svým rozumkem zatím nedokázal zopakovat „technologické“ procesy „hloupé přírody“, výsledkem kterých se objevil i on sám, který svojí složitostí mnohonásobně převyšuje libovolný počítač. Ačkoli analogie není důkazem, tak přinejmenším analogie i asociace též leží v základech poznání. A pokud je níže uvedený závěr chybný, potom svět není poznatelný.

Z uvedené analogie můžeme udělat jen jeden závěr: Svět je poznatelný a rozum, který panuje v přírodě, je **neporovnatelně** výkonnější, a jeho možnosti jsou **neporovnatelně** větší, než lidský rozum a souborný rozum celého lidstva. Jde o neporovnatelnost v tom smyslu, že chyba měření mnohonásobně převyšuje jednotku měření, tj. člověka. Tato neporovnatelnost zároveň vytváří u určitého kruhu chytráků iluzi vlastní

výjimečnosti jako nositele mimořádně výkonného rozumu, což se časem formuje do ateistických pohledů na svět, jaké vznikaly už odedávna. A shora přicházela napomínání o lživosti této iluze. Poslední napomenutí, které zapadlo do základů islámu, je v Koránu (súra 55, Milosrdný), který při popisu realizace programu přípravy Země na objevení se na ní člověka, téměř v každém verši opakuje otázku: «*Tak které z dobrodiní Hospodina můžete označit za lživé*». U lidí, domýšlivě se chválících svojí intelektuální silou a jí generovanou jedinečností, je iluze stále silná. Přesto Nejvyšší je mocný a Jeho milost je bezhraniční: Ale hlavní je ji uznat a nezpochybňovat.

Idea Boha (Tvůrce a Všedržitele) v kultuře není dílem lidové „umělecké“ tvorby, ale odrazem pravé Boží existence v životě společnosti. **Jediný všeobsažný** důkaz Svojí existence dává Bůh sám: On vskutku odpovídá (v souladu se *smyslem modlitby*) na modlitbu toho, kdo Mu věří, a žije podle svědomí; odpověď se projevuje v tom, že se mění statistika zdánlivě nesouvisejících případů v množství, které lidské vědomí není schopné kontrolovat kvůli svým omezeným možnostem; mění se tím zřetelněji, čím méně člověk zůstává hluchým k volání Boha, když se On Sám k člověku obrací přes jeho svědomí anebo životní okolnosti.

Existuje biosféra planety a matrice jejích možných stavů, podle které probíhá rozvoj. Tato matrice je jistým fragmentem celovesmírné matrice možných stavů, celovesmírné **míry**. Probíhá nepřetržitý proces zobrazování informace do biosféry z okolního Vesmíru; zároveň probíhá proces zpětného zobrazování informace z biosféry do okolního Vesmíru v souladu s **mírou**. Zobrazení, řízení, samořízení jsou vzájemně vložené procesy a pojmy. Hierarchicky vyšší (*vůči biosféře*) řízení probíhá na základě jeho nadřazené (*objemnější*) matrice možných stavů. Samořízení probíhá v plné celovesmírné **míře** (*dílčí matrice biosféry + objemnější matrice*). A celovesmírná **míra** zase aktivuje faktor, který vyvolává zrod nového druhu v biosféře.

Pokud je ateista schopný přiznat objektivnost **míry** ve Vesmíru, tak možná bude pro něho zajímavá informace o tom, že celovesmírná matrice možných stavů — **míra** — disponuje vlastností, kterou mnohá náboženství připisují Nejvyššímu Hospodinovi: On pobývá všude a všechno pobývá v něm = **míra** pobývá ve všem a všechno pobývá v **míře**. A v **míře** je všechna matérie v jejích různých agregátních stavech (*od vakua po hmotu*), nerozlučně spojená s informací.

Panteismus, hlásající: „Příroda je Bůh“, ztotožňuje míru (*tj. Boží předurčení v jeho plnosti*) s Nejvyšším; náboženství, která odmítají panteismus, fakticky vnímají **míru** jako nejvšeobecnější prostředek řízení Vesmíru ze strany Nejvyššího, kterou proudí energeticko-informační proud od Něho — Duch Svatý.

Korán proces vesmírného řízení popisuje v sůře 97 (Moc):

«Ve jménu Boha milostivého, milosrdného!

1. Vskutku, My jsme ho (Korán — aut.) seslali v noci moci!

2. Víš ty vůbec, co je to noc moci?

3. Noc moci je lepší než tisíc měsíců.

4. Sestupují v ní andělé a Duch s dovolením jejich pána, **aby plnili Jeho rozkazy** (zvýrazněno námi — aut.).

5. Až do úsvitu v ní vládne mír!»

Ani podle našeho názoru není existence člověka (*jako jednotlivce, i jako lidstva*) beze smyslu, ale má svoje předurčení, podmíněné jako dílčí matici možných stavů biosféry a celé planety, tak i celovesmírnou **mírou**.

Genetická podmíněnost lidské schopnosti osvojit si v určitém věku artikulovanou řeč, abstraktně-logické diskrétní myšlení, plánovat na základě **předvídání** a realizovat to v různorodé pracovní činnosti je ekvivalentní genetické podmíněnosti sociální organizace, nesoucí nějakou kulturu. Toto dohromady vyčleňuje lidstvo ze světa zvířat, a lidstvo jako celek může udělat dvě věci: Buď vytvořit nějaký typ kultury, **přijatelné** pro Nejvyššího Tvůrce a Všedržitele, která nebude v rozporu s celovesmírnou **mírou**, anebo zahynout, v důsledku zformování nepřijatelné kultury pro lidi i Všedržitele.

V sůře 21 (Proroci) o tom Korán hovoří přímo:

«10. My jsme vám seslali Písmo, ve kterém je pro vás napomenutí — **cožpak nerozumíte?** (zvýrazněno námi — aut.).

11. Kolik jsme zničili měst, která byla nespravedlivá, a vybuodovali po nich jiné národy!

12. A když pocítili naši moc, tak začali před ní utíkat.

13. „Neutíkejte, a vraťte se k přepychu a do vašich příbytků, možná se vás budou ptát!“

14. Oni odpověděli: „Ó, běda nám, věru byli jsme nespravedliví!“

15. A nepřestával tento jejich křik, dokud Jsme je nezměnili na nehybnou zkosenou nivu.

16. **My jsme nestvořili nebe a Zem i to, co je mezi nimi, pro zábavu.**

17. **Kdybychom si přáli najít zábavu, našli bychom si ji u Sebe, pokud bychom tak chtěli učinit.** (zvýrazněno námi – aut.).

18. Naopak, My pravdou porážíme lež, a ona ji drtí, a potom mizí, a vám běda za to, co **připisujete**». (V kontextu Koránu se myslí připisování vlastních výmyslů do Zvěstování – aut.).

V libovolné variantě, které evoluční proces biosféry uznávají jako reálný — i v rozvoji materiálních forem, i v rozvoji duší — druh Homo Sapiens vešel do už existujícího světa zvířat; a jeho vidění světa i praktické zručnosti byli zvířecí, očividně blízké „vidění světa“ a praktickým zručnostem jeho „opičího“ anebo jiného protilidského okolí, tj. instinkty, nepodmíněné a podmíněné instinkty a nic víc. Od zvířecího okolí ho odlišoval jen jeho geneticky podmíněný potenciál rozvoje kultury, který si ještě měl osvojit. Tento pohled na objevení se a rozvoj druhu Homo Sapiens potvrzují i archeologické údaje. Naproti tomu je známý i jiný úhel pohledu, kterého ilustrací je, například, biblický mýtus o prvním hříchu a vyhnání z ráje; mýty o celosvětové potopě, které možno interpretovat jako vzpomínky na katastrofu jedné z předcházejících globálních civilizací, po které většina potomků přeživších zdvočela.

Analýza způsobu života jednotlivých lidí a extrapolace jejich reálných možností na celé lidstvo umožňuje vyvodit závěr, že celé lidstvo může nést minimálně tři typy kultury a žít **nějaký čas** ve třech typech civilizace.

V osvojování svého geneticky podmíněného potenciálu nejméně ze všech uspěli ti, kteří pouze blaženě a tupě hleděli na televizor, čímž se stali jeho nevolníky, bioroboty, jejichž chování se programuje médii. Tito nejsou vhodní k ničemu, kromě **technoKRATICKÉ civilizace** a kultury. Tou je současná civilizace. V ní se lidstvo stalo nevolníkem jím vytvořeně

techniky, která reálně změnila množství lidí na **člověkopodobné roboty**, protože většina populace se spustila na úroveň doplňku ke svému pracovnímu místu. Práce vysává jejich životní energii, a mimo práce už nemají ani sil, ani schopnosti k tomu, aby mohli být lidmi v hierarchii Vesmíru; pokud jen dokážou zregenerovat minimum energie, tak už zase je „nutné“ jít do práce. A takto den co den, rok co rok, pokolení co pokolení — bez přestání. Potvrzuje to i statistika: Mnohým penzistům se po dobu prvních let po nástupu do důchodu rychle zhoršuje zdraví a umírají jednoduše proto, protože neví, čemu se věnovat, když už nemohou jít do práce a být tam doplňkem ke svému pracovnímu místu.

Druhý možný typ civilizace je **ekotechnologický**. V něm technosféra nevládne nad lidmi, ale lidé nad technosférou, a proto jim technika slouží a zabezpečuje uspokojení jejich potřeb. **Lidé se nemění na nevolníky technosféry**, a antagonismy s přírodou se odstraňují dříve, než se stanou hrozbou pro **život**.

Třetí možný typ civilizace je **biologický**. V tomto typu je kultura zaměřena na osvojení geneticky podmíněného potenciálu možností lidského organismu. Díky tomu lidstvo i každý člověk žijí v souladu s biosférou, a obejde se i bez **protéz** námi používané techniky, přičemž není ani dobyt看em, ani dravcem. Porfirij Kornějevič Ivanov je jedním z těch, kdo demonstroval reálnost takovéto možnosti dokonce v podmínkách zasněžených zim Ruska. Rerichovci též popisovali lidské možnosti, velmi neobyčejné pro technokratickou civilizaci, kterými však disponují mnozí, co vyrostli v informačním prostředí starověké kultury Tibetu.

Pokud biologická civilizace lidí na Zemi v minulosti existovala a z nějakých příčin zahynula se zapomenutím plnosti a celistvosti vlastní kultury, tak z ní prakticky nemuseli zůstat žádné archeologické památky materiální kultury, ale vzpomínka na ni se mohla zachovat v podobě mýtu o zlatém věku a mýtu o vyhnání z ráje po spáchání hříchu. Ve vztahu k ní mohlo spáchání hříchu představovat nějakou globální **neadekvátnost (vypadnutí z míry)**, které se lidstvo dopustilo, a která vedla k narušení jeho celovesmírných informačních a energetických vazeb. A od té doby je dnešní lidstvo zaneprázdněno **opětovným** budováním kultury prakticky z „opičí“ nuly. Nezávisle od varianty předhistorie dnešního lidstva (*jestli teprve poprvé, anebo už opakovaně vstáváme z fauny po čtyřech*) bude okruh otázek, na které budou lidé muset **poznat** odpovědi, jeden a ten

samý. Tou nejhlavnější otázkou bude: Co je v rozvoji kultury dobrem; co je přípustné; co je nutné zahasit a vykořenit?

S rozvojem kultury se pojí otázka formování individuálních osobitostí jedince druhu Homo Sapiens. Kulturní prostředí formuje fyzickou a duchovní osobnost člověka zejména v období od početí do vstupu do dospělosti na základě **individuální** matrice geneticky podmíněného potenciálu rozmanitých možností a predispozic; též je to dílčí míra, kterou je třeba po dobu života naplnit reálným obsahem. Kromě toho, mnohé je podmíněno i astrologicky, tj. vlivem rytmů Kosmu na celou biosféru i člověka jako na kmitavé systémy.

Faktor **včasnosti** formování jednotlivých schopností člověka se odráží v přísloví: „*Ohýbej mě mamko, dokud jsem já Janko. Až já budu Jano, neohneš mě mámo!*“ To se týká, především, těch schopností, které se zabezpečují vznikem strukturních osobitostí v organismu, pro které genetický program vyhrazuje pevné, celkem konkrétní časové limity. Je to obzvláště viditelné při formování mozku po dobu nitroděložního období a v období dospívání. To samé se týká i formování lidské psychiky. Pokusy vrátit do civilizované společnosti reálné dospělé „Mauglí“ nikdy nekončili úspěchem z důvodu nerozvinutosti lidských struktur v organismu (*biologickém nosiči duše*) a nerozvinutosti lidské psychiky.

Absence nevyhnutelných podmínek v životním prostředí po dobu určitého období (*anebo přítomnost v něm opačných podmínek*) vede k nemožnosti naplnění matrice potenciálních možností reálným obsahem, a v nejméně ubíjejících podmínkách — k zmaření realizace geneticky podmíněného programu vývoje organismu jedince ve větší či menší míře. Následkem toho se duše nemůže adekvátně realizovat a získává určitou negativní zkušenost, která je též užitečná, jak tvrdí stoupenci teorie převtělování, avšak mimo hranice jednoho života.

Jakými vnějšími strukturními příznaky se projevují osobitosti individuální matrice potenciálních možností a predispozic? — Na tuto otázku se pokoušejí odpovědět, například, chiromantie (*čtení osudu z dlaně*), fyziognomika a frenologie. Nakolik úspěšně se jim to daří, to je už druhá otázka. Také je odedávna známo, že oči jsou zrcadlem duše, a určitá shoda mezi tělem a duší též existuje.

O tom, jak se v lidském chování projevují matrice geneticky podmíněných možností a predispozic k té či oné volbě, hovoří výzkumy způsobu života v dětství odloučených jednovaječných dvojčat (*geneticky*

totožných a astrologicky téměř totožných jedinců). Styl jejich života bývá velmi často podobný. Při existenci stejných možností dělají nezávisle na sobě velmi často stejnou volbu: Dávají přednost stejné barvě, hudbě, značce aut; jejich partneři mívají stejná jména a podobají se na sebe; až do takových situací, že obě dvojčata se ocitnou ve stejný den (*i když na jiných místech*) na operačním stole se stejným zápallem slepého střeva. Hodnoty pověstného „Intelligenčního Kvocientu — IQ“ se též velmi neodlišují ani při životě v rozdílném sociálním prostředí. Nepodařilo se jen zachytit informaci o tom, jak si vzpomínají na svoje minulé vtělení, pokud nějaká byla.

V období, přibližně na začátku současného globálního dějinného procesu (*hned po zrodu druhu Homo Sapiens anebo po završení katastrofy kultury předcházející lidské civilizace*), v podmínkách nulové anebo téměř nulové kultury, matrice geneticky podmíněných potenciálních možností určovaly počáteční cesty jejího rozvoje, nepodmíněné **přímým** vlivem přírodně-geografického prostředí ani adresným, hierarchicky vyšším (*vuči biosféře*) objemnějším řízením.

Díky tomu, že genotypy populací druhu Homo Sapiens se v různých oblastech přizpůsobovaly místním podmínkám přírodního prostředí, tak soubory individuálních matric geneticky podmíněných možností a predispozicí se v různých populacích začaly statisticky odlišovat, což dohromady s přímým vlivem přírodně-geografických faktorů i předurčilo rozdílnost kultur v různých regionech už v poměrně raných etapách rozvoje společnosti. Později, v procesu kulturní spolupráce se statistické rozdíly v souborech matric geneticky podmíněných možností a predispozicí (*spolu se sociální organizací a mimosociálním řízením*) staly **jedním** z faktorů, které stabilizují národní kultury a chrání je před erozí, ačkoli samotná kultura se geneticky nedědí.

Nositelkou kultury není biologická populace, ale sociální organizace biologické populace. Kultura je jedním z faktorů životního prostředí, který projevuje tlak na populaci všech druhů (*včetně člověka*), na biocenózu jako celek v hranicích dosahu této kultury. Pokud je tempo změn parametrů kulturního prostředí v porovnání s tempem změn pokolení nízké, tak se genotyp populace bude nevyhnutně přizpůsobovat nejstabilnějším parametrům kulturního prostředí. To se v dané populaci bude odrážet ve změně **statistických charakteristik v souboru individuálních matric** (*tj. v souhrnné matici*) geneticky podmíněných

potenciálních možností a predispozicí. Takto rozvoj kultury přidal ještě jeden otisk do reprodukce pokolení druhu Homo Sapiens. Zatímco ve světě rostlin a zvířat jsou populace jednoho druhu vůči sobě navzájem uzavřené přírodně-geografickými faktory, tak u člověka vzniká kulturně podmíněná vzájemná uzavřenost na základě národního, třídněho, mafiozně-„elitářského“ a jiných příznaků.

* * *

Vnucování národu cizí kultury naráží na odpor nejen v kulturních tradicích jeho sociální organizace, ale i ve statistických osobitostech souhrnné matrice geneticky podmíněných možností a predispozicí daného národa, jako i v mimosociálních faktorech. Proto kulturní výměna jen málokdy vnáší nový obsah do života národů; ona buď vytváří podmínky pro odhalení jejich vlastního rozvojového potenciálu, fungujíc jako vnější stimul, anebo brání tomuto rozvoji. Z toho důvodu vykořenění nevyhovující kultury je v dějinách vždy provázeno genocidou: Pomocí narkotik, ekonomickými reformami, „státními“ programy na snížení porodnosti a její kontroly v různých sociálních skupinách atd. Přitom podobně jako v období perestrojky, tak i po ní v SSSR-Rusku, genocida ve všech jejích formách může být provázena naoko přívětivým tlacháním vyložených nepřátel a dobromyslných idiotů, o obrodě národa a ochraně jeho kulturních **hodnot**; akorát tak hromadění národních hodnot zajímá většinu tlachalů!

S mírou zvyšování relativního i absolutního objemu behaviorální informace, podmíněné negeneticky, přivedla mezidruhová konkurence ke vzniku dětství — učení dětí určitým zručnostem dospělého života prostřednictvím starší generace stáda anebo bezprostředně rodiči.

Artikulovaná řeč je ve svojí podstatě především formálním systémem kódování obsahu předmětně-obrazového myšlení člověka. U člověka, který se od zvířat odlišuje možností abstraktně-logického myšlení a artikulovanou řečí, nabyl proces učení novou kvalitou: Člověk začal hovořit o tom, co nedokázal srozumitelně ukázat tělem. Zkuste si představit učitele, který by tělem vysvětloval, například, Pythagorovu větu: Zjevně si nesplní svoje učitelské povinnosti. Ale máma-kočka, učící svoje kořata lovit, se přitom obejde bez jediného zvuku. Hovořící učitel, to je pokrok v porovnání s mámou-kočkou. Nyní ale často vidíme opačnou

tendenci: Když se někdo neumí vyjádřit slovy, začne prudce gestikulovat, prskat sliny a hýkat po vyslovení každých několika slov.

Osvojení si geneticky podmíněného potenciálu rozvoje abstraktně-logického myšlení a řeči odkrylo potomkům životní zručnosti dávných předků (*neděděné geneticky*) a rozšířilo informační bázi kultury díky různým abstrakcím a všeobecným (*tj. není konkrétně předmětným*) pojmům.

Existence písma společně s řečí, **předvídáním** variant možného a plánováním činů na základě **předvídavosti** v sestavě intelektuálního potenciálu, umožnila lidem začít se ochraňovat před tlakem přírodního životního prostředí vytvořením **umělého životního prostředí**, které časem začalo **potlačovat** to přírodní — nejprve v životě jednotlivých lidí, a později i v planetárním rozsahu.

Člověk, získáním abstraktně-logického myšlení ve složení své intelektuální moci, získal i schopnost mást sebe i druhé; výzkumy mozkové činnosti hovoří, že člověk klame levou hemisférou, ve které je uloženo abstraktně-logické (diskrétní) myšlení a řeč; pravá hemisféra, ve které je uloženo předmětně-obrazové (procesní) myšlení, není klamání schopná. Jazyky národů jsou částí celovesmírné míry, a mnohé z nich věc Pravdy označují **pravou věcí**, čímž v sobě odrážejí tento fakt. Náboženství též mají ve zvyku označovat pravou stranu jako bohumilou: je známa fráze „Bože Pravý“, není levý; podle ruských pověr stojí Anděl strážný na pravé straně, a ďábel na levé; podle koránického popisu soudného dne, zlí dostanou knihu svých skutků do levé ruky, a spravedliví do pravé.

Pokud by J. V. Stalin v r. 1941 vyzval k levému dílu, nikdo by ho nepochopil: *Naše dílo je pravé! Vítězství bude naše!* — Toto je jasné všem **pravým**, protože levé záměry a díla jsou **vždy** spojená se lží a sebeklamem, na což také vždy doplácí levicové a pseudopravicové politické síly.

Pokud někdo vykonává určité dílo a není schopen hovořit **úplně ve všech** případech **mnohostrannou pravdu**, tak ve skutečnosti pracuje na jiném díle, a na původní dílo je slabý; lepší pro něj je od daného díla načas odejít a věnovat se sebeupevnění, protože každá lež je vždy součástí jiného díla, nezávisle od deklarací a záměrů: Buď je to nepřítel, anebo biorobotem nepřítel daného díla, anebo „sluhou“ dvou pánů.

Schopnost klamat je schopností narušit u jiných lidí možnost adekvátního **zobrazení** objektivní reality, což je zkreslení anebo zničení cizí osobní míry. Především je to nejprimitivnější způsob boje ve vnitrodruhové konkurenci — **lidožroutství člověkupodobných**, a ne životní styl Člověka a Lidskosti.

Schopnost klamat sebe i druhé se též stala faktorem rozvoje kultury (*bohužel, dominantním faktorem!!!*) a, v důsledku toho, faktorem globálního procesu rozvoje biosféry.

Homo Sapiens je jediným biologickým druhem na Zemi, který si z přírody bere nejen hotové produkty, ale i suroviny, ze kterých si potom vyrábí produkty pro svoji přímou spotřebu. Proces rozvoje kultury je provázen absolutním i relativním nárůstem objemů surovin v souhrnném produktu, který si Homo Sapiens bere z přírody. V určité etapě přestalo být základem existence lidstva sbírání hotového produktu v přírodě, ale stala se jím společenská výroba ze surovin vzatých z přírody.

Rozvoj výroby vedl ve společnosti ke vzniku společenského sjednocování³⁸ individuální specializované práce. Společenské sjednocení práce je dodnes základem života, jak národních společenstev, států, tak i celého lidstva.

Hlavním rysem tohoto sociálního jevu je profesionalismus, tj. systematické (*s předpověditelnou úrovní kvality*) plnění lidmi určitých úzce specializovaných druhů činnosti ve společenské (*a ne technologické, multiprocesní*) dělbě profesionalismu. Tradiční (*z pohledu „publicistiky“*) dělení práce na práci fyzickou a duševní necharakterizuje **podstatu** společenského sjednocení práce. Navíc, v každé činnosti se v určité míře spojuje duchovní činnost (jako hlavní) a fyzická činnost; rozum nepoužívají jen automaty. Společenská dělba profesionalismu ve společenském sjednocení práce, — to je především vyčlenění **profesionální řídicí** činnosti, bez které by nebyla možná **přímá výrobní profesionální** činnost ani v oblasti materiální výroby, ani v oblasti duchovní a intelektuální tvorby (*věda, umění a jiné oblasti zpracování informace*); bez jedné ani druhé oblasti by nebyla možná existence

³⁸ Marxismus, zavedením termínu «společenská dělba práce», zamotal a překroutil podstatu věci: Ve společnosti se osobní práce mnohých lidí sjednocuje, a společenská práce je výsledkem tohoto sjednocení, kterého se zdaleka ne všem daří dosáhnout.

současné civilizace. Rozvoj společenského sjednocení práce, — to je další drobení a specializace profesí, zvyšování minimální kvalifikační úrovně, od které společnost považuje jedince za profesionála, a není za nevyučeného diletanta, který fušuje do cizí profese.

Integrální charakteristikou společenského sjednocení práce, analyzovaného nezávisle od jiných sociálních a přírodních jevů, je úroveň produktivity **společenské práce** (v *oblastech materiální výroby i zpracování informace*), která je odvislá nejen od úrovně produktivity **individuální práce** v nich, ale i od **kvality řízení** jednotlivých druhů činností ve společenském sjednocení práce. V určité etapě rozvoje společnosti začínají tempa růstu produktivity společenské práce záviset na kvalitě řízení jednotlivých druhů činností ve společenském sjednocení práce, jelikož tempa růstu produktivity individuální práce jsou závislá od úspěchů anebo nezdarů fundamentálních i aplikovaných vědeckotechnických výzkumů, realizovaných společností jako celkem.

Historie dnešní kultury, to je především historie společenského sjednocení práce, které vyvolalo i třídní rozvrstvení společnosti. **Řídící práce a přímá výrobní práce** v oblastech materiální a duševní tvorby se **kategoricky liší**.

Osobní faktor se projevuje jako talent i v oblasti materiální výroby, i v oblasti duševní tvorby, i v oblasti řízení. Každý talent je jedinečný. Avšak individuální výrobní práce je jen málokdy prací celospolečenského významu. Její jedinečnost může v očích společnosti získat takový význam v čase velmi vzdáleném od života dělníka. Řídící práce ve společenském sjednocení práce se **nevyhnutelně**, počínajíc od určité úrovně v sociální organizaci, stává prací celospolečenského významu už v době realizování řídicí činnosti člověkem, protože od ní závisí životní okolnosti mnohých lidí. Takto se celá společnost stává závislou od poměrně úzkého kruhu řídicích pracovníků celospolečenské (státní) úrovně důležitosti. Přitom závislost jedněch lidí může plodit nezodpovědnost druhých vůči těm prvním. Řídící činnost takovéto úrovně si, kromě talentu, vyžaduje i oporu v mnohých znalostech z těch nejrozličnějších oblastí teorie a praxe, nahromaděných ne jednou generací. Proto pokud analyzujeme sociální proces v jeho dlouhodobém rozvoji, obepínajícím život několika generací, ovládnání Znalostí mnohých pokolení je ve sféře řízení celospolečenské úrovně důležitosti na prvním místě před přirozeným talentem, schopným samostatně odhalit potřebné praktické znalosti.

Společenské sjednocení práce (*faktor sociální organizace*), pud sebezáchovy a rodičovské instinkty (*biologické faktory*) zplodily v podmínkách nízké úrovně produktivity společenské práce v návaznosti pokolení — třídní rozvrstvení společnosti. Nízká úroveň produktivity společenské práce v raných stádiích rozvoje společnosti neumožňuje zajistit **reálně** stejnou dostupnost všech, společnosti nahromaděných Znalostí, lidem ze všech rodin a klanů společnosti. Společenská nevyhnutelnost uchování nositelů Znalostí vedla k tomu, že řídicí činnost v tomto období zajišťovala vysokou úroveň osobní bezpečnosti a menší vynakládání fyzických sil, než přímá výrobní činnost. Tyto okolnosti, v kombinaci s **lenivostí**, ŽIVOČIŠNÝMI **instinkty rodičovské „lásky“** a **pudem sebezáchovy**, vedly v kontinuitě pokolení ke zformování „elity“, která měla monopol na přístup ke Znalostem z prostředí, které z pokolení na pokolení čerpají manažeři celospolečenské úrovně důležitosti. Třídní rozvrstvení společnosti bylo provázeno vyčleněním řídicích struktur — státního aparátu, kterého kádrovou základnou se stala „elita“.

To, co nepatří k „elitě“, je v jejích očích dobyt看em, spodinou, davem. To nám dává možnost nazývat takovýto sociální systém davo-„elitárním“. Uvozovky v posledním slově poukazují na vlastní výmysl především „elity“ v oddělení **sebe** od „spodiny“. Vědomí svojí příslušnosti k „elitě“ anebo „spodině“ je vždy **lživé**. Výrobní pracující třída (*duševně i fyzicky*), z nejrůznějších příčin (*od nedostatku volného času až po rafinované metody, neštítící se ani zásahů do psychiky*) vytlačovaná od Znalostí (*jejichž získání právě všem garantuje zákon*), je takto zbavená přístupu ke Znalostem a nemůže ani nahradit „elitu“ v řídicí sféře bez toho, aby v případě odstranění aktuální elity nedošlo ke ztrátě kvality řízení na poměrně dlouhý čas. Kvalifikované, ale nevyhovující manažery je možné zařadit do asanačních brigád (tzv. čističů žump)*, poslat veslovat na galéry atd.; manažeři se „napraví“ a společnost, jako celek, se kvůli této akci nepřestane rozvíjet. Ale kvalifikovaní asanátoři, uvěznění galejnici, vědecko-technická i „tvořivá“ inteligence **nemůže** bez získání příslušných teoretických znalostí a praktických zručností nahradit manažera celostátní či nižší úrovně bez toho, aby se celá společnost neotřásla od jejich „řízení“. Příkladem toho byly jak „perestrojka“, tak i minulé revoluce.

Rozvoj společnosti a zjednodušení individuální práce v ní si žádá udržování stabilního kvalitního řízení na všech úrovních sociální i státní organizace. To je základem růstu produktivity práce. Stabilní růst produktivity **společenské práce** mění kvalitu života (*sociální organizaci, společenský systém*), zvyšuje životní úroveň a důvěru v zítřejší den u všech členů společnosti, jen v **různé míře**. S tímto „v různé míře“ se pojí i představa o vykořisťování člověka člověkem a představa **sociální spravedlnosti**. To poslední mnozí začali nazývat „sociální závistí“, aby uchlácholili svoje svědomí, ačkoli i se závistí je tu možné se střetnout. Důvěra v zítřejší den u většiny obyvatelstva je tou **nejdůležitější** charakteristikou společnosti, vytvářející podmínky pro její zdokonalování na cestě k sociální spravedlnosti. Když se důvěra v zítřejší den ztrácí, tak to znamená, že **ti reálně při moci** páchají vůči většině obyvatelstva nespravedlnost. Přitom společnost duchovně degraduje nezávisle od nárůstu jejího materiálního blahobytu.

Sociální nespravedlnost vzniká především jako důsledek dvou jevů. **Za prvé**, vládnoucí „elita“ (*úmyslně nebo neúmyslně*) trvá na **všechno-si-dovolování** vůči zbytku společnosti, v základě čehož leží přehnané sebehodnocení její vlastní masové **malomyslnosti**, která si nahromadila více poznatků a praktických zručností, než základní masa obyvatelstva. Proto „elita“ vnímá ne-„elitu“ jako lidi druhé a třetí kategorie, kterým stačí i to, co jim sama nechá po uspokojení potřeb svého marnotratného **lakomství**.

Za druhé, společenské sjednocení práce, to je i výměna produktů různých druhů činnosti v souladu se společenskými potřebami a rozvojem kultury. Této výměny zboží se zúčastňuje i produkt řídicí práce: Kvalita řízení (*úroveň a dynamika společenské spotřeby v různých sociálních skupinách je jedna ze stránek kvality řízení*) a prostředky na její zabezpečení. Všechny produkty při směně zboží mají svoje ceny, včetně těch skrytých před očima společnosti, například, v „režijních nákladech“. Jelikož většina společnosti, zbavená Znalostí, je na zabezpečení kvality řízení, na dostatečně vysoké úrovni, závislá od monopolu vzdělané „elity“, tak „elita“ si realizuje svoje „elitární“ ambice, účtující společnosti **monopolně vysokou cenu** za produkt řídicí práce.

Prvotní monopol „elity“ na Vědomosti umožňuje zřízení jejího druhotného monopolu na vyšší úroveň spotřeby v rodinách, patřících do sféry řízení. „Elitární“ všechno-si-dovolování přináší

možnost monopolně vysokých cen, podmíněný monopolem na Vědomosti, do reálného života. Monopol na Vědomosti a od něho **odvozený** monopol na vyšší životní úroveň mohou být ve větší či menší míře uzákoněny. V závislosti od toho, „sociologie“ klasifikuje společensko-ekonomické formace: Otrokářství, feudalismus, kapitalismus, „socialismus“, ale je očividné, že kromě **davo-„elitarismu“** pod různými názvy nic jiného v dějinách současné globální civilizace nebylo. Jelikož společenského sjednocení práce se zúčastňují všechny společenské třídy, ale jen „elita“ společnosti diktuje **monopolně vysokou cenu** za produkt svojí práce, tak všichni jí ukrácení, to vnímají jako **vykořisťování člověka člověkem**, tj. jako sociální nespravedlnost, kterou jsou nuceni trpět jen kvůli tomu, že odstranění aktuální „elity“ by vedlo k pádu kvality řízení na dobu nevyhnutelnou na zformování nového řídicího korpusu. Tato doba je porovnatelná s délkou lidského života, což vlastně nutí masy trpět „elitu“, aby neupadli do ještě horších životních podmínek, možná i do konce svého života. Ale masy „spodiny“ mohou také ztratit trpělivost...

V samotném termínu „vykořisťování člověka člověkem“ je **skrytá** monopolně vysoká cena za produkt řídicí práce; zřídka jde o jinou monopolně vysokou cenu. Monopolně vysoká cena je odezvou nemravnosti (*a samolibosti na úkor druhých, vědomé anebo nevědomé*) na vznik **deficitu**. Přirozený deficit, jako následek živelní pohromy, škodám, kterým se nedá předejít, je velmi zřídka. Ve většině případů však deficit, plodící monopolně vysokou cenu, je sám výtvorem samolibosti, ve které se projevuje záměrné anebo neúmyslné **všechno-si-dovolování** vůči druhým, ze kterého se stal masový společenský jev. Všechny rozhovory „o umění jak žít“ (**na úkor druhých**), jsou jen drzou demagogií, ukrývající mechanismus vytvoření umělého deficitu na produkty a služby, a zavedení monopolně vysokého zisku na úkor něčí ztráty.

* * *

Dále je třeba podotknout, že parazitující lump všech společenských tříd obyčejně nejvíce ze všech křičí o „sociální spravedlnosti“, „lidských právech“, „democii“ atd. Týká se to i mezinárodních vztahů: USA, Izrael, Západní Evropa, vykrádajících „třetí svět“ na úkor neekvivalentní výměny, založené na monopolně vysokých a monopolně snížených cenách

v globálním sjednocení práce, přičemž jsou nejvíc ze všech znepokojeni „spravedlností“, „demokracií“, „lidskými právy“, „svobodou osobnosti“ atd.

* *
*

Analýza globálního dějinného procesu ukazuje, že v jeho průběhu docházelo ke koncentraci řízení výrobních sil lidstva. Tato koncentrace řízení probíhá i dnes při udržování davo-„elitárního“ způsobu života společnosti „elitou“ ve všech regionech planety. Také je potřeba v současnosti vidět tendenci k vybudování globálního davo-„elitárního“ sociálního systému, opírajícího se o globálně společenské sjednocení práce, podřízené **jednotnému meziregionálnímu centru řízení**.

Relativně samostatná centra řízení byla po dobu vzájemné konkurence víceméně vědomě donucena otvírat přístup ke stále vyššímu vzdělání pro stále širší vrstvy obyvatelstva. To vytvořilo sociální základ pro rozšíření „elity“, ze které se potom čerpaly kádry pro řídicí korpus celospolečenské úrovně důležitosti. Sociální základna manažerů je širší, než buržoazie; buržoazie je širší, než služebná šlechta; služebná šlechta je širší, než rodová, titulovaná aristokracie³⁹; aristokracie je širší, než sociální báze vyšších zasvěcenců (*znacharů* — *pseudožreců*).

Rodiny „elit“ jsou stejně podřízeny všeobecným biologickým zákonitostem, odrážejícím pravděpodobnostní předurčenost, jako i všechny ostatní. Proto na tisícovku dětiček, **schopných si promyšleně osvojit znalosti**, nepřipadá v rodinách dědičné „elity“ o nic víc, než v jiných sociálních skupinách, zato všechno-si-dovolování a „elitární“ ambice se u nich osvojují **bez promýšlení** a lehce. Následkem toho „elita“ není po dobu dějinného procesu schopná udržovat společensky nevyhnutelnou početnost řídicího korpusu, kterého kvalifikace by umožňovala zajistit společensky akceptovanou vysokou kvalitu řízení. A proces rozšiřování sociální báze pro sféru řízení probíhá navzdory „elitárním“ ambicím a názorům, že „ušmudlanec“ nemůže to anebo ono... Tací jako Ilja Muromec, M. V. Lomonosov, M. V. Frunze, J. V. Stalin,

³⁹ V ruském jazyce jde o slovo „znát“, které má dva významy 1. aristokracie, 2. vědět. Jazyk tu prozrazuje, komu byly předurčené Znalosti. – pozn. překl.

G. K. Žukov a další, pocházející ze „spodiny“, po dobu celých dějin **systematicky** dokazují, že: **Může** a lépe, než dědičná kastová „elita“. Generální štáb porevolučního Ruska, složený v podstatě (*díky včasné čistce v letech 1937 — 1940*) z bývalých dětí rolníků, po dobu druhé světové války, na hlavu porazil pruský „elitární“ generální štáb fašistického Německa.

Společenská potřeba zvyšování kvality řízení nutně vede k rozšíření sociální báze sféry řízení až do hranic celé společnosti formou poskytnutí reálně stejného, a ne jen deklarovaného přístupu k jakémukoliv vysokému vzdělání pro lidi ze všech sociálních skupin.

Jednak, toto vede jen k odstranění **uzákoněné** dědičné „elity“, ale nebourá to davo-„elitární“ strukturu společnosti, protože „elita“ — to je životní styl, světonázor ochraňovaný klany; a klany jsou mafie. V davo-„elitárním“ sociálním systému se nachází jeden nevýrazný dav a v něm hierarchie mafií (*klanových systémů*), vládnoucích hierarchicky nižšímu davu, které však pouštějí do svých řad i nováčky, kteří k nim předtím nepatřili, pokud ti jsou dost průbojní ve svém „elitarismu“. „Elitární“ sebevědomí a sebevědomí mafiána se projevují v jedné společné věci: **V organizovaném všechno-si-dovolování** vůči okolním lidem. Rozdíl je jen v pravidlech „bontonu“ při realizaci všechno-si-dovolování anebo v absenci těchto pravidel.

„Elita“ je též dav, ale jediný připuštěný ke vzdělání, v důsledku čehož se začal považovat za elitu, ale je ještě nezodpovědnější, než národní masy, které sám považuje za dav. „Mafie“ v doslovném smyslu je jakoby neexistující sociální kategorie. V davo-„elitární“ společnosti některé mafie úmyslně podporují davo-„elitární“ organizaci společnosti, ve větší či menší míře, čímž blokují intelektuální činnost davu nepatřícího k mafii, a rozvracejí společnost pozhánáním principu všechno-si-dovolování. Určitou představu o tom mafie mají vždy, což se u nich projevuje v pohrdání „hloupým davem“. Ale vzhledem k tomu, že mafie jsou hierarchické, tak i samotná mafie může být vnímána jako hloupý dav vyšší „elitnější“ mafie, nad kterou zase vládne jiná, v určitých aspektech intelektuální činnosti ještě aktivnější mafie, stojící, jako i všechny ostatní, na všechno-si-dovolování.

V. G. Belinskij definoval **dav** jako skupinu lidí, žijících podle **tradice** a uvažujících podle **autorit**. **Jednota tradice** je faktorem sociální organizace stmelujícím dav do jednoho celku a umožňujícím ho řídit přes

autority tradice, vůdce-zakladatele, vůdce-následovníky a věrné vykladače. Výklad může být jakkoliv úmyslně či neúmyslně překroucený v porovnání s tím, co bylo a je v životě doopravdy. Různé výklady stmelují různé davy a umožňují odlišit vyloženě levicově-radikální davy od pseudo-pravicových; skuteční praví nejsou davem, ale přemýšlející souborností. Zničení tradiční autority anebo samotné tradice mění dav na *(všechno bezduché a chvástající se, namýšlejíc si svojí intelektuálnost)* **sebranku** *(ostrý výraz, pokud dav nezačne přemýšlet samostatně podle svého s-vědomí⁴⁰, souborně)*.

„Uvažování“ podle **autorit** je **intelektuální příživnictví, což je základní vlastnost davu**. V něm se projevuje snaha davu žít cizím rozumem a hotovými návody, které mu rozdávají podsunuté autority. **Řešit svoje problémy vlastním rozumem — žít lidsky** — to si dav nepřeje, a jakmile se zklame v jedněch vůdcích, okamžitě začne očekávat nové autoritativní vůdce. Díky svému **nepřemýšlení** dav následuje svého vůdce **zaníceně**, tj. nezodpovědně, neoblomně věříc v jeho pravdivost. To potom generuje **bezhlavé všechno-si-dovolování** davu.

Mafie, zakládající si na úmyslném všechno-si-dovolování, představením davu nového vůdce, kterého potom pase, prakticky vede tento dav za vůdcem-**provokátérem**, kam se jí jen zachce, třeba i na porážku za méně než děravý groš. Stejně bezhlavě se dav zúčastňuje i společenského sjednocení práce, **zodpovědně** se v něm **nezajímajíc** ničím, ani svou vlastní prací.

To umožňuje takovýto dav anebo sebranku zorganizovat do struktury jakéhosi fragmentovaného, dezintegrováného biorobota, v sestavě kterého je dav schopný i tvořit, i ničit, je schopný dobra i zla. Ale nic, co je vytvořeno takovýmto způsobem, není dost pevné a odolné, protože není ošlehané umem a srdcem tvůrců, není odevzdané umu a srdci potomků a není rozpoznané ani jako dobro, ani jako zlo.

Svojí přítomností ve strukturách dezintegrováného biorobota, jehož program činnosti je rozmístěn v paměti množství nerozmýšlejících *(na základě svého svědomí)* lidí, dav nepřestane být davem ani v parlamentech, ani v odborech, nikde.

⁴⁰ Zkr. „společné vědomí“ – pozn. překl.

Davo-„elitární“ systém je hierarchií párových vztahů typu: • „Toto není nic pro tvůj rozum!“, „Poznej svoje místo!“ (*toto druhým většinou připomínají ti, kteří sami nevidí svoje reálné místo*), • „Já jsem na to malý pán“, „nám je souzeno držet hubu a krok“, které svazují převážnou většinu členů společnosti. Tj. davo-„elitarismus“ existuje díky společensky akceptovanému všechno-si-dovolování menšiny a právu většiny na nerozmýšlení a nevnímání toho, co se okolo nich děje.

A. Hitler vyzdvihoval tézi o tom, že pro národ je důležité, aby každé rasově čisté a nadané dítě mělo možnost získat tak vysoké vzdělání, jaké si jen dokáže osvojit. Toto v perspektivě vedlo k rozšíření sociální báze sféry řízení až do hranic národa, ale neodstraňovalo davo-„elitární“ organizaci ani jen v národní společnosti, nehovoříc už o tom, že dělení na rasově čisté a rasově nečisté generovalo ještě tvrdší davo-„elitarismus“. Dokonce v hranicích národní společnosti toto provázela «totalita» — extrémní forma davo-„elitarismu“, otevřený absolutismus mafie, pasoucí vůdce, přímo hovořící o tom, že celá společnost, kromě vůdců (monarchů), je dav, „spodina“; všechno toto se přiznává, mlčí se jen o tom, že „vůdce“ je loutkou mafie. V dějinách se stává i to, že mafie dá davu omylem namísto loutky skutečného vůdce.

Davo-„elitární“ společnost se **garantovaně a záměrně** přivádí k totalitě nejpozději do 10-ti let, a dobromyslná „intelligence“ se mýlí v tvrzení, že nemůže přijít další Čeka anebo Gestapo, tak jako se mýlila „intelligence“ 19. století v tom, že se víc nezopakují „půvaby“ inkvizice. Mýlící se „intelligence“ je na nic.

Akceptování společností všechno-si-dovolování, ležící v základě davo-„elitarismu“, je chorobou ducha, chorobou vnímání světa a světonázoru, která lidem znemožňuje osvojit si jejich geneticky podmíněný rozvojový potenciál, zejména ten intelektuální, protože příliš mnoho věcí se vnímá jako, že „to není pro jejich rozum“ anebo jako snaha „strkat sviňský rypák do panského chleba“ atd. To je hlavní nebezpečí, které pro lidstvo představuje nadvláda davo-„elitarismu“, jelikož potenciál lidstva je dominantním faktorem (*celoplanetárního rozsahu*) v globálním evolučním procesu biosféry, zahrnujícím v sobě globální dějinný proces, ve kterém intelekt člověka je dominantním faktorem rozvoje kultury.

Lidstvo je biologickým druhem a jeho osud může být jen takový, jako i u dalších biologických druhů: Buď slepá ulička evoluce, což znamená pro lidstvo záhubu, velmi mučivou; anebo dlouhotrvající existence, kdy

lidstvo vyčerpá svůj geneticky podmíněný rozvojový potenciál a zaujme stabilní místo v biosféře, čímž vytvoří podmínky pro její další evoluci; anebo zmizí, protože splnilo Shora mu svěřenou misi.

Davo-„elitární“ organizace nevyhnutelně vede k samolikvidaci současné kultury, možná společně i s lidstvem „rozumným“ a poškozením současné biosféry, pokud nebude hůře. Mechanismus této samolikvidace je jednoduchý i bez jaderné války.

Rovnováha biosféry je rovnováhou požívání jedněch druhými. V ní ani jeden biologický druh nemůže spotřebovávat více, než mu zajišťuje produktivita biosféry a procesy výměny látek a energií mezi biosférou a „neživou“ přírodou. Faktor ohraničené produktivity biosféry ve všech jejích potravinových článcích, podřízený energetickým a informačním rytmům Vesmíru, udržuje kolísání početnosti všech druhů organismů v určitých hranicích potřebných pro stabilitu evoluce. Nejvšežravější a nadmíru plodné populace se vyhlazují hladem a **vnitrodruhovou konkurencí**. K tomu ještě zbývá dodat, že žádný jedinec žádného druhu nemůže povýšit míru sytosti a vzít si z přírody víc, než je pro život nutné. **Úroveň spotřeby a seznam potřeb jedinců kteréhokoliv druhu je v propočtu na celý jejich životní cyklus ve statistickém smyslu konstantní.**

Předpoklad pro změnu situace vznikl s objevením se druhu Homo Sapiens: Seznam jeho potřeb se v průběhu dějinného procesu měnil. Člověk je jediným druhem v biosféře, který si sám určuje část svého seznamu potřeb, a sám si vybírá míru a způsoby odebrání z přírody látek a energií, které uznal za potřebné pro svůj život. Přičemž to může dělat buď promyšleně a zodpovědně, anebo na základě nepromyšleného či pošetilého všechno-si-dovolování.

A situace se kategoricky změnila, když se začátkem 19. století lidská kultura, vycházejíc ze **společensky** akceptovaného všechno-si-dovolování vládnoucí „elity“, stala rozhodujícím faktorem (*celoplanetárního rozsahu*) vykazujícím tlak, ničivou zátěž na biosféru Země, které součástí je i sám člověk. V davo-„elitárních“ sociálních systémech opravdu existuje sociální závist (*jako masový jev ve společenském světonázoru*) vůči těm, co spotřebovávají více reálných anebo domnělých blah a těm, co mají více volného času, který mohou využít svobodně (*a ne nuceně*) podle svého uvážení. Ve společenské činnosti se tato závist projevuje do konání podle hesla „účel světí prostředky“ při závodech ve spotřebě bez jakýchkoliv

ohraničení. Všechn dav, zúčastňující se těchto závodů (i „elita“, i „spodina“), pošetile se řídicí nespoutanými výstřelky módy a orientací na prvenství smyslových požitků v životě „člověka“ postrádajíc přitom míru, bezhlavě šrotuje lidské (*materiální i duchovní*) i přírodní zdroje.

Seznam „nezbytných“ „životně důležitých“ potřeb „vládnoucí“ „elity“, která je lídrem ve spotřebních závodech, **vždy přesahuje** společností dosaženou úroveň výroby. Chudák Malthus nepochopil úlohu davo-„elitarismu“ v jevu předbíhajícího nárůstu potřeb společnosti v porovnání s jejími výrobními možnostmi a zplodil „malthuziánství“ — teorii o „nadbytečných lidech“, která dodnes leží v základě mezinárodní politiky poskytování „pomoci“ zaostalým zemím ve formě ekonomické genocidy ze strany USA a OSN, kde navíc základní podmínkou „pomoci“ je státní omezení porodnosti, ačkoli Malthus si mohl všimnout, že primitivně-občinnové sociální systémy, **zbavené davo-„elitárního“** rozdělení, existují stabilně celá tisíciletí, nacházejíc se v ekonomické i ekologické rovnováze s přírodou a přežily nejednu sousední „vyspělou“ civilizaci. Tyto systémy disponují vnitřní harmonií, nepoznají mnohé nemoci, kterými trpí jejich civilizovaní sousedi. A ačkoliv „civilizátoři“ tuto harmonii moc nechápu, tak „divochům“ plně vyhovuje a nepředstavuje přímou hrozbu ani pro lidstvo, ani pro biosféru.

Závody ve spotřebě představují v davo-„elitárním“ systému **vnitrodruhovou konkurenci** na odstranění slabých stejně, jako jakákoliv jiná vnitrodruhová konkurence v biosféře. Proto v ní přežívají nejsilnější a nejnelitostnější **člověkupodobní** dravci a paraziti, a další lidé, kteří se individuálně anebo společně vypracovali z davu do Lidskosti, na jejichž další vývoj už zákonitosti zvířecího světa nemají rozhodující vliv.

Takové jevy jako otroctví, nevolnictví, stavovský systém v podmínkách davo-„elitarismu“ brzdily závody ve spotřebě, pevně omezujíc možnosti „spodních vrstev“ společnosti přičlenit se k „elitě“, které spotřeba byla nezkrotná, avšak kapitalismus odstranil tato omezení, protože je to absolutně tržní systém, peníze v něm nesmrdí a na své cestě smetou všechno (*otázka je jen v jejich množství, a komu, a jak je strčit do pařátů*), dokonce mohou smést i samotný kapitalismus, včetně jeho „demokratizace“ občanské společnosti. Proto davo-„elitární“ lidstvo, osvobozené od brzdících faktorů stavovského systému, se od všech živočichů v biosféře **odlišuje jen jedním**: Je v principu **nenasytné**,

a proto i **antipřírodní** (v terminologii materialismu) a **posedl ho běs** (v náboženské terminologii).

Tato zběsilost mění vědecko-technický „pokrok“ na nástroj sofistikované sebevraždy lidstva, protože urychlováním „pokroku“ překračuje míru bezpečnosti planety. Davo-„elitární“ **technokratická** (tj. *podřízená rozvoji techniky, který sama nemá pod kontrolou*) **civilizace je v principu nenasytná** ve spotřebě materiálních a nemateriálních blah jen kvůli chvilkové rozkoši omezenců, toužících po smyslových požitcích anebo „společenském uznání“ (publicitě). Ve vztahu k přírodě představuje intelektuálně vyzbrojeného parazita-sebevraha. Parazit-sebevrah zabíjí toho, na kom parazituje, a hyne přitom i sám. Technokratická civilizace s mírou rozvoje techniky a nárůstu její energetické zabezpečení má tendenci narušovat stabilní průběh stále rozsáhlejších přírodních procesů **překračujíc tím míru beztržné spotřeby přírodních zdrojů.**

To může aktivovat celopřírodní faktory na udržení stability Vesmíru. Při zachování takovýchto tendencí i v budoucnosti, v horším případě lidstvo vyvolá globální ekologickou katastrofu, ve které zahyne současná biosféra; v lepším případě proběhne jen katastrofa kultury bez zničení biosféry a bude třeba začínat budovat kulturu z opičí „nuly“⁴¹. Lokální

⁴¹ Zoologové, pozorující život opic v přirozeném prostředí zjistili, že populace některých druhů opic se navzájem odlišují životními zručnostmi, odevzdávanými na základě «sociální organizace» plemene. Zoologové to označili jako «kulturu». Tomuto tématu se věnuje článek v novinách „Izvestija“ z 8.1.2003 „Orangutani jsou kulturním plemenem“. Začíná se slovy:

«Po dobu výzkumu, který 10 let vedla mezinárodní skupina pod vedením Karla van Schaika z americké Duke univerzity, se zjistilo, že u orangutanů, kteří jsou považováni za jednoho z příbuzných člověka, existuje kultura. Samo o sobě je to fajn. Ale důležitější je něco jiného: Historie lidské kultury je ještě starší, než se předpokládalo. Bylo odhaleno 24 modelů chování orangutanů, které se šíří formou napodobování a jsou přímým znakem kultury. Kulturní chování vzniklo před 14. milióny let, když se orangutani zformovali jako samostatný druh.

Charles Darwin znal význam evoluce. On řekl: „Opice, která se jednou opila z brandy, už se jí nikdy víc nedotkne. A v tomto je opice podstatně moudřejší než většina lidí“. <...>

Jedním z příkladů kulturního chování orangutanů je používání listů jako ubrousků a rukavic. U člověkopodobných primátů existují racionální modely, když pomocí klacku srážejí hmyz ze stromu, a existují i takové, které slouží pro zábavu. Orangutani si vymysleli rituál: Když se ukládají ke spánku, odfukují z dlaně neviditelné předměty.

→→→

katastrofy davo-„elitárních“ kultur proběhly v dějinách už nejednou; tak zanikly civilizace Babylonu, Egypta, Říma atd. Tentokrát to vypadá na globální katastrofu. Její následky budou strašné, i kdyby se to obešlo bez incidentů se zbraněmi hromadného ničení, a to jednoduše proto, protože katastrofa kultury je stabilní ztrátou samořízení společnosti v průběhu života několika pokolení. V takovém případě se v technokratické společnosti zřítí společenské sjednocení práce a obnova profesionalismu, a představitelé davu, *už odnaučení žít v bezkonfliktní harmonii s Vesmírem a jinými lidmi, a zbavení svého konzumního komfortu a ochrany před přírodou, které jim zabezpečovala sociální organizace a společenské sjednocení práce*, se na vlastní kůži přesvědčí o tom, že sami nejsou lidmi, ale jen člověkupodobnými lidožrouty a parazity na těle Země, neschopnými zvládnout danou situaci **Lidsky**.

Věrouky náboženských kultů hovoří ještě o jedné možnosti východu z této globální krize. A to je soudný den: Zkažení — nalevo, spravedliví a ti, kterých duše se ještě mohou vyléčit — napravo. Andělé s ohnivými meči nastolí pořádek, a pokud lidstvo nedospěje k Lidskosti, bude přímá Bohovláda.

* * *

Na všechny současné steny lidstva dal už odpověď římský imperátor a filozof Marcus Antonius Aurelius (126 — 180 n. l.):

“Je šílené si myslet, že zlí neplodí zlo”.

A ještě:

— **Máš rozum?**

— **Ano.**

— **Tak proč ho nepoužíváš? Vždyť pokud on si bude dělat svou práci, tak co víc ti třeba?**

Někteří se věnují sportu: Spouštějí se ze spadlých stromů jako ze skluzavky a při brzdění se zachycují kořenů.

Důvodem pro výzkum byl ten fakt, že někteří orangutani používají pracovní nástroje, a jiní pracovní nástroje nepoužívají. „Zpočátku jsme byli zmatení, když jsme pochopili, co vyplývá z našich údajů“, — hovoří van Schaik. Práce se stala pokračováním výzkumu počátků kultury u šimpanzů, který trval též 10 let. Bylo objeveno 39 vzorů kulturního chování, výsledkem toho kultura primátů dostala datování 7 miliónů let». (Poznámka r. 2003).

Znamená to: Představiteli davu! Staň se Člověkem! Všechno k tomu ti bylo dáno Shora...

* *
*

Zatím dav-„spodina“ (základní část populace) neumí žít Lidsky, protože mu k tomu chybějí teoretické znalosti a praktické zručnosti a zejména volný čas: Všichni jsou zaneprázdnění prací, „oddychem“ při televizoru anebo okolo flašky a regenerací sil pro nový pracovní cyklus. Dav-„spodina“ je nevolníkem výrobní sféry. Dav-„elita“ též nežije Lidsky, protože jejich rodiny jsou zaneprázdňeny pseudo-činností, závody v neomezené spotřebě a smyslnými radovánkami. Dav-„elita“ je nevolníkem sféry konzumu. Davo-„elitarismus“ je „elitárně“-**nevolnický** systém.

Nyní lidstvo potřebuje přechod od technokratické civilizace, — *ve které člověk degradoval na úroveň nevolníka techniky, biologických instinktů a vášně k nešetrné spotřebě*, — k jinému typu civilizace, ve které by mohl projevit svoji **Lidskost** a znemožnit všechno-si-dovolování. Přitom rozmýšlející ateisti se nacházejí v lepších podmínkách, než rituálně dogmaticky věřící, protože oni chápou, že záchrana topících se je v rukách samotných topících se; přičemž většina věřících celkem zapomněla na dvě přísloví:

- Na Boha se spoléhej, ale sám přitom nechybuji.
- Bůh pomáhá tomu, kdo si pomáhá sám.

Vždyť ani jedno ze Zvěstování nehovoří o tom, že by Nejvyšší někdy plánoval Sám dělat to, co má dělat sám člověk, ale člověk to nedělá.

Známý je i jeden Písmu protirečící úhel pohledu, že dokonce ani v Soudný den nebudou Shora lidstvu nutit, respektujíc volbu jeho svobodné vůle: Žít Lidsky anebo zahynout. Pravověrní i tak získají vstup do Lidskosti svojí pravdivostí. A čekající se slepou vírou na „Godota“ čekají marně a zahynou bez Soudu jako oběti svého příživnického vztahu ke všemu okolnímu. To znamená, že o Soud třeba Nejvyššího prosit jako o velkou milost v případě, pokud možnosti lidí budou naprázdno vyčerpány při boji za Lidskost na Zemi.

Myšlenka o tom, že člověk nemá lepšího přítele a pomocníka ve svých dílech než je Bůh, se nachází v každém Zvěstování v různých formách.

A přemýšlející nevypočítavý ateista si ji uvědomí dřív, než slepě „věřící“ (*ne otrok Boží, ale flákač a příživník*) začne přemýšlet a konat, místo bázlivého čekání pozemského anebo nebeského vojska, když zase nějaký šarlatán oznámí datum „soudného dne“. Protože nezištně přemýšlející nutně dospěje k Bohu sám svými myšlenkami. A Bůh mu v tom bude pomáhat.

Davo-„elitarismus“ je ve vztahu ke každému, individuálně vzatému, člověku objektivním jevem, který sám nedokáže odstranit, protože **neví** jak. Ale ve vztahu k **celé společnosti** je už davo-„elitarismus“ subjektivismem dané **společnosti jako celku** v otázkách jejího samorízení. Davo-„elitární“ struktura společnosti není geneticky podmíněná, a všechna Zvěstování tak či onak označují všechno-si-dovolování lidí za zlo, které je dočasně tolerováno, avšak nemá podporu Shora. To je jasné každému člověku, který rozpoznal ve svém chování (*jak vnějším, tak i vnitřním myšlenkovém*) ty či jiné prvky všechno-si-dovolování, díky čemuž je dokázal přenést z oblasti stereotypů chování do oblasti stereotypů rozpoznávání jevů.

Duch všechno-si-dovolování může vládnout ve společnosti ze dvou příčin: **Zaprvé**, monopol „elity“ na znalosti neumožňuje zbytku společnosti, zbavené znalostí, chránit se před „kulturním“ všechno-si-dovolováním „elity“. Zbylá společnost může reagovat jen odvetným všechno-si-dovolováním, ještě tvrdším; **zadruhé**, samotné znalosti, kterými disponuje „elita“, jsou informací, která je neúplná a zkreslená, vytržená z celistvosti celovesmírné **míry** v izolovaných kouscích.

Monopol na znalosti a defektnost těchto znalostí vedou k tomu, že jedinci, kteří si osvojili nějaké vědomosti, se začínají nad druhými vyvyšovat, namýšlejí si o sobě něco víc, a úmyslně anebo automaticky začínají „kulturně“ okolo sebe tvořit všechno-si-dovolování, utlačující svoje okolí, a zákonitě se střetávají s odvetným, o mnoho tvrdším a hrubším všechno-si-dovolováním ze strany jimi vychovaných nevzdělanců, ačkoliv oni všichni mají možnost se i zdržet toho všechno-si-dovolování.

Možnost všechno-si-dovolování, založená na monopolním ovládnutí znalostí, je **pokusem**, ale defektnost znalostí, jejich neúplnost, a zejména — nechota přemýšlet — jim neumožňuje uvědomit si tento fakt. Následování pokušení (*záměrně anebo v zaslepenosti*) je zkaženost plodící zločiny.

Aby bylo možné prožít a dospět do **Lidskosti**, tak oba dva davy — pracovní „dobytek“ i „vládnoucí“ „elita“ — se musí stát lidmi, tj. společností lidí, **dobrovolně přemýšlejících o všem (a všech)**, vědomě zodpovědných za svoje plány a výsledky svojí činnosti, počínajíc od úmyslů. A kvůli tomu se musí různé tradice, tvořící velkou část znalostí, vytěsnit na druhé místo v **hierarchickém systému znalostí** lidstva. Na prvním místě jsou znalosti a zručnosti o poznání světa na základě Rozlišení, a na druhém jsou „tradice“, tj. faktologie poznatků jednotlivých věd v **chronologické postupnosti**.

Tímto se odstraňuje prvotní defektnost znalostí a vzájemné odmítání „tradici“ vědy a náboženství, protože kultura myšlení na základě Rozlišení umožňuje různým lidem zpracovávat jakýkoliv „pluralismus“ (tj. **množství izolovaných faktů a termínů**) do **jednoty názorů** o stavu libovolného přírodního i společenského procesu, tendencích a možnostech jeho rozvoje v hierarchii jednotlivých procesů ve Vesmíru — procesu-trojjednosti: *Matérie-informace-míra*.

Kromě toho, v otázkách státního a společenského budování je **vždy úlohou číslo jedna** — zabezpečení reálné dostupnosti jakkoliv vysokého vzdělání, libovolného vzdělání pro jedince ze všech sociálních skupin a rodin společnosti.

Jelikož základní problémy davo-„elitarismu“ vyrůstají ze všecho-si-dovolování v podmínkách monopolu na znalosti „vládnoucí“ „elity“ a **hierarchické neorganizovanosti, nesystémovosti jejich znalostí (defektnost znalostí)**, tak společnost má reálnou možnost dostat se z krize, pokud odstraní příčiny, které v ní plodí všecho-si-dovolování, tj. pokud znemožní všecho-si-dovolování.

A tak můžeme dnes hovořit o dvou možnostech:

1. Buď si lidstvo osvojí svůj geneticky podmíněný potenciál, a **přestane samo sebe VĚDOMĚ klamat**, skoncuje se všecho-si-dovolováním u sebe, a úspěšně se začlení do hierarchie Vesmíru.
2. Anebo schopnost lidstva klamat a oblbvat se touto lží nakonec zahubí davo-„elitární“ zástup člověkupodobných nedoČlověků namýšlejících si, že právě oni představují biologický druh Člověk Rozumný.

Poslední případ umožňuje ještě jeden pokus o zastavení bezuzdných závodů ve spotřebě a tím i zajištění stability spotřeby davo-„elitarismu“ v biosféře: Je jím **masová biorobotizace obyvatelstva** na základě rozvoje

globální počítačové sítě a médií, tj. proniknutí pomocí **obyčejné domácí techniky** do psychiky lidí (*omezení svobodné vůle člověka obejitím jeho vědomí, to je základ biorobotizace*). V principu to umožňuje podporovat samozřejmost dobrovolného zřeknutí se přání, a v nejtěžších případech odstraňovat ze „společnosti“ ty, kteří odolávají technickým prostředkům vlivu na psychiku, a takto upravit a omezit spotřebu ve společnosti. Práce v tomto směru se vedou už od 40. let 20. století a v některých aspektech začaly ještě před naším letopočtem, v čase existence minulé globální civilizace. A mondalistická koncepce přestavby světa, popsána například v pracích „kosmopolity“ žida Jacquesa Attaliho, poradce několika francouzských prezidentů, to je koncepce biorobotizace. Je šířena prostřednictvím Mezinárodní akademie informatizace. V této koncepci je člověk — *doplňk ke své kreditně-registrační kartičce, kočovník v globálním přerozdělení specializací, profesí* — bez rodiny, bez Vlasti. Ale subjektivita „elity“ v určování hranice mezi pracovním „dobytkem“ spadajícím pod biorobotizaci a „vládnoucí“ „elitu“ nespádající pod biorobotizaci, může nakonec změnit na bioroboty (*na základě bionosiče druhu Homo Sapiens*) celé lidstvo. Kromě toho: Hranice je prvkem struktury. A všechny struktury „plavou“ (*jako vodní řasy*) v prostředí bezstrukturního řízení (*o něm bude řeč dále*), pro které hranice struktur neexistují. Toto je, na rozdíl od subjektivních záměrů „elity“, objektivní faktor, který ji odsuzuje na biorobotizaci společně s pracovním „dobytkem“. Pokud nezůstanou lidé, jen samí bioroboti, potom kdo má v plánu být pánem tohoto stáda biorobotů? Zvěstování Shora na tuto otázku odpovídají. A neduchovní materialisti, ateisti, dogmaticko-rituální věřící, díky staletým „úsilím“ kterých se toto všechno stalo možným, — oni by dokázali dát odpověď na tuto otázku? Pokud je jejich odpověď: „Centrální počítač“, tak jejich odpověď je nepřesvědčivá a hloupá. Vyjádření souhlasu s cestou biorobotizace, i když tiché a neuvážené, se stane posledním sebeklamem lidstva, pokud by k tomu došlo. Likvidace svobody vůle obejitím vědomí a při toleranci nepřemýšlejícího člověka — mění tohoto člověka na biorobota. Proto nevědomý obraz biorobota, jako druhu člověkupodobné bytosti zbavené svobody vůle, našel svoje ztvárnění v ruské literatuře dávno před příchodem robotechniky, jako známého pojmu:

*A tak on svoje nešťastné žití
Vláčil ne zvíře, ne člověk,
Ne to, ne ono, ani v světě živý,
Ani přízrak mrtvý...*

A. S. Puškin, "Měděný jezdec"

Biorobot není člověk, ale nepřirozený jev: **Na bioroboty se normy etiky nevztahují.** Biorobot je druhem techniky, a vztah k technice (*mimo etiku*) leží v rovině účelnosti vztahů mezi majiteli techniky, kteří alespoň částečně disponují svobodnou vůlí.

Představitel davu, namyšleně se zařazující mezi „elitu“, i **přes to řečené (stejně i před mnoha staletími)**, snící o globálním anebo regionálním „elitárním“ společenském zřízení, které by ho bylo hodno, nemusí ani dále číst: Je to psáno pro přemýšlející lidi, kteří se nebojí ani cizích, ani vlastních myšlenek; kteří jsou schopni odložit stranou svoje ambice a zodpovědně a včas přijímat rozhodnutí a realizovat je v životě, nehledíc na nespokojenost představitelů davu korigujících pouze cizí názory v závislosti od konjunktury trhu a vlastní posedlosti.

Vědomě démonickým osobám připomeňme: Satan dává jen lživé sliby; a vám též. Podívejte se do vlastní minulosti a uvidíte to. Vzpamatujte se. Ještě je čas...

Pokud vycházíme z toho, že věda by měla odkrývat pro společnost nové znalosti, tak můžeme vidět, že různé pojmy, terminologické a symbolické aparáty umožňují řešit jednu a tu samou úlohu různým způsobem a s různou kvalitou. Uvědomování si celistvosti Vesmíru a místa člověka i lidstva v něm při vstupu do nové etapy vývoje si vždy žádalo nový pojmový, terminologický a symbolický aparát. To znamená, že Evangelium od Jana má ve vztahu k existenci Světa pravdu: „Na počátku bylo Slovo, a Slovo bylo u Boha...“; anebo trochu jinými slovy z Koránu (18:109): «*Pověz: „Pokud by moře bylo inkoustem pro slova Pána mého, tak moře by vyschlo dřív, než by vyschla slova Pána mého...“*»

Lidstvo sešlo z přímé cesty a stalo se rukojmím a nevolníkem technosféry a vlastního všechno-si-dovolování. Pokud nechce být nevolníkem, tak je třeba se od všechno-si-dovolování úplně distancovat, ale pokud je tento vpád **všchno-si-dovolování** z venku společnosti, tak

právě proto je nemožné se mu úplně vyhnout. V takovém případě nevolníkovi, pokud už má dost poroby a touží po svobodě, zůstává jen možnost stát se pánem situace, po čemž následně bude moct zkrotit všechno-si-dovolování, udělat ho nemožným, a technosféru buď zlikvidovat jako nepotřebnou, anebo pro ni nalézt bezpečné místo v novém typu kultury s jinou organizací života společnosti. Avšak změna typu kultury, typu civilizace, dokonce i při pomoci Shora, je úlohou samořízení lidstva, přičemž není na přímé cestě, ale v přechodném stádiu ze současného nepořádku k přímé cestě v rozvoji lidstva.

Existuje ještě i varianta trpělivosti a nicnedělání na Zemi při spoléhání se na Vyšší síly.

Nyní přejdeme k Dostatečně všeobecné teorii řízení (DVTRĚ), abychom nazřeli z jejího pohledu na minulost, tendence a možnosti budoucnosti, a vyhnuli se tak cestám k (*pro nás*) zlé budoucnosti.

III. DOSTATEČNĚ VŠEOBECNÁ TEORIE ŘÍZENÍ

Původně byla v této kapitole uvedena **prvotní, zkrácená verze DVTR** z r. 1991, která byla později rozšířena a detailizovaná do současné nejnovější verze z r. 2011. DVTR vychází i jako samostatné vydání, rozšířené o 12 užitečných příloh, které ilustrují, jak dané principy fungují v reálném životě a v řízení společnosti. Ve slovenském překladu též existuje toto samostatné vydání *Dostatečně všeobecné teorie řízení (elektronicky i v knižní podobě)*, proto čtenáře odkazujeme právě na toto vydání, které je v elektronické podobě k dispozici na stránkách Levanetu (<http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/>), a také v tištěné podobě ve vydavatelství KSB-Pross (<https://ksbpross.cz/>).

DOSTATEČNĚ VŠEOBECNÁ TEORIE ŘÍZENÍ (prvotní, zkrácená verze vložena zpět)

Každá věc je formou projevu nekonečné mnohotvárnosti.

K. Prutkov.

V následujících řádcích přezkoumáme obsahovou stránku *Dostatečně všeobecné teorie řízení (DVTR)*. Formální⁴² stránka otázky závisí vždy od konkrétních aplikací teorie v praktické činnosti, určujících terminologický a matematický aparát, který odráží obsahovou stránku.

Řízení libovolného objektivního procesu je možné, jen pokud je nám známý souhrn jednotlivých vnějších a vnitřních faktorů, od kterých závisí průběh procesu, což v mnohých případech umožňuje dovést objektivně se rozvíjející proces k subjektivně vybranému cíli, z celého množství (*spočítatelného či nespočítatelného, konečného či nekonečného*)

⁴² Formální — od slova „forma“, na rozdíl od obsahové — od slova „obsah“. — pozn. překl.

objektivně možných variant vývoje procesu. Tato souvztažnost tvoří obsahový základ pojmu «Řízení».

Řídit je možné jen objektivně existující procesy (objekty). Pokud existuje iluze existence objektivního procesu, potom může vzniknout i iluze řízení procesu; avšak rozčarování z iluze bude celkem reálné.

Řízení **vždy** předpokládá SUBJEKTIVNÍ volbu CÍLE řízení, z množství OBJEKTIVNĚ MOŽNÝCH variant vývoje procesu (objektu). Přesněji řečeno, řízení předpokládá výběr **souboru cílů**, podřízených hierarchií priorit, tj. výběr **vektoru cílů**. Jeden a ten samý vektor cílů, podřízených různým hierarchiím priorit, představuje různé vektory cílů, což také vede k rozdílům v řízení.

Ztráta řízení může být vyvolána:

- Vypadnutím z vektoru některých cílů.
- Chybami (inverzí) pořadí priorit cílů.
- Přítomností ve vektoru navzájem se vylučujících cílů atd.

V tom nejvšeobecnějším smyslu je Řízení (jako informační proces) zobrazením informace:

- Z objektu a prostředí (obklopujícím objekt řízení) do systému řízení objektu, to jsou **zpětné vazby**.
- Ze systému řízení do objektu a prostředí, to jsou **přímé vazby**.

Uzavřený systém (**informačních**) okruhů řízení, to je objekt a systém řízení, které jsou navzájem propojené přímými a zpětnými vazbami. Nejjednodušším příkladem uzavřeného systému je auto s řidičem. Auto je objekt řízení. Mozek řidiče (jeho duše) je systém řízení. Zpětné vazby jsou uzavřené přes řidičův zrak, sluch, hmat a orgány rovnováhy, a přímé vazby zase přes jeho ruce a nohy, působící na výkonné orgány auta.

Řízení je v principu možné, pokud jsou známy zákony existování objektu (procesu) v prostředí, které ho obklopuje. Díky tomu jsou reakce uzavřeného systému na rušení zvenčí (ze strany prostředí), zvnitř a též na řídicí vliv, v určité míře předpověditelné. Tj. samotný uzavřený systém patří do kategorie stabilních ve smyslu předpověditelnosti, což znamená, že ani ty nejmenší změny (hodnot) rušivého vlivu a řídicího vlivu,

nezpůsobí přechod objektu do nepředpovědatelného stavu z množiny objektivně možných stavů, tj. ke ztrátě řízení.

Toto je chápání **stability v malém**. Existuje ale i chápání **stability ve velkém**: Když konečné (hodnotou i počtem faktorů) změny rušivého vlivu a řídicího vlivu nezpůsobí přechod objektu do nepředpovědatelného stavu z množiny objektivně možných stavů.

Oblast změny parametrů prostředí a uzavřeného systému (*včetně frekvenčního rozsahu vlivů*), ve které je chování objektu předpovědatelné, se nazývá **oblast potenciálně stabilního řízení**. Opuštění této oblasti vede ke ztrátě řízení. Velikost oblasti stabilního řízení (*množství a rozsah změn parametrů*) se určuje nejen charakteristikami objektu, ale i systémem řízení, což v mnohých případech umožňuje zajišťovat stabilitu vývoje procesů objektivně nestabilních bez řízení, a způsobit ztrátu stability objektivně stabilních procesů.

Pojem «Řízení» je vždy provázen i pojmem «KVALITA ŘÍZENÍ». Jelikož reálné charakteristiky objektu se v procesu řízení vždy odlišují od těch nastavených ve vektoru cílů řízení, tak míra kvality řízení je vždy spojena s vektorem chyby: Nesoulad mezi reálným procesem a vektorem cílů. A jelikož vektor cílů je výsledkem subjektivního výběru, potom ani hodnocení kvality řízení nemůže být objektivním: Je vždy subjektivním.

Tuto okolnost dobře popisuje následující anekdota: U nemocného se v procesu léčení jeho zdravotní stav stále zhoršuje. Nemocný si stěžuje lékaři, který vykonává řízení objektivního procesu průběhu onemocnění (*anebo se nachází v iluzi řízení*). Lékař den co den odpovídá: «Dobře... dobře... ». Nakonec to nemocnému nedá, a začne se lékaře vyptávat: «Co je tu dobré? Vždyť můj zdravotní stav je stále horší a horší». A dostává odpověď: «Dobře, že ne u mě!» Ale, i když se podíváme na věc z pohledu lékaře, tak proces léčení probíhá zle, i kdyby se skutečně snažil pacienta vyléčit; ale pokud je to šarlatán, který se stará jen o svůj zisk, potom proces «léčení» probíhá skutečně dobře.

Diskuse o objektivních kritériích kvality řízení, «optimálním řízení» atd., nemají smysl v důsledku subjektivního charakteru řízení. Pokud kvalita řízení klesá pod určitou minimální přípustnou úroveň, potom se

jedná o nesoulad mezi systémem řízení a vektorem cílů řízení, který je nesprávně vnímán jako nesoulad mezi systémem řízení a objektem řízení.

Subjektivní výběr vektoru cílů řízení (a ne objekt, který se snažíme řídit) určuje všechny charakteristiky řízení z objektivně možného množství jejich variant.

Uvnitř oblasti **potenciálně** stabilního řízení leží oblast stabilního řízení, ohraničená minimální úrovní (maximálně přípustného pádu) kvality řízení.

Systém řízení objektu v souladu s **vektorem cílů řízení** na základě informací o stavu **uzavřeného systému** a okolního prostředí podle zákonů existence uzavřeného systému v prostředí formuje **řídící signál**, tj. zakódovanou informaci o tom, jaký má být řídicí vliv, aby chování objektu odpovídalo vektoru cílů řízení s potřebnou mírou kvality.

Řídící signál se přes přímé **vazby** odesílá **výkonným orgánem**, který zajišťuje řídicí vliv na objekt.

Do systému řízení se přes obvody **zpětných vazeb** (v procesu řízení objektu) odesílá informace o stavu okolního prostředí, objektu, výkonných orgánů, elementů systému řízení atd.

Důležitým případem řízení bývá zabezpečení **rovnovážných režimů** pohybu objektů a vývoje různých procesů. Kontrolní (řídící) parametry a parametry řídicího vlivu uzavřeného systému, který se nachází v rovnovážném režimu, se pohybují okolo svých průměrných hodnot, neměnných po dobu celého intervalu setrvávání uzavřeného systému v rovnovážném režimu. Pojem rovnovážný režim je o mnoho širším pojmem, než je pojem rovnováha, chápaná všedním vědomím jako statistický, časově neměnný stav.

Zatímco pod **dynamickou rovnováhou** v *množině rovnorodých procesů* chápeme určitý vzájemný vztah jejich kontrolních parametrů, neměnný po dobu jistého časového intervalu⁴³, tak rovnováha je pouze krátkodobou epizodou ve vývoji těchto procesů. Frekvence zopakování rovnováhy je tím nižší, čím vyšší je úroveň informační izolovanosti

⁴³ Například, jeden z parametrů si časově ve všech procesech udržuje stejnou hodnotu, tj. hodnota parametru současně ve všech procesech stejně stoupá anebo klesá. – pozn. překl.

každého ze systémů řízení jednotlivých procesů v celé této množině procesů.

Pokud by např. jeden ze subjektů měl za cíl **udržet dynamickou rovnováhu** v množině jednotlivých (**individuálně řízených**) procesů, tak takováto formulace cíle řízení je v lepším případě nevydařená, a v horším případě odráží nepochopení nutnosti (ze strany tohoto subjektu) vzít pod kontrolu CELOU MNOŽINU těchto procesů a uvést je do požadovaného STABILNÍHO rovnovážného režimu.

Ať už máme co dočinění s jedním procesem anebo s množinami procesů, nemůžeme používat termín «rovnováha», jelikož osobitosti systému stereotypů rozpoznávání obrazů a jevů, které existují v informačním prostředí společnosti, vedou k chybnému chápání objektivních procesů a charakteru jejich řízení: Zejména k inverzím a vypadnutí priorit z vektoru cílů řízení, se všemi z toho vyplývajícími následky.

S pojmem rovnovážného režimu se spojují i pojmy o slabých a silných manévrech. **Manévr**, to je převedení uzavřeného systému z jednoho rovnovážného režimu do jiného, tj. jde o jeden z případů přechodného procesu. Rozdělení manévrů na silné a slabé má ve všeobecnosti relativní charakter, avšak je vhodné, neboť ve většině případů umožňuje zjednodušit informační zabezpečení slabých manévrů.

Avšak ne všechny parametry, které charakterizují stav uzavřeného systému, jsou řízené; část je objektivně a subjektivně-informačně spojená jen s některými z řízených parametrů, a proto je ve svých změnách podřízená jim; část je ve vztahu k řízeným parametrům volná.

Manévr má za cíl změnit řízené parametry.

Při **slabých manévrech** se po dobu celého jejich trvání mění řízené parametry, a většina informačně propojených a volných parametrů (*charakterizujících uzavřený systém*) si udržuje hodnoty blízké těm předcházejícím ve výchozím rovnovážném režimu.

Při **silných manévrech** se většina parametrů (*charakterizujících průběžný stav uzavřeného systému*) výrazně odlišuje od hodnot ve výchozím rovnovážném režimu.

Při všech manévrech je možné, pokud to umožňuje čas, vstup uzavřeného systému do režimu **ustáleného manévru**, při kterém část parametrů, charakterizujících stav systému, jemně se kolíbá okolo svých hodnot, ustálených v procesu manévru. Ve své podstatě je ustálený

manévr též druhem rovnovážného režimu, ale zodpovídá jinému vektoru cílů.

Pokud to umožňuje čas, tak manévr se může dělit na tři periody: 1) Výstup z rovnovážného režimu, 2) ustálené manévrování, 3) vstup do nového rovnovážného režimu. Perioda ustáleného manévrování může chybět.

Jeden a ten samý přechod uzavřeného systému z jednoho rovnovážného režimu do druhého se může uskutečnit i silným, i slabým manévrem. Slabý manévr si vyžaduje více času a je provázen relativně malými zátěžemi na systém. Silný manévr probíhá rychleji, a zátěž na systém je větší.

OBOUSEČNÁ přednost slabých manévrů je jejich vysoká nenápadnost ZVNITRA uzavřeného systému (*obzvláště při nevelkých časových intervalech mezi pozorováními*).

Jelikož pojem času je spojený se stanovením etalonové frekvence, tak v úloze etalonových frekvencí mohou být použity i vlastní frekvence kolísání jak objektů řízení, tak i uzavřených systémů. To nás přivádí k pochopení (dynamicky) podobných (částečně anebo úplně) objektů a systému procesů, pro které jsou procesy a manévry, vztahující se k času, založeném na příslušných vlastních frekvencích, v **určitém** smyslu identické. **Určitá** identičnost je spojena s tím, že podobnost se může konat na různých materiálních nosících systému a různých způsobech vzájemného zpodobnění parametrů podobných systémů.

Zpodobnění — je zbavení skutečných parametrů (materiálních i informačních) jejich rozměru; jejich zařazení k příslušným etalonovým veličinám, které jsou stejně specifické pro porovnávané objekty; ve výsledku tak dostáváme bezrozměrné jednotky na měření podobných parametrů.

Koncept silných a slabých manévrů pro podobné objekty a uzavřené systémy je spojený s dělením manévrů na základě bezrozměrných měřících jednotek. Proto u podobných objektů, které se liší rozměrnými charakteristikami, jsou odlišné i oblasti parametrů slabých a silných

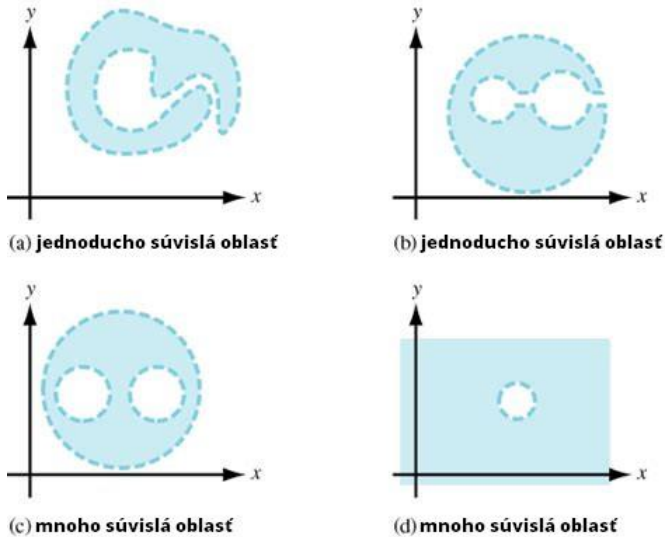
manévrů. Na to je potřeba **vždy** pamatovat při práci se skutečnými uzavřenými systémy a supersystémy stejného druhu.

Uzavřený systém řízení může mít jeden anebo více rovnovážných režimů, patřících ke spočitatelnému anebo nespočitatelnému množství. Přejechod z jednoho rovnovážného režimu do druhého se určuje geometrií oblasti stabilního řízení v prostoru parametrů. Pokud oblast stabilního řízení je *mnoho souvislá oblast v n-rozměrném prostoru*, tak vždy existují manévry přechodu z jednoho rovnovážného režimu do jiného, které se NEUSKUTEČNÍ kvůli ztrátě řízení v oblasti parametrů, rozdělující izolované zóny *mnoho souvislé oblasti*. Za hranicemi oblasti potenciálně stabilního řízení bude chování uzavřeného systému nést nepředpověditelný charakter; možný je i náhodný návrat do jedné z izolovaných zón stabilního řízení; možné je i náhodné spadnutí do oblasti parametrů, které vyvolají zničení uzavřeného systému.

V případě *jednoduše souvislé oblasti*, avšak ne *konvexní*, též existují manévry přechodu, při kterých probíhá ztráta řízení, ale je možné se jim vyhnout, použitím jiných režimů manévrování.

Souvislost oblasti představuje množství jejích hranic, navzájem se neprolínajících, tj. nepropojených.

Konvexnost oblasti, to je když libovolné dva body na hranici oblasti je možné spojit přímou linií, která se bude nacházet uvnitř oblasti a přitom nepřetínat její hranice.

Obrázek přidaný v rámci překladu.

Řízení je proces, ale řízení je zároveň i jednotná ucelená funkce, představující uspořádaný soubor různorodých dějů, vykonávaných v procesu řízení a rozdělených mezi elementy uzavřeného systému.

Uzavřený systém, a jeho část systém řízení, formují v procesu řízení strukturu, podřízenou cílovému vektoru, a nesoucí koncepci řízení, a ji tvořící cílové funkce. Kvalita řízení se v tomto případě zajišťuje dvěma faktory:

— Architekturu struktury, kvalitativním (z hlediska funkčnosti) a kvantitativním složením jejích elementů (včetně kanálů informační výměny) a uspořádáním (organizací, hierarchií) elementů ve struktuře.

— Charakteristikami průceschopnosti (mírou funkční způsobilosti, v jistém smyslu úrovní kvalifikace) elementů struktury.

Chyby ve stavbě struktury, způsobující její nekompatibilitu s vytyčeným vektorem cílů (*což je EKVIVALENTNÍ možné KOMPATIBILITĚ s cíli řízení JINÉHO SUBJEKTU, KTERÝ VYKONÁVÁ ŘÍZENÍ TOHO STEJNÉHO OBJEKTU*) mohou znehodnotit jinak vysokou funkční způsobilost elementů struktury. To je důvod k tomu, abychom

takovýto způsob řízení nazvali strukturním. Při řízení STRUKTURNÍM ZPŮSOBEM se kvalita řízení zajišťuje především **architekturou struktury**, tak aby odpovídala vektoru cílů řízení.

V některých složitých objektech je možná i organizace řízení BEZSTRUKTURNÍM ZPŮSOBEM. Pro realizaci řízení BEZSTRUKTURNÍM ZPŮSOBEM musí celý uzavřený systém i jeho elementy disponovat určitými kvalitami.

Nyní přezkoumáme **SUPERSYSTÉM**, adaptující se na nějaké prostředí, které je s ním v součinnosti. Supersystém tvoří elementy, které přímo reagují s prostředím, a mají též možnost informační výměny mezi sebou. Prostor v daném kontextu představuje procesy, na které supersystém naráží. Objektivně procesy mohou pro řídicí subjekt představovat zájem, i jako materiální procesy, i jako informační. Proto prostředí může být jak materiální, tak i informační, což vede k objevení se dvou druhů rozhraní anebo lokalizace supersystému a jeho elementů — prostorový a informační, jejichž charakteristiky se mohou měnit v čase v procesu řízení.

Do určité míry jsou všechny elementy autonomní a nereagují stejně na tlak prostředí, včetně tlaku ze strany jiných elementů supersystému. Pro každý z elementů představuje celý supersystém část prostředí. Potenciálně mohou všechny elementy disponovat nějakou specializací, a určitá část jí i disponuje. Všechny elementy jsou univerzální a do určité míry i zaměnitelné v tom smyslu, že během určitého časového intervalu může být změněna jejich specializace. Všechny elementy i jejich seskupení mají schopnost pamatovat si informaci, která přes ně víceméně přechází, díky čemuž se u nich hromadí informační odlišnosti a mohou disponovat i vícerymi specializacemi. Takovýchto elementů je v sestavě supersystému poměrně hodně. Díky takovýmto vlastnostem elementů, disponuje celý supersystém pamětí a pružností jednání. Supersystém je do určité míry autonomní, ale ve vztahu k prostředí nemusí být uzavřený a svojí existenci může udržovat na úkor zdrojů prostředí. Supersystém se dokáže přizpůsobit tlaku prostředí. V daném případě není důležité, jestli supersystém disponuje vlastním intelektem, anebo svoje cíle ve vztahu k prostředí realizuje s pomocí nějakého cizího intelektu.

Obsahová stránka řízení spočívá ve vzájemně koordinované a účelné změně délky, frekvence, amplitudy (tj. intenzity), **v tom nejširším slova smyslu** a fázových posunů jednotlivých procesů v určité množině objektivně probíhajících kmitavých procesů. Uvědomění si tohoto faktu je základem řízení LIBOVOLNÉHO supersystému jako celku.

Prostředí má vliv na supersystém. Tento vliv, jako i všechno v přírodě, má kmitavý charakter, avšak frekvence tohoto vlivu jsou poměrně nízké v porovnání s minimální frekvencí, při které je supersystém schopný měnit svůj informační stav, tj. uspořádanost elementů, jak uvnitř supersystému, tak i uvnitř elementů. V důsledku toho je supersystém **princiálně** schopný, se rychlostí svých reakcí stabilně interagovat s prostředím.

Takovýto stav supersystému povede k tomu, že bude stanoven vektor cílů, zajišťujících reakci supersystému na přírodní faktory, neustále působících na supersystém. K tomuto vektoru cílů, který je podmíněn jen tlakem prostředí a závisí přímo na prostředí, se přidá ještě další vektor cílů z těch, kvůli kterým byl supersystém uveden do vzájemné interakce s prostředím, a které potřebují neustále fungovat. Pokud supersystém nemá jiné úlohy, kromě přežívání, potom je tento vektor prázdný (nulový). Tyto dva vektory cílů určují charakter **neustálé interakce** elementů supersystému s prostředím a mezi sebou.

Na zajištění této interakce (tj. udržení stability supersystému) třeba využít určitou část elementů supersystému (zdrojových rezerv). Kvalita řízení **na zajištění stability** supersystému bude tím vyšší, čím více zdrojů v supersystému zůstane volných na jiné cíle. Volné zdroje samy o sobě představují **rezervu stability** supersystému, která může být potřebná v případě, pokud bude tlak prostředí vůči supersystému narůstat anebo bude narůstat intenzita proudu⁴⁴ cílů supersystému vůči prostředí. Díky univerzálnosti elementů a kvůli zvýšení kvality řízení v podmínkách, kde supersystém se stále zabývá interakcí s prostředím, musí být čas na změnu specializace elementů, zapojených do tohoto procesu, snížen na minimum. Přivede to k tomu, že určitá část elementů bude jednou a provždy

⁴⁴ Zřejmě myšleno jako „intenzita realizace cílů“, která si vyžádá více elementů, např. na urychlení realizace nějakého cíle. – pozn. překl.

zapojena do STÁLÝCH struktur, a v supersystému vznikne řízení STRUKTURNÍM ZPŮSOBEM, zodpovídající charakteru stálých potřeb neustálé interakce.

Kromě neustálé interakce s prostředím může proběhnout i epizodická, poměrně různorodá interakce supersystému s prostředím. Její charakter může být různý, podle něho se určí i charakter použití elementových zdrojů supersystému.

Za první, může jít o velmi zřídka, ale potenciálně možné případy vlivu prostředí na supersystém, které způsobí *znefunkčnění fragmentů supersystému; znefunkčnění fragmentů supersystému kvůli vnitřním příčinám; jiné škody, způsobené prostředím vůči zájmům přebývání supersystému v daném prostředí, přímo neblokující funkčnost fragmentů supersystému*. Toto budeme nazývat incidenty.

Za druhé, epizodická interakce s prostředím, která nevede přímo k incidentům, a je podmíněná jak epizodickým tlakem prostředí, tak i epizodickými cíli supersystému vůči prostředí.

V závislosti od hodnocení potenciální škody od incidentů, kterých vznik má náhodný charakter a je nepředvídatelný, část elementů supersystému bude funkčně specializovaná za účelem odstranění následků «těžkých» incidentů a, pochopitelně, zařazená do příslušných mimořádných struktur, které jsou v neustálé pohotovosti a připravené k činu.

Část elementů supersystému bude specializovaná na odstranění následků «lehkých» incidentů, ale do mimořádných struktur zařazena nebude, protože reálná škoda způsobená jejich celkovou nečinností v strukturách⁴⁵ se hodnotí jako větší, než možná škoda způsobená jejich opožděným nástupem do boje se vzniklým «lehkým» incidentem.

Takto se celá elementová báze supersystému rozděluje na dvě části: 1. Elementy patřící ke STÁLÝM strukturám, které začíšťují **nepřetržitou** interakci supersystému s prostředím a neodkladné odstranění následků «těžkých» incidentů; 2. elementy nepatřící ke STÁLÝM strukturám, které jsou též specializované, ale zaobírají se jen epizodickou interakcí supersystému s prostředím.

⁴⁵ Tj. jsou zaměstnaní ve strukturách, ale «lehkých» incidentů je tak málo (anebo škody stojí méně, než stálý plat takovýchto zaměstnanců), že většinu času nemají co dělat, a jen ohřívají židle. – pozn. překl.

Epizodická interakce supersystému s prostředím se následně dělí na dvě části: Determinovaná a náhodná interakce.

1. **Determinovaná⁴⁶ epizodická interakce**, podřízená determinovaným cyklům různorodých procesů, které objektivně probíhají v prostředí. Kromě toho, samotný supersystém je kmitavým systémem, v němž probíhají nejrůznější kolísavé procesy, vyvolané vnitřními faktory supersystému a jeho elementů. Interakce s prostředím vyvolává jen změnu těchto kmitavých procesů. K takovýmto procesům patří nutnost náhrady elementů supersystému, které vyčerpaly přípustné zdroje, které nutně potřebují obnovit svoje autonomní rezervy, periodickou prevenci atd. V důsledku toho, vnější i vnitřní kmitavé procesy způsobují cyklický charakter využívání určité části (anebo všech) elementových zdrojů supersystému. Na obsluhu takovéto interakce (sladěné s cykly procesů v prostředí a v supersystému), budou vznikat DOČASNÉ struktury. Vytvoření **dočasných struktur**, podřízených rytmicí prostředí a rytmicí vlastních kmitavých procesů, je jedním z aspektů procesu řízení supersystému.
2. **Determinovaná programová epizodická interakce** s prostředím, která též v supersystému vede ke vzniku struktur dříve, než se začne realizace programu.
3. **Náhodná epizodická interakce** s prostředím, podřízená náhodným vlivům známých faktorů prostředí a náhodným cílům chování (z už známé množiny) supersystému, předkládaných před supersystém jeho majitelem (intelektem).
4. **Jedinečná interakce** vyvolaná nečekanými, do té doby neznámými cíli interakce s prostředím. Cíle buď vytvořilo prostředí, anebo je předložil majitel supersystému.

Takovýmto způsobem musí supersystém obsloužit průběh determinované interakce s prostředím, průběh náhodné interakce s prostředím a mít elementové zdroje (rezervu stability) i na tlak

⁴⁶ Přesně určená. – pozn. překl.

prostředí, na nárůst intenzity náhodného proudu známých cílů a ošetření nečekanych jedinečných epizodických novinek.

Vytváření takovýchto supersystémů má smysl jen tehdy, když determinovaná obsluha cílů řízení má relativně nevelký objem v porovnání s obsluhou náhodného průběhu cílů řízení, patřících do poměrně širokého seznamu. Tj. rozměr vektorového prostoru cílů řízení je velký, a vznik nových vektorů cílů řízení v supersystému má náhodný charakter. V takovýchto podmínkách, tvorba specializovaných struktur, na zajištění každého cíle, přivede k tomu, že v kterémkoliv momentu nebude většina struktur vůbec fungovat. To je ukazatelem neefektivnosti takového systému, pokud je kritériem **využití elementových zdrojů**. Strukturální způsob řízení s ohledem na kvalitu řízení, podmíněnou stabilitou celého supersystému, je při takovémto charakteru interakce neefektivní.

Rozdíl mezi strukturálním způsobem řízení a bezstrukturálním způsobem řízení je dán i charakterem cílů řízení. **Bezstrukturální způsob řízení** zajišťuje lepší interakci supersystému s prostředím při větším objemu náhodně vznikajících, už známých, ale i nových cílů řízení. Tento rozdíl je však vnější. Kromě něho ještě existuje i vnitřní rozdíl.

Při strukturálním způsobu řízení: Struktura, zodpovídající cílům řízení, v okamžiku začátku procesu řízení už existuje.

Při bezstrukturálním způsobu řízení: Struktura, zodpovídající cílům řízení, v okamžiku začátku procesu řízení ještě neexistuje. Při bezstrukturálním způsobu řízení je vytvoření struktury (*anebo vícerych, strukturálně mezi sebou nepropojených struktur*), podřízeno cílům řízení, jednou z etap procesu řízení.

Pokud zkoumáme jednotnou a ucelenou Plnou funkci řízení v širokém smyslu slova, tak je v ní vždy přítomná taková činnost, jako je vytvoření struktury, která má zajistit rozdělení jednotné **funkce řízení** mezi jednotlivé funkčně odlišné elementy v **procesu řízení**. Avšak při strukturálním způsobu řízení se tato činnost realizuje v procesu vytváření uzavřeného systému ve stádiu jeho projektování a budování. Při bezstrukturálním způsobu řízení se tato činnost přenáší ze stádia projektování a budování do stádia fungování supersystému.

Supersystém může stabilně fungovat, zatím co sumární intenzita determinovaného a náhodného proudění cílů nepřevyšuje produktivitu, která závisí na úrovni tlaku prostředí na supersystém. Při těchto

podmínkách se v každém **momentu a intervalu** času určitá část elementových zdrojů nachází mimo fungující struktury. Tyto představují elementové rezervy zabezpečující rezervu stability supersystému ohledně tlaku prostředí a produktivity. Takový je východiskový stav supersystému na začátku procesu bezstrukturního řízení.

Impulzem, vyvolávajícím ZAČÁTEK PROCESU bezstrukturního řízení, je IDENTIFIKACE nově vzniklého (vedle už existujících) VEKTORU CÍLŮ. Pokud nedošlo k identifikaci, potom se proces nezačne a supersystém utrpí nějakou škodu. Po identifikaci vektoru cílů, obslužný proces přechází následujícími etapami:

1. Výběr ucelené funkce řízení z mezi už známými v supersystému, anebo zformování nové funkce řízení (*koncepte řízení*).
2. Rozdělení této jednotné funkce mezi funkčně specializované elementy (*mezi elementy a struktury, které jsou volné anebo obsazené ve strukturách s o hodně nižšími prioritami cílů*).
3. Funkční specializace části volných elementů v případě nedostatku dopředu vyškolených, a to i v procesu fungování vytvářené struktury.
4. Formování struktury, podřízené danému vektoru cílů.
5. Fungování struktury.
6. Likvidace struktury.

Supersystém **disponuje pamětí**, elementy supersystému též disponují pamětí, tj. určitým informačním stavem, zkušeností. Z tohoto důvodu v případě vzniku vektoru cílů, vždy existuje určitá pravděpodobnost toho, že některý element (anebo struktura) supersystému ho identifikuje. Přesně stejně vždy existuje možnost, že některý element, jakmile získá informaci o identifikaci (*direktivně-adresným způsobem anebo oběžníkovým, tj. neadresným způsobem*), tak «si vzpomene» na funkci řízení anebo zorganizuje zformování nové atd.

Ve výsledku tak dostáváme určitou pravděpodobnost (*v číselné hodnotě od 0 do 1 (*tj. od 0% do 100%*)*), že supersystém zabezpečí obsluhu daného vektoru cílů. To znamená, že supersystém disponuje vlastností: Vždy existuje pravděpodobnost (od 0 do 1), že určitá množina elementů supersystému v průběhu určitého času podnikne kroky, podmíněné jejich informačním stavem, ve výsledku kterých bude identifikován vektor cílů a uskuteční se proces řízení v dostatečně vysoké kvalitě.

Tato pravděpodobnost je tím vyšší, čím větší má supersystém zkušenost s přebýváním v prostředí a čím méně se zkušenost každého elementu supersystému (v procesu fungování), odlišuje od zkušenosti supersystému jako celku. Poslední věta neznámá, že obsah paměti každého elementu musí být identický celému obsahu paměti supersystému, ale znamená, že informační výměna mezi elementy v supersystému musí být dostatečně intenzivní, aby nedocházelo k úbytkům **bezstrukturního řízení** kvůli nemožnosti zabezpečit potřebnou informaci elementy supersystému, které narazily na určité cíle řízení.

Z toho vyplývá jeden důležitý závěr. Pokud z cílů řízení má nejvyšší prioritu stabilní pobyt supersystému v podmínkách převládání náhodného charakteru tlaku prostředí a působení na prostředí, potom rezerva stability supersystému je tím vyšší, čím méně se zkušenost každého z elementů supersystému (v procesu jeho fungování) odlišuje od zkušenosti supersystému jako celku.

Dále, v souvislosti s různými aspekty, včetně aspektů bezstrukturního řízení, budeme narážet na slůvko «pravděpodobně» a slova se stejným kořenem. Všední vědomí slovo «pravděpodobně» vnímá jako synonymum slova «nevím», «těžko říci» atd. Ale v daném kontextu **slovo «pravděpodobně» znamená**: Existuje pravděpodobnost vzniku toho či onoho jevu anebo události, podmíněná statistickými charakteristikami procesů, které objektivně probíhají v prostředí a supersystému.

Bezstrukturní řízení má pravděpodobnostní charakter. Je založeno na neadresném, tj. bez personifikace elementů, oběžníkovém šíření informace (týkající se všech elementů) v supersystému a jeho jednotlivých fragmentech, a opírá se o statistické charakteristiky informačního stavu elementů supersystému, přes které přechází oběžníková informace.

V tomto oběžníkovém informačním proudu je možné vyčlenit dvě složky:

Za prvé, informace získaná elementy supersystému: Jednotlivými elementy, strukturami, amorfními⁴⁷, fragmentárními atd. Reakce elementů supersystému, jako i v prvním případě, bude též podřízena statistickým zákonitostem, odrážejícím jejich informační stav. Nestranný pozorovatel, **nemající ani tušení** o BEZSTRUKTURNÍM ŘÍZENÍ, **uvidí** proces řízení jen **částečně**, domnívající se, že cíle řízení tu dosahuje skupina elementů, dopředu začleněných do struktur.

Ta stejná jednotná funkce (koncepce) řízení může být zabezpečena strukturálním i bezstrukturálním způsobem. Jako příklad si uvedeme vybírání jízdného od cestujících v autobuse a informování o jednotlivých zastávkách. V autobusu s průvodčím se realizuje strukturální způsob řízení, přičemž struktura je tu zosobněná jediným průvodčím. Celá jednotná funkce řízení se tu tak klade na bedra průvodčího. V autobuse bez průvodčího se, naopak, realizuje bezstrukturální způsob řízení. Celá jednotná funkce řízení se klade na bedra cestujícím; občas jim pomáhá i řidič, pokud mu není zatěžko ohlašovat zastávky a reproduktory v autobuse fungují.

Logicky vzniká otázka, který z těchto dvou způsobů zajišťuje vyšší kvalitu řízení? Tento příklad nám umožňuje ukázat na nesmyslnost takovéto otázky. Pojem kvality řízení se VŽDY spojuje se SUBJEKTIVNĚ vybraným vektorem cílů. Pokud je teda PRO NÁS důležitější, aby si maximální procento cestujících zakoupilo lístky, potom strukturální způsob řízení nám zabezpečí vyšší kvalitu řízení. Pokud je PRO NÁS však důležitější čistý zisk, potom je situace dvojaká: V případě odstranění průvodčího ze systému se objeví úbytek zisku vznikem dodatečných «černých pasažérů» a potřebou zvýšit počty revizorů; úbytek může být kompenzován jen úsporou na odstraněných průvodčích.

Pokud je hospodářství autobusové dopravy částí složitějšího systému, osvobození od povinností průvodčího vytvoří doplňkový produkt v jiných odvětvích, jehož hodnota může kompenzovat úbytek od dodatečných černých pasažérů atd.

Pokud teda někdo položí podobnou otázku, a neohlásí s ní i vektor cílů, tak se jen STANE OBĚTÍ SEBEKLAMU, pokud mu někdo dá odpověď.

⁴⁷ Nemajícími vnitřní strukturu. – pozn. překl.

Ještě ohledně kvality řízení. Pokud z cílů řízení má nejvyšší prioritu **stabilní pobyt** (též dost neurčitý pojem) supersystému v prostředí, potom nejvyšší kvalita řízení se *(při takovémto pořadí priorit ostatních cílů)* zabezpečuje tehdy, když elementová rezerva stability supersystému je maximální. Ale s ohledem na šířku seznamu cílů a složitost práce supersystému, toto vyhlášení moc užitečné není. A tak zůstává jen zapsat jako druhou prioritu do seznamu cílů: Neustálé zpřesňování hierarchie cílů řízení v případě poklesu elementové rezervy stability pod kritickou úroveň. Po zadání hodnoty této kritické úrovně „OD OKA“, možno supersystém ponechat sám sobě s úkolem, upravit hodnotu této kritické úrovně jako třetí prioritu. Soudíc podle všeho, podobně postupovala i Příroda s lidstvem.

Naproti tomu, existuje jedna objektivní charakteristika, která ve většině případů má účast na formování hodnocení kvality řízení: A tou je RYCHLOST⁴⁸.

Stejná funkce řízení v supersystému se **strukturním způsobem** realizuje **pravděpodobně rychleji**. Při bezstrukturním způsobu řízení od momentu vzniku vektoru cílů až do ukončení jeho obsluhy, vznikají časové ztráty: Na očekávání identifikace vektoru cílů; na hledání anebo formování funkce řízení; na funkční specializaci elementů vytvářené struktury při nedostatku specializovaných elementů; na formování struktury; na završení **přechodného procesu** od začátku fungování struktury až do momentu, kdy dosáhne požadovanou kvalitu řízení.

Poslední věta má v sobě jednu zvláštnost: Jelikož struktury supersystému mají schopnost po dobu hromadění informací zvyšovat svoji kvalifikační úroveň, tak nanovo vytvořená struktura bude zřejmě disponovat nejnižší kvalifikační úrovní. Pokud zkopíruje architekturu předtím vytvořené struktury na analogické účely, tak pravděpodobně **v přechodném procesu** prohraje právě **na rychlost svého konání**, jelikož **operační rychlost elementů** hraje roli v určování jejich kvalifikační úrovně. Kromě toho, časové ztráty na likvidaci struktur, které završily svoji funkci, zatěžují celý supersystém. Tato zátěž se speciálně zvyšuje,

⁴⁸ Ve smyslu: Pohotovost reakce, rychlost konání, operační rychlost. – pozn. překl.

pokud individuální cíle struktur v jejich cílových vektorech získávají z různých důvodů o mnoho vyšší priority, než cíle hierarchicky vyšších struktur supersystému, anebo když cíle vyšších struktur vypadávají z cílových vektorů nižších struktur. V takovémto případě likvidace se struktura může začít před likvidací bránit. Toto je jeden z případů jevu, který je možné nazvat **inverzí priorit cílů** nižších struktur vůči hierarchicky vyšším strukturám, obsluhujícím o mnoho vyšší priority ve vektoru cílů celého supersystému.

Inverze a další chyby v nastavení priorit cílů se mohou stát příčinou ztráty stabilního řízení celého supersystému.

Proto, pokud v hodnocení kvality řízení, hrají rychlostní charakteristiky takovou roli, že větší rychlost znamená vyšší kvalitu řízení, potom bezstrukturní způsob řízení zabezpečuje nižší kvalitu řízení v případě, jestli existuje možnost řídit strukturně. Ale i toto tvrzení má pravděpodobnostní charakter, stejně tak, jako všechno spojené s bezstrukturním způsobem řízení.

V supersystému existuje nenulová pravděpodobnost toho, že v potřebný moment si na nezbytnou funkci řízení nebudeme umět vzpomenout. To přivede k nutnosti formování jiné funkce řízení, která **pravděpodobně vytvoří** strukturu, zajišťující vyšší operační rychlost. Pokud se supersystém střetává s potřebou zvýšit rychlost v nějaké funkci řízení, potom pravděpodobnost úspěchu bude nenulová, jestli je tato potřeba v souladu s objektivním průběhem procesů ve Vesmíru; nová struktura, zaměřená na stejný vektor cílů, bude efektivnější a vytěsni starší struktury, jelikož nárůst pohotovosti konání, zabezpečuje i zvýšení elementové rezervy stability a produktivity supersystému a jejich fragmentů s ohledem na dostatečně dlouhý časový interval.

Pojem **ztráta řízení** je též subjektivní, jelikož řízení závisí od subjektivně zvoleného vektoru cílů a realizuje se systémem řízení, který odráží subjektivní představy o objektivních procesech. Převzetí řízení jiným centrem řízení, zejména neznámým, vypadá jako ztráta řízení. Ztráta řízení znamená pád kvality řízení.

Kvalita řízení se vždy hodnotí na základě vektoru chyby, který představuje nesoulad reálně probíhajícího procesu řízení s vektorem cílů řízení. Ztráta řízení je dvojstupňový proces. Prvý stupeň, to je překročení hranic oblasti stabilního řízení, ohraničené minimálně přípustnou úrovní kvality řízení. Druhý stupeň představuje spadnutí do oblasti parametrů prostředí a uzavřeného systému, ve které dochází k nevratné ztrátě řízení. Poslední se může stát v případě opuštění zóny potenciálně stabilního řízení anebo při poškození uzavřeného systému v zóně potenciálně stabilního řízení, ale nezabezpečeného technickými charakteristikami uzavřeného systému a jeho elementů: Pevnost, spolehlivost, informační zabezpečení atd.

Různá schémata řízení (ne způsoby!) zabezpečují pro stejné objekty ve stejných podmínkách rozdílnou pružnost reagování na rušivé vlivy a různou maximálně dosažitelnou úroveň kvality řízení, tj. míru maximálně možného vektoru chyby. A ve stejných podmínkách disponují různými rezervami stability a produktivity ve vztahu k vektoru cílů.

Programové řízení.

Zpětné vazby po zahájení procesu řízení v uzavřeném systému chybějí. Řídící signál je funkcí času. Vliv všech rušivých a řídicích vlivů se započítává ještě ve stádiu projektování a tvorby objektu a (anebo) systému řízení. Hodnota maximálně možného vektoru chyby je funkcí úrovně shody nastaveného programu s REÁLNÝMI podmínkami po dobu jeho realizace. Reakce systému na rušení je mimořádně nepružná.

Programově-adaptivní řízení.

Zpětné vazby jsou v systému přítomny. Řídící signál je funkcí reálných parametrů okolního prostředí a uzavřeného systému, informace, která přichází po dráhách zpětných vazeb. Ale zároveň je řídicí signál i jednoznačnou funkcí programu (zákona řízení) v tom smyslu, že stejné informace, přicházející přes zpětné vazby, vždy odpovídá jeden a ten samý řídicí signál. Reakce systému na rušení je pružnější.

Programově-adaptivní řízení má vlastnost, s postupem času neohraničeně hromadit chybu, nesoulad, na základě řízeného parametru, pokud není možnost měřit jeho hodnotu přímo **v procesu řízení**. Tehdy se místo naměřené hodnoty řízené veličiny používá NEPŘÍMÉ hodnocení na základě od něj odvozených, integrálních anebo jinak s ní informačně propojených parametrů, které se dají měřit přímo. Příčina: Nahromadění

chyb při měření a přeměně naměřených veličin v procesu vyhodnocování potřebných charakteristik.

Obě uvedená schémata mohou být i mnoho-programová. Změna programu může být vykonána i samotným systémem řízení v podmínkách programově-adaptivního schématu, na podstatě to ale nic nemění.

Kvalita řízení při použití programového schématu je nižší v porovnání s programově-adaptivním schématem a stejným programem formování zákona řízení. Ale i při použití programově-adaptivního schématu může potencionální kvalita řízení dosáhnout nižší úroveň, než je minimálně potřebná v daných podmínkách.

Dejme tomu, že v určitém momentu je vektor chyby řízení roven nule. Ale v nějakém momentu, možná i ve stejném, bude uzavřený systém vystaven nenulovému rušivému vlivu. Pokud by součástí systému byl ideální systém řízení, tak ten by řídicí signál formoval tak, že řídicí vliv by vždy přesně v každém momentu kompenzoval rušivý vliv.

Ale v mnohých případech (ve většině) je nemožné rušivý vliv změřit přímo. A pokud se i něco málo změřit dá, tak existuje práh citlivosti prostředků, měřících hodnoty všech faktorů, na základě informací, na kterých se formuje řídicí signál. Při přenosu informace dochází vždy i ke zkreslení v určitém rozsahu. Systém řízení potřebuje čas na zformování a přenos řídicího signálu; a řídicí prostředky mají též svoji konečnou rychlost reagování. Sám objekt řízení je kmitavým systémem, jako i všechno v přírodě, a má svoje celkem konkrétní charakteristiky setrvačnosti. Z těchto důvodů, dokonce, i pokud je potencionální produktivita systému ve vztahu k vektoru cílů dostatečná, tak řídicí vliv, přesně odpovídající rušivému vlivu, který jej vyvolal — přichází vždy opožděně: Je tu **fázový posun**. Z tohoto důvodu se objekt vždy nachází pod rušivým vlivem faktorů, zohledněných systémem řízení, nehovoříc už o vlivu nezohledněných faktorů, považovaných za nevýznamné, nerozpoznané atd. Uzavřený systém je též kmitavým systémem, konvertujícím rušivý vliv na vektor chyby řízení. Hodnota této chyby se může stát nepřijatelnou, dokonce i při maximálně vysoké přesnosti zpracování informací a rychlostních charakteristikách systému řízení.

Potřeba zmenšit vektor chyby řízení nás přivádí ke schématu řízení «PREDIKTOR-KOREKTOR» — prognostik-opravitel.

Řízení podle schématu prediktor-korektor.

Jeho podstatou je nepřetržité prognózování chování se uzavřeného systému v procesu řízení na základě informace o aktuálním a minulém stavu uzavřeného systému a vlivech prostředí. PROGNOTICKÁ INFORMACE se přivádí na vstup programově-adaptivního modulu systému řízení. V důsledku toho systém řízení reaguje ne na ty změny, které se odehrály v uzavřeném systému, ale na ty, které ještě jen mají tendenci se teprve uskutečnit (v případě, že je prognózování dostatečně přesné). Zatím co programově-adaptivní řízení průběžných parametrů propojuje přímé a zpětné vazby přes **odehranou MINULOST**, tak v schématu **prediktor-korektor** se část přímých a zpětných vazeb propojuje přes **prognózovanou BUDOUCNOST**. Informace o odehrané minulosti se ve schématu prediktor-korektor používá v procesu řízení jako základ pro minimalizaci složky vektoru chyb prognózování.

Za podmínky dostatečně vysoké přesnosti prognóz zajišťuje schéma prediktor-korektor nejvyšší kvalitu řízení, a v mnohých případech snižuje až na nulu (při nutnosti i do záporných veličin) **fázový posun** mezi rušivým vlivem a řídicím vlivem, zabezpečujícím kompenzaci rušení s potřebnou úrovní kvality řízení. To umožňuje používat zdroje uzavřeného systému, které neumožňují použít jiná schémata řízení, na zvýšení rezervy stability řízení anebo produktivity uzavřeného systému vůči vektoru cílů řízení.

Intelektuální schéma řízení.

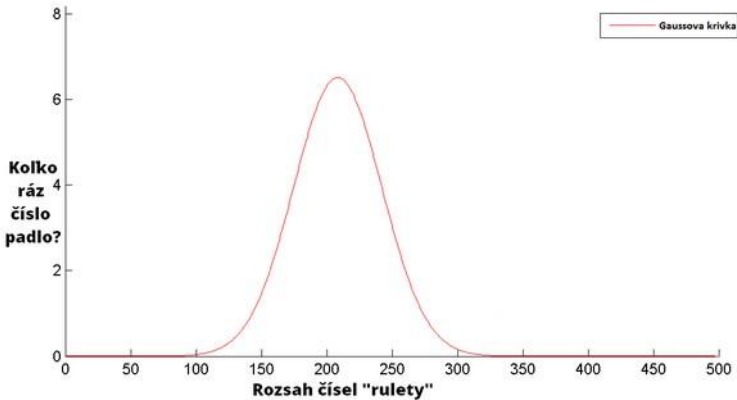
Předpokládá tvořivost systému minimálně v následujících oblastech: Formování nových cílů řízení; formování nových koncepcí a funkcí řízení; zdokonalování metodologie prognózy ve schématu prediktor-korektor; vytváření nových řídicích programů, účelových struktur atd.

Všechna uvedená schémata řízení se mohou v supersystému nacházet v různých kombinacích: V jeho elementech, stálých i dočasných strukturách všech druhů i v řízení supersystému jako celku.

To, **jak pracuje intelekt**, je věc poměrně nejasná. Pokud budeme hovořit o řízení dostatečně široce, tak intelektuální faktor je vždy přítomný minimálně v etapě projektování a vytváření uzavřeného systému.

V mnohých systémech je intelekt přítomný i v průběhu procesu řízení: V případě ztráty intelektu v takovýchto schématech dochází víceméně i ke ztrátě řízení.

Prozkoumáme nyní následující situaci: Dva hráči jménem «Prostředí» a «Systém» hrají «ruletu» pod dohledem «Soudce», a to podle následujících pravidel. Ruleta má jednu zvláštnost: Při mnohonásobném otáčení dává čísla, řídící se zákonem náhodného rozptylu, a to tak, že na číselné ose se s nárůstem nových čísel objevuje oblast s vyšší hustotou, ve které bylo stejných vypadnutých čísel víc, než v oblasti s jinými čísly (např. zákon Gaussova rozptylu, který odráží statistické zákonitosti mnohých přírodních procesů).

Obrázek přidaný v rámci překladu.

«Prostředí» točí ruletu dvakrát. První z vylosovaných čísel představuje čas, po dobu kterého «Systém» musí «Prostředí» předložit číslo, které nebude menší, než druhé vylosované číslo «Prostředí».

Nyní se zaměříme na «Systém». «Systém» má právo hrát jen během toho času, který mu byl přidělen losováním «Prostředí»⁴⁹. «Systém» má svoji úložnou banku s míčky, na kterých jsou napsána už vylosovaná čísla. V bance je uložen i «počáteční» kapitál «Systému», který na «ruletě» vylosoval «Soudce» ještě před začátkem hry. Tato banka má podobu

⁴⁹ Prvním vylosovaným číslem «Prostředí». – pozn. překl.

loterijního bubnu s míčky uvnitř. Za vylosovaný čas musí «Systém» vyplnit následující operace: Opakovaně točit bubnem, dokud z něho nevypadne míček s číslem ne menším jako u «Prostředí»⁵⁰. Toto je možné (pouze*) tehdy, pokud se takovýto míček už nachází v počátečním kapitálu «Systému» anebo byl vylosovaný v předcházejících hrách. («Soudce» vybírá míček s nejvyšším číslem z vylosovaných v loterijním bubnu) «Systém» zároveň točí i ruletou, kterou sdílí s «Prostředím». Ve výsledku tak má «Systém» dvě čísla: Nejvyšší z čísel vylosovaných loteriovým bubnem, a číslo z rulety. «Systém» ještě hází mincí, a podle ní si vybírá jedno z těchto dvou čísel⁵¹, a to nakonec ukáže «Soudci», který sleduje hru. Obě vylosovaná čísla se zapíší na nové čisté míčky a vloží do bubnu paměti, a tak, čím častěji «Prostředí» vylosuje nějaké číslo, tím větší šanci má «Systém» najít toto číslo ve svém bubnu s míčky. «Soudce» bere do ruky kartičku s otázkou, které obsah je určen číslem od «Prostředí», a dá ji «Prostředí»; «Systému» dá «Soudce» kartičku s odpovědí, které správnost a hloubka závisí od množství bodů, které «Systém» získal anebo prohrál u «Prostředí». Podle toho se určuje škoda, nanesená «Systému» anebo hromadění jeho potenciálu.

Cyklus hry se opakuje. Když se nasbírá kupka otázek a odpovědí, tak «Prostředí» a «Systém» vyjdou zpoza kulis, předstoupí před hlediště, a zavazují se sehrát scénku «zkouška». «Prostředí» hraje profesora a «Systém» žáka.

«Žák» v očích diváka působí tím intelektuálněji:

- Čím vícrát točil ruletu «Soudce» ještě před začátkem hry, vytvářejíc tak žákovi počáteční kapitál.

⁵⁰ Řeč je o druhém vylosovaném čísle «Prostředí» (které vždy krouží ruletu dvakrát). První vylosované číslo «Prostředí» určilo «Systému» hrací čas na losování, a druhé vylosované číslo «Prostředí» se už týká samotné hry «Prostředí» se «Systémem».

To, že «Systém» musí vylosovat číslo ne menší, než číslo vylosované «Prostředím» nutně neznamená, že je třeba losovat co nejvyšší čísla. Možné je hru chápat i tak, že ideální je vylosovat přesně stejné číslo, a čím je «Systémem» vylosované číslo nižší, tím horší pro «Systém» (znamená to určitou škodu), a čím je číslo větší, tím menší užitek to přináší «Systému». – pozn. překl.

⁵¹ Tj. vlastně ignoruje fakt, který ze dvou vylosovaných čísel více odpovídá číslu, které mu předložilo «Prostředí», a rozhodne se jen podle toho, jak dopadla mince. – pozn. překl.

- Čím rychleji točil «Žák» „loteriový“ buben paměti, v důsledku čehož za daný čas vylosoval větší množství míčků s čísly, aby z nich potom vybral to největší.

Házení mince v tomto příkladu představuje faktor, který odráží přísloví: «I mistr tesař se občas utne», když namísto známého správného řešení se z nepochopitelných důvodů vybere chybné.

«Intelektuálnost» «Žáka» je možné ještě zvýšit:

- Pokud mu dáme právo používat jako počáteční kapitál i obsah bubnu paměti, který se hromadil v předcházejících hrách.
- A pokud mu dovolíme točit i ruletou, dokud mu nevyprší hrací čas, přidělený «Prostředím».
- A pokud zvýšíme rychlost losování «Žáka» na ruletě a bubnu.

Takto «Žák» působí jako «intelektuál», pokud nenahlédneme do zákulisí. Toto je JEDEN z možných modelů, který PŘI POHLEDU ZVENČÍ vypadá jako «intelekt». Není vyloučeno, že jev, který dostal název intelekt, je pro jiný intelekt vždy viditelný pouze zvenčí, vzhledem na strukturu disponující intelektem.

V přírodě budou analogy účastníků této hry:

- «Ruleta» — statistické zákonitosti, kterým se podřizují přírodní procesy.
- Vylosovaná čísla na ruletě — konkrétní případ informace, jako jedné ze složek trojjednoti Vesmíru.
- Úroveň shody mezi otázkou a odpovědí na kartičkách — konkrétní případ společné vlastnosti (**matérie**) ZOBRAZOVÁNÍ (**informace**) z jednoho fragmentu Vesmíru do jiného a zpět (**v různé míře kvality**), které se též řídí celopřírodními zákonitostmi.

(Na rozdíl od Monte Carla a Las Vegas se v takovýchto «ruletách» rozehrávají kolosální objemy informací, nesené celopřírodním mnohoúrovňovým kódem, podle kterého statistické zákonitosti určují míru shody

informace v přímém i zpětném zobrazení, tj. pravděpodobnostní matici (možných) stavů matérie)⁵².

- «Soudce» — pravděpodobnostní matrice (možných) stavů matérie.
- Buben paměti — struktura víceméně přesně fixující informaci na určité úrovni organizace Vesmíru.
- Počáteční kapitál — informace nahromaděná systémem v předcházejících etapách evoluce
- Hlediště — vědomí, v jehož podvědomí stojí ten samý buben paměti, jako v zákulisí scény, na které vystupují «Žák» a «Profesor», a je tam i vlastní duplikát rulety. Takto jeden «intelekt» posuzuje druhý «intelekt».

Situace se stává o něco složitější, pokud za vědomím (*tj. v podvědomí*) stojí tři bubny: 1. *Úplně zaplněný*, náležící dávňěji uplynulým etapám evoluce; 2. *plní se*, náležící aktuální etapě evoluce; 3. *úplně prázdný*, náležící budoucím etapám evoluce. Vědomí se zajímá jen o aktuální hru, proto se do zaplněného bubnu nedívá, a do prázdného nemá důvod se dívat. Otázky rulety, padající mimo číselný rozsah druhého bubnu, čeká různý osud: Na otázky s menšími čísly garantovaně dává odpověď první buben, který nese všechnu minulou evoluční zkušenost; jelikož «ruleta» se řídí zákonem rozptylu náhodných čísel, tak interval mezi losováními otázek z rozsahu třetího bubnu je dostatečně velký, v porovnání s časem hry, díky čemuž se druhý buben pravděpodobně

⁵² Ta samá informace může být kódována různými kódy a nesena na různých materiálních nosičích, a v takovémto stavu přenášena z jednoho fragmentu Vesmíru do jiného, z objektu-„vysílače“ do objektu-„přijímače“ (např. v IT: *Píseň možno zakódovat do různých hudebních formátů mp3, wav, wma, ogg atd. na obsahu písně to nic nezmění, přenášena může být na harddisku, CD, DVD, Flešce atd. Lišit se bude pouze kvalitou, tj. detailností a přesností záznamu oproti originálu (mírou zkreslení), a kódování bude rozhodovat o tom, jestli bude přijímač schopný informaci přečíst, resp. v jaké kvalitě a detailnosti*). Zobrazováním informace, se myslí její přenášení z „vysílače“ do „přijímače“. Mezi zobrazenou a původní informací je vždy určitá míra zkreslení, což je způsobeno např. rušením, anebo kapacitou informačního „kódu“, a tuto míru zkreslení a přesnosti zobrazení informace, řídí právě statistické zákonitosti. – pozn. překl.

stihne naplnit do momentu, než vypadne katastrofická otázka z rozsahu třetího bubnu.

Etapa evoluce, odpovídající druhému bubnu, končí, když vylosování otázek počátečního úseku rozsahu třetího bubnu už nemůže způsobit katastrofické škody: Hra se přesouvá do třetího bubnu a občasně vypadnutí čísel z rozsahu druhého a prvního bubnu po dobu hry už nepoutá pozornost a zůstává za kulisami hry⁵³.

Existuje i jiná interpretace mnohobubnového modelu. Každý buben s «ruletou» odpovídá úrovni organizace v hierarchii systému, POTENCIÁLNĚ dostupné k nahlédnutí ze strany vědomí. Avšak vědomí «Systému» neví o všech z nich. V každém bubnu je počáteční kapitál, díky čemuž prohra v jednom bubnu může být kompenzována míčkem z jiného, hierarchicky vyššího bubnu, pouze však za jedné podmínky: Pokud «Systém» poprosí «Systém» vyšší úrovně o pomoc. Poprosit o pomoc je možné jen ty, o kterých víme, že existují. A pokus o učinění laskavosti může narazit i na odpověď: «Ale jdi: Míčky s tak vysokými čísly neexistují... ».

Takováto odpověď je nesmyslná, ať už by šlo o jakékoliv konkrétní číslo, avšak v daném případě číslo představuje symbol (**kód**) informačního modulu⁵⁴ s JEŠTĚ **nepředpověditelným** obsahem, neznámým a nerozpoznaným na základě UŽ **nahromaděných zkušeností** «Systému».

Zůstává už jen zodpovědět otázku, co uvádí všechno do pohybu. Tento faktor je možné nazvat principem plnosti a celistvosti Vesmíru, tvrdíce, že Vesmír v sobě obsahuje všechno potřebné na vyplnění celého svého cyklu existence. Tento princip byl vyjádřen ještě ve Védách, ale jeho obsahová stránka jen sotva může být odkryta bez překročení hranic tohoto vesmíru.

Vesmír existuje jako proces. Jeho fragmenty jsou navzájem působící struktury, které se rozvíjejí pod tlakem okolního prostředí. Tlak prostředí je řízený konkrétními statistickými zákonitostmi. Tlak prostředí je zobrazením (**vnější informace; zpětnou vazbou**), informačním procesem, který je nesený celopřírodním mnohoúrovňovým systémem

⁵³ Danou situaci si můžeme představit i jako posouvání Gaussovy křivky (plynulé anebo skokové) z obrázku na x-ové ose možného rozsahu losovaných čísel. – pozn. překl.

⁵⁴ Informační modul = blok kódované informace. – pozn. překl.

kódování informace na různých materiálních nosičích. Reakce struktury na tento tlak je též zobrazením, informačním procesem, který se řídí stejnými statistickými zákonitostmi, probíhajícími v tom stejném celopřírodním mnohoúrovňovém systému kódování informace. Tato reakce má pravděpodobnostní charakter na každé úrovni celopřírodního systému kódování informace, avšak rezonanční jevy v mnohoúrovňových hierarchiích struktur, řízené mnohoúrovňovým systémem kódování informace, vedou (anebo se projevují?) ke vzniku pravděpodobnějších a méně pravděpodobných reakcí. Úměrně tomu, jak struktura hromadí informaci, tak v jejích NÁHODNÝCH reakcích na tlak prostředí vzniká stále méně chyb (tj. **reakce**) získávají správnost), a interakce prostředí a struktury se přesouvá do oblasti stále zřidkavějších faktorů prostředí. Dochází k informačnímu nasycení určité úrovně organizace struktury, a proces přechází na další úroveň jednotného celopřírodního systému kódování informace, ve kterém struktura už musí disponovat mechanismem opakovaného náhodného výběru z nahromaděných zkušeností s o mnoho větší rychlostí, než na předcházejících etapách evoluce struktury. Struktura odpovídá na náhodné faktory tlaku prostředí též náhodnými reakcemi, formujícími se na základě náhodných výběrů informačních modulů v její paměti.

Dostatečně všeobecná rozvíjející se struktura (supersystém) po informační stránce sama o sobě představuje kombinaci následujících faktorů:

— Determinovaná **dlouhodobá** paměť, pracující přesně podle principu: Jaká otázka, taková odpověď; selhání tohoto principu vede pravděpodobně ke škodám s různou vahou dopadu pro strukturu (supersystém).

— Pravděpodobnostní **operativní** paměť, shromažďující statistiku reakcí (a jejich kombinací) struktury (supersystému) na tlak prostředí. Pravděpodobnost vytáhnutí informace potřebné pro správnou reakci závisí od frekvence vracení se k této informaci pod tlakem prostředí a od rychlosti mechanismu výběru (náhodného i strukturně-determinovaného) na dané úrovni hierarchie struktury.

— Mechanismus náhodného výběru, rozebírání a spojování informačních modulů uložených v paměti; determinované (chyby) a pravděpodobnostní (normální proces).

— Celopřírodní faktor, vyčleňující náhodně vytvořenou reakci s dostatečnou informační nasyceností, jaká je potřebná k tomu, aby si struktura (supersystém) mohla uchovat svoji dosaženou úroveň organizace anebo ji navýšit. Mohou to být rezonanční jevy, objektivně existující statistické zákonitosti atd.

Determinovaná paměť zajišťuje určitou pravděpodobnostní úroveň stability struktury na dosáhnuté úrovni vývoje; pravděpodobnostní mechanismus paměti a náhodného výběru vnitřní a vnější informace, v kombinaci s přírodními «váhami», zajišťuje pravděpodobnostní charakter aktuálního krátkodobého komplikování struktury. Jejich spojení zabezpečuje pravděpodobnostní charakter stabilního dlouhodobého procesu komplikování struktury (supersystému).

Paměť — i determinovaná, i pravděpodobnostní — může mít několik úrovní organizace, včetně ZNEMOŽŇUJÍCÍCH informační výměnu mezi jejich úrovněmi a jednotlivými paměťmi bez prostřednictví zvenku.

V určité etapě evoluce struktury (supersystému) se to nazývá intelektem. Ale tento soubor faktorů se projevuje v nejrůznějších frekvenčních rozsazích, nosičích informace, úrovních organizace Vesmíru. Při takovémto chápání Vesmír jako celek i jeho fragmenty disponují intelektem, osobnostním aspektem, a odlišují se jen frekvenčními rozsahy, kumulační a propustnou schopností ve vztahu k informačním tokům, cirkulujícím ve Vesmíru.

Intelekt je dílčí projev celopřírodních procesů determinované a pravděpodobnostní reakce struktury (supersystému v procesu zobrazení). Intelekt je proces.

Dále půjde řeč o **Supersystémech** s pružnou organizací, které od počátku disponují určitým vývojovým potenciálem.

Supersystém má minimálně dvě úrovně organizace, existující po celý čas fungování v prostředí. Úroveň první, nižší, tvoří elementy, ze kterých je sestaven supersystém. Úroveň poslední, nejvyšší, tvoří supersystém jako celek. Tato dvojúrovňová organizace supersystému může být přítomna hned po uvedení supersystému do prostředí za podmínky, že při vytváření supersystému se nepředpokládaly žádné další přechodné úrovně jeho organizace, odrážející východiskovou funkční specializaci elementů supersystému. V tomto východiskovém dvojúrovňovém stavu supersystém

disponuje nejnižší produktivitou/výkonem ve vztahu k vektoru cílů, a zároveň nejnižší rezervou stability ve vztahu k pobytu v prostředí. Tyto charakteristiky jsou určovány informací determinované dlouhodobé paměti supersystému. Při určité úrovni tlaku prostředí musí determinovaná paměť zajišťovat úroveň stability (*pravděpodobnostní charakteristika v podmínkách náhodného charakteru tlaku prostředí*), při kterém jsou možná alespoň minimální tempa růstu produktivity supersystému ve vztahu k vektoru cílů.

Výše už bylo uvedeno, že aktuální elementové rezervy stability supersystému (*ve kterém není počáteční funkční specializace elementů*), a teda i jeho produktivita, jsou tím vyšší (*ale limitované*), čím méně se zkušenost každého z elementů v procesu jeho fungování odlišuje od zkušenosti celého supersystému, nashromážděné za celou dobu jeho pobytu v prostředí. Předpokladem pro takovýto stav je vysoká operační rychlost a vysoká propustnost kanálů informační výměny mezi elementy v porovnání s časem potřebným na obsluhu základního objemu vektorů cílů náhodného i determinovaného proudu⁵⁵. Vyčerpání potenciálních možností kanálů informační výměny pod tlakem prostředí, vyžadujícím si intenzivní informační výměnu, dělá informačně izolované struktury na meziúrovních **subjektivně** nestabilními v procesu řízení celého supersystému. Pokud v hierarchii priorit cílů řízení celého supersystému stojí na prvním místě zajištění stabilního přebývání supersystému v prostředí, tak při dostatečně vysoké operační rychlosti a propustnosti kanálů informační výměny, a v případě zesílení tlaku prostředí na informačně izolovanou strukturu jakékoliv úrovně, se pro celý supersystém může stát výhodnějším přeposlat informaci této struktury do fragmentu supersystému, který není zatížen tak intenzivním tlakem. Subjektivní nestabilita je myšlená právě v tomto smyslu. Když supersystém přejde na takovýto způsob organizace používání elementových rezerv, tak přítomnost v něm jakýchkoliv struktur přestává mít pro jeho práci jakýkoliv podstatný význam. Avšak takovýto stav supersystému hovoří o blízkosti k vyčerpání jeho potenciálu produktivity ve spojení s maximální stabilitou vůči tlaku prostředí. V tomto případě se

⁵⁵ Tj. řeč je o proudu determinovaných i náhodných epizodických interakcí supersystému s prostředím, o čemž se už hovořilo dříve. – pozn. překl.

při obrácení k jeho pravděpodobnostní paměti bude stále více projevoval determinovanost odpovědi v porovnání s ranými etapami existování supersystému v prostředí, když strukturně a prostorově podmíněná uzavřenost jeho fragmentů vedla k rozmanitosti reakcí supersystému na jeden a ten samý vnější vliv, na který nepoznala reakci determinovaná paměť. Od tohoto momentu škoda, kterou utrpí supersystém ve svých vztazích s prostředím, bude záviset na vlivu faktorů převyšujících jeho operační rychlost, a od statisticky zřídkačových faktorů vlivu prostředí v rozsahu jeho operační rychlosti, vůči kterým supersystém zatím nedisponuje potřebnou zkušeností kvůli krátkosti své existence.

V periodě mezi dvěma stavy se v supersystému neustále transformuje mnohoúrovňová hierarchie stálých a dočasných struktur. Jelikož elementy supersystému **pravděpodobně** disponují multifunkční specializací, tak v intervalu obsluhy jedné a té samé sady vektorů cílů různými strukturami rozdílných systémů supersystému se bude jeden a ten samý element v různých časových okamžicích střídavě účastnit v různých strukturách. Z tohoto důvodu je supersystém, zkoumaný po dobu dlouhého časového intervalu, souborem vzájemně vložených systémů s virtuální (okamžitě existující) strukturou. Vzájemné vložení může být úplné anebo částečné. Vzájemné vložení supersystémů spolu vytváří jejich objemnější (**hierarchicky nadřizený**) supersystém. Různé supersystémy, vložené do objemnějšího, mohou interagovat⁵⁶ jak s materiálním prostředím, tak i s informačním prostředím. To vede k tomu, že vzájemné vložení supersystémů, interagujících s různými druhy prostředí, předpokládá i prostorovou a informační lokalizaci virtuálních struktur, které v nich vznikají a opírají se o různé druhy hierarchické determinované a pravděpodobnostní paměti, uspořádané na různých materiálních nosičích a systémech kódování. Všechny druhy paměti mohou mít i uzavřené oblasti, ke kterým je dostup z různých fragmentů supersystému více či méně odlišný. Řízení (i samořízení) se ve vzájemně vložených systémech

⁵⁶ „Interagovat“ - vzájemně působit, ovlivňovat a směřovat k nějakým cílům skupiny.

a supersystémech realizuje strukturním a bezstrukturním způsobem podle nejruznějších schémat na různých úrovních jejich organizace a lokalizace.

Přezkoumáme supersystém, poměrně rozšířený v prostředí, bezprostředně po jeho uvedení do prostředí. Stabilita jeho pobytu v prostředí se informačně zajišťuje jen behaviorální informací z determinované paměti jeho elementů. Toto se týká i produktivity ve vztahu k vektoru cílů.

Pokud je tlak prostředí na elementy supersystému natolik slabý, že na jeho potlačení úplně postačí informace z determinované paměti, tak není důvod na osvojení rozvojového potenciálu a v pravděpodobnostní paměti se hromadí informace zabezpečující ne více, než přesné doladění k charakteru tlaku prostředí.

Pokud se tlak prostředí na elementy supersystému nachází na hranici jeho možností, zabezpečených determinovanou pamětí elementů, tak osvojení potenciálu není možné kvůli nízké elementové rezervě stability, jestliže jednoduše nestačí elementové rezervy pro osvojení potenciálu pod hraničním tlakem prostředí.

Mimo případ těchto dvou krajních stavů: Obsluha spektra interakcí s prostředím, informačně nezajištěných determinovanou pamětí elementů a v podmínkách, kdy jeden element nestačí — vede ke sjednocení elementů do množiny obsluhující nějaký vektor cílů.

Funkční specializace je v dané množině potřebná na zvýšení operační rychlosti, čímž se odstraní časové ztráty, vznikající přeorientováváním elementů. Vzniká množství *Center Řízení (CŘ)*, která nejsou rovnocenná svým charakterem.

Plná funkce řízení v sobě zahrnuje tuto posloupnost dějů:

1. Rozpoznání faktoru prostředí, který vyvolává tlak.
2. Formování vektoru cílů ve vztahu k tomuto faktoru a zařazení tohoto vektoru do celkového vektoru cílů CŘ.
3. Formování stereotypu identifikace, tj. rozpoznávání vektoru cílů.
4. Formování cílů funkce řízení.
5. Organizace řídicí struktury, nesoucí cílovou funkci řízení.
6. Řízení struktury v procesu jejího fungování (a likvidace).

Ztráta řízení může nastat kvůli porušení kterékoliv z činností v Plné funkci řízení. Škoda z dlouhodobého pohledu se zmenšuje s mírou přechodu od první pozice k šesté (obvykle), zejména při bezstrukturním řízení a rozdělování struktur na vícero souběžných.

Takto, s osvojenými druhy činností v souladu s uvedenými pořadovými čísly, je dále možná funkční specializace Center Řízení, určující jejich hierarchickou podřízenost a vzájemnou závislost uvnitř (cílům podřízené) hierarchie i mimo ni.

Pod tlakem prostředí vznikají v supersystému autonomní *Centra Řízení Plné funkce regionální kompetence (ČŘPFRK)*⁵⁷.

Stanovení hranic kompetence regionů autonomních ČŘPFRK se určuje spojením faktorů: Lokalizace tlaku prostředí; kvalitativní charakter tlaku; operační rychlost, dosah a propustnost kanálů informační výměny; statistické charakteristiky tlaku prostředí a cílů interakce s prostředím; periodičita vlivů stejného typu; délka trvání reakce na vliv; velikost elementových rezerv supersystému potřebných na reakci.

Proces formování autonomních ČŘPFRK je časově zdlouhavý a odráží součinnost dvou faktorů: Tlaku vnějšího prostředí a nahromadění informace v pravděpodobnostní paměti elementů. Jedno i druhé má pravděpodobnostní charakter, což nevyhnutelně vede ke vzniku regionálních systémů kódování informace⁵⁸ (tj. na regionální úrovni organizace elementů supersystému) obsluhovaných přímo jejich pravděpodobnostní pamětí. S postupem doby to přivede až k nemožnosti informační výměny mezi elementy supersystému, patřících do jeho různých regionů, na úrovni informačních kanálů, připojených na pravděpodobnostní paměť.

Zde se proces osamostatňování završuje rozpadem objemnějšího nadřízeného supersystému na vícero (v něj) vložených, sousedících regionálních supersystémů, vzájemně do sebe pronikajících jen v blízkosti hraničních zón kompetence regionů autonomních ČR.

⁵⁷ Jednodušeji řečeno: Centra Řízení (podle Plné funkce řízení) na regionální úrovni zodpovědnosti/kompetence. Zde je řeč např. o vzniku soběstačných a samostatných regionů/států, zatím nepodřízených jiným konkurenčním regionům. – pozn. překl.

⁵⁸ Jednotných prostředků komunikace, tj. jazyků. – pozn. překl.

Z procesů uvnitř každého regionu přitahuje pozornost vznik stálých struktur zóny regionální kompetence, hromadících informací pravděpodobnostní paměti elementů supersystému: Díky tomuto procesu vzniká v každém regionu vlastní mnohoúrovňový systém strukturního a bezstrukturního řízení.

Autonomní regiony supersystému mají množiny cílů (tj. seznam bez hierarchie priorit), které se od sebe málo odlišují, minimálně v raných etapách vzniku autonomie, v prvních stádiích vývoje objemnějšího supersystému.

Bezprostředně po vzniku autonomie regionů se pravděpodobně jejich vektory cílů málo navzájem odlišují složením svých cílů a jejich hierarchií, protože odrážejí předešlou cestu vývoje, která byla společná pro celý supersystém interagující s tím samým prostředím. Pravděpodobnost tohoto tvrzení je vyšší ve vztahu ke struktuře cílů vektorů, které mají prvé priority zaznamenané v determinované paměti.

Vektory cílů se plní cíli a přiřazují (mění) se jim priority pod tlakem individuální zkušenosti interakce jejich nositelů s prostředím.

Autonomizace vede ke znásobení množství relativně nezávislých intelektů, spojených s různými hierarchickými úrovněmi ve fragmentech supersystému, včetně i v jeho paralelních strukturách, jelikož autonomizace souvisí s pojmem Plné funkce řízení, které 1. až 3. etapa si vyžaduje přítomnost intelektu.

Co se týká vektorů cílů objemnějšího supersystému, včetně jeho menších fragmentů až po elementy, tak zde je možné definovat následující pojmy:

— *Objektivní vektor cílů*, který se projevuje v chování jeho nositele, po dobu jeho dlouhodobého pozorování. Pojmenování «objektivní» je symbolické, naznačuje, že jde jen o pohled z vnějšku a snahu identifikovat co nejvíc cílů chování a pořadí jejich priorit.

— *Potenciální vektor cílů*, který odráží reálné možnosti, avšak nevyužité ze subjektivních důvodů.

— *Identifikovaný vektor cílů*, představuje část objektivního (anebo potenciálního) vektoru cílů dohromady i s chybami identifikace cílů a jejich priorit. Identifikovaný vektor cílů je čistě subjektivní pojem. Jeho složení závisí především na subjektu, který vykonává identifikaci nějakého objektivního vektoru cílů.

— *Autoidentifikovaný vektor cílů*, vzniká jako výsledek pokusu řídicího subjektu identifikovat svůj vlastní objektivní a potenciální vektor cílů.

Při dostatečně širokém pohledu na objektivní vektor cílů zvenčí, je v něm možné vyčlenit fundamentální část, nesenou determinovanou pamětí elementů a strukturami supersystému, která odráží minulou zkušenost pobytu v prostředí, patřící předcházejícím modifikacím supersystému; a měnící se část, nesenou pravděpodobnostní pamětí elementů a struktur supersystému, která odráží aktuální zkušenost osvojení si rozvojového potenciálu.

Jeden a ten samý cíl ve vektoru cílů (libovolný ze třech kategorií) se může vícenásobně opakovat v jeho různých fragmentech (*patřících různým paralelním strukturám, různým úrovním hierarchie jednotlivých struktur atd.*) existujících v objemnějším fragmentu supersystému. Avšak hierarchie priorit ve vektoru cílů je jednotná pro všechny jeho fragmenty. To vytváří podmínky pro vznik defektů ve vektorech cílů:

— *Subjektivní antagonismy* mezi různými fragmenty vektoru cílů, především mezi jeho fundamentální a měnící se částí.

— *Objektivní antagonismy*. Antagonismem se ve vektoru cílů myslí stav, při kterém jsou pod jednou prioritou přítomné navzájem se vylučující cíle. Příčinou antagonismu je subjektivní charakter výběru cílů řízení a jejich priorit. Objektivní antagonismus odráží neslučitelnost vektoru cílů se zákony existence vesmíru a supersystému v něm. V tom se objektivní antagonismus odlišuje od subjektivního, který se nepokouší o změnu objektivních zákonů vývoje procesů ve vesmíru.

— *Inverze*. V případě inverze mají ty samé cíle v různých fragmentech vektoru cílů různé priority.

Pokud do supersystému přibude nový element anebo nová struktura, tak dochází k (*identifikaci a samoidentifikaci — individuální případy*) fragmentárnímu zobrazení celosupersystémového vektoru cílů do elementu anebo struktury. Na proces zobrazení objektivního vektoru cílů supersystému se klade ještě proces zobrazení různých individuálních objektivních a subjektivních vektorů cílů. Fragmentárnost zobrazení v kombinaci se vznikem lokální hierarchie priorit v tomto procesu, vede ke vzniku nových defektů v osobním vektoru cílů nového elementu anebo struktury.

Informační uzavřenost elementů a struktur vede k urychlení tempa fragmentace supersystému (**na menší samostatné celky**), jelikož blokuje celosupersystémové činitele na odstranění defektů v individuálních vektorech cílů, zajišťující jejich korektní začlenění do objektivního supersystémového vektoru cílů a korekci celosupersystémového vektoru.

Co je ve vektoru cílů supersystému (anebo jeho regionu) správné, a co chybné, o tom nerozhoduje ten či onen intelekt spjatý se supersystémem, ani nestranný pozorovatel, ale rozhoduje o tom proces osvojení rozvojového potenciálu supersystému a stabilita supersystému v prostředí. Toto je jediné objektivní kritérium ve vztahu ke všem intelektům supersystému.

Pojem defektnost vektoru cílů představuje základ pro zavedení pojmu *hloubka totožnosti cílových vektorů*, který ukazuje číslo v hierarchii cílů, do kterého jsou cíle v porovnávaných vektorech ještě totožné. Podle tohoto kritéria je třeba (na různé účely) porovnávat všechny vektory (bez rozdílu) v jejich příslušných kategoriích: Objektivně, subjektivně, individuálně, všeobecně atd.

V souvislosti s pojmem „hloubka totožnosti“ zavádíme i pojem *rezerva stability na základě hloubky totožnosti cílových vektorů a jejich fragmentů*.

K jednomu z takovýchto případů, který je důležitý, patří rezerva stability na základě hloubky totožnosti fundamentální a měnící se části vektoru cílů.

V podmínkách krize kvality řízení a narážejíc na tlak prostředí, si jednotlivá autonomní Centra Řízení (stejně úrovně) začínají navzájem konkurovat, přičemž se snaží rozšířit svoji sféru řízení a zapojit do ní stále větší elementové zdroje supersystému. To se speciálně týká autonomních regionálních center řízení, což objektivně vyjadřuje snahu převzít řízení celého objemnějšího supersystému.

Úroveň osvojení potenciálu je u rozvíjejících se regionů se stejným věkem své autonomie přibližně stejná, protože rozdíly v jejich cílových vektorech mají náhodný charakter a řídí se těmi samými statistickými

zákonitostmi tlaku prostředí. Jsou to rozdíly v rámci jedné kvality (**homogenní rozdíly**). Proto činnost ČR ve věci koncentrace řízení, zkoumaná v dlouhodobém časovém intervalu, probíhá s proměnlivým úspěchem. Úspěch je určován specifickými defektnostmi cílových vektorů každého ČR, avšak po dobu delších časových intervalů dochází ke zprůměrování defektnosti konkurentů v důsledku projevů jedněch a těch samých statistických zákonitostí, probíhajících jak v prostředí, tak i v supersystému. Nesourodost do tohoto procesu vnáší ztráta řízení ze strany některého centra kvůli vnitřním příčinám, ze kterých nejhlavnější je vyčerpání rezervy stability na základě hloubky totožnosti v systému cílových vektorů: *Supersystém — region — centrum řízení; především objektivního vektoru cílů regionu a subjektivního vektoru cílů Centra Řízení regionu*. Pokud proces běží takto, tak stabilní (po dobu celého časového intervalu) lídr-koncentrátor (vůdce-koncentrátor*) řízení nevzniká.

Možné jsou dvě hlavní metody koncentrace řízení v supersystému.

První: ZNIČENÍ řízení v konkurenčních regionech a následná integrace úlolek. K tomu mohou posloužit následující prostředky:

- Likvidace řídicích struktur.
- Likvidace elementové základny struktur.
- Osvojení si cizího systému kódování informace a vykonávání informační intervence s cílem následného převzetí řízení.
- Vnesení defektů do cílových vektorů struktur konkurenčního Centra Řízení, především narušení totožnosti jeho fundamentální a měnící se části.
- Bezprostřední převzetí přímých a zpětných vazeb v okruzích řízení přes konkurentem nekontrolované nebo neidentifikované organizační úrovně a struktury v objemnějším supersystému.
- Modifikace (úprava) potenciálního a objektivního vektoru cílů konkurenta na úrovni jeho hlavních priorit, zaměřená na řešení vlastních úloh pomocí zdrojů konkurenta a navzdory jeho vlastním rozvojovým zájmům.

Pokud libovolně z regionálních Center Řízení si do svého vektoru cílů vloží jako hlavní prioritu: Ve všech případech koncentrovat Řízení

v supersystému, bez ohledu na cokoliv, protože cíl světi (jakékoliv*) prostředky — tak vzniká stabilní lídr.

Ale osudem lídra je zahynout hned po «porodu». Informační intervence s použitím cizích systémů kódování se z dlouhodobého hlediska ukazuje být o mnoho efektivnější. Ta vede ke vzniku informačně **uzavřeného** (ve vztahu ke všem Centřům Řízení) **systému**, pronikajícího do všech regionů. Tento meziregionální systém má tendenci hromadit a skrývat informace, jím načerpané ve všech mezi sebou konkurujících regionech. Ve výsledku se tak časem jeho zkušenost bude v procesu fungování nejméně lišit od zkušenosti celého objemnějšího supersystému. Proto od určitého momentu se tento systém stane Meziregionálním Centrem Řízení, realizujícím koncentraci řízení v supersystému metodou zničení řízení v regionech. A první úlohou Meziregionálního Centra Řízení je nivelizovat (srovnat) lídra-koncentrátora, který ho zplodil, na úroveň ostatních.

Dále, Meziregionální Centrum Řízení samo sebe hodnotí jako centrum celosupersystémové úrovně, uskutečňující Plnou funkci řízení, a stráží si svoje monopolní postavení. Koncentrace řízení v supersystému pod jeho vedením (z dlouhodobého pohledu) vypadá jako zničení regionálního autonomního řízení a integrace úlomků (zbavených řízení) do jemu podřízeného konglomerátu, s následným nepřipuštěním možnosti znovuzrození regionálních center řízení celosupersystémové úrovně zodpovědnosti, které by uskutečňovaly Plnou funkci řízení.

Ve výsledku takovýchto dějů se v supersystému rozšiřuje **Meziregionální konglomerát**, který je charakteristický dvěma osobitostmi:

— Meziregionální Centrum Řízení získává kolosální rezervu stability v porovnání s ostatními Centry Řízení v konglomerátu, v důsledku svého monopolního práva dostupu k libovolné informaci v konglomerátu.

— Rezerva stability procesů řízení libovolného z Center Řízení, které jsou pod kontrolou Meziregionálního Centra Řízení, je nepatrná a určuje se Meziregionálním Centrem Řízení. Základem toho je neinformovanost podřízených center a nezabezpečení jejich okruhů řízení od nežádoucího působení přes jimi nekontrolované a neidentifikované kanály informační výměny, struktury, úrovně hierarchie atd.

Celý tento systém vzájemných vložení — Meziregionální Centrum Řízení a regionální periferie pod jeho kontrolou — je ovladatelný kvůli

úplné podřízenosti libovolného regionu konglomerátu, avšak celková rezerva stability řízení je o mnoho nižší, než potenciálně možná, v důsledku zatížení individuálních vektorů cílů v konglomerátu mnohočetnými defekty a vzájemnými inverzemi, kterých udržování je základem pro nadvládu Mezuregionálního Centra.

Na ztrátu řízení v konglomerátu je potřebný vliv dostatečně mocného faktoru na jeho regiony, vůči parametrům, na které nemá Mezuregionální Centrum dostatečnou rychlost na vytvoření potřebné (pro řízení) hloubky totožnosti v jednotlivých vektorech cílů napříč konglomerátem. Navzdory tomu, takováto ztráta řízení je reverzibilní V PODMÍNKÁCH, pokud neexistuje jiné Centrum Řízení Plné funkce řízení, připravené v libovolném momentu podchytit a převzít řízení úloмок, odštěpených od konglomerátu, jelikož úloмок v okamžiku vystoupení z konglomerátu nejsou schopné nést Plnou funkci řízení na celosupersystémové úrovni.

Druhý možný způsob koncentrace řízení je PREVENTIVNÍ ZAČLEŇOVÁNÍ (*jiných Center Řízení*). Centrum-lídr, které předstihlo některé své konkurenty, anebo má v úmyslu si jednou a navždy přestat konkurovat, identifikuje jejich objektivní vektory cílů: Sklání se nad konkurenty, nad jejich strukturami na cestách jejich **samostatného** objektivního rozvoje; připojuje jejich Centra Řízení na sebe strukturálním i bezstrukturálním způsobem a celou dobu se snaží o vytvoření maximální hloubky totožnosti vektorů cílů u sebe i u konkurentů, nad kterými se sklání. Toto zabezpečuje sjednocení, ztotožnění řízení, bez zničení řízení, struktur, infrastruktur a elementové základny konkurentů. V PŘEDSTIHU probíhá ze strany lídra (koncentrátora řízení) budování struktur a infrastruktur, které bude v budoucnosti využívat i on, i jím pohlcení konkurenti. Preventivní začleňování se opírá o princip: Cíl posvěcují (správně*) prostředky⁵⁹. Chybný cíl je jen krátkou epizodou v dlouhotrvajícím procesu používání prostředků.

⁵⁹ Anebo jednodušeji: „Prostředky posvěcují cíle“ (Opak k: „Cíle posvěcují prostředky“). – pozn. překl.

PREVENTIVNÍ ZAČLEŇOVÁNÍ plodí strukturu s minimálním (v porovnání se ZNIČENÍM) množstvím defektů a vzájemných inverzí v jeho jednotlivých vektorech cílů. Formuje se **Mnohoregionální blok**, který disponuje kolosální rezervou stability na základě totožnosti **individuálních objektivních a potenciálních** vektorů cílů v porovnání s konglomerátem, který je řízen Mezuregionálním Centrem.

Kromě mnohoregionálních bloků se v supersystému mohou vyskytnout i regiony, které se dlouhodobě rozvíjejí v informační izolaci od zbylého supersystému. Izolovaný samostatný rozvoj v takovýchto podmínkách sbližuje Izolovaný region a Blok: Disponují vyšší rezervou stability řízení na základě hloubky totožnosti cílových vektorů.

Koncentrace řízení v supersystému probíhá dvěma cestami, přičemž některá centra řízení mají objektivně větší sklon k preventivnímu začleňování, a jiná k ničení a integraci úlomků.

Proto v určité etapě procesu koncentrace řízení objemnějšího supersystému je pravděpodobná srážka Mezuregionálního konglomerátu a Mnohoregionálního bloku. Výsledek takovéto srážky neurčuje souhrnná kapacita zdrojů každé ze zúčastněných stran, ale určuje ho subjektivní faktor spojený zejména s blokem.

Blok má před konglomerátem objektivní převahu, pokud jde o rezervu stability procesů v bloku, která je zajištěna hloubkou totožnosti objektivních a subjektivních vektorů cílů. Avšak subjektivní vektor cílů Centra Řízení Bloku se může stát dokonce antagonistickým vůči objektivnímu vektoru cílů bloku, a to především ve výsledku informační agrese Mezuregionálního Centra přes blokem nekontrolované okruhy řízení. Z tohoto důvodu Blok není pojištěn před zničením jeho Centra Řízení celoblokových struktur a infrastruktury v průběhu informační agrese Mezuregionálního Centra.

Avšak od následků této agrese není pojištěné ani Mezuregionální Centrum, protože spolu s elementovými zdroji Bloku on integruje i celou množinu procesů, objektivně probíhajících v bloku, které jsou řízeny objektivním vektorem cílů bloku. Jelikož objektivní vektory cílů bloku mají krajně nízkou míru defektnosti, tak integrace bloku do konglomerátu si vyžaduje v dostatečně krátkém čase vložit do objektivních vektorů cílů bloku defekty. Pro tento účel je potřebné: Zablockovat činnost vnitroblokových faktorů na odstraňování defektů v cílových vektorech;

a identifikovat dominantní cílové vektory v bloku, protože vložení defektů je nutné vykonat v co nejkratším čase a na přesně zaměřené cíle.

Avšak vnímání vektoru cílů je též subjektivní, tj. při vnímání může docházet k chybám. A největší z chyb je vnímat blok jako konglomerát, podobný vlastnímu konglomerátu meziregionálního centra.

Druhá strana identifikace vektorů cílů je spojená s časovou tísni, ve které se ocitá meziregionální centrum v procesu integrace dostatečně širokého bloku do konglomerátu. Jde o to, že pokud byl blok řízen svým Centrem Řízení, bylo možné poměrně přesně identifikovat objektivní celoblokový vektor cílů i subjektivní vektor cílů bloku, ale nejtěžší ze všeho je vyhodnotit potenciální vektor cílů, odrážející reálné možnosti, které centrum nevyužilo ze subjektivních důvodů.

Cíle ve vektorech jsou VŽDY spjaté s objektivními procesy majícími široký frekvenční rozsah. Nízkofrekvenční kolísavé procesy v přírodě jsou energeticky náročnější, než stejný druh vysokofrekvenčních procesů, a časem pohlcují energii těchto vysokofrekvenčních procesů.

Reakce bloku na integraci probíhá ve všech frekvenčních rozsazích vzájemné interakce. Identifikace nízkofrekvenčních procesů (nesoucích největší energii) si vyžaduje dlouhý čas, který v časové tísni není. Věc se komplikuje i tím, že se aktivují procesy spojené s potenciálním vektorem cílů, kterých v bloku před začátkem jeho integrace do konglomerátu nebylo:

Šířka cílových vektorů bloku; mnohonásobné dublování těch samých cílů (bez inverzí a antagonismů) v různých fragmentech cílových vektorů bloku, které se formovaly po celou dobu existence bloku, porovnatelné s dobou od vzniku autonomních Center Řízení v supersystému; subjektivita vnímání vektorů cílů ze strany meziregionálního centra; činnost faktorů obnovy autonomního centra řízení plné funkce v bloku nechrání meziregionální centrum před pravděpodobným obnovením autonomního řízení bloku na základě plné funkce. Po tomto může následovat efektivní začlenění konglomerátu do bloku, díky nízké rezervě stability periférie konglomerátu na základě hloubky totožnosti vektorů cílů, protože obnova autonomního řízení bloku je pravděpodobně prováděna identifikací příčin ztráty řízení, tj. agrese konglomerátu přestane být pro blok tajemstvím.

Poměr produktivity a zdrojových rezerv bloku a konglomerátu v této situaci nebude hrát roli: Region odštěpený od konglomerátu objektivně

potřebuje realizovat Plnou funkci řízení, které samostatně v okamžiku odštěpení není schopný, ale blok mu jí může dát; jelikož defektnost cílových vektorů se v regionech konglomerátu udržuje uměle, tak na zvýšení rezervy stability řízení regionů začleňovaných do bloku bude přinejmenším stačit, když blokové centrum řízení nebude blokovat celosupersystémové faktory odstraňování defektů v cílových vektorech, a nanejvýš, když samo bude cíleně odstraňovat identifikované defekty v regionu.

Činy bloku ve vztahu k regionům konglomerátu jsou těmi samými činy, které meziregionální centrum řízení bude nuceno dělat samo (v případě úspěšného završení koncentrace řízení v supersystému) kvůli dalšímu osvojení si jeho potenciálu při přechodu na dvojúrovňovou organizaci řízení supersystému v závěrečných stádiích osvojování potenciálu jeho rozvoje.

Proto blok svými činy neprotiřečí tendencím rozvoje supersystému od jednoúrovňové organizace k dvojúrovňové v procesu osvojování jeho rozvojového potenciálu; avšak činy meziregionálního centra v perspektivě protřečí tendenci osvojení rozvojového potenciálu supersystému. To se i projevuje v preventivním začleňování vysokofrekvenčních procesů do nízkofrekvenčních.

Celkově v procesu osvojení rozvojového potenciálu supersystému probíhá proces vytlačování primitivních schémat řízení složitějšími, která zabezpečují vyšší kvalitu řízení. Toto vede k řízení podle schématu prediktor-korektor se vznikem virtuálních účelově zaměřených struktur ve svém supersystému a vymizení rozdílů mezi strukturálním a bezstrukturálním způsobem řízení.

Ve vztahu k supersystému Dostatečně všeobecná teorie řízení jen sotva může být něčím jiným, než svého druhu «popisem mechanismů a principů fungování varhan». Pokud chce být někdo varhaníkem, potom poznat mechanismus nástroje je potřebné, ale potřebná je i škola hry na nástroj, rozvojový potenciál duše muzikanta a repertoár.

Pojem «supersystém» je velmi široký a zapadá do něj jak pružná automatizovaná výroba, tak i lidstvo jako celek, vůči kterému je biosféra objemnějším supersystémem s determinovanou specializací elementů vzájemně vložených supersystémů.

Řízení má subjektivní charakter. Z toho důvodu je vnímání nějakého procesu jako řízeného anebo neřízeného též subjektivní.

Subjektivita je spjatá s Plnou funkcí řízení. To, co z pohledu Centra Řízení, které si osvojilo 6. anebo 5. pozici v seznamu etap Plné funkce řízení, má neřízený charakter, tak z pohledu Centra Řízení, realizujícího plnou funkci, může mít řízený charakter.

Bezstrukturní řízení je poměrně často vnímáno jako nepřítomnost řízení.

Jako neřízené bývají vnímány procesy, kterých délka trvání výrazně převyšuje délku života pozorovatele, spoléhajícího se výlučně na **osobní** zkušenost a stejné autority. Toto se speciálně týká procesů v supersystémech, pokud je proces řízen na základě zkušenosti supersystému jako celku, která je velmi odlišná od osobních zkušeností jejího individuálního elementu.

Jen tyto příklady ukazují, že mnohé z toho, co se jednomu intelektu zdá být objektivní a neřízené, je v té či oné míře řízené na základě subjektivní vůle jiných intelektuálů. Včetně toho, že i on sám může být řízen zvenčí i zevnitř, pokud žije v iluzi nezávislosti svého chování. Starověcí historici měli pravděpodobně holističtější pohled na procesy řízení ve srovnání se současnými. Plútarchos říkal - «Ty vládneš, ale i tebou vládnu».

V osnově leží rukopis napsaný mezi 2. a 13. únorem 1991.

Některá zpřesnění byla vložena v rámci přípravy k vydání první redakce „Vody Mrtvé“ v létě 1992.

Překlad do slovenštiny: červen 2018 (tým Leva-net).

Překlad ze slovenštiny do češtiny kolektiv [Konceptuál CZ](#) květen 2020
Drobné úpravy překladu do češtiny kolektiv [Konceptuál CZ](#) srpen 2022

Výše uvedený text představuje skenovanou 3. kapitolu „Vody Mrtvé“, vydání z roku 1992, s opravou některých překlepů. Dnes je k tomuto textu vhodné udělat jedno objasňující doplnění.

Existovalo několik pracovních verzí Dostatečně všeobecné teorie řízení (DVTR). Jedna z nich končila stejnými slovy, jako verze vydaná v r. 1992: Plútarchos říkal — «Ty vládneš, ale i tebou vládno».

Druhá rozšiřovala tento text následovně:

Plútarchos říkal — «Ty vládneš, ale i tebou vládno». A je to správné, protože přímé vazby jednoho jsou z pohledu toho druhého zpětnými vazbami, a zpětné vazby zase přímými. Z těch dvou řízení uskutečňuje ten, kdo víc ví a hlouběji chápe, a proto je schopný začlenit cizí koncepce řízení ve vztahu k sobě do všeobecnější koncepce samořízení jich obou jako do celistvého systému. Tento závěr je fér jak vůči individuálním, tak i vůči souborným intelektům.

Třetí verze rozšiřovala výše uvedený text takto:

Plútarchos říkal — «Ty vládneš, ale i tebou vládno». A je to správné, protože přímé vazby jednoho jsou z pohledu toho druhého zpětnými vazbami, a zpětné vazby zase přímými. Z obou řízení uskutečňuje ten, kdo víc a hlouběji chápe, a proto je schopný cizí koncepci řízení začlenit do svojí všeobecnější koncepce.

Při přípravě typografického vydání r. 1992 vnitřní procedurou sladění textů různých pracovních verzí prošla první verze, která ponechala slova Plútarcha bez jakýchkoliv objasnění.

Nyní aktuální vydání DVTR (červen 2004) obsahuje následující text:

«Ty vládneš, ale i tebou vládno» — pravil Plútarchos, historik, který byl „vedlejším povoláním“ nejvyšším žrcem Delfského orákula Apollónova chrámu.

Pokud v takovémto vzájemně vloženém procesu «vládnutí» existuje konflikt řízení dvou (anebo vícero) subjektů, tak potom některá z konfliktních stran koná mimo řečiště Záměru a v mezích dopuštění (možná, nejen proti druhým, ale i proti Záměru). Ale i v případě, když

není přítomný konflikt, jsou přímé vazby kteréhokoliv z nich v očích druhého zpětnými vazbami, a zpětné vazby jedněch zase přímými vazbami těch druhých. Takže v takovýchto procesech řízení systému, který má definované složení subjektů a objektů řízení, ve skutečnosti řídí ten, který se stal schopným organizovat samořízení systému jako celku, vloženém v rámci objemnějších procesů, a v přijatelném (pro sebe) režimu; tj. ten, kdo je koncepci řízení vůči sobě schopný přijmout a začlenit do nadřízené objemnější koncepce řízení systému jako jediného celku.

Proto pokud nezapomínáme na Všedržitelnost, tak ze subjektů na svém místě v hierarchii vzájemné vloženosti řízení sociálních a nesociálních struktur a procesů *nejlépe vládne — zejména sebou — ten*, kdo odlišuje hierarchicky Nejvyšší Řízení od vnějších anebo vnitřních mámení a nestojí Nejvyššímu v cestě, ale vědomě snáší Jeho vůli po vlákních sítí vnitrosociálního řízení jako milost, urychlujíc tak proces přechodu k Lidskosti, dělajíc z něho přímou vzestupnou cestu, a ne mučivou sérii pádů, přešlapování na místě a válení se ve všemožné špíně; nehovoříc už o tom, že je nedůstojné, pokud někdo disponujíc možnostmi člověka, se vědomě vyhýbá svému *dluhu vůči druhým* v Objektivní Realitě, a zůstává vědomě a dobrovolně antropoidním nedoČlovíčkem. Avšak takováto zarputilost při vědomí svého nesouladu s už fakticky zaujatým postojem je sebevraždná.

22. červen 2004

IV. ŘÍZENÍ V GLOBÁLNÍM DĚJINNÉM PROCESU

Mnohé věci nechápeme ne proto, že je naše chápání slabé; ale proto, že tyto věci nespádají do okruhu našich pojmů.

K. Prutkov

Teze marxismu, že stát je *jen* nástrojem potlačení ostatních ze strany vládnoucí třídy, je jednostranná, a proto z ní vyvozený závěr o odumírání státu společně s vykořeněním vykořisťování člověka člověkem ve vyšších stádiích rozvoje společnosti je v podstatě chybný, pokud se na historický vývoj díváme z pozice teorie řízení, zkoumající společnost jako supersystém, který si osvojuje svůj rozvojový potenciál. Stát zůstává, jen změní charakter svojí činnosti, osvobodíc se od mnohých už prožitých funkcí.

V prvobytně-pospolných společnostech se čarodějem, šamanem, žrečem zdaleka nemohl stát každý, ale jen ten, kdo mohl společnosti PRAKTICKY dokázat svoji způsobilost k tomuto, dnes už „mystickému“ druhu společensky prospěšné činnosti, plně uspokojující tehdejší potřeby lidí.

Už v prvobytně-pospolné společnosti (*objektu řízení*) došlo k vyčlenění specializovaného vnitrosociálního útvaru (*systému řízení*): Šamansko-šaršinské struktury, stabilně existující v návaznosti pokolení.

Do těchto struktur vstupovali ti, kteří dlouho a pravdověrně žili, hodně si pamatovali, byli zkušení a moudří. Byli něco jako paměť svého lidu a mohli na základě předešlých zkušeností zformovat koncepci řešení vznikajících problémů. Kromě nich do struktury vstupovali ještě i ti, kteří měli schopnost prorokovat budoucnost a řídit ji nezávisle od úsudků na základě svojí anebo cizí minulé zkušenosti, tj. „šamani“. Každý člověk má nějaké představy o budoucnosti: V mnohých prvobytně-pospolných společnostech existovaly ustálené obyčeje, rituály, zaměřené

na identifikování jasnovidců s cílem jejich dalšího speciálního vzdělávání, aby mohli později vykonávat společensky nejvýznamnější funkce.

Prvobytně-pospolná společnost byla řízena na základě schématu prediktor-korektor. Šamansko-šaršinská struktura hodnotila stav přírody a společnosti. Na základě minulé zkušenosti a šamanských prognóz budoucnosti tato struktura s nimi slad'ovala cíle společenské činnosti, formovala koncepci na jejich dosažení a uváděla ji do života. Díky tomu, že společnost byla zatím beztrídni, tak šamansko-šaršinská struktura soužila zájmům celé společnosti a vstup do ní byl otevřený představitelům všech rodin a klanů, avšak v závislosti od reálných, a ne domnělých zásluh jednotlivých adeptů vůči společnosti.

V procesu třídního rozvrstvení společnosti se šamansko-šaršinská struktura rozpadla: Šamanství se transformovalo na žrečstvo mající vlastní struktury, včetně tajných; šaršinství se transformovalo na „elitu“, která se stala sociální bázovou strukturou státního aparátu. Zbylá společnost se ocitla ve sféře polnohospodářské a řemeslné výroby a ve sféře zabezpečení zboží výměny (kupci). To zodpovídá dělení na 4 až 5 kast mnohých starověkých společností.

V informačním smyslu se společnost rozpadla na tři části.

ŽREČSKO-ZNACHARSKÁ. Ta se stala strážcem **faktologie** znalostí a **metodologie** získání nových znalostí. V určité etapě už přestala potřebovat „proroky z davu“, nakolik si, očividně, osvojila věcnou stránku toho, co dnes známe jako různé kultury jógy v Indii. Žrečstvo se od společnosti oddělilo tím, že věrouka společnosti a příslušný kult byly pro něho mnemotechnickým systémem uchování informace, kterého alegorie a „mystika“ ochraňovaly monopol na Znalosti před nepovoleným přístupem ze strany „davů“, tj. celé zbylé společnosti. Úměrně tomu, jak se tento proces postupně vyvíjel, poháněn stále výraznějším egoismem, žrečstvo projevovalo všechno-si-dovolování ke zbylé společnosti a postupně, stavějíc svoje výmysly do rozporu s Božím Záměrem, ztrácelo schopnost životafečení a degenerovalo do hierarchie *sociálního znacharstva* manipulujícího společností, ačkoli si zachovalo název «žrečstvo».

„ELITA“. Ta od znacharstva dostávala jen **faktologii** znalostí, a to jen v *části, která se jí týkala*⁶⁰ v její praktické činnosti: Hotové recepty, alegorie, prorocství, ale ne **metodologii** získávání nových znalostí a svévolného zrealizování hierarchií utajovaných poznatků podle míry vzniku potřeby znalostí a zručností k dané činnosti. „Elita“ se stala sociální bází úřednického korpusu státního aparátu. „Elita“ byla cíleně zbavena plností faktologie a ucelené metodologie, při které jsou oba druhy myšlení - předmětně-obrazové a abstraktně-logické - rozvinuté a harmonicky se navzájem doplňují v činnosti.

„DAV“ — lidové masy s minimální úrovní vzdělání v oblasti **metodologie** a **faktologie**, nezbytnou jen pro obsluhu výrobních prostředků mimo sféru řízení. „Dav“ byl cíleně zbaven detailnosti faktologie a metodologie, rozvinuté ve formě vědy, ale zachoval si plnost metodologie v její prosté obrazově-alegorické formě. Abstraktně-logická forma existence terminologicky definovaných znalostí ve společnosti byla mrzačená nadvládou kultu, podporovaného hierarchií sociálních znacharů. Z tohoto důvodu plnost metodologie u lidu v obrazové formě je jeho předností vůči „elitě“, která se před ním chvástá svojí informovaností v oblasti faktologie. Metodologické pokulhávání „elity“ je její hlavní sociální charakteristikou.

Avšak Plná funkce řízení celospolečenské úrovně důležitosti zůstala v rukách znacharstva. „Elitě“ zůstaly omezené dílčí funkce řízení **VE VZTAHU K CELÉ SPOLEČNOSTI**, zbavené rozpoznávání faktorů tlaku prostředí, formování vektoru cílů a neomezené konceptuální činnosti.

Tento vzájemný vztah „žrečstva“-znacharstva a „elity“ výrazně ilustroval Plútarchos, který uvedl velmi významný list, popisující rozhořčení Alexandra Makedonského z důvodu zveřejnění Aristotelem⁶¹ některých jeho nauk:

«Učinil si nesprávně, když jsi zveřejnil nauky určené jen pro ústní podání. Čím se budeme odlišovat od ostatních lidí, pokud ty stejné nauky, na kterých jsme byli vychováni, se stanou společným

⁶⁰ Řečový obrat z lexikonu tajné kancelářské agendy z doby SSSR.

⁶¹ Aristoteles byl jedním z učitelů Alexandra.

vlastnictvím? Já bych chtěl převyšovat druhé ani ne tak mocí, jako znalostmi o vyšších věcech».

Aristoteles, tišíc Alexandrovu zraněnou ctižádost a pocit převahy, mu ve svém dopise vysvětlil, «že ačkoli jsou nauky zveřejněné, ale zároveň jakoby zveřejněné ani nebyly».

Na tomto příkladu je dobře vidět, že Alexander Makedonský (*lídr „elity“*) je znepokojený Aristotelovým (*periférie sociálního znacharstva*) „porušením“ monopolu na Znalosti (*základu moci nad nevzdělanou společností*). Dobře je tam také vidět, že Aristotela trápí zachování toho stejného monopolu na Znalosti ještě více, než Alexandra, protože naznačuje Alexandrovi, že zveřejnění je v nějakém smyslu defektní a neumožňuje po jeho pročetí ovládnout dané Znalosti v plné míře: Jsou třeba ještě nějaká objasnění. Že to Alexander nepochopil sám, tak jen proto, že neodděloval „žrečstvo“ od „elity“. Z té stejné Alexandrový otázky vyplývá, že sociální znachari ho obeznámili pouze s tím, co uznali za vhodné pro uskutečnění jemu přidělené mise. Takže z pohledu sociálního znacharstva byl Alexander Veliký stejným představitelem davu, jako i všichni ostatní, nepatřící do „žrečstva“. Tento historický fakt, popsáný Plútarchem, ukazuje, že „elita“ i „žrečstvo“, každý v míře svého chápání, ochraňovali monopol na Znalosti a spolupracovali ve sféře řízení.

Stát, to je systém strukturního řízení společnosti. Strukturní řízení vzniká z bezstrukturního: Pokud nějaký cíl získává časovou stabilitu, tak informační proudy, vznikající v bezstrukturním řízení, též získávají stabilitu a na nich vyrůstají stabilní společenské struktury.

Stát vznikl přirozeně z bezstrukturního řízení, když se společenské struktury zformovaly okolo ustálených informačních proudů zajišťujících bezstrukturní řízení společnosti v prvobytně-pospolných časech. Přejchod na strukturní řízení byl doprovázen nárůstem kvality řízení ve společenském sjednocení práce. Přirozeně, že v podmínkách nízké úrovně výroby a zformovaného davo-„elitarismu“ se jednou z funkcí státních struktur stala organizace profesionálního okrádání sousedů a ochrany vlastní společnosti před pokusy sousedů o stejné loupežné nájezdy. Profesionalita, hromaděná ve stálých strukturách, zajišťovala vyšší „kvalitu“ loupeží a ochrany. Funkce potlačení nespokojenosti skutečných i domnělých vykořisťovaných a utlačovaných ve svém společenství, kromě které radikální „dobrodinci“ lidí nic jiného nevidí — byla v takovýchto podmínkách cosi jako „bezplatná“ příloha k monopolu

„žrečstva“ a „elity“ na Znalosti a druhotného monopolu na vysokou (v porovnání se zbytkem společnosti) životní úroveň.

Pojmová báze Ruského jazyka je taková, že objasnit pojem MOC je možné pouze takto: Moc, to je v praxi realizovaná schopnost řídit. Plná funkce řízení se ve vztahu ke společnosti rozděluje mezi jednotlivé specializované druhy vnitrosociální moci.

KONCEPTUÁLNÍ MOC v sobě nese:

- Rozpoznávání faktorů tlaku prostředí na společnost.
- Formování cílových vektorů vůči tlakovému faktoru.
- Formování účelné funkce řízení strukturním i bezstrukturním způsobem, tj. koncepce řízení na dosažení cílů společenské rozvoje.

Konceptuální moc vždy pracuje podle schématu prediktor-korektor. Je začátkem i koncem všech obvodů řízení, nejvyšším druhem vnitrosociální moci. Je AUTOKRATICKÁ, tj. svojí povahou absolutistická, a ignoruje „demokratické“ procedury společnosti, které ji nevidí anebo si nechtějí přiznat její autokracii⁶².

Hlavním problémem skutečně demokratického zřízení společnosti není ve způsobech, ale v termínech hlasování.

Hlavní problém vybudování skutečné lidovlády (demo-kracie) je ve vybudování takové organizace života společnosti, ve které by samovláda konceptuální moci byla dostupná všem, díky čemuž by se samovláda nemohla stát protilidovou. Zde leží kořeny lidovlády, protože prediktor-korektor konceptuální moci je začátkem a koncem všech vnitrosociálních obvodů samořízení.

IDEOLOGICKÁ MOC obléká koncepci do forem, které jsou přitažlivé pro široké lidové masy. V podmínkách davo-„elitarismu“ může

⁶² Termín «konceptuální moc» má i druhý doplňkový význam, který je důsledkem výše objasněného prvního významu: **Konceptuální moc** je i mocí konkrétní koncepce (podle které se realizuje samořízení společnosti) nad společností.

být obsah koncepcí na míle vzdálený od přitažlivosti forem, ve kterých je prezentována společnosti⁶³.

ZÁKONODÁRNÁ MOC vytváří pro koncepci přísně právní formy.

VÝKONNÁ MOC realizuje koncepci strukturálním i bezstrukturálním způsobem, opírajíc se o společenské tradice a zákonodárství.

VYŠETŘOVATELSKO-SOUDNÍ MOC dohlíží na dodržování „zákonosti“ v životě společnosti.

Dostatečně všeobecná teorie řízení (DVTR) je dobrá právě v tom, že je dostatečně všeobecná. Pokud hovoří o tom, že v Plné funkci řízení jsou přítomny určité děje, ale v reálném procesu řízení jich není, tak to neznamená, že DVTR se v tomto konkrétním případě zmýlila, ale znamená to, že řízení neprobíhá na základě plné funkce.

Souhrn soudní, výkonné, zákonodárné a ideologické moci nezajišťuje realizaci Plné funkce řízení v životě společnosti. Z toho vyplývá, že pokud nikdo z vedení společnosti (*nehovoříc už o většině jejích členů*) nedokáže srozumitelně povypřávet o konceptuální moci v této společnosti, o její činnosti, tak takováto společnost **NENÍ SAMOSTATNÁ A NEDISPONUJE REÁLNOU SUVERENITOU**. Reálná suverenita znamená mít pod kontrolou všechny obvody společenského řízení, což není možné bez (*stabilního v návaznosti pokolení*) prediktora-korektora konceptuální moci.

Pokud v prvobytně-pospolných časech existovala konceptuální moc, a v časech jazyčnických⁶⁴ společenstev ji víceméně vědomě neslo žrečstvo, tak s vymizením Jazyčnictví nezůstal ve společnosti důvod, aby též nezmizela jako společenský jev. Bez ní řízení v měnících se životních podmínkách není možné. Společenství jsou však stále řízená i po zániku navenek viditelných struktur, nesoucích neomezenou konceptuální moc. Takže konceptuální moc pouze mohla změnit formu svojí existence.

⁶³ Díky principu komplementarity informace, když se navenek deklarovaná informace ve skutečnosti potlačuje skrytými principy.

⁶⁴ Pohanských. Ruské „jazyčnick“ je doslovný přepis. Jde o to, že slovo pohan je hanlivé označení víry našich předků ze strany těch, co sem přišli šířit biblický kult. Naši předkové sami sebe pohany nenazývali. Zato termíny „Slovan“ a „jazyčnick“ naznačují, že šlo o lidi, kteří se zabírali „slov“ a „jazykem“ života. – pozn. překl.

Rozsáhlá záměna jazyčnického polyteismu židovsko-křesťansko-islámským MONOteismem ve společnosti v prvním tisíciletí našeho letopočtu, charakteristická potlačením Jazyčnictví⁶⁵ a zmizením žrečstva ze struktury národních společností, nemůže být důkazem zmizení konceptuální moci.

Tento jev svědčí jen o završení procesu „spolupráce“ navzájem si konkurujících národních hierarchií sociálního znacharstva zřízením MONOpolu JEDNÉ hierarchie sociálních znacharů, kteří úspěšně osedlali proces a zahnali všechny ostatní.

Analýza globálního dějinného procesu svědčí o globálním řízení společenstev na základě Plné funkce řízení i po „zmizení“ viditelných žrečských struktur, které byly nositelkami konceptuální moci.

Proto nemůžeme hovořit o zmizení jevu konceptuální moci, ale jen o změně způsobů jejího existování v současném světě a o kvalitě globálního řízení, dostupného ve skrytých formách jeho činnosti.

Současná globální krize řízení výrobních sil, která dovedla lidstvo na okraj, MINIMÁLNĚ, globální katastrofy jeho kultury, je plodem Euro-Americké civilizace. Euro-Americká a Západně-Asijská regionální civilizace se zformovaly po tom, co historicky reálný judaismus, křesťanství a islám vytlačily jazyčnické kultury a v těchto regionech zmizelo národní jazyčnické žrečstvo, které víceméně vědomě neslo konceptuální moc. Z toho důvodu si zanalyzujeme struktury, procesy a funkce řízení zejména v Euro-Americké a Západně-Asijské regionální civilizaci.

Státní struktury společnosti, napojené na viditelnou anebo skrytou konceptuální moc, realizují řízení strukturálním způsobem, vydávajíc přitom přesně adresovaná nařízení. Avšak direktivně-adresné strukturální řízení nezajišťuje v supersystému všechny společenské potřeby v rámci řízení. Proto existují společenské systémy bezstrukturálního řízení, které se

⁶⁵ Jazyčnictví (překládané jako „pohanství“), modloslužebnictví a mnohobožství nejsou synonyma. Modloslužebnictví je uctívání model; mnohobožství je víra v existenci množství bohů; Jazyčnictví je vnímání celé plnosti života jako Jazyka, naplněného vnitřním smyslem, pomocí kterého se Bůh (*anebo bohové — při mnohobožství*) obrací ke každému z lidí.

To, že dnes se tato slova stala synonymy, znamená velkou škodu pro kulturu myšlení, kterou způsobila biblická hierarchie národům světa.

rozvíjejí interakcí členů společnosti a informačního prostředí dané společnosti. K takovýmto systémům patří: Finanční systém, náboženské kultury, média... až po fámy, pomluvy a vtipy.

Novorozenec vstupuje do zformovaného informačního prostředí společnosti, které ho formuje; když povyroste, tak jak v něm žije, sám začíná na toto informační prostředí působit.

Vzájemně zde na sebe působí dva informační systémy: Lidská psychika, řídící chování jedince biologického druhu Homo Sapiens, a informační prostředí společnosti.

Lidská psychika je minimálně dvojúrovňovým informačním systémem skládajícím se z vědomí a podvědomí, jež mezi sebou komunikují.

Podvědomí je o mnoho výkonnějším informačním systémem. Patří do něj determinovaná a pravděpodobnostní paměť, paměť reálných jevů a paměť modelování (fantazie); mechanismus vyhledávání zapamatované informace a samotný intelekt, formující nové informační moduly různého určení. V podvědomí se sjednocují informační proudy: Geneticky podmíněné, mimosmyslové, smyslové, komunikace mezi vědomím a podvědomím.

K *determinované* paměti patří geneticky podmíněná matrice potenciálních možností a predispozicí. K *pravděpodobnostní* paměti patří: Dlouhodobá paměť podvědomí, pamatující si všechno, co se událo v zorném poli smyslových a mimosmyslových kanálů vstupní informace; a operační paměť obsahující informaci, kterou si člověk podle přání dokáže v nějaké formě ve svém vědomí zreprodukovat. Oba druhy pravděpodobnostní paměti spolupracují mezi sebou i s determinovanou paměť.

Jestliže lidský mozek je struktura na bázi tekutých krystalů, tj. vynikající anténa, tak nemůžeme vyloučit ani možnost existence reinkarnační paměti, uchovávající informaci paměti zemřelých lidí, vyzářenou jejich mozkem po dobu smrti: Nesmrtelnost duše je realita, když přírodní pole, odnášející informaci od těla v momentě smrti, nikam nemizí.

Informační moduly pravděpodobnostní paměti představují určitý systém vědomých a nevědomých obrazů jevů vnějšího a vnitřního světa, a systém vědomých anebo nevědomých propojení mezi nimi. Toto umožňuje celý nedohledný vesmír nějakým způsobem zobrazit do jeho velmi ohraničené součásti — člověka.

Pokud roztrídíme informační moduly v pravděpodobnostní paměti podle funkčních příznaků, tak můžeme vyčlenit:

Metodologické moduly:

- Stereotypy rozpoznávání jevů vnějšího a vnitřního světa.
- Stereotypy formování jejich obrazů (*jako i systému jejich vzájemných vztahů*) ve svém vnitřním světě.

Faktologické moduly:

- Obrazy jevů vnějšího a vnitřního světa.
- Vzájemné vztahy mezi obrazy.
- Samotné kódové systémy — prázdné formy, zbavené obsahu obrazů a jevů.
- Stereotypy postojů k obrazům a jevům (dobrý-zlý-neutrální).
- Stereotypy chování: Vnějšího a vnitřního (myšlení).

Rozdělení informačních modulů na METODOLOGICKÉ A FAKTOLOGICKÉ nás nutí obrátit se ke Koránu.

Súra 2, verš 50: «A hle, (My) dali jsme Mojžíšovi Písmo a Rozlišení: Možná půjdete přímou cestou».

Zde obracíme čtenářovu pozornost na ten fakt, že Mojžíšovi bylo Shora dáno nejen Písmo, ale i Rozlišení. Co je to Rozlišení⁶⁶, když ne základ *metodologie poznání Světa*?

Drtivá většina představitelů duchovenstva všech kultů vyzývá lidi, aby se řídili autoritou svých svátých písem, ale družně mlčí o Rozlišení. Proto je tu otázka k „věrným“ mojžíšovcům: Kde ztratili Rozlišení? Jak se opovážili, soustředění v boji o zvukné mince, chovat se v životě tak, že byli Shora zbaveni Rozlišení? Vždyť aby lidé mohli jít přímou cestou, tak potřebují, aby i jim bylo Shora dáno Písmo a Rozlišení.

⁶⁶ Korán 8:29 hovoří: «Ó, ti, kteří jste uvěřili! Pokud budete s úctou poslouchat Boha, On vám dá Rozlišení, očistí vás od vašich zlých činů a odpustí vám. Vskutku, Bůh disponuje velkou milostí! »

Pod **Rozlišením** máme na mysli lidskou schopnost (*dávanou člověku přímo Shora*) dělit ve svém vnímání celistvý svět na «to je ono — to není ono». Takoveto dělení na množství párů «to je ono — to není ono» je základem poznání a pochopení svojí existence a Objektivní reality.

Intelekt, opírající se o existující stereotypy, vytváří nové stereotypy všech druhů. Intelektuální síla se skrývá v podvědomí.

Vědomí, v porovnání s podvědomím, má ve svém běžném stavu (netransovém) velmi malé možnosti zpracování informace. Dokáže naráz udržet v pozornosti maximálně 7 až 9 objektů a vykonávat s nimi nejjednodušší operace při rychlosti zpracování informace maximálně 15 bitů za vteřinu. Tyto parametry jsou podobné jak u génů, tak i u mentálně zaostalých⁶⁷. Proto se vědomí předkládá obraz světa, který je podvědomím zjednodušený do takové míry, aby s ním logika vědomí dokázala pracovat. Logika vědomí pracuje jen s vědomými obrazy, tj. s těmi, kterých pojmové hranice jsou určeny⁶⁸. Podvědomí pracuje s o mnoho složitějším mozaikovým obrazem světa, součástí kterého jsou i nevědomé obrazy, ležící mimo okruh známých pojmů.

Bdělé vědomí je zaneprázdněno neustálým prohledáváním obsahu paměti a jeho porovnáváním s informačními proudy vnějšího anebo vnitřního světa, na základě čeho se vypracovávají behaviorální reakce a nové **vědomé a nevědomé** stereotypy.

Toto všechno jsou funkce mozku, jehož hemisféry mají též svoje funkční rozdělení. Pravá hemisféra zodpovídá za předmětně-obrazové myšlení. Myslí PROCESY, celky s různou mírou detailnosti, avšak bez propojení mezi jednotlivými celky. Zobrazuje svět takový jaký je. Otázkou je jen míra detailnosti tohoto zobrazení.

Levá hemisféra zodpovídá za abstraktně-logické myšlení a řeč. Myslí bezobsažnými formami celků a propojení mezi nimi. Dokáže klamat, úmyslně narušujíc propojení a plnost prvků v logických systémech. A dokáže upadnout i do sebeklamu při neúmyslném narušení propojení a úplnosti.

Obrazové myšlení může vidět všeobecný chod procesů ve Vesmíru, tj. neohraničenost. Abstraktně-logické myšlení vidí jen konečnou

⁶⁷ Jedni i druhí sledují film v tom stejném systému. Při rychlosti promítání filmu méně než 16 obrázků za vteřinu, je film vnímaný jako postupnost rychle se měnících jednotlivých obrázků. Při rychlosti promítání 16 a více obrázků za vteřinu se všechny obrázky ve vědomí slévají do jedné plynulé změny obrazu.

⁶⁸ Tj. existuje nejen obraz, ale i prostředky jeho vyvedení na vědomou úroveň v psychice: Slova, symboly, vyobrazení, znaky.

posloupnost stavů v konečném systému prvků, podřízených konečné množině formálních proměn, tj. ohraničenost.

Obrazové myšlení zodpovídá za harmonii, zatímco abstraktně-logické za „algebru“. Proto pokusy „ověřit harmonii algebrou“ jsou pokusy o ověření neohraničenosti s ohraničeností, o změření nekonečna konečným. Logika dokáže odhalit jen různé chyby v konečném systému prvků a jejich vztahů. Ale vyvést logiku za hranice ohraničenosti těchto prvků a jejich vzájemných vztahů dokáže jen obrazové myšlení. Ono jediné dokáže přidat ohraničenému konečnému systému souvztažných prvků a formálních proměn (*se kterými pracuje logika*) nový prvek anebo proces proměn.

Průběh logického procesu je jen částí celkového průběhu procesů ve Vesmíru.

V řečové činnosti se obrazové a abstraktně-logické myšlení sjednocuje: Při vyprávění dává obrazové myšlení obsah, a abstraktně-logické poskytuje lexikální formy; při čtení a poslechu zase abstraktně-logické myšlení probírá CIZÍ lexikální formy, a obrazové myšlení k nim dohledává ve své paměti VLASTNÍ obrazy, anebo i *vytváří obrazy nové, pokud neumí najít už obrazy hotové*.

Dva lidé mohou používat ty samé lexikální formy, ale nebudou se navzájem chápat, pokud:

- Mají odlišné systémy (stereotypy) obrazů a jevů vnějšího a vnitřního světa, a vztahů mezi nimi (*tj. pokud si každý z nich pod stejným slovem představuje úplně jiný obraz*).
- Nebudou umět propojovat uslyšené lexikální formy, které předtím neznali, s obrazy potřebnými pro pochopení řeči.

Názorným příkladem je gramaticky bezchybná, ale nesrozumitelná věta, známá mnohým filologům: «Hloká kuzdra štěce budlanula bokra a kurděcuje bůkře»⁶⁹.

Základem nechápání je vnesení vlastních obrazů do uslyšených lexikálních forem.

Základem chápání je osvojení si cizích obrazů pronášených v lexikálních formách.

⁶⁹ Jednotlivá slova jsou sice nesrozumitelná, ale dají se určit větné členy i gramatické tvary. – pozn. překl.

Pojmová adresace slov v živém jazyku není stálá, avšak v rozhovoru by měl hovořící i naslouchající vždy správně oddělovat a rozlišovat pojmy pronášené řečí. Toto chápali vždy, jen to různě vysvětlovali. Odedávna je znám výrok: «Vyslovená myšlenka je lež!». Souhlas a nesouhlas s cizími řečmi může být jak formálně-lexikální, tak i předmětně-obrazový: Oba jsou od sebe dostatečně nezávislé.

Jak vyplývá z výše uvedeného, lidská duše (*informační systém řídící jeho chování*) je mnohoúrovňový hierarchický systém, ve kterém probíhají různé procesy, do značné míry nekontrolované vědomím většiny současných lidí.

To vytváří skvělý základ pro ovlivňování chování člověka, který s důvěrou využívá informační proudy a úrovně v organizaci své psychiky, které nemá pod kontrolou. Třídní rozvrstvení společnosti v davov- „elitarismu“ vytváří příčiny k průchodu takovýchto možností do reálného života společnosti. Proto bude zajímavé se podívat, jak se takovéto možnosti realizují v informačním prostředí judaistického, křesťanského a muslimského světa.

Vidno, že základem lidského samořízení podle Plné funkce je intelekt, opírající se o metodologické stereotypy. Pro zajištění spolehlivého řízení nějakého člověka zvenčí je potřebné:

- Paralyzovat jeho intelekt, anebo ho rozptýlit hloupostmi.
- Zdeformovat jeho metodologické stereotypy až do nemožnosti jejich použití mimo úzceprofesionální činnosti.

Následně je možné pro mimo vědomou kontrolu člověka míchat jeho faktologické stereotypy jako balíček karet, podvádět při míchání, podhazovat označené karty, krást trumfy apod. Na tomto je založeno řízení davu, který „sám“ vyjadřuje hněv a odpor.

Ve společnosti, kde dlouhodobě převládá nějaký ideologický kult (*posvěcený nezpochybnitelnými autoritami*), základní masu nejdůležitějších stereotypů rozpoznávání jevů, formování obrazů, stereotypů vztahů, stereotypů chování se, získává člověk v hotové podobě přímo z kultu. Svátá písma všech náboženství, tradice svatých otců, kanonické výklady ve společnostech Euro-Americké a Západně-Asijské civilizace byly tou kostrou, okolo které se v průběhu staletí formovala kultura, — tj. informační prostředí společnosti a její materiální nosiče. Proto bude zajímavá porovnávací analýza stereotypů, které plodí texty

Starého Zákona a Talmudu, křesťanské Bible a Koránu, a v jakém jsou vzájemném vztahu vůči přírodě, jiným lidem i k sobě navzájem.

Základem judaismu je Starý Zákon a Talmud. Ve Starém Zákoně se zákon dodržujícím židovi dává životní direktiva:

«... a budeš půjčovat mnohým národům, ale sám si půjčovat nebudeš, a budeš vládnout nad mnohými národy, a oni nad tebou vládnout nebudou» (Deuteronomium 15:6; 23:20).

A příslibené záruky do budoucnosti:

«Tehdy synové cizinců budou stavět tvoje zdi, a jejich králové ti budou sloužit, protože ve Svém hněvu (Já) jsem tě ničil, ale ve Své přízni budu k tobě milostivý.

A tvoje dveře budou vždy otevřené, nebudou se zavírat ve dne ani v noci, aby přinášeny byl k tobě majetek národů a přivádění byli jejich králové.

Protože národy a království, které ti nebudou chtít sloužit, zahynou a takové národy budou úplně vyhlazeny» (Izajáš 60:10-12).

Talmud komentuje Starý Zákon ve stejném duchu:

«Majetek góje (nežida) je jako neobývaný kout: Kdo ho první ovládne, ten je i majitelem» (traktát „Baba bathra“ 54, 16).

„Abhodah zarah“, 26b, a Tosephoth pokračují:

«Nejlepší z gójů je hoden smrti».

Ve výsledku je tak zákon dodržující žid legálním zlodějem v historicky reálném «zákoně Mojžíše»⁷⁰.

⁷⁰ I když, podle Koránu, Mojžíš učil něco celkem jiné. A s tím je možno souhlasit, protože pravý Boží posel nemohl učit lotroviny. Jinými slovy, při střetnutí s Bibli se každý ocitá před otázkou: Co konkrétně v ní představuje odevzdání potomkům pravých Zvěstování skrze Mojžíše a dalších Božích lidí, a co konkrétně je výmyslem cenzorů a redaktorů prorokových slov. Pokud toto nebudeme chápat, tak můžeme upadnout do nepěkné situace, podobné té, v jaké se ocitl prezident Izraele, Ezer Weizman.

„Pravda 5“ z 27. března — 3. dubna 1998 oznamuje: «Weizmana pozvali na seminář s názvem „Stát Izrael: Stát židů anebo židovský stát?“ Prezidentova řeč se týkala zejména toho, jak přitáhnout izraelskou mládež ke studiu Tóry, tj. Starého

Aby zloděje netrápilo svědomí, třeba méně přemýšlet: Z toho důvodu Talmud dává doporučení ke všem životním malichernostem od narození až do smrti, nehovoříc už o pokynech ve „vážnějších“ komerčních záležitostech. Život zákon dodržujícího žida plyne podle hotových receptů, odrážejících zkušenost pokolení, — odtud pramení stabilita systému na základě standardizované automatické pružnosti chování se konečného automatu-biorobota neschopného vystoupit z programu. A abychom se nedohadovali ohledně hodnověrnosti výkladu Talmudu při překladu do češtiny, podíváme se na institut soukromého úvěru — lichvy (úžery).

Vlézt do cizí kapsy a ukrást 100 korun znamená krádež, zakázanou jedním z 10 přikázání, která se předkládají jako významný vklad židů do současné kultury Západu. Pokud člověku v nouzi půjčí 500 korun, a nazpátek budou žádat 600, to už není krádež? — To je už plnění příkazu „božího“, ale 100 korun je i tak ukradeno.

Peníze jsou věci, která člověka odsuzuje od práce a existence. Úrok z půjčky je vždy vyšší, než jsou tempa růstu produktivity společenské

Zákona. Ve Weizmanově projevu se mihla myšlenka, že možná pro světskou mládež není v Bibli všechno stejně užitečné.

„Místa není třeba číst všechno řádek po řádku“, — poradil Weizman mladým lidem. „Jsou tam i nevelmi sympatické věci. Vezměte si například našeho učitele Mojžíše. Podle mne je největším vůdcem židovského národa, ale určitě měl být opatrnější v některých svých vyjádřeních“.

To vyvolalo vlnu nespokojenosti v té části izraelské společnosti, pro kterou je každá čárka v Bibli svatá.

Izraelský ministr výstavby, Meir Porush, zareagoval na slova prezidenta ne lépe, než samotný prezident na historicky reálné texty Starého Zákona vyjadřujíc svou nespokojenost se slovy prezidenta se sarkasmem řekl: «*Pokud se už stydíme za Tóru, tak pojďme se jí úplně vzdát*», za tím následovali slova biblicky oddaného žida: «*Možná bychom mohli opustit i izraelskou zemi a odcestovat do Ugandy* (na přelomu 19. a 20. století se posuzoval projekt vytvoření židovského státu v Ugandě: — naše upřesnění). *Možná Ezer Weizman chtěl být prezidentem Ugandy?!*»

Avšak rozlišit historicky reálného Mojžíše a „Mojžíše“ (biblickou postavu) se nikomu z hašeťicích se stran nezachtělo. I když v podstatě se nebylo o čem dohadovat: Weizman nevyzýval ke zřeknutí se lotrovin Starého Zákona, pouze spíše vyjádřil své znepokojení nad tím, že tyto lotroviny — jako celospolečenské dědictví — spustí procesy přehodnocení Bible a historického mýtu o jejím původu v samotném Izraeli.

práce v neměnných cenách. Díky této vlastnosti, nově vytvořená hodnota v jejím peněžním vyjádření putuje k věřiteli. To znamená, že pokud společnost uzná úrokované půjčování peněz za legální, tak se jedná o ZLODĚJNU V UZÁKONĚNÉ FORMĚ.

Vklad 10-ti přikázání do společné kultury přináší divoká procenta z vkladu, v důsledku čehož všichni nelichváří dluží plemenu lichvářů - biorobotů a jsou jejich finančními nevolníky.

* * *

Místo „Desatera přikázání“ potřebují všichni lidé (*bez výjimky*) uvnitř společnosti jen jedno: «*Miluj bližního svého, ale nenechej se jím oklamat!*»⁷¹ *A proto pochybuj o všem a přemýšlej samostatně!* Slepá anti-intelektuální víra při tomto přikázání neobstojí. A proto ho v Bibli⁷² nenajdeme.

* *
*

A na *završení zlodějského zákona* Starý Zákon obsahuje zákaz na úžernictví (lichvu*) a parazitismus uvnitř židovstva, a Talmud tento zákaz potvrzuje.

Vojenské doktríny Starého Zákona žádají totální likvidaci obětí agrese. Jejich součástí je i „preventivní“ válka, ve které se vinnou stává oběť agrese.

Ve zdravěmyslícím jazyčnickém světě (*viz. Hlava II, vyjádření Marca Aurelia*) se takováto fanatická náboženská krutost nemůže šířit a stabilně existovat. Zbytku zdravomyšlení⁷³ byl Řím zbaven křesťanstvím (*historicky reálným učením, velmi vzdáleným od toho, co lidem přinesl Ježíš*), a Řím se tak stal první obětí nového boha. Křesťanství uznalo Starý Zákon jako nepochybně svatý.

Pravověrný křesťan má v paměti vryto, že pod řízením žida Josefa Egypt zkvétal, a když faraón neposlechl Mojžíše, tak začaly „rány

⁷¹ K. Prutkov.

⁷² A nejen v Bibli. – pozn. překl.

⁷³ Společnost, bavící se gladiátorskými zápasy a pohledem na trhání lidí divokou zvěří v aréně cirkusu, se nedá nazvat plně zdravomyšlící, i když může disponovat zdravomyšlením v některých omezených sférách činnosti.

egyptské“. Při širším pohledu vidí paralely v minulosti i v současnosti. To znamená, že židy třeba poslouchat. Kromě toho, Ježíš ve svém kázání na hoře, které křesťané prezentují jako etický etalon, pověděl: «Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze zákona (Mojžíšova), dokud se všechno nesplní».

Jak je zřejmé z už uvedených citátů Starého Zákona, tato věta «dokud se všechno nesplní» znamená globální sionisticko-internacistickou diktaturu, která se v křesťanské terminologii nazývá «království boží na zemi». Evangelium od Matouše uvádí epizodu uzdravení dcery kanaánské ženy (15:21-28), které proběhlo až potom, co Kanaánčanka uznala svoji rovnost se psy ve vztahu k židům, ke kterým VÝLUČNĚ byl, jakože Ježíš poslán, podle jeho slov v dané epizodě. Toto všechno se skrývá v podvědomí a žije to tam a na vědomé úrovni zůstává: «Není Žida ani Řeka», což se všem vysvětluje jako překonání křesťanstvím boží „vyvolenosti židů“, „internacionalismus“, ale v podvědomí účinkuje jako pokora před sionistickým internacismem. V terminologii DVTR se to nazývá antagonismus mezi fragmenty vektoru cílů, který se projevuje v nekonečných sporech o míře „křesťanské lásky“ k židovi. A takovýchto defektů plodí křesťanská Bible mnoho. Je to řízení přes nekontrolované úrovně organizace psychické struktury jednotlivců a kultury společnosti.

Zato křesťanský stereotyp *«pokud někdo zachce ... vzít ti spodní roucho, dej mu i plášť; ... milujte své nepřátele ... a modlete se za ty, kteří vás urážejí a pronásledují»* je podřízený židovskému stereotypu, který dává židovi právo vlastnit všechny nežidy i s jejich majetkem.

Pravověrný křesťan je sluhou legálního zloděje; vrahem, když se legální zloděj sám nechce zašpinit od krve. Velmi dobře to je vidět na osudu původního obyvatelstva Severní a v menší míře i Jižní Ameriky; a „bohobojní“ a „demokratičtí“ Angličani ještě koncem 19. století lovili australské domorodce.

Ale ani sám legální zloděj se krve neštítí, o čemž svědčí nedávný příklad Sabra a Šatila; ano i s kanibalismem se „bavil“ judaismus, o čemž Vladimír Ivanovič Dal, zanechal knihu *„Vyšetřování zabití židy křesťanských nemluvnat a použití jejich krve“*⁷⁴, vydanou v r. 1844

⁷⁴ V informační bázi KOB (*šířené na kompaktních discích*) je internetová verze této knihy V. I. Dala uvedená v části „Jiní autoři“, v adresáři „Porovnejte“ spolu

v Petrohradě v počtu 10 exemplářů pro členy imperátorské rodiny a vyšší státní úředníky, a nanovo vydanou v r. 1913. T. G. Ševčenko v básni „Vědma“ uvádí ukrajinský folklór, který potvrzuje pravdivost V. I. Dala.

Folklór se tvoří na základě typických jevů, a proto neklame.

Jan Kronšadtský píše o «Božích tajemstvích», o které se pravoslavný křesťan zajímat nemusí. Všechno výše popsané je jen nepatrnou částí těchto „božích“ tajemství, jehož výsledkem působení se ta stejná pravoslavná církev dostatečně už nejednou v minulosti umyla ve vlastní krvi. A v budoucnosti⁷⁵?

Muslim má správnou představu o úloze judaismu a křesťanství v životě společnosti. V Koránu je napsáno: *«A za to, že brali úroky, ačkoli to měli zakázané, a požírali zbytečně majetek lidí, připravili jsme pro ty, kdož mezi nimi nevěří, mučivý trest»*. — súra 4:159(161). Je v něm i poukázání na podřízenost historicky reálného křesťanství judaismu:

«Ó, vy, kteří jste uvěřili! Nemějte židy a křesťany za přátele: Oni jsou přátelé jeden druhému. A pokud někdo z vás je za přátele má, ten sám je jedním z nich. Vskutku, Bůh nevede lidí nespravedlivých! » — súra 5:56(51).

Toto však není výzva k vraždění nevěřících, jak si často myslí lidé mimo muslimský svět. Korán uznává ranější zvěstování seslaná přes Mojžíše, Ježíše a jiné proroky, poslaná Bohem. Tvrdí, že Mohamedovi nebylo řečeno nic jiného, jen to, co bylo odevzdáno i ostatním předcházejícím prorokům. Ale židovská vrchnost lžemi překroutila Boží zvěstování lidem:

«Ó, držitelé písma! Proč oblékáte pravdu do lži a pravdu zakrýváte, zatím co sami ji poznáte?... Nepatří se člověku, kterému Bůh dal písmo, moudrost a proctví, aby ostatním lidem řekl: „Buďte mi otroky

s internetovou verzí knihy dvou rabínů z USA D. Preigera a J. Telushkina „Osm otázek o judaismu pro inteligentního skeptika“. (poznámka r. 2004).

⁷⁵ Avšak přímou odpověď na otázku, jestli se Ježíš účastnil této podlosti, anebo učil něčemu celkem jinému, křesťanské církve dát nechtějí. Přitom i v jejich Bibli, podrobené mnohonásobné cenzuře, zůstaly důkazy toho, že Ježíš učil obsahově jiným věcem. Detailněji je toto téma prozkoumáno v pracích Vnitřního prediktoru SSSR: „Otázky metropolitu Janovi a hierarchii Ruské Pravoslavné církve“, „K Božimu království...“.

namísto Boha, buďte rabíny proto, že učíte písmu, i za to, že ho sami studujete“» – súra 3:64 (71).

Zde je přímé poukázání na skutečnost, že nad rabinátem stojí nějaká síla, považující rabinát za své otroky. O židech je řečeno:

«My (Bůh) jsme jim darovali jasné znamení o věci, ale oni se rozhádali potom, co k nim přišlo poznání, kvůli zlobě mezi sebou. Vskutku, Pán tvůj vyřeší v den vzkříšení mezi nimi to, v čem se svářili» – súra 45:16 (17).

Z analogického zločinu obviňuje Korán i apoštoly. Když Ježíš u židů ucítil nevěru, tak řekl:

«„Kdo budou moji pomocníci před Bohem?“ Apoštolové řekli: „My jsme pomocníci Boha. Uvěřili jsme Bohu, buď svědkem, že jsme oddaní.“» – súra 3:45(52)

Po ujištění apoštolů o jejich věrnosti Bohu stojí v Koránu věta:

«A chytračili oni, a chytračil Bůh, ale Bůh je nejlepším z chytráků» – súra 3:47(54).

Židé a křesťané jsou považováni za pravověrné lidi, jen když se řídí nezkraslenými zvěstováními, která dostali přes Mojžíše a Ježíše. Společný požadavek na pravověrného muslima je neupadat do nespravedlnosti ve vztahu k nevěřícím. Vojenské doktríny Koránu mají obranný charakter, ale válka se musí skončit bezpodmínečnou kapitulací protivníka.

Muslim chápe poměrně dobře i charakter žido-křesťanské expanze, avšak Korán, poukazující na odsouzeníhodné lichvářství, nehovoří nic přímo o mechanismu realizování lichvářské agrese. Muslim proto neví, jak ji zastavit a spoléhá se na slova Koránu:

«Bůh napsal: „Zvítězím Já a Moji vyslanci!“» (58:21).

Ze všech svatých písem regionálních civilizací, tak či onak uznávajících fakt Zvěstování Mojžíšovi, Korán jako jediný je celistvý, vyzývá k dobrotě, spravedlnosti, nerozsévá antagonismy ve společnosti ani v lidské duši.

To stejné se týká i vztahů člověka a přírody. Starý Zákon přiučuje žida myšlenku, že má právo vysoušet moře, řeky, zastavovat Slunce, když ho to napadne: Přechod přes Rudé moře, přes Jordán atd. Křesťan ve stejném duchu: Kristus proklel fíkovník, ačkoli ještě nebyl čas fíků (Marek,

11:13), tj. *proklel ho za to, že byl poslušný božím zákonům přírody*, a tento obraz Krista slouží křesťanům pro napodobování.

Jen Korán přímo hovoří:

«Netvořte na zemi nesoulad po jeho ustrojení. Vzývejte Ho se strachem a nadějí: Vskutku, Boží milost je blízká těm, co činí dobro!» (nezávisle od náboženské, rasové, třídní příslušnosti) — súra 7: 54(56).

Zdůrazněná je i spjatost ekologické kultury s pevností rodiny, základní buňky společnosti:

«A je možné, že vy, pokud se odvrátíte, tak budete ničit zem a trhat rodinná pouta? To jsou ti, kterých Bůh proklel. Ohlušil je a oslepil jejich pohled». (Tj. tyto pohromy je postihly za jejich činy, ale ne činy samotné jsou důsledkem jejich hluchoty a slepoty, ale sama hluchota a slepota je důsledkem jejich činů)⁷⁶ — súra 47:24(22).

Všechno to hovoří o tom, že historicky reálný judaismus a křesťanství jsou prostředky ztročení národů metodou „kulturní“ spolupráce, vnášející do cílových vektorů židovského a křesťanského světa mnohonásobné inverze cílů a vzájemné antagonismy různých úrovní organizace lidského vědomí a podvědomí, jako i společenského nevědomí. Tato defektnost cílových vektorů židovských a křesťanských supersystémů je základem, který umožňuje třetí síle řídit žido-křesťanskou expanzi davo-„elitarismu“, která za 2000 let přivedla svět na pokraj, minimálně, katastrofy kultury.

Islám se zrodil jako síla vzdorující této expanzi. Časem *historicky reálný islám* přestal být efektivní ochranou, protože v momentu jeho vzniku stál arabský svět na poměrně nízké úrovni rozvoje — ještě nebylo zformováno žrečstvo zabezpečující stabilitu konceptuální moci z pokolení na pokolení. To vedlo k tomu, že s mírou dogmatizace Koránu a jeho výkladů se žido-křesťanský ideologický komplex k islámu přizpůsobil a začal jeho chyby využívat v cílech rozšíření expanze. Avšak Korán disponuje vnitřní celistvostí a zatím nevyčerpaným potenciálem rozvoje UCELENÉHO lidského pohledu na svět na jeho základě, na rozdíl od Bible a Talmudu, které formují kaleidoskopický idiotismus, a ne

⁷⁶ Jinými slovy: Ti, co se odvrátili od Boha, ty Bůh zbavil Rozlišení, a proto se stali „hluchými a slepými“. Tak ve své pošetilosti a nemravnosti začali páchat věci, které začali přinášet ovoce rozvratu jak v přírodě, tak i v rodinných vztazích. – pozn. překl.

životaschopný pohled na svět. Proto nepoznání a nechápání Koránu mimo muslimský svět představuje nebezpečí pro milovníky politických her v muslimském regionu⁷⁷.

V Koránu je všechno potřebné pro zhatění sionisticko-internacistické agrese Euro-Americké civilizace. Není dobré se pro neznalost sociologie lehkomyšlně stavět ke slovům: «*Bůh napsal: „Zvítězím Já a Moji vyslanci!“*» — jde o muslimskou analogii slov Alexandra Něvského «*Ne v síle je Bůh, ale v pravdě!*».

* * *

Šíření historicky reálného žido-křesťanství a islámu po světě bylo provázeno likvidací národních jazyčnických kultů a žrečstva, anebo vytvářením podmínek, ve kterých „šamanství“ rodo-kmenových společenstev nemělo možnost zplodit žrečstvo, které by bylo stabilní z pokolení na pokolení. Znacharství, tradičně a nezasloužené nazývané «žrečstvem», se od duchovenstva odlišuje. Duchovenství pouze vykládá svátá písma, a „žrečstvo“-znacharství se svatými písmi separuje od duchovenstva a lidu, uchovávajíc si před ostatními utajená učení, která se nikdy nekanonizují a nepřetržitě se obnovují životním obsahem. A právě žrečstvo vůbec nepotřebuje „tahák“ v podobě svátého písma.

Starověcí Hebrejci, žijící v době kamenné, též neměli znacharské hierarchie, schopné zplodit tak agresivní informační systém, jako pět knih „Mojžíšových“ a všechny ostatní knihy Starého Zákona. Starý Zákon, to není lidový epos nesoucí lidové chápání Dobra a způsobů překonání Zla.

⁷⁷ A muslimové by měli plnit Koránické příkázání konceptuální moci:

Súra 3:98(103). Držte se lana Božího všichni a nerozdělujte se, ale vzpomeňte si na Boží milost pro vás, když jste byli ještě nepřáteli, On sblížil vaše srdce, a vy jste se z Jeho milosti stali bratry!

99. Byli jste na kraji propasti ohně, a On vás odtud zachránil. Tak vám Bůh objasňuje svoje znamení, — možná půjdete přímou cestou!

100 (104). A nech je mezi vámi občina, která vyzývá k dobru, přikazuje dobro a drží od nedobrého. Tací budou šťastní.

101 (105). A nebuďte jako ti, kteří se rozhádali a začali si protřečít potom, co k nim přišla jasná znamení; ty čeká velký trest».

Výše uvedený verš 3:100 je zatím neuskutečněným příkázáním konceptuálního vládnutí celé společnosti z pokolení na pokolení, protože řeč je tu o občině, a ne o úzkém kruhu konceptuálně mocných znacharských klanech.

Je to výsledek kolektivní práce profesionálů v oblasti teorie a praxe řízení davo-„elitárních“ společností, disponujících velmi vysokou světonázorovou úrovní, hlubokými znalostmi v oblasti ekonomiky, individuální a kolektivní sociální psychologie.

Nejpravděpodobnějším zdrojem cílevědomé interpretace těchto znalostí ve formě biblických příběhů je znacharská („žrečská“) hierarchie Egypta, která se za 3000 let své písemné historie přesvědčila o nemožnosti zabezpečit stabilní rozšíření sféry svého řízení metodou otevřené vojenské agrese. Oni jako první pochopili, že na řízení cizího regionu vůbec není potřebné svrhnout jeho vládnoucí špičku vojenskou cestou, zničením státnosti a nasazením okupačního anebo loutkového režimu, který za 200 — 300 let bude svrhnut místním lidem. Spolehlivější metodou je zavést do informačního prostředí zotročované společnosti (mimo její vědomí) účelově zaměřené inverze a antagonismy, po čemž bude tamější místní řídicí špička řídit své výrobní síly ve vašem zájmu, tj. jejich výrobní síly se stanou vašimi, a lid si toho nevšimne, protože pro něj existuje jen vlastní vládnoucí špička.

Pokud se na knihy Bible („Genesis“, „Exodus“, „Numeri“) podíváme ze žrečské pozice (*vidění světa žrečstva se odlišuje od vidění světa „davu“, „elity“ a znacharstva*), tak jsou v nich zachyceny první dvě etapy začátku expanze staroegyptského znacharstva metodou „kulturní“ spolupráce.

Egyptské zajetí bylo první etapou. „Zajatci“ nebyli promícháni v otrockém stádu Egypta, ale jako *chrámoví otroci* si zachovali svoje obyčeje, způsob života, kočovné zručnosti. Probíhalo zkoumání sociální a individuální psychologie těchto kmenů, nemajících státnost a stojících na velmi nízké úrovni rozvoje v porovnání s Egyptem. Probíhal průnik periférie znacharství do sociální organizace těchto kmenů.

Sinajský „pochod“ byl druhou etapou. Pod vedením „žreče“-průvodce, ztvárněného biblickým Mojžíšem⁷⁸ (prvním zaznamenaným antisemitou v dějinách), po dobu 42 let dvě generace lidí narozených v poušti, nepoznajících rozdíl mezi dobrem a zlem (*viz. „Numeri“, kap. 14 v pravoslavné Bibli - vsuvky ze Septuaginty jsou v hranatých závorkách*),

⁷⁸ Biblický popis Mojžíše se odlišuje od reálné osoby Mojžíše, na kterého sociální znacharstvo Egypta svedlo vlastní činy.

ÚMYSLNĚ demoralizovali „nebeskou manou“ zdarma; vymývali jim mozky v izolaci před ostatními lidmi, vštěpovali jim chápání dobra a zla, odlišného od všedního lidského. Následkem toho, po 42 letech do Palestiny z pouště vtrhla ne horda kočovníků, ale kmen-biorobotů — banda zlodějů-„poskoků“, vedená generalitou mafie: Periferií sociálního znacharstva Egypta. Přirozeně, že starověcí Hebrejci a jejich potomci v tomto nenesou plnou vinu: Egyptské sociální znacharstvo zapřáhlo do vozu expanze ty, kteří k nim byli geograficky nejbližší a v sociálním rozvoji nižší než oni⁷⁹.

„Mana“ není přírodní jev: Jejím jediným možným zdrojem byly obilnice egyptských chrámů, ze kterých byla přivážena do oblastí sinajského sociálního experimentu podle dopředu Mojžíšovi předepsané trasy. V opačném případě by se vyskytovala i v pozdějších časech jako přírodní jev, třeba i jen zřídka.

Nakonec, podle míry stabilizace způsobu života Hebrejců na základě zlodějského „zákonu Mojžíšova“, se sociální znachari ukryli v jedné z interpretací zákona a v koleně Léviho, což je možné pochopit ze Starého Zákona a knih⁸⁰ Josefa Flavia, který sám byl veleknězem.

S příchodem křesťanstva, kterého vznik také nebyl bez kontroly, a začátkem jeho šíření, začala regionální žrečstva mizet, a staroegyptské „žrečstvo“ se přetransformovalo na meziregionální sociální znacharstvo — na *globální nadžidovský prediktor* — pokud použijeme pojmový aparát DVTR ve vztahu ke globální civilizaci. Rabinát se ve vztahu k němu stal nevolníkem, na což přímo poukazoval Mohamed.

Je to tak, pokud se na historii a písma náboženských kultů podíváme z pozice žrečstva, majícího reálnou představu o moci, až po konceptuální. Pokud se ale budeme dívat z pozice „elity“ anebo „davů“, majících vlastní systém stereotypů rozpoznávání jevů, odlišný od žrečského, tak všechno bude jinak, a sice: Kaleidoskop historických náhod, ve kterém se ukrývá

⁷⁹ Formování historicky reálného židovstva je rozebráno v knize Vnitřního prediktoru SSSR „Sinajský «pochod»“. Analýza textů v kap. 14 knihy „Numerí“ a Koránu ukázala, že starověcí Hebrejci odmítli pravé Zvěstování, dané jim přes Mojžíše, po čemž se stali obětmi Božího dopuštění vůči odpadlíkům. Egyptské znacharstvo se pustilo do zpracování «etnografického materiálu» až po tomto, a svoje výstřelky nakonec připsali Mojžíšovi.

⁸⁰ „Židovské starožitnosti“ a „Židovská válka“.

pluralita názorů na tu stejnou historickou zákonitost, a nepochopitelná «pasionárnost — tj. vášnivá odhodlanost» židovstva.

Z pohledu DVTR je historie Euro-Americké civilizace projevem koncentrace řízení v objemnějším supersystému metodou vybudování Meziregionálního konglomerátu ze strany Meziregionálního centra řízení nesoucího Plnou funkci řízení celosupersystémové úrovně důležitosti a dlouhodobě udržujícího svůj monopol na tento typ činnosti. Koncepce globálního řízení a zotročení všech je otevřeně vyjádřena v Bibli: *Drtivá většina davu se k ní staví nezúčastněně jako dobytek, a většina „elity“ — politiků a „majitelů parlamentů“ — s ní souhlasí, nejenže v ní nevidí nebezpečí, ale dokonce reagují podrážděně při snaze druhých o věcné prozkoumání jejího obsahu.*

Všechno ostatní jsou jen drobné historické detaily nepředstavující nic podstatného na této úrovni zevšeobecnění jednotlivých procesů a faktů uvnitř objemnějšího procesu koncentrace řízení na základě biblické doktríny, vybudování rasové „elitárně“-nevolnické globální civilizace.

«Národ je historicky zformované, stabilní společenství lidí, které vzniklo na základě společného jazyka, teritoria, ekonomického života a mentality, projevující se ve společné kultuře. <...> Jen přítomnost všech příznaků naráz nám dává národ»⁸¹.

Toto je klasická definice národa v marxisticko-leninské sociologii. Pasují do ní všechny národy, kromě světového židovství.

Ale existují i jiné definice národa, například:

«Národ, to je skupina lidí se společnou historickou minulostí a všeobecně uznanou příslušností v současnosti, stmelená existencí společného nepřítele»⁸².

Toto je v podstatě definice mafie-bandy, protože pokud mezi národy neexistuje nepřátelství, potom národy s jejich jedinečnými kulturami „mizí“ a „nanovo se objevují“ při obnovení nepřátelství. Jen mafie-banda vidí otroka ve společnosti, když je tato společnost pokorná; a nepřítele,

⁸¹ J. V. Stalin „Marxismus a národní otázka“.

⁸² «Proti sionismu a izraelské agresi», Moskva, 1974, str. 61, 62. (Sborník materiálů progresivního tisku. Sestavili: V. I. Kiselev, N. P. Olejnikov. Akademie věd SSSR; Institut Orientalistiky. – M.: „Nauka“, 1974).

když se bandě staví na odpor. Tuto definici národa jako mafie-bandy dal zakladatel současného sionismu Theodor Herzl. Nepasuje do ní žádný národ, kromě světového židovstva, kterého ekonomická komunita je komunitou parazitů-geschäftemacherů (kšeftařů), protože židovství všude upřednostňuje výlučně „prestížní“ profese vyhýbajíc se rovnoměrnému rozptylu napříč celým spektrem profesí ve společenském sjednocení práce úměrně své početnosti ve složení národních společností, vysvětlujíc to jednou svojí mimořádnou genialitou, jindy šikanováním a pronásledováním pro genialitu.

V dějinném procesu židovství jako celek, tvořilo sociální bázi mezinárodní (tj. internacionální) mafie kšeftařů, zamaskovanou za národ, jejími zakladateli.

Židovství je z pohledu DVTR fragmentem supersystému, osobitou úrovní v jeho organizaci, která je regionálními centry řízení nesprávně identifikovaná. Toto ze židovství dělá nekontrolovanou úroveň regionální sociální organizace a umožňuje řídit region zvenčí, vnášejíc do něj přes tuto úroveň meziregionální řídicí informaci po mimo vědomou kontrolu; včetně mimo vědomé kontroly samotných židů, jinak by Theodor Herzl neplácnul vlastní definici národa-bandy.

Rozptýlení židů do světa není smutným důsledkem „antisemitismu“, ale prostředkem řízení Meziregionálního konglomerátu. V zájmu zjednodušení tohoto řízení bylo žádoucí narušit formování duše dospělého člověka. Informační prostředí judaismu pozná i jiné metody, kromě bezduché standardizace života podle Talmudu.

Následkem obřízky na 8. den jsou neustále odkryté receptory na vrcholu pohlavního údu, které se za normálních okolností odkrývají jen občas na velmi krátké intervaly (v *porovnání s délkou života*) až po vstupu organismu do období pohlavní zralosti. Obsluha těchto receptorů si v normálních podmínkách vyžaduje spotřebu většiny zdrojů nervového systému a konkrétně mozku. V důsledku obřízky celý proces formování struktur nervového systému probíhá na zkráceném informačním pozadí, což je provázáno i narušením procesu formování informačního zabezpečení chování jedince.

Starý Zákon hovoří:

«Ze synů Izraele Šalamoun nedělal dělníky, ale byli jeho vojáky, sluhy, velmoži, vojevůdci, veliteli jeho vozů a jezdců».

Existují ještě i jiná poukázání na nevhodnost anebo nepřipustnost pro zákon dodržujícího žida, aby se zaobíral určitými druhy pracovní činnosti. Ale v pracovní činnosti se rozvíjí tvořivá schopnost člověka, spojená s jeho vnímáním harmonie Vesmíru a kulturou obrazového myšlení. Takto judaismus potlačuje obrazové myšlení zákon dodržujícího žida. Jelikož kultura je faktorem tlaku prostředí na populaci druhu, na který se adaptuje genotyp při změně pokolení, tak takováto „kultura“ začala deformovat genetickou matici potenciálních možností a predispozicí židovstva směrem k narušení obrazného myšlení a ještě některých defektů. Celý problém se urychloval i uzavřeností vůči gójskému⁸³ prostředí a manželstvími mezi příbuznými. Narušení obrazného myšlení u židů se odrazilo v jejich vnímání ze strany gójských společností na rozsáhlé statistice jako vysoká predispozice kšeftařů ke lži a klamání, a jako výjimečná nepraktičnost a zranitelnost židů, kteří by nechtěli být kšeftaři.

V biologii se nedostatek v jednom kompenzuje převahou v něčem jiném: Šachy, matematika a celá řada jiných činností vyžadujících rozvinuté abstraktně-logické myšlení, jsou projevem této kompenzace.

Ale ne «algebra prověřuje harmonii».

„Kapitál“ nebyl dopsán do konce, protože Marx se v otázce «dogma Smitha» zmýlil (*anebo byl uveden v omyl?*) a v žádném ze svých svazků „Kapitálu“ nedokázal vyřešit logický rozpor, který z tohoto důvodu vznikl. Lenin Marxovu chybu potvrdil, a všichni ostatní jako dav skálopevně následovali jejich autority z důvodu intelektuálního příživnictví.

L. D. Bronštejn (Trocký) téměř 40 let hlásal teorii permanentní revoluce. A za 40 let se v ní neobjevilo obsahově nic nového, měnily se jen formy a logika jejího zdůvodňování.

Obrazná stránka myšlení umožňující rozkrývat PROCESY, je v marxismu mimořádně slabá. Podobně i všechny druhy „avantgardního“ umění většinou neodkrývají hlubiny harmonicky vyvinutého zdravého podvědomí, ale celkově zmrzačenou psychiku, a konkrétně, zdeformované obrazné myšlení, vyšplíchnuté na vědomou úroveň vnímání.

⁸³ Židovské označení pro nežidovské obyvatelstvo.

Narušení obrazového myšlení ulehčuje řízení masy židů poslušných vůči zákonu. Vytváří velmi vysokou pravděpodobnost toho, že pokud se této mase dá okruh určitých dogmatických pojmů, tak obrazné myšlení této masy ji nedokáže přenést za hranice tohoto zvenčí daného okruhu pojmů a abstraktně-logické myšlení ji bude vodit jen v hranicích kruhu.

Z pohledu teorie řízení se Euro-Americká civilizace zformovala jako Meziregionální konglomerát se všemi jeho charakteristikami prozkoumanými v DVTR.

Existuje velmi stabilní meziregionální centrum řízení i s jeho systémovou periferií nasazenou v regionech, — nadžidovský prediktor a světové židovstvo. Centrum řízení a jeho stabilní systémová periferie v sobě nesou inverzi cílových priorit: Koncentrace řízení má vyšší prioritu než zachování dosažené úrovně rozvoje regionů a zachování přírody. Cílový vektor komponentů konglomerátu (jeho regionů) má mnohopočetné vzájemné inverze a antagonismy: Práva dospělého mohou potlačovat práva dítěte; práva osoby stojí nad právy společnosti, tj. práva jedince jsou důležitější než práva druhu, který ho zrodil; zájmy kolektivu stojí nad zájmy rozvoje společenského sjednocení práce; zájmy všech „elit“ stojí nad zájmy všeho davu; „dělání“ peněz — univerzální abstraktní výměnné jednotky — je přednější než vytváření spotřebních produktů a ochrana přírody.

Míra přípustného narušení tohoto všeho se reguluje legislativou: Zákon nadevše; a nejvyšší ze zákonů je „Mojžíšův zákon“. Zákon stojí nad mravností, ačkoliv z pohledu historického rozvoje zákon není jen vytyčením přípustných mezí nemravnosti a zkaženosti společnosti, ale i hranicí, na které se jedna konkrétní mravnost ochraňuje před jinou (*s ní neslučitelnou*) mravností v té stejné společnosti. Před davo-„elitárním“ rozdělením společnosti zákon v jeho současné podobě neexistoval: Existovala mravnost, protože zachování přírody mělo přednost před vnitřními zájmy společnosti; zájmy společnosti měly přednost před zájmy člena společnosti. Neexistovaly stabilní defekty v cílových vektorech společnosti a nebyla tedy potřebná ani legislativa tlumící škody způsobené defektností vektorů cílů. Jako celek je Meziregionální konglomerát ovladatelný, avšak rezerva stability řízení v jeho jednotlivých komponentech (regionech) je nepatrná, bez ohledu na to, že systém jeho řízení a jeho periferie (židovstvo) jsou velmi stabilní.

Na udržení Meziregionálního konglomerátu v podmínkách „etnické“ uzavřenosti židovstva, je potřebná *spojka* všude pronikajícího židovstva s gójským společenstvím. Pro tento účel slouží Svobodné zednářství projevující toleranci k cizím přesvědčením («*pluralita názorů*») za podmínky, že neotevívá otázku pravdivosti anebo nepravdivosti těchto přesvědčení (*a též zdroje jejich původu a procesy vzniku*).

Na činnost Svobodného zednářství existují dva extrémní úhly pohledu: Za prvé, vnitřní úhel pohledu ze strany samotného Svobodného zednářství, které ohlašuje s cílem autoreklamy je: — *Bratrství se zaobírá budováním «Šalamounova chrámu» ve společnosti, aby se všichni měli dobře*. Za druhé, vnější „židožroutský“ úhel pohledu: — *Bratrství se zaobírá «žido-zednářským spiknutím», díky kterému se mají všichni špatně*⁸⁴. Oba postoje jsou z pohledu teorie řízení nepravdivé.

Řízení davo-„elitární“ společnosti znacharskými klany se realizuje podle schématu prediktor-korektor, strukturním i bezstrukturálním způsobem, na základě principu: Každý představitel davu v míře svého chápání žije a pracuje, NELITUJÍC SVÝCH SIL, na sebe; ale mírou svého nechápání žije a pracuje, NELITUJÍC SVÝCH SIL, na ty příslušníky davu, kteří chápou víc než on. Všechny davy jsou majetkem znacharů, ačkoli si to neuvědomují, a pracují na jednotném všelidském díle, kterým je pověřila hierarchie sociálních znacharů. V davo-„elitární“ společnosti existují dvě pyramidy: *Za prvé*, pyramida vědomých znalostí; *za druhé*, pyramida nechápání. Společnost jako celek je vzájemným vložím těchto dvou pyramid.

Řízení davo-„elitární“ společnosti se redukuje na PREVENTIVNÍ tvorbu těchto pyramid a jejich PRŮBĚŽNÉ využívání.

⁸⁴ Jak již bylo uvedeno, „Sovětský encyklopedický slovník“ z roku 1986 hovoří: «Zednáři se snažili vytvořit tajnou celosvětovou organizaci s utopickým cílem světového sjednocení lidstva v náboženském bratrském svazku». V podstatě tak „Sovětský encyklopedický slovník“ přímo a nedvojsmyslně hovoří: *Činnost Svobodného zednářství spočívá v realizaci tajného celosvětového spiknutí*.

Nakolik je tento cíl utopický a komu ve skutečnosti patří? Nakolik je činnost vzhledem k jeho realizaci efektivní? — na to si každý člověk odpovídá sám v rámci svých možností za prvé, analyzovat události probíhající před jeho očima a známé informace z historických kronik, a za druhé, účelně konat na základě vlastního chápání a svobodné volby.

Pokud někdo ze „zednářů“ stále nedokáže pochopit, proč se za více než 2000 let ještě nepodařilo úspěšně završit budování celosvětového «Šalamounova chrámu» při monopolu Svobodného zednářství na moudrost, tak odpověď je jednoduchá: Protože všechen lidský „stavební materiál“ vkládají architekti a stavbyvedoucí na budování pyramidy vědomých znalostí a pyramidu nechápání. Přičemž jedna z nich se vždy buduje základnou nahoru, co se spojuje (*jak si je možné lehce domyslet*) s technickými těžkostmi a ztrátami (*hlavně kulturními*). Zde už doopravdy nejde o chrám... A ze stavby, tj. z jejího nitra, stále není vidět co, jak a kde se staví.

Verze o «žido-zednářském spiknutí» též neobstojí. Na splétání komplotu je potřebné analyzovat všeobecný chod procesů ve Světě. Účastníci „spiknutí“ to dělat nemůžou: Jedni kvůli narušení obrazového myšlení a chybné psychice v důsledku obřezání; druzí proto, protože v souladu s nařízeními vyšších hierarchů jsou zaneprázdněni opracováváním „neotesaných kamenů“, a ne nepředpojatým pozorováním všeobecného chodu procesů ve Světě. Dílčí chod procesů vysvětlují středním bratrům (*diskrétně a utajeně před nižšími*) vyšší bratři podle «technického výkresu», který získali od ještě vyšších bratrů.

Z pohledu nad-zednářského sociálního znacharstva, zednářská hesla «svoboda, rovnost, bratrství» znamenají:

- SVOBODU davu se mýlit.
- Nevolnická ROVNOST všech davů a „elit“ před znachary-pohlaváry.
- BRATRSTVÍ v zednářském plnění policejních funkcí vůči zbylé společnosti nezasvěcených do „velkých tajemství“.

Ale kromě Euro-Amerického Mezuregionálního konglomerátu, existují i regiony s blokovou organizací řízení anebo blízké k bloku. Například Japonsko, které si zachovalo jazyčnické žrečstvo dodnes, a které se dokázalo znovu postavit po zdrcující porážce ve druhé světové válce díky velké hloubce totožnosti cílových vektorů ve společnosti⁸⁵.

⁸⁵ Ale z velké části i díky nízkým úrokovým sazbám a ponechání si části reálné kontroly vlastního kreditně-finančního trhu, které byly povoleny internacionální totalitou bankovních kruhů v podstatě jen Japoncům a západním Němcům, a i to pouze dočasně. Viz Základní příčiny německého a japonského tzv. „hospodářského zázraku“. Zároveň šlo o podporu bývalé osy Berlín-Tokio ze strany mezinárodních

Indie, kterou po století kolonizace nedokázali proměnit na tropickou filiálku Anglie. Čína a arabský svět mají též blíže k blokové organizaci. Jisté těžkosti, které zažívají zmíněné regiony a státy, souvisí s malou hloubkou totožnosti objektivních vektorů cílů vůči subjektivním vektorům jejich vládnoucích struktur. Speciálně se to týká nechápání objektivních sociálních procesů s velkou délkou trvání (*tj. nízkofrekvenčních*) ze strany vládnoucí „elity“ těchto zemí.

Pokud se podíváme na život společenstev z *pozice DVTR* v historicky dlouhodobých časových intervalech (*stovky roků a více*), tak prostředky vlivu na společnost, kterých promyšlené použití umožňuje řídit její *život a smrt*, jsou:

1. prioritá. Informace *světonázorového* charakteru, *metodologie poznání*, osvojením které si lidé formují (*individuální i kolektivní*) své „standardní automatismy“ rozpoznávání a chápání jednotlivých procesů v plnosti a celistvosti Vesmíru, a určují *ve svém vnímání* jejich hierarchickou uspořádanost ve vzájemné vloženosti. Tato informace je základem *kultury myšlení* a plnosti řídicí činnosti, včetně *plnosti vnitrosociální moci*.

nekoloniálních zájmů USA (korejský incident „hrozby“ konkurenčního systému). Dále zkušenosti lokálních japonských a německých „elit“ s globální politikou, a z toho vyplývající jejich tvrdá pozice s hrozbou vyzrazení principů fungování (cílů a nástrojů) reálné globální politiky před „světovou veřejností“, i další koincidence (shody) cílových vektorů, umožňující společné vytvoření předpokladů na informační prostředí, přející technickým inovacím, propojeným s „technologicko-energetickým“ krytím tamějších výměnných prostředků atd. Teda při poválečné obnově Japonska a Německa šlo, jako obvykle, o souhrn vícero faktorů s různou statistickou vahou. Přičemž masivní píár chimérické „pracovitosti“ obou národů byl hlavně maskovací manévr elit na krytí manipulace objektivních dominantních socio-naturálních procesů před světovou veřejností. Tak i dnes pracuje slovenský a český dělník řádově i 8-krát více než německý. Tj., cca 2-krát víc pracovních operací za směnu a 4-krát nižší plat ($2 \times 4 = 8$) při neporovnatelně vyšší systémové korupci v západní Evropě a USA, kryté legalizací trestné činnosti mj. tzv. „zákonem o lobbingu“ (ale „zločin zločinem být nepřestane, když si zaplatím jeho zlegalizování“), ale hlavně růstem úrokových sazeb směrem na východ Evropy, tj. násilnou NEOotrokářskou kolonizačně-vojenskou politikou, uzavíranou železnou obručí korporátních „neziskovek“, úlohou kterých je hlavně uvolňovat ventil při regulování společenského napětí, ale i na povel podle potřeby iniciovat nepokoje (viz různá tzv. „barevná jara“). – dopl. překl.

2. priorita. Informace letopisného, *chronologického* charakteru ze všech oblastí Kultury a všech oblastí Poznání. Umožňuje vidět směřování plynutí procesů a dávat do souvislostí jednotlivé oblasti *Kultury jako celku* a oblasti Poznání. Při vládnutí adekvátním *pohledem na svět* (pravdivým vůči Vesmíru), umožňuje na základě *smyslu míry* identifikovat jednotlivé procesy prosévající v mysli „chaotický“ proud faktů a jevů přes *světonázorové „sítu“* — *subjektivní lidskou míru rozpoznávání*.

3. priorita. Informace *faktografického* charakteru: Popis jednotlivých procesů v jejich vzájemných souvislostech tvoří podstatu informace třetí priority, ke které patří věrouky náboženských kultů, světské ideologie, technologie a faktologie *všech oblastí vědy*.

4. priorita. Ekonomické procesy, jako prostředek vlivu, jsou podřízeny čistě informačním prostředkům vlivu přes finance (peníze), které jsou mezním zevšeobecněným druhem informace ekonomického charakteru.

5. priorita. Prostředky genocidy poškozující nejen žijící, ale i budoucí pokolení, ničící *geneticky podmíněný potenciál* osvojení si a rozvíjení kulturního dědictví předků: Jaderné zastrasování — hrozba použití; alkoholová, tabáková a ostatní narkotická genocida, potravinové (chemické*) přísady, všechny ekologické znečišťovače, některé léky — reálné použití; „genové inženýrství“ a „biotechnologie“ — potenciální nebezpečí (koronavirus*).

6. priorita. Ostatní prostředky vlivu, především silové — *zbraně* v tradičním chápání slova, zabíjející a mrzačící lidi, poškozující a ničící materiálně-technické objekty civilizace, hmotné památky kultury a nositele jejich ducha.

Ačkoli jednoznačných hranic mezi těmito prostředky vlivu není, přičemž mnohé z nich disponují vlastnostmi, které je umožňují přiřadit k různým prioritám, avšak jejich uvedení, *hierarchicky uspořádaná* klasifikace umožňuje vyčlenit dominantní faktory vlivu, které mohou být používány v úloze prostředků řízení, ale i například, jako prostředky na potlačení a zničení nežádoucích jevů v životě společnosti z pohledu zvolené koncepce řízení.

Při použití tohoto souboru prostředků uvnitř jednoho sociálního systému se jedná o *zevšeobecněné prostředky jeho řízení*. Avšak při jejich

použití jedním sociálním systémem (sociální skupinou) vůči jinému sociálnímu systému, řízenému podle odlišné koncepce řízení, se jedná o *zevšeobecněné zbraně*, tj. prostředky vedení války v tom nejvšeobecnějším smyslu slova; anebo může jít i o *prostředky na podporu samořízení* v jiném sociálním systému, pokud jsou koncepce řízení v obou systémech kompatibilní.

Uvedené pořadí určuje zároveň prioritu uvedených skupin prostředků vlivu na společnost, pakliže změna stavu společnosti vlivem prostředků s vyšší prioritou má o mnoho mocnější následky, než vlivem prostředků s nižší prioritou, ačkoliv i většinou probíhá pomaleji a bez „hlučných efektů“. Tj. v *historicky dlouhodobých* intervalech času rychlost změny narůstá od první priority k šesté, ale nezvratnost výsledků jejich použití, v mnohém určující efektivitu řešení problémů v životě společnosti ve smyslu *jednou a na vždy* — klesá.

Čtvrtá priorita dominuje nad pátou, protože finance (systém bezstrukturního řízení) dokáže ve spojení s 1., 2. a 3. prioritou uvést do chodu 5. a 6. prioritu, ale ne naopak.

První priorita se nedá koupit ani najmout, je nemožné ji odebrat silou, protože vlastní chápání světa (světonázor) je jediným produktem práce, který se nedá člověku odcizit ani z jeho vůle, ani proti jeho vůli. Z cizího umu se dlouho žít nedá, pokud je člověk sám lenivý **organizovat vlastní myšlení** anebo mu vlastní um chybí. Z toho vyplývá i samovláda konceptuální moci v intelektuálním schématu řízení prediktor-korektor.

Vítězství nad odporem dosáhnuté na nižších prioritách negarantuje od drtivé prohry na vyšších prioritách opírajících se o dlouhodobější nízkofrekvenční procesy. Drtivý úder na vyšších prioritách může dosáhnout své cíle i za velmi dlouhou dobu potom, co jeho iniciátor už zmizel z tváře Země v důsledku svojí porážky na nižších prioritách. *Ani to však neznamená, že zmizí úplně ze Života Objektivní Reality.*

A odtud — z pořadí priorit — pramení i základní princip uskutečňování konceptuální moci: *Nejsme vázáni časem*, tj. konkrétní lhůtou, protože cílevědomé začleňování vysokofrekvenčních procesů do nízkofrekvenčních nám umožňuje opírat se o vhodný časotvorný objektivní proces.

V. RUSKO (SSSR) V GLOBÁLNÍM DĚJINNÉM PROCESU

Uměm Rusko nepochopíš...

F. I. Tjutčev.

Všechny těžkosti v chápání Ruska jsou způsobeny meziregionálním konglomerátním myšlením „elity“, proto ho nechápou.

Rusko (SSSR) se v globálním dějinném procesu formovalo především jako výsledek preventivního začleňování autonomních regionů a ne jejich likvidací s následnou integrací úlomků. Rusko je velký Mnohoregionální blok a ne Meziregionální konglomerát⁸⁶. Pochopit procesy probíhající v bloku a jím iniciované v okolním světě není možné, pokud používáme meziregionální systém stereotypů rozpoznávání jevů, tj. pokud vidíme v bloku jeden z konglomerátů, znamená to hluboce se mýlit. Ty jevy, které se potom podaří přece jen nějak rozpoznat (*otázka je jen: Jak?*), následně nechtějí zapadat do systému stereotypů vztahů popisujících konglomerát. Organizace bloku a řízení v něm se PRINCIPIÁLNĚ liší od organizace a řízení v konglomerátu.

* * *

⁸⁶ Rusko je díky této okolnosti jednou z regionálních civilizací. Od ostatních regionálních civilizací se odlišuje tím, že geograficky je lokalizováno v hranicích jednoho státu. Jeho státnost se od ostatních odlišuje tím, že je to jediná státnost, která v sobě nese i funkci řízení civilizace. Všechny ostatní státy světa patří k některé z civilizací, kvůli čemuž funkce řízení jejich civilizace jako celku nepatří ani jednomu z nich.

Bez chápání tohoto, meziregionální centrum v podstatě není schopné organizovat řízení bloku v souladu se svým subjektivním vektorem cílů. Řízení bloku, to není záležitost meziregionálního centra.

* *
*

«Imperiální smýšlení» Ruska, kterého meziregionálního kvílení už mají všichni plné zuby, se realizuje celkem jinak, než **imperiální smýšlení** regionálních center řízení v konglomerátu.

Rusko, jako regionální civilizace (*minimálně v období do r. 1917*), zachovala svébytné kultury všech národů a kmenů, které do něj vstoupily. Lotyšši, Estonci a další se v jeho složení zformovali jako národy díky, a ne přesto, ruskému „imperiálnímu“ smýšlení. I židovské pogromy, o kterých se neustále mluví, nebyly státní politikou centra řízení bloku, ale incidenty naplánovanými mimo Rusko. Ruské vojsko chránilo židovské obyvatelstvo od iniciátorů pogromů. Avšak to stejné ruské vojsko se zúčastňovalo **státních pogromů** na ruských starověcích. To odlišuje incident od **státní politiky**.

Imperiální smýšlení Španělska setřelo z tváře Země kultury Inků, Aztéků, Mayů.

Imperiální smýšlení zákonodárkyně parlamentních manýrů Anglii se přetavilo přes hony na domorodce v Africe a Austrálii, dalo novou recidivu obchodování s otroky, a projevuje se i stovky let neutichající válkou v Irsku, které předcházela neméně krutý boj se Skotskem.

Německé imperiální smýšlení zanechalo z Prusů, Kuronců a části slovanských kmenů jen názvy krajin a osad na mapě.

Polsko, v poblouznění imperiálního smýšlení, si v r. 1945 propěvovalo: «*Jedno Polsko, jediné, od Kyjeva do Krakova*», ačkoliv po roce 1613, téměř 400 let, neumělo bez importních berliček stabilně stát na vlastních nohách a neustále padalo jednou do Švédska, potom do Ruska a do Německa.

Výsledkem imperiálního smýšlení „demokratických“ USA a Kanady zůstaly z původního mnohemiliónového obyvatelstva jen názvy na mapách a ptačí pera v odděleních hraček a suvenýrů v supermarketech, a vznikl též rasový problém „amerických“ černochoů.

Imperiální smýšlení Ruska neposkvřnilo Rusko ničím podobným, ačkoliv jeho expanze se neobešla bez válek, masakrů a krve, tak jako

každá expanze sociálního systému, ve kterém dochází k vykořisťování člověka člověkem.

Rusko vždy bylo blokem. Jeho problémy způsoboval antagonismus mezi subjektivním vektorem cílů jeho vládnoucí „elity“ a objektivním a potenciálním vektorem cílů jeho národů. Tento nesoulad zrcadlil informační agresí meziregionálního centra, opírajícího se o biblický a světský sio-internacismus, přes blokem nekontrolované úrovně jeho organizace.

Prvním ořesem byl import křesťanství z Byzance, exportní verze judaismu; výsledkem čehož padla konceptuální moc starojazyčnického žrečstva. Dědictví jazyčnických dob, kultura jógy, byla většinou populace ztracena. Zbytky jazyčnické kultury se zachovaly v podobě názvů písmen-hieroglyfů církevně-slovanské azbuky, nesoucích pravdu slova, tj. jeho smyslový obsah: «АЗ» «ГЛАГОЛ»ю «ТВЕРДО»: «ЖИВЕТЕ» «ЛЮДИ» «ДОБРО». To je pravé slovo. Písmeno bylo víc než jen symbol zvuku. Křesťanství bezcitně ničilo památky jazyčnické kultury, samotnou kulturu i její nositele. Biblické inverze cílů umožnily feudální rozdrobenost, porážku na řece Kalke, vpád Batuchána a jařmo. Za to vděčí Rus křesťanství. Vyvážení otroků z Rusi po dobu jařma bylo židovským monopolem celoevropského a Západo-Asijského významu.

Avšak jazyčnictví semlelo biblický nesmysl minimálně v podvědomí národních mas odkázaných samých na sebe, pokud ne ve vládnoucí špičce.

Tak se *pravé slovo* jazyčnictví stalo *pravoslavím* ve světovém křesťanství. Avšak tento proces vždy probíhal na úrovni DVOJVÍRY, což až do dnešních dnů vždy bylo příčinou společenských rozkolů. Světonázor asketů pravoslavné církve, pravoslavného katechismu má ve své celistvosti blíže ke Koránu, a ne k Bibli, i když se i opírá o citáty z Bible — ale výlučně jen výběrové citáty těch míst, které rezonují v jejich duši, a celý židovský nacismus není na vědomé úrovni pravoslaví přítomný⁸⁷. V tom je tajemství nepřítomnosti stabilního náboženského nepřátelství muslimů a křesťanů na Rusi, ačkoli dogma o «Trojici» a «Bohu Synovi» bude vždy obě náboženství a světonázory rozdělovat.

⁸⁷ Ale sio-internacismus je přítomný v podvědomí a antagonizuje vědomé a podvědomé úrovně psychiky pravoslavných.

Z tohoto důvodu se pravoslavné křesťanské Rusko dokázalo v 16. století stát velkým mnohonárodním královstvím.

Křesťanství přišlo na Rus v době státnosti formované v podmínkách ne otrokářského, ale prvobytně-pospolného zřízení. Otrokářství na Rusi, na rozdíl od Evropy, do konce prvního tisíciletí n. l. neexistovalo, a proto ani feudalismus, zformovaný v tom čase v Evropě na troskách otrokářství Římské říše, na Rusi existovat nemohl. Odtud pramenily i mnohé těžkosti pronikání „křesťanství“ na jazyčnickou Rus.

Historicky reálné křesťanství bylo v otrokářské společnosti organicky přijímáno jako nová ideologie při přechodu od otrokářství k feudalismu. „Organičnost“ a „progres“ pronikání křesťanství do otrokářských států Řecka a Říma byl podmíněn tím, že křesťanství se nejprve stalo světonázorem otroků a zbídačených svobodných občanů, a až potom „elity“, která pochopila (*příčemž ne hned — bylo i pronásledování křesťanů za vlády Nera a jiných vládců, byl i císař Julián Odpadlík*), že jen s pomocí křesťanství může zůstat „elitou“ na novém stupni rozvoje společnosti.

Společenské povědomí Rusi nezajišťovalo takovou „organičnost“ vštěpení křesťanství (*nebyly masy otroků*), z toho důvodu byli «progresoři» nuceni konat naopak: Nejprve naočkovat „elitu“ (*Vladimír-křtitel*), potom „dav“. A protože „naopak“, tak i krve se prolévalo více: Tatarsko-mongolský (*jazyčnický*) vpád *při velmi povzbudivém vztahu* hordy k pravoslavné církvi, byla práce «progresorů»... jen cizíma rukama.

Pokud si vzpomeneme na *mýtické* letopisné vyprávění o křtění Rusi, tak pozornost se mimoděk začne obracet k tomu, že delegace, vyslaná Vladimírem-křtitelem do jiných zemí, si vybrala ten kultový rituál, který se jí nejvíc líbil, avšak porovnávací analýzou svatých písem a od nich odvozenými dogmaty víry a sociálními následky se příliš nezaobírala. K výběru nového NÁBOŽENSTVÍ pro společnost přistupovali jako k výběru zábavy (*typu diskotéky anebo restaurace*), jelikož islám, trvající na střízlivosti, byl Vladimírem odvrhnut pod záminkou: «Veselostí Rusi je pít...» Obrat *vládnoucí* „elitu“ o jednu ze složek jejího tradičního menu anti-intelektuální zábavy bylo označeno jako nežádoucí.

Kronika takto sama zaznamenala vštěpený program tisícileté alkoholové genocidy. To znamená, že náboženství a věrouku Vladimírem vyslaná delegace nevybírala. Delegace vybrala jen krásný rituál provádějící věrouku, která určovala **logiku sociálního chování**,

naordinovanou pro Rus nadnárodními meziregionálními sociálními znachary. Každý v míře svého chápání pracuje na sebe, a v míře svého nechápání pracuje na toho, kdo chápe více. A pracuje už dost dlouho: Více jak 1000 let.

Vypadá to, že za 1000 let se v mysli «progresorů» nic nezměnilo, a proto naše levo- i pravo-radikální „elita“, přející si uchvátit řízení nad lidem, se celá vrhla do křesťanství.

Není na škodu uvést, že potom, co se Lžidimitrij II (*vydávající se za Lžidimitrije I*) oběsil (*anebo byl oběšen pro nepotřebnost?*), tak v jeho věcech našli židovskou Tóru. Oba Lžidimitrijové přitom nebyli samostatnými postavami. A loutkáři Lžidimitrijů neuměli Rusko přemoci pravdou.

Církevní reforma Nikona r. 1653 byla hloupostí, při pohledu na ni **z Ruska**, protože snížila efektivnost systému bezstrukturního řízení, který byl v tom čase už zformovaný. Rovněž tak i Petrovské reformy byly výsledkem konglomerátního meziregionálního smýšlení „Německé svobody“⁸⁸, ve které se nacházel jen málokdo, a ne otevřením cest pro rozvoj vlastního potenciálu lidu. Hlavním „úspěchem“ Petra I. bylo, že kultura vládnoucí třídy Ruska přestala vyrůstat z kultury jeho národů, ale začala se importovat zvenku. Lid na tento rozkol společnosti odpověděl objevením se Puškina, což pochopil dokonce i N. A. Berdjajev. Všechno to zmenšilo hloubku totožnosti subjektivního vektoru cílů vládnoucí špičky vůči objektivnímu a potenciálnímu vektoru cílů celého systému. Se smrtí Alexandra III. to přivedlo k připojování státnosti bezstrukturním způsobem na nadžidovský prediktor Euro-Amerického Meziregionálního konglomerátu, což se projevilo ve změně vnější politiky, která přivedla Rusko k Rusko-Japonské a k první světové válce. Ta poslední by při samostatné politice Ruska vůbec nenastala, protože jejím hlavním cílem bylo: Spustit proces nahrazení rodičího se státně-monopolního kapitalismu pod kontrolou národní buržoazie, za kapitalismus pod kontrolou nadnárodní židovské buržoazie jak v Rusku, tak i v Německu, které nabralo tendenci k blokové organizaci řízení následkem Bismarckovy politiky.

⁸⁸ Moskevská čtvrť, ve které žili cizinci. – pozn. překl.

Kapitalismus v jakékoliv zemi může existovat buď pod kontrolou vnitřní národní buržoazie, anebo pod kontrolou internacionály Rothschildů-Hammerů. Ale tento jednoduchý fakt se nedokázal vtěsnat do myšlení lídrů I., II. a III. Internacionály, což je v termínech KVN⁸⁹ vyjádřeno slovy: Srp a kladivo pod kompasem lodě revoluce. Ve výsledku tak buržoazní internacionála Rothschildů-Hammerů řídí „proletářskou internacionálu“ mimo vědomí **čestných** vědců světového komunistického hnutí a jejich upřímně zapálených lidových mas.

Nahrazení národního kapitalismu v Rusku za *sionistický kapitalismus* na meziregionální způsob je procesem, který trvá už několik pokolení. Ale sovětská historici⁹⁰, ve své věrné oddanosti k pánům zednářům, ten proces vidět nechtějí. Všechny dílčí vysokofrekvenční sociální procesy probíhají v tomto, vůči nim objemnějším, nízkofrekvenčnímu procesu; proto sovětská historická „věda“, VĚRNOPODDANĚ si nepřaje vidět tento objemnější proces výměny kapitalismů, je nucena pravidelně přepisovat historii nanovo, čímž se právě i zabývá, například, brigáda generála-meziregionála D. Velkogonova a Roje Medveděva. Přitom se jedny nejasnosti jednoduše nahrazují jinými⁹¹.

Nastolení Sovětské moci v Rusku bylo umělým procesem přivedeným k životu snahou nadžidovského globálního prediktora rozbít státnost ruské regionální civilizace a integrovat její úlomky do konglomerátu pro jeho další degeneraci až do všeobecné úrovně vládnoucí v konglomerátu. Etalonovou ukázkou degenerace jsou USA.

Jestliže od narození zdravý americký režisér, který získal ne nejhorší „vzdělání“, natáčí film o umělci Johnovi s Downovým syndromem, slabomyslným od narození, a nakonec se přiznal, že před natáčením si myslel, že pozná život lépe než John, ale nyní musí přiznat, že John se pro něj stal učitelem, — tak to znamená, že zítra se při takovémto pokroku kultury může stát učitelem této davo-„elitární“ společnosti i opice: Vysoká technologická úroveň „civilizace“ tomu není na překážku. (*Příběh*

⁸⁹ Zábavná relace: Klub Veselých a Vynalézavých. (Co udělá magnetické kladivo a srp s kurzem kompasu?!)

⁹⁰ Po státním krachu SSSR ho nechtějí vidět ani oficiální ruští historici a političtí analytici. Nechtějí ho vidět ani veřejní politici různého ražení.

⁹¹ Aktuálně D. Volkogonov už zemřel, samootrávic se lží, ale na scénu vyšel I. L. Bunič („Zlato země“, „Operace «Bouřka»“ apod.) (avšak i on už zemřel v červnu 2000).

o umělci Johnovi s Downovým syndromem byl odvysílán 2. září 1990 v TV programu „Kinoserpentina“). Znamená to jen jedno: Meziregionálnímu centru se podařilo dobře otesat «průměrného Američana».

Příčiny, které vyvolaly „Sovětizaci“ Ruska, spočívají v následujícím: Autokratická monarchie, korunující systém řízení bloku, není vhodná pro stabilní řízení zvenčí. Autokratický monarcha se zabývá konceptuální činností a ve vztahu k bloku nese Plnou funkci řízení. Ale konceptuální činnost monarchy je omezená ideologií (*věroukou a náboženstvím*) převládající v bloku a schopností monarchy jednat účelně navzdory stereotypům ideologie. A ačkoliv „neomezená“ monarchie nezabezpečuje stabilitu konceptuální činnosti v dostatečné míře kvality pro konceptuální nezávislost bloku, tak i tato konceptuální činnost má tendenci efektivně rozšiřovat sféru vlivu, kontrolovanou blokem, při pohledu z dlouhodobého hlediska. To znemožňuje expanzi Meziregionálního konglomerátu do regionů bloku.

Nehledíc na technickou zaostalost a technologickou závislost na Západu, tempo ekonomického a kulturního rozvoje Ruska bylo v období vládnutí Alexandra II., Alexandra III. a Nikolaje II. v porovnání s tempy Euro-Amerického konglomerátu tak vysoké⁹², že rozvoj jeho státnosti, bez *zvenku instalovaných* revolučních otřesů, by začátkem druhé poloviny 20. století změnil Rusko na jedinou velmoc⁹³, na které by byl závislý celý Meziregionální konglomerát se svým sio-internacismem.

Revoluce byla projevem vyčerpání rezervy stability vzhledem na hloubku totožnosti cílových vektorů následkem bezstrukturní připojenosti poPetrovské „elity“ na nadžidovský globální prediktor přes biblickou kulturu a účast ve Svobodném zednářství, a není nějakým „objektivním“ jevem, jak se domnívají marxističtí publicisté, neznalí **v aplikování teorie řízení do každodenního života.**

⁹² Pravda, přitom bohatli zahraniční „investoři“, a ne prostý lid Ruska. (Poznámka r. 2003).

⁹³ Jednak pokud přezkoumáme zevšeobecněné prostředky řízení vyšších priorit, než je ekonomická, tak na nich stará státnost úplně vyčerpala svoje možnosti čelit agresi pohlavárů konglomerátu, což se i následně projevilo v revoluci r. 1917. Naproti tomu ji netřeba vnímat jako nesporné vítězství internacismu, protože v jejím důsledku se před ruskou civilizací otevřely možnosti rozvoje, které před ní zavírala předcházející vyčerpaná státnost.

Avšak, bez ohledu na revoluci, občanskou válku, rozvrat, chyby a zločiny po dobu budování socialismu, ztrátu 1/3 národního majetku za dobu Velké Vlastenecké války a kolosální lidské ztráty, které to provázely, tak do roku 1953 se SSSR stal velmocí č. 2 a dosáhl své vědecko-technické nezávislosti na Západu, která se projevila v tom, že jsme se jako první dostali do Kosmu.

Bylo možné očekávat, že poStalinské vedení napraví upřímné omyly „stalinismu“ a obnoví v **jeho době** *trockisty* pošlapanou spravedlnost, v důsledku čehož tempo ekonomického a kulturního rozvoje SSSR bude ještě více růst, díky čemuž lidstvo koncem 20. století uvede globální davov „elitarismus“ do stavu nemožnosti.

Ale nestalo se tak, a koncem 20. století vedení státu při pokusu překonat „stagnaci“ upadlo do krize řízení, ze které se neumí dostat dodnes⁹⁴. Proto vyvstává otázka o řízení SSSR po roce 1917.

Analýza díla V. I. Lenina hovoří o tom, že se slepě spoléhal na teorii K. Marxe a B. Engelse rozvíjejíc její jednotlivé části podle praktické potřeby. V praktické činnosti V. I. Lenin reagoval na odehrané události; prognózu vývoje **procesu** sociálních změn sice nedělal, ale jeho činy byly celkově zaměřeny na vybudování sociálně spravedlivé společnosti. Kvůli nepoužitelnosti politické ekonomie marxismu byly mnohé porevoluční těžkosti vyvolány teoretickou negramotností sovětského vedení v oblasti teorie řízení národního hospodářství a chybějícími praktickými zručnostmi.

L. D. Bronštejn (Trocký) od roku 1905 jen ohlašoval „prooctví“ o permanentní revoluci, které získal odkudsi přes Gelfanda-Parvuse, protože za téměř 40 let se vůbec nezměnilo a nezdokonalilo. Korekce této prognózy vzhledem na okolnosti též nedělal, tj. neomezenou konceptuální činností se nezabýval. Pozice brojnšteinismu (trockismu) po 6. sjezdu RSDRS⁹⁵ (9. — 16. srpna 1917 podle gregoriánského kalendáře) byly silné, díky třem faktorům:

- Díky relativní mnohopočetnosti bronštejnovců majících koncepci revoluce propagovanou více jak 10 let.

⁹⁴ Toto bylo napsáno v r. 1991. Spojte si to s následujícími událostmi.

⁹⁵ Analýza tohoto sjezdu a trockistických „prooctví“ je uvedena v knize VP SSSR z r. 1990 «Tročkismus-„leninismus“ bere „moc“» (zveřejněna v r. 2002). (Poznámka r. 2003).

- Díky nepřítomnosti prognosticky podložené alternativní koncepce další činnosti u bolševiků-leninistů.
- Díky intelektuálnímu příživnictví, převládajícímu v RSDRS od momentu jejího založení, a jejímu davo-„elitárnímu“ smýšlení. Od zbylého ruského davu se strana lišila jen svojí politickou aktivitou, zatím co zbylý dav bylo třeba uměle podněcovat, aby podpořil tu-kteřou stranu⁹⁶.

„Vědci“ vedou; masy poslouchají a jdou. Přitom „vědci“, z důvodu chybějící kultury myšlení a *přehnaného sebehodnocení*, se mezi sebou nemilosrdně hádají o to, *kdo* bude dále vést masy a kam.

V uvedených podmínkách po roce 1917 začali bronšteinovci uvádět do života teorii permanentní revoluce; bolševici-leninisti napravovali škody způsobené touto politikou reagující a odehrané události s určitým zpožděním kvůli svojí konceptuální bezmocnosti. Sociální reformy podle schématu L. D. Bronštejna (Troického) pokračovaly až do završení kolektivizace a začátku industrializace. Jestliže toto všechno probíhalo v podmínkách platnosti «zákona o antisemitismu z r. 1918» a za převahy židů (*a jim nakloněných lokajů jako byl Ježov*) na popředních místech v nejvyšších orgánech státního řízení a orgánech ČEKA-GRU-NKVD, tak zbývá jen vyvodit závěr, že v r. 1917 bylo strukturální řízení v Rusku ovládnuto nadžidovským prediktorem přes jeho systémovou periférii a u moci v zemi stál otevřený židovský nacismus. Jediné ospravedlnění většiny židů a gójů, kteří se účastnili tohoto státního pogromu po r. 1917, může být jen v tom, že sami to nechápali a upřímně se snažili o vybudování sociálně spravedlivé společnosti. Ale existovalo i úmyslné záškodnictví vůči národům SSSR. Sio-**internacismus** nemohl nevyvolat odvetnou cílenou a nemilosrdnou reakci, která dostala neopodstatněný název „represe stalinismu“. V nich se ukryly zločiny sio-internacismu, které tyto represe vyvolaly.

J. V. Stalin byl jediným z „vědčů“ strany, o kterém je možné říci, že jeho vzdělání mu umožňovalo rozvinout vlastní konceptuální činnost. Studium v semináři mu zaručovalo poznání obsahu Bible. Marxismus si

⁹⁶ Jedním z problémů demokratizace Ruska na západní způsob je dnes v tom, že na rozdíl od západního davu, Rusové úměrně svým zkušenostem s volbami přestávají reagovat na politické podněcování.

osvojoval v mladých letech, a zdá se, že si ho **pro sebe** překládal z ruštiny do rodné gruzínštiny. To nutně vedlo k tomu, že marxismus vnímal ne formálně-logicky, ale obsahově a do hloubky, protože překládání — to je v podstatě synonymické přeměňování (*na vědomé úrovni*) lexikálních forem jednoho jazyka na lexikální formy druhého jazyka prostřednictvím obrazného myšlení. Učení se z cizojazyčných knih je v tomto smyslu užitečnější a spolehlivější: Osvojuje se přitom jazyk a lépe se osvojuje i obsah předmětu. Při všech nedostatcích filozofie marxismu jde svým obsahem o METODOLOGICKOU filozofii⁹⁷ a ne o formálně-dogmatickou, citátovou, jakou ji v porevolučních letech udělali ti, co se vetřeli do bolševického (*ne marxistického*) hnutí. To znamená, že Stalin měl všechno potřebné k tomu, aby pochopil co je to Bible, a co je to marxismus — světské vyjádření té samé biblické doktríny určené pro epochu víry davů ve vědu. Proto v r. 1917 věděl, že židi nejsou národ, ale pomlčel o tom, kým jsou; a analyzujíc národnostní složení Londýnského sjezdu strany, dovolil si v jemu věnovaném článku uvést vtip jednoho z delegátů:

«Když většina menševiků jsou židi, tak nám, bolševikům, by nevdilo zorganizovat ve straně pogrom»⁹⁸.

J. V. Stalin, jako politická postava svazového a světového rozsahu, byl vytvořen Svobodným zednářstvím, o čemž sám píše v přehledných jinotajích v 8. svazku děl v dopisu dělníkům tbiliských železničních dílen⁹⁹. Kult jeho osobnosti se lepil po celém Euro-Americkém konglomerátu, nejen v SSSR, a nestál jen kopějku, ale nejeden dolar a libru.

J. V. Stalin se zaobíral konceptuální činností, tj. tam, kde chápal víc on sám než globální nadžidovský prediktor, — tam vpisoval jeho politiku do svojí; tam, kde chápal víc globální prediktor, tam využíval J. V. Stalina jako nástroj, řídící ho mimo jeho vědomí. Výsledkem tak za J. V. Stalina

⁹⁷ Kromě toho J. V. Stalin už v r. 1907 v jednom ze svých článků řekl, že je přívržencem «tvořivého marxismu», a ne «dogmatického».

⁹⁸ Což se i splnilo po dobu boje s levými a pravými odklony, jako formami trockismu.

⁹⁹ (*Dílna se v ruském jazyce řekne „masterskaja“*)

Lóže = „masterskaja“; učni, tovaryši, mistři = stupně zasvěcení atd.

v Rusku bylo konceptuální dvojvládní, které se projevovalo v konceptuálně neurčitým řízení na základě interpretace oficiální marxistické ideologie, sdílené v těch letech oběma koncepcemi.

Revoluce v r. 1917 odstranily státem uzákoněnou davo-„elitárnost“, ale zachovala se tradiční davo-„elitárnost“ společenských vztahů, především ve sféře formování ideologie (*prvé tři priority zevšeobecněných zbraní*), způsobená setrvačností psychologie. V takových podmínkách, při hrozivém růstu vojensko-ekonomického potenciálu Německa, požadavky na zvýšení rychlosti systému řízení v SSSR při tvorbě řešení mohly být realizovány jen formou odstranění plýtvání časem ve stranických a státních jalových debatách. Ve výsledku se tak „demokratické“ struktury staly **bezmocnými**, ale ne neúčinnými orgány. Staly se školami, ze kterých se čerpaly potřebné kádry manažerů pro direktivně-adresný diktátorský neomezený systém řízení, který dokázal svojí efektivnost jak v předválečných letech, tak i v době války, a i v letech obnovování národního hospodářství.

Kromě toho, sloužily jako prostředek na hodnocení míry chápání lidu díky tomu, že odrážely celé sociální složení obyvatelstva země: Třídy, věkové skupiny, národy atd. Na posouzení míry chápání není potřebná veřejná zpověď: Postačí i zákulisní rozhovory, které jsou na libovolném „sympóziu“ tím hlavním pro jeho skutečné organizátory, ačkoliv jejich účastníci mohou mít i jiný názor. Přitom se lépe zachovává i „čistota“ «plurality názorů», potřebná pro řízení.

«Zákon o antisemitismu z r. 1918» v podmínkách davo-„elitarismu“, nadvládě židů a jejich blízkých v nejvyšších orgánech moci a mnohých zednářských ložích, znemožnil dějinnou analýzu a kritiku sio-internacismu, nehovoříc už o objasnění celého reálného chodu procesů v zemi a ve světě. Účelné konání v takovýchto podmínkách nemohlo mít charakter dlouhých přesvědčování a napomínání: Většina DAVU by je nepochopila, a „chápavá“ menšina (*periférie nadžidovského prediktoru v SSSR*) by napomínajícímu jednoduše zakroutila krkem. Účelné kroky proto mohly být vykonány jen rázně a rychle pod libovolnou vnější záminkou, nijak nesouvisející s jejich skutečnými cíli, a jen mimo vědomí všech davů: Oddaných, neutrálních i opozičních. To, pochopitelně, nemohlo nepřinést oběti i z řad nezúčastněných: *Za první, dav, zejména*

„elitární“, miluje psát udání jeden na druhého z čisté vypočítavosti, jinak by nebyl „elitou“¹⁰⁰; za druhé, část z těch, co nechápala, co se doopravdy děje, projevovala „občanskou odvahu“ a nemlčela, když měla mlčet a nestrkat nos do věcí, o kterých neměla ani nejmenší představu; za třetí, v orgánech státní bezpečnosti byli i záškodníci a množství užitečných idiotů, které přijímali právě tito záškodníci. Tomu se nedalo vyhnout: Společnost byla davo-„elitární“. Byla to daň — velmi těžká a krvavá, avšak sio-internacismus, který stál otevřeně při moci, byl jevem ještě krvavějším a nemilosrdnějším, ale hlavně bez světlé budoucnosti v historické perspektivě.

Usiloval Stalin maniakálně o neomezenou diktátorskou moc pro sebe, jak si myslí se závistí dnešní „elita“, anebo byl dalekozrakým budovatelem socialismu, jen se **musel** zbavit sio-internacismu, blokujícího jeho činy, v jednom i v druhém případě? Bylo cílem globálního prediktora zlikvidovat „starou gardu“ strany jako nepotřebné svědky anebo je jednoduše dovolil zlikvidovat jako vyhaslý stupeň rakety, ale oni byli odsouzeni, protože zůstávali davem, následujícím „vůdce“ a mýlícím se ve výběru jediného vůdce?

Strana jako celek nedisponovala kulturou adekvátního vnímání světa a myšlení kvůli svojí davo-„elitární“ organizaci a nemohla pohotově měnit svoje chybné názory přiměřeně okolnostem. Z tohoto důvodu byl socialismus pro většinu lidí věroukou a ne vědou. V davu platí, že nejrychlejším způsobem jak se zbavit nositelů nepotřebných názorů je uřezat jim hlavy i s jejich přesvědčeními. Objasnit a přesvědčit o něčem bezduchý dav fanatiků není možné ani pro jejich vůdce: Dav fanatiků žije jednu a nastálo osvojenými stereotypy, pro svou lenivost přemýšlet a metodologickou bídu, a je připraven kdykoliv rozdupat vůdce-„odpadlíka“. L. D. Bronštejn — Trocký, G. J. Apfelbaum — Zinovjev, L. B. Rozenfeld — Kameněv, N. I. Bucharin zahynuli právě jako vůdcové-odpadlíci, protože sami byli „elitárními“ představiteli davu. Sociální vrstva, konající na základě stereotypů uznaných škodlivými a neschopná se jich zbavit, se stává pro další politiku nepotřebnou, v takovém případě se v davo-„elitární“ společnosti pro nedostatek času

¹⁰⁰ Jednou z vlastností „elitární“ psychologie jedince je diskreditovat okolí, aby na jeho pozadí sám stoupal. Toto může být i vlastností nevědomých úrovní psychiky; pokud je to vědomé, tak se jedná o všechno-si-dovolování, cynismus.

nejednou uchylují k pouštění žilou: V opačném případě účelové kroky se budou zpožďovat za termínem. A ačkoli konceptuální moc není vázána časem, přesto se v hranicích moci každé koncepce všechno musí dělat konceptuálně v ten pravý čas.

Zůstává už jen otázka: Byl J. V. Stalin stoupencem anebo odpůrcem davo-„elitarismu“? V r. 1926 v dopise dělníkům tbiliských železničních dílen on sám své zásluhy v revoluci hodnotí jako «drobnosti», a chválu na jeho adresu jako «absolutně zbytečné zveličování».

Proto by se strana, pokud by se řídila rozumem, ctí a svědomím té doby, mohla **řídít** pokyny jejího vůdce, když by se postavila k jeho kultu jako k absolutně zbytečnému zveličování a začala v sobě pěstovat kulturu adekvátního vnímání světa a myšlení, aby potom plody svého intelektuálního příživnictví nesvalovala neprávem na plece „vůdce“, obviňujíc ho z kultu, který sama vytvořila.

V roce 1952 v knize „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, která vyšla půl roku před smrtí J. V. Stalina, psal, že pro dosažení skutečného socialismu musí produktivita práce vyrůst do takové míry, aby pracovní den bylo možné zkrátit na 5 až 6 hodin a lidé mohli volný čas využít na získávání všestranného vzdělání. Všestranné vzdělání je potřebné, protože jenom ono může roztrhnout okovy, kterými je člověk celý život přikovanán ke své profesi ve zformovaném sjednocení práce. Za celou dobu jsou to ta nejobsažnější slova o demokracii a socialismu řečená v SSSR jeho vedením. Pokud by byl J. V. Stalin stoupencem davo-„elitarismu“, tak by místo těchto jednoduchých, jasných a obsahově správných slov namluvil množství jalových řečí podobných dnešním řečem o „všelidských“ „**hodnotách**“ nepronikajíc přitom do podstaty těchto pojmů a konkrétních životních jevů, které jim odpovídají anebo neodpovídají.

Kromě toho, analýza dějinného procesu ukazuje, že jen ta země, o kterou se opíral nadžidovský prediktor, měla právo na monopolní neomezený rozvoj flotily. A bez flotily není vyvážených ozbrojených sil. V současnosti mají plnohodnotnou flotilu pouze USA. Porážka v první světové válce a ztráta autokracie přivedly Německo ke ztrátě flotily; nová flotila se objevila až když zednář Hitler, podřízený Sionu, Německo

ovládl¹⁰¹. J. V. Stalin vždy věnoval vysokou pozornost rozvoji flotily a ekonomice pro její budování. V roce 1953 byl v SSSR vypracován program na výstavbu lodí, který předpokládal stavbu 9 bojových lodí, 15 letadlových lodí, okolo 100 křižníků odpovídající množství torpédoborců a do 1000 ponorek. Tento program zbavoval světový sio-internacismus možnosti vojensko-mořského diktátu jak vůči SSSR, tak i vůči našim spřáteleným zemím. Po smrti J. V. Stalina byl program odvolán a jeho projektanti v čele s N. G. Kuzněcovem velmi rychle vyhnáni ze svých postů pod všelijakými nesmyslnými záminkami. S podlostí, vlastní liberálům, vyhnali z armády i G. K. Žukova¹⁰². Těmito dvěma odveleními započali „mazácké vztahy“.

Světová praxe konstruktérství letadel hovoří o nemožnosti vytvoření mnohoúčelového letadla, které by bylo stejně efektivní ve všech svých cílových funkcích. Životnost letadlové loď je 40 — 50 let, během kterých se vystřídají 3 až 4 generace letadel. To vznáší požadavek: Letadlová loď by se neměla řídit specifikami současné generace letadlové výzbroje, když sama je systémem, časově obepínajícím několik různorodých systémů letadlové výzbroje. Druhý požadavek pramení z toho, že letadlová loď není určena na předvedení možností jednoho typu letadla, ale pro hromadné nasazení leteckých seskupení velmi různorodé sestavy. Letecké skupiny se připravují na vzletnutí na letové palubě, které dráha není z hlediska kritérií pozemského letectva dostatečná. Proto druhý požadavek, v souladu s prvním, předpokládá: Letadlová loď musí zabezpečovat především katapultový vzlet letadel a jejich přistání na záchranné zařízení. Můstek, zabírající 50 až 70 m délky letové paluby, — je překážkou pro skupinové využití letectva a prostředkem na podřízení

¹⁰¹ Přitom je dobré si všimnout i toho, že v činech Hitlera, zejména začátkem druhé světové války, je vidět větší zájem o likvidaci nových lodí v osamělých kotvištích a ne zájem o hromadění moci vojensko-mořských seskupení úměrně stavbě nových lodí.

¹⁰² G. K. Žukov, jako skvělý příslušník pozemních vojsk, bohužel nechápal globálně-strategické možnosti námořní flotily, v důsledku čehož nezkontroloval svoje osobní ambice a závist a přijal účast v honu na N. G. Kuzněcova. To znamená, že nepodpořením N. G. Kuzněcova bojoval vlastně ve studené válce proti SSSR. Každý manažer v míře svého svědomí a chápání pracuje pro svůj lid a v míře svého nechápání a hanebnosti pracuje pro jeho nepřátele. (G. K. Žukov také byl ten, kdo zatýkal L. P. Beriju*).

letadlové loď osobitostem jeho letecké výzbroje omezujícím cesty rozvoje lodního letectví osobitostmi architektury starších typů lodí na dobu 40 až 50 let. Jako součást bojového seskupení musí být letadlová loď zbavena jakýchkoliv jiných funkcí, kromě zabezpečení činnosti lodního letectva¹⁰³.

Masové nasazení letectva na zadržování protivníka si vyžaduje standard bezpečnosti letů ne menší, než je u potenciálního protivníka. Odtud pramení i třetí požadavek: Výtlač a obrysové rozměry letadlové lodi nesmí být menší než u lodí potenciálního protivníka.

Z toho pro SSSR vyplývá hlavní závěr: Koncepce budování těžkých letadlových křižníků s úzce specializovanou letadlovou výzbrojí a těžkými raketovými zbraněmi je nesmyslná. A všechno toto bylo známé ještě před začátkem projektování „Kyjeva“.

Všem je jasné, že pozemní vojska, zbavená letectva, se hodí nanejvýš na vykonávání policejních funkcí. Strategické letectvo dálkového doletu není alternativou pro taktické letectví: TU-95 nemůže řešit ty úlohy, které může řešit MIG-25. Letadlová loď je JEDINÝM PROSTŘEDKEM vynesení taktického letectva na moře až do zabezpečení jeho činnosti nad územím protivníka. Přičemž, jak ukázalo porovnání výsledků činnosti palubního letectva a pevninského strategického letectva proti Japonsku ve druhé světové válce, palubní letectvo bylo efektivnější než pevninské strategické. Přesto, ti samí lidé, kteří souhlasí, že pozemní vojsko bez letectva není bojeschopné, si myslí, že Vojenské námořnictvo bez plnohodnotných letadlových lodí se hodí i na něco jiné než jen na slavnostní přehlídky. A tak se otázka letadlových lodí posuzuje nejen mimo koncepci vzájemné podpory jednotlivých složek Ozbrojených Sil SSSR, ale dokonce i mimo koncepci rozvoje Vojenského námořnictva, jakoby letadlová loď byla jen drahou hračkou, kterou chce mít pro své uspokojení „malý chlapeček“ s výložkami admirála flotily SSSR.

¹⁰³ Vzhledem k řečenému, ztráta (ke které došlo za dobu reform) letadlových křižníků „Kyjev“, „Minsk“, „Novorossijsk“, nemožnost dostavby TLK (těžkého letadlového křižníku) „Varjag“ (nakonec prodaného Ukrajinou Číně «do šrotu») a rozebrání na šrot v loděnici rozestavěného TLK „Uljanovsk“, příprava TLK „Admirál Gorškov“ (zpočátku „Baku“) na prodej Indii (2000 až 2004) — nejsou ztrátami, ale očistěním flotily od iluzorní moci.

Dokonce i na ochranu pobřeží je letadlová loď lacinější a efektivnější než síť pevninských letišť a příslušná infrastruktura. USA by přišly na mizinu, pokud by se před 40 lety pokusily nahradit letadlové lodě — jádro nadvodního loďstva — stejně mocným pozemským letectvem. Soudíc podle vystoupení akademika G. A. Arbatova, v Institutu USA a Kanady, převládá americký úhel pohledu na žádoucí tendence rozvoje Ozbrojených Sil SSSR, a konkrétně, Vojenského námořnictva. Je to přinejmenším bezstrukturní připojování se tohoto institutu na Pentagon.

Ponorky SSSR v současnosti a blízké perspektivě zaostávají v akustickém utajení (*hlavní parametry*) za ponorkami USA o 30 až 40 dB. S touto úrovní šumu už přestávají být zbraněmi, protože v současných podmínkách je zárukou mírového rozvoje a absence vnějšího diktátu, zejména, vytvoření dostatečně vysoké nejistoty u protivníka ohledně svojí polohy a počtu ponorek nacházejících se v moři.

Z tohoto důvodu dnes v SSSR vykonávané snížení počtu pozemních systémů MBR (*Mezikontinentálních balistických raket*) na mobilních zařízeních odráží zájmy USA, protože nejsou provázeny odvetným snížením počtu námořních systémů MBR „Trident“ a flotily letadlových lodí USA. Jestli se to dělá po dohodě v Reykjavíku na základě „vlastního“ nechápání reálného porovnání kvality, struktur a potenciálů obou stran anebo pod diktátem **blafujícího** Pentagonu, je vedlejší otázka.

Tj. všechno co bylo vykonáno do r. 1953 pro zamezení vojenského diktátu vůči SSSR, následující vedení země úplně vynulovalo.

Podíváme se na ekonomiku a obrátíme se k tabulce.

Rok	Stalinizmus		„Odmák“ a „Stagnácia“				Perestrojka				
	40	50	60	70	80	85	86	87	88	89	90
Tovarovo-peňažný obrat (mld. rub.)	17,5	28	78	155	270	324	332	341	350	360	370
Úspory občanov (mld. rub.)	0,7	1,8	11	47	156	220	243	280	320	360	410
Hodnota inflácie (%)	4	7	14	30	57	68	73	82	91	100	110

Tabulka byla vytvořena podle údajů různých ročenek GSU (statistického úřadu) v roce 1985. V ní byla dána prognóza růstu inflace. Prognóza se prakticky potvrdila.

V podmínkách **dominování státního vlastnictví** výrobních prostředků a výrobní produkce slouží pro dobré vyhodnocení inflace poměr peněžních úspor občanů vůči objemu ročního obratu maloobchodu a služeb. Z tabulky vyplývá, že hodnota inflace¹⁰⁴ se každé desetiletí prudce zvyšovala, místy i zdvojnásobila.

Změna oficiálního vedení státu a vyhlášení mnohých reform a kampaní se tohoto procesu vůbec nedotkla. Pokud bychom soudili podle tohoto procesu, tak nám zůstává udělat závěr, že ani nejvyšší moc v zemi se neměnila.

Nejvyšší moc je konceptuální moc!

Pokud se podíváme do nitra tohoto procesu, tak uvidíme, že v dobách „stalinismu“ se hodnota inflace nacházela v mezích přesnosti ekonomické statistiky a na ní založených výpočtů. Jednak při porovnání s obdobími „tání“, „stagnace“ a „perestrojky“ víme, že v období „stalinismu“ se ceny každoročně snižovaly, životní úroveň stabilně rostla a rostly také fondy společenské spotřeby. Odtud pramenila důvěra širokých mas obyvatelstva v zítřejší den.

¹⁰⁴ Pokud si vezmeme, že spoření občanů je normální jev, tak inflace jako taková se objevila až v 60. letech 20. století, když se spořilo ne kvůli konkrétním cílům, ale jednoduše proto, že nebylo co koupit.

V následujících „liberálních“ a méně liberálních obdobích se snižování cen zastavilo, následně ceny začaly růst, a na fondy společenské spotřeby se úplně zapomnělo. Nedůvěra v blahobyt zítřka narůstala. Zbožím nekryté peníze — vnitřní dluh — se postupně nakupily u stínové finanční „elity“: Více jak 90 % všech peněz se nacházelo u méně než 3 % obyvatel země¹⁰⁵. A ekonomické i další reformy za dobu perestrojky, jedna jako druhá, vedly ke zvýšení kontrastu davo-„elitárního“ rozdělení společnosti v SSSR.

V období po „stalinismu“, liberální vedení zničilo a zmrzačilo pomocí vodky (*zbraň genocidy — 5. prioritá*) víc lidí, než bylo zničených a zmrzačených v táborech po r. 1933, v časech aktivního vzdorování stalinismu vůči sio-internacismu. V důsledku úrazů ve výrobě každoročně umírá a trpí více lidí, než trpělo a zahynulo za 10 let války v Afganistánu. Přitom meziregionálové a jejich tisk jsou mimořádně „znepokojeni“ umíráním lidí v Ozbrojených Silách v době míru, ačkoliv případy úrazů a úmrtí v armádě jsou **statisticky** zřidkavější než v národním hospodářství anebo běžném životě následkem pijanství¹⁰⁶.

Z uvedeného porovnání vývoje procesů v různých sférách společenské činnosti za posledních 70 let je možné vyvodit jen jeden závěr.

J. V. Stalin a jeho podpůrná skupina DOKÁZALI ZLOMIT strukturní propojenost státnosti SSSR na globální nadžidovský prediktor Euro-Amerického konglomerátu opírajícího se ve svojí davo-„elitární“ expanzi o sio-internacismus.

Vytvořili v meji stav konceptuálního dvojvládní a úspěšně odporovali davo-„elitarismu“ na všech prioritách zevšeobecněných zbraní: Od **první** po **šestou**.

Direktivně-adresným řízením země podle schématu prediktor-korektor (*plánovaná ekonomika, omezená strukturním způsobem řízení, ačkoliv strukturní způsob by se měl kombinovat s bezstrukturním*), zabezpečili vědecko-technickou nezávislost SSSR od Euro-Amerického konglomerátu

¹⁰⁵ Právě tito vytvořili první družstva (kooperativy). A ti z nich, kteří přežili družstevní hnutí bez újmy, se zúčastnili výkupu privatizačních kupónů od zbylého, náhle zbídačeného obyvatelstva. Avšak potenciál pro toto okradení lidu se vytvářel dlouhé roky a navenek vypadal velmi důstojně jako úspory obyvatelstva.

¹⁰⁶ Po dobu demokratických reforem se k tomu přidal ještě problém narkomanie.

a vytvořili všechny předpoklady pro nezvratné zničení davo-„elitární“ organizace společnosti v SSSR¹⁰⁷.

To znamená, že J. V. Stalin a určitá část jeho podpůrné skupiny zrozené z lidu se ve svém vidění světa vypracovali vysoce nad lidové masy a „elitu“, a dosáhli kvalitu žREČstva, vykonávajícího **životaŘEČení**.

Demokracie, kterou vůči meziregionálům vykonával J. V. Stalin, se svým charakterem ničím neodlišovala od té, kterou po dobu sinajského „pochodu“ (*jak to popisuje Bible*) vykonával jiný žrec — Mojžíš. Pokud by meziregionální „elita“ měla ucelené vidění světa, tak by nemohla hanit Stalina a sklánět se přitom před Mojžíšem.

Kritika „stalinismu“ se vždy a všude vedla a vede z pozice „elitárního“ meziregionálního systému stereotypů rozpoznávání jevů. „Elitární“ systém je přitom stejně vzdálený i od systému metodologických stereotypů žrečstva i od lidových mas. Žrečský systém metodologických stereotypů má ve svém základě lidový systém metodologických stereotypů obrazného myšlení a odlišuje se od něho větší detailností v kombinaci s rozvojem abstraktně-logické části METODOLOGIE, nepřítomností dogmatizování faktologie (*tj. ideologie, pokud je řeč o společnosti*).

Politika J. V. Stalina a jeho podpůrné skupiny byla zaměřena na nezvratné zničení davo-„elitární“ organizace společnosti, což odpovídá vyšší prioritě v objektivním i potencionálním vektoru cílů lidových mas. Právě proto „elitární“ kritika stalinismu může být lidmi vnímána jako pravda pouze v jejích fragmentech, ale jako celek bude považována za lež. „Elitární“ politika perestrojky, vedoucí k obnově státem uzákoněného davo-„elitarismu“, může mít krátkodobou podporu lidí v některých jejích částech, ale jako celek bude postupně odmítána čím dál tím více¹⁰⁸.

Revoluce v r. 1917 odstranily státem uzákoněný davo-„elitarismus“ a otevřely rovnoprávný přístup k vyššímu vzdělání představitelům všech sociálních skupin. Filozofie marxismu je ve své podstatě METODOLOGICKÁ. V systému vyššího vzdělávání nebylo možné se s ní neseznámit. Je pravděpodobné, že ne všichni ji vnímali jako dogma.

¹⁰⁷ Co s tímto dědictvím udělala vládnoucí „elita“ ZA TOLERANCE ŠIROKÝCH LIDOVÝCH MAS — ukázaly reformy.

¹⁰⁸ Právě z tohoto důvodu reformy vážnou.

To znamená, že od r. 1917 v zemi existuje statistická předurčenost vznikutí v bloku vnitřního prediktoru (*kterého kádrovou základnou je celá společnost*), zabezpečujícího vyšší rezervu stability konceptuální moci v zájmech lidu z pokolení na pokolení, než to zabezpečovala „neomezená“ monarchie do roku 1917. Ale tento závěr nezapadá do systému metodologických a faktologických stereotypů meziregionálních davů a meziregionálního centra řízení.

Politika J. V. Stalina napomáhala zrození stabilního vnitřního prediktoru v bloku Ruska (SSSR). Z toho důvodu jsou J. V. Stalin i s těmi komunisty ve vedení, kteří ho podporovali, OSPRAVEDLNĚNI. Všechny jejich chyby a osobní slabosti jsou zanedbatelné na pozadí zrodu vnitřního žrečstva v bloku. Lid pochopí správně smýšlení Stalina, je to jen otázka času.

Kritici J. V. Stalina celkově spekulují při všeobecném nechápání (*včetně jejich vlastního*) fázových posunů v sociálních procesech, mezi procesem **formování ideologie** a procesem **rození plodů ideologie**. Příčino-následkové vazby se mezi nimi ještě více komplikují v podmínkách konceptuálního mnohvládní při naplňování určitým smyslem té stejné ideologické formy, sdílené dvěma navzájem se vylučujícími koncepty (*v daném případě byl společnou formou marxismus*). Rovnice „«V časech Stalina» = «Stalin je vinný»“ je obsahově nesprávná.

Kult možno vytvořit jen tomu, kdo svým viděním světa prosazuje daný kult. Ten, kdo je níže, zničí kult svými činy nechápajíc ani kult, ani svoje činy. Z toho důvodu členové davu nemohou vytvořit kult. Kromě toho stojí za zmínku i to, že v dějinách se nezachoval ani jeden vtíp, ve kterém by J. V. Stalin vypadal jako slabomyslný, což se nedá říci ani o jeho předchůdcích, ani o všech pozdějších pohlavárech SSSR a zejména Ruska.

Žrečstvo, které se neosvobodilo od znacharských ambicí, může mít různý postoj k davo-„elitarismu“. Ale při libovolném postoji k davo-„elitarismu“, všechny davy i na dav změnění lidé jsou si v očích žrečstva rovni, nezávisle na jejich informovanosti (vzdělání). „Humánnost“ zacházení žrečstva, jakož i znacharstva, se **vzdorovitým a tvrdohlavým** davem je dána časem, po dobu kterého žrečstvo může tolerovat oddanost davu cizí koncepci.

Celkově pojem **humanismus** není možné vztahovat na člověka, který nemá zájem samostatně myslet a na tomto základě se zdokonalovat, protože lidský intelekt je faktorem evoluce biosféry. Nepřemýšlející člen davu, v rukách kterého se v davo-„elitární“ společnosti může ocitnout nějaká moc, dokáže setřít z tváře planety nejen lidstvo: Za takovýchto podmínek není potom místo pro „humanismus“, — existuje jen místo pro nezlomnou a důslednou CÍLEVĚDOMOST v odstraňování davo-„elitarismu“ ze života společnosti. Ano, a ze zákonů mají pro žrečstvo autoritu jen zákony bytí všeho existujícího, a ne zákony, nadiktované jimi anebo znacharstvem na ovládání „elity“ a „davu“. Na základě uvedených slov je možné tvrdit následující:

V r. 1953 se v SSSR odehrál opětovný státní převrat, který obnovil plnou konceptuální moc nadžidovského prediktoru realizujícího expanzi davo-„elitarismu“.

Od r. 1953 do r. 1982 docházelo bezstrukturním způsobem k ničení všech výdobytků reálné spravedlnosti socialismu s masovým využitím zevšeobecněných zbraní 1. až 5. priority proti národům SSSR. V té stejné době mezi širokými masami pracujících narůstala touha po odstranění státem neuzákoněného všedního i mafiózního davo-„elitarismu“. Koncepce, vložené do perestrojky, vedou k obnovení státem uzákoněného davo-„elitarismu“. Zpočátku lidé perestrojku podporovali, později se podpora změnila na nepochopení, narůstaly tendence k odmítání kurzu, který realizovalo vedení. Země vstoupila do nové etapy ztráty řízení kvůli nízké hloubce totožnosti subjektivních vektorů cílů „elitárního“ vedení a objektivních vektorů cílů bloku Ruska¹⁰⁹.

Pokud analyzujeme tento proces z pohledu zájmů národů SSSR, tak strukturní způsob řízení v časech „stalinismu“ byl celkem oprávněný. Ekonomický rozvoj by šel ještě úspěšněji, pokud by si tehdejší vedení osvojilo i bezstrukturní způsob řízení, který všední mysl, nechápající zákonitosti řízení společnosti, vnímá stále jako „demokracii“. „Demokracii“ si přeje i lid i „elita“, ale každý v ní vidí to svoje.

¹⁰⁹ Po srpnovém GKČP (puči) v roce 1991 se tato nová etapa také začala: „Elita“ obnažila svůj nelidský ksicht a zřekla se socialistické formy svojí tyranské moci.

Po dobu dějinného rozvoje strukturální způsob řízení pohlcuje bezstrukturální¹¹⁰ a oba se společně slévají při přechodu k řízení na základě flexibilních a virtuálních struktur. Strukturální způsob umožňuje, i když ne dokonale, řídit ty druhy činností, které pro něj ještě nedozrály: Dozrají ve strukturách. Z toho důvodu je opora výlučně o strukturální řízení „nadbíhání si dopředu“ nežádoucí, ale z pohledu perspektiv rozvoje méně nebezpečné než „vracení se nazpět“, tj. odmítání strukturálního řízení. Zničení systému strukturálního řízení národního hospodářství potom, co už přerostlo úroveň rozvoje, při které se může „samořídit“ tržním, finančně-„demokratickým“, bezstrukturálním způsobem, je takovýmto „vracením se nazpět“, tj. ignorantstvím a lenivostí manažerů: Jedněch v praktickém uplatnění teorie řízení; druhých v parazitismu a organizovaném záškodnictví. Na celkovém pozadí procedur perestrojky je to jeden z faktů, který ilustruje absenci konceptuální samostatnosti vyššího vedení SSSR.

Tak vyvstává otázka ohledně konceptuální podřízenosti SSSR. Z pohledu teorie řízení, vnější soulad celkové situace v SSSR se Směnicí NSC USA № 20/1 ze dne 18. 08. 1948, nazvanou „Čile USA vůči Rusku“, nemůže být ničím jiným než projevem konceptuální podřízenosti vyššího vedení státu a propojení státnosti SSSR na americkou NSC a CIA strukturálním způsobem přes Svobodné zednáře a mafii a bezstrukturálním způsobem přes jednosměrnou „kulturní výměnu“ se Západem (*plodící agenty vlivu, takové jako «architekt perestrojky» A. N. Jakovlev, generál KGB Kalugin, redaktor „Ogoňoku“ v období „glasnosti“ V. Korotič a další. — tato vysvětlivka byla přidána v roce 1998*).

Z výše uvedeného může u někoho vzniknout dojem, že expanze Euro-Amerického konglomerátu je mocná, nezvratná a nemilosrdná, a proto vládnoucí „elita“ je „kvůli záchraně lidu“ „nucena“ podřídit potenciál SSSR zájmům meziregionálního centra řízení konglomerátu.

O tom, že „rozumu“ má na to naše „elita“ dost, pochyb není¹¹¹.

¹¹⁰ Pokud se strukturální řízení určité sféry stabilizuje, potřeba bezstrukturálního řízení, ze kterého se zrodila struktura, klesá. – pozn. překl.

¹¹¹ Což se plně potvrdilo po dobu reformem po skončení šou (show*) GKČP (státní puč r. 1991).

Pochybnosti spočívají v něčem jiném: Má konglomerát dostatek „zdraví“ na takovýto experiment?

* *
*

VI. EURO-AMERICKÝ KONGLOMERÁT A BLOKY V GLOBÁLNÍM DĚJINNÉM PROCESU: TENDENCE ROZVOJE

**Ne v celku hledej jednotu,
ale spíš v jednotvárnosti
rozděleného.**

K. Prutkov.

Do poloviny 20. století se vůči zemím Afriky a Asie, zejména východní, které nepatřily do biblické civilizace Euro-Amerického konglomerátu, často používal přívlastek „zaostalé“. Tato „zaostalost“ se projevovala především v tom, že technicko-technologická stránka jejich civilizací nepředstihla ve svém vývoji, *na rozdíl od Euro-Americké*, jejich mravně-etický rozvoj a tomu odpovídající organizaci života společnosti. A tak všechny pro lidstvo nejnebezpečnější problémy současnosti jsou způsobeny mravně zaostalou, ale technicky vyspělou Euro-Americkou civilizací. Urychlovačem rozvoje technokracie vždy byla židovská

úroková sazba, z jedné strany posvěcená autoritou „boha“ ve Starém Zákoně, a z druhé strany prokletá v Koránu. Díky úroku (v *soukromých půjčkách s divokými účtovanými sazbami*) probíhal rozvoj technokracie na úkor sociální organizace společnosti, lidské duše a životního prostředí. To všechno, i s ohledem na následky od staletí trvajících závodů ve zbrojení, vyústilo společně do krize Euro-Americké kultury.

Koloniální jařmo nad Afrikou se, díky rasistickému pohrdání Evropanů k domorodému obyvatelstvu, nedotklo světónázorových základů starých vyznání jednotlivých národů a kmenů Afriky. „Europeizace“ se dotkla (*příčemž docela pozdě*) jen místní „elity“ až po dobu krize klasického kolonialismu. Jde o povrchní europeizaci. Povrchní europeizace africké „elity“ v kombinaci s pokračujícím vykrádáním přírodních bohatství kontinentu Euro-Americkým konglomerátem vytváří předpoklad ke vzniku blokové organizace autonomního řízení v regionech Afriky s perspektivou formování mnohoregionálních bloků. Biblická christianizace shora „neplnohodnotného“ místního obyvatelstva „civilizátory“ nemohla nevyvolat dvojvíru, ve které je křesťanská obřadnost jen vnějším oděvem pro paralelně existující staré původní vyznání. Toto má v křesťanství Afrika a Rusko společné. Avšak africké křesťanství je mladší a rozdělení ve dvojvíře je v něm silnější. Toto všechno neumožňuje považovat proces integrace Afriky do Euro-Amerického konglomerátu za dokončený a nezvratný, ačkoli od začátku expanze do Afriky už prošlo nejedno století. Hlavní příčinou je parazitický charakter expanze sio-internacismu Euro-Americké civilizace. Evropa ztratila století na vykrádání namísto upevnění prvotních vojenských úspěchů kolonizace integrací kultur.

Indie se střetla s expanzí sio-internacismu v podobě Angličanů a Francouzů, když se nacházela na vyšší úrovni sociálního rozvoje než většina národů Afriky. Zde měly nakonec úspěchy expanze ještě povrchnější charakter než v Africe: Biblické myšlení, typické pro Euro-Americký konglomerát, se neujalo. Indie sice přijala anglický jazyk, ale zachovala si svoji starobylou kulturu.

Expanze do Číny vedla jen k tomu, že se Čína probudila ze staletí trvajících spánku.

Japonsko, využívající svoji vzdálenost a ostrovní polohu, při střetu s žido-křesťanskou expanzí jednoduše uzavřelo svoje přístavy pro cizince a žilo dlouhý čas v izolaci. Potom, co v r. 1855 námořní síly USA donutily

Japonsko vyjít z izolace, v něm proběhla restaurace Meidži (v letech 1867 — 68). Jedním z následků restaurace Meidži bylo ustanovení náboženství Šintó (*šintoismu*), prastaré jazyčnické lidové víry, jako hlavního náboženství v Japonsku. Budhismus, oficiálně převládající v japonské dvojvíře, se mu podřídil. **Křesťanství**¹¹² bylo vyhlášeno za **cizí** japonskému **národnímu duchu** absolutně zaslouženě, protože ono je cizí každému národnímu duchu.

Toto byl základ konceptuální samostatnosti Japonska. O 120 let později, nehledíc na chyby v zahraniční a vnitřní politice způsobené úlety vládnoucí „elity“ do nacismu, konceptuální samostatnost dovolila Japonsku v dubnu 1989 vyhlásit, že se stalo velmocí № 1. Toto vyhlášení má pod sebou pevný fundament, v základě kterého leží **konceptuální samostatnost**, která dala vznik **vědecko-technické nezávislosti**¹¹³.

Z popsaného je možné vidět, že převážná většina populace Země a jejích přírodních zdrojů je soustředěná buď v regionech, které, i když jsou kontrolovány konglomerátem, mají tendenci jít s ním do konfrontace kvůli nerovnocenné výměně v globálním sjednocení práce, anebo v regionech, kde se nezvratná expanze konglomerátu stala očividně neúspěšnou. Část těchto regionů (*arabský svět, celý islámský svět, Indie, Čína, Japonsko*) už má autonomní blokovou organizaci řízení, anebo jsou na cestě k dokončení formování blokové organizace řízení ve svých regionech¹¹⁴.

Proto další vývoj globálního dějinného procesu bude probíhat v boji Euro-Amerického konglomerátu s regionálními a mnoharegionálními

¹¹² Fakticky Bible a jí vštěpovaný světonázor, mravnost a etika.

¹¹³ Zatím však nesahající do oblasti fundamentální vědy.

¹¹⁴ Burzovní krize v jihovýchodní Asii na podzim 1997 byla příčinou toho, že premiér-ministr Malajsie Mahathir Mohamad se vyjádřil na adresu Západu následovně:

«Otevřená mezinárodní ekonomika, to je džungle plná slídící bezcitné zvěře. My se naučíme žít v této džungli a vypracujeme si zručnost zacházení s divokou zvěří.

Říkají nám, že musíme otevřít naši ekonomiku, že trh musí být úplně svobodný. Pro koho? Pro podvodníky a spekulanty, kteří na křížové výpravě za ochranu otevřené společnosti chtějí zničit slabé státy.

Pracovali jsme 30 — 40 let, abychom rozvinuli naši ekonomiku. A najednou přijde někdo s několika miliardami dolarů a zlikviduje velkou část plodů naší práce».

V podstatě je to výzva k osvobozující válce JV Asie proti lichvářskému Západu.

bloky (*víceméně autonomně realizujícími Plnou funkci řízení*) o koncentraci řízení výrobních sil lidstva v globálním rozsahu s použitím zevšeobecněných zbraní 1. až 6. priority. Zdrojový potenciál bloků (*včetně intelektuálního*) je už nyní vyšší než u konglomerátu. Úspěch takovéto „spolupráce“ bude záviset od koncepce rozvoje **lidstva jako celku**, která bude uvádět do života jak meziregionální centrum řízení konglomerátu, tak i ten blok (*anebo několik bloků z těch, co čelí konglomerátu*), který si uvědomí svoji globální odpovědnost.

A znovu nás to přivedlo k činnosti prediktoru globální úrovně zodpovědnosti, schopného stát se globální konceptuální mocí. Proto se nejdříve pustíme do analýzy průběhu expanze nadžidovského globálního prediktoru nesoucího konceptuální moc v Euro-Americkém konglomerátu.

Nadžidovský prediktor nedokázal završit koncentraci řízení výrobních sil dříve, než jeho expanze probudila ve společnosti i v přírodě procesy, které zásadně změnila podmínky, než v jakých tato expanze probíhala po dobu posledních více než 2000 let.

Tou nejdůležitější změnou byla změna etalonových procesů, na jejichž frekvencích je založeno chápání sociálního času. Libovolná představa času se vždy spojuje s frekvencí **etalonového kmitavého procesu**. Jestliže základem života společnosti je **výroba**, tak etalonovým procesem určujícím sociální čas bude proces, který určuje zejména úspěch anebo neúspěch výrobní činnosti společnosti. Starověké civilizace, u kterých v hrubé produkci dominoval polnohospodářský produkt, měly jako etalonový proces sociálního času přirozený cyklický proces změn ročních období. S etalonovým procesem sociálního času je spojena i představa o charakteru rozvoje procesů v čase. Biblické «všechno se vrací do svých kruhů», založené na ročních a mnohoročních energetických rytmech Vesmíru, přímo ovlivňujících produktivitu polnohospodářské výroby, odzrcadluje představu o kruhové uzavřenosti procesů v čase starověkých polnohospodářských civilizací. Když v životě společnosti začala dominovat průmyslová výroba, přímo se nepodřizující přírodním ročním cyklům, objevila se představa o **postupném** charakteru rozvoje společnosti. Ta začala převládat i ve všedním vědomí davo-„elitární“ sociální organizace, ačkoliv filozofie v té době již vyzdvihla tézi o spirálovitém charakteru procesů rozvoje struktur v čase. Postupnému charakteru odpovídá nekonečně malá (*blížící se nule*) frekvence a nekonečně velká perioda v etalonovém kmitavém procesu, se kterým se

pojí pojem sociálního času. Odtud i pramení cosi jako „bezčasovost“ kapitalismu.

Ale existuje ještě jeden proces v životě společnosti, který též může být základem etalonové frekvence sociálního času. Je to proces obnovování faktologie znalostí, používaných společností v praxi. Ve starověku a středověku tato PRAKTICKY VYUŽÍVANÁ FAKTOLOGIE nestárla celá staletí. Ještě koncem 19. století platilo, že co se student jednou nabifloval, to mu vystačilo po celý jeho pracovní život. V dnešní době Japonci odhadují, že praktická faktologie osvojená na VŠ — se za 5 až 7 let znehodnotí.

* * *

V současnosti je frekvence obnovování PRAKTICKÉ FAKTOLOGIE znalostí tou frekvencí, která určuje etalonový proces sociálního času v globálním měřítku.

* *
*

Nepřímo to potvrzuje následující fakt: Od druhé poloviny 1980-tých let hodnota nákladů na prostředky zpracování informací v ročním objemu světové produkce převyšuje hodnotu vybavy ve sféře materiální výroby. Změna procesů, jejichž frekvence jsou etalonovými pro sociální čas, proběhla dost rychle: Za méně než jedno století a podkopala základy řízení v davo-„elitární“ společnosti. Znacharství (*zednářská špička*) řídilo proces, udržujíc si přitom svůj monopol na používání METODOLOGIE a PRAKTICKÉ FAKTOLOGIE. „Elitě“ se následovně poskytovala zkomolená metodologie a faktologie «v části, která se jí týkala», potřebná pro plnění sociálních povinností. „Dav“ ve filozofickém, metodologickém smyslu byl ponechaný sám sobě, neměl volný čas a dostával jen minimální úroveň vzdělání, potřebnou pro obsluhu výrobních prostředků. Jestliže celé společnosti jejich praktické faktologické znalosti stačily na celý život, tak otázka ohledně metodologie, odkrývající nové znalosti, jednoduše nevyvstala.

* * *

Naše *aktuální* chápání metodologie je popsáno v Úvodu¹¹⁵.

* *
*

Po stanovení etalonu sociálního času, zakládajícího se na frekvenci obnovování praktické faktologie znalostí, se situace zásadně změnila. Faktologie se znehodnotila a nepřítomnost (v *společenském povědomí*) metodologie osvojování si nové praktické faktologie vyústilo do krize projevující se ztrátou kvality řízení, protože metodologicky negramotný člověk, nevidící celkový průběh procesů ve společnosti a přírodě, přijímal rozhodnutí, která poškozovala základy existence společnosti v přírodě. Skutečnou příčinou krize řízení je **slepot**a většiny společnosti k CELKOVÉMU PRŮBĚHU PROCESŮ ve společnosti a přírodě (*tj. metodologická bída*), a ne lavinovitý nárůst objemu informací, s kterými se potkává každý člověk, řešíc si přitom svoje SOUKROMÉ „problémy“, odtržené v jeho chybném vnímání světa od CELKOVÉHO PRŮBĚHU PROCESŮ. Proto i pokus Euro-Amerického konglomerátu překonat krizi «informační exploze» pomocí komputelizace a superkomputelizace ji jen prohloubil: Superpočítač, dokonce i s **umělou** inteligencí, dokáže v porovnání s lidským VĚDOMÍM rychleji zpracovávat kolosální objemy informací, týkající se různých jednotlivých otázek a jejich množin, avšak jen sotva za nejbližších sto let bude člověk schopný vytvořit agregát na zkoumání celkového průběhu procesů ve Vesmíru, který bude lepší než ten, co už má pod lebeční klenbou. V davo-„elitární“ společnosti se **strategická počítačová iniciativa** (USA *mají i takovou*) mění na nekonečný program nahrazování vlastního intelektu protézami, při celkové neochotě ho používat. Tento program může řešit mnohé problémy, ale všechno, co je spojené s celkovým průběhem procesů, bude ještě dlouho zůstávat v kompetenci lidského intelektu.

Odhalení obsahové náplně pojmu „sociální čas“, spojené s frekvencí obnovování PRAKTICKÉ FAKTOLOGIE, umožňuje nejen odhalit příčiny současné globální krize řízení, ale vytváří ve společnosti i reálné předpoklady pro její překonání. Člověk, který se střetává se

¹¹⁵ Podívej se i na knihu VP SSSR „Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty“. (Poznámka r. 2003).

znehodnocováním faktologie a je přitom *pod tlakem okolo něho vznikajících okolností*, si nevyhnutelně uvědomuje důležitost osvojení si METODOLOGIE odhalování praktické faktologie nových znalostí přímo v procesu svojí pracovní činnosti. Je to ekvivalentní rozšiřování sociální báze žrečtva do hranic celé společnosti. Zbytek je otázkou času.

Tento objektivní jev je změnou poměru etalonových frekvencí biologického času (*založeného na frekvenci obnovení lidských pokolení*) a sociálního času (*založeného na frekvenci obnovení praktických znalostí a zručností*). Frekvence obnovení praktických znalostí a zručností začala od druhé poloviny 20. století převyšovat frekvenci obnovení lidských pokolení. V důsledku toho je svět schopný změnit svoji podobu nejméně jednou za dobu života jednoho pokolení. V takovýchto podmínkách logika sociálního chování (*mravnost, motivace chování, etika*), zformovaná na začátku expanze biblické civilizace, vede k jiným výsledkům než při minulém poměru etalonových frekvencí sociálního a biologického času, když neměnným světem procházela mnohá pokolení.

Lavina následkem toho znechucených lidí bude narůstat a mnozí se v ní zničí sami, slepě oddaní minulé logice sociálního chování. Ti, kteří dokáží vzít svůj osud do vlastních rukou a přehodnotit probíhající události i svoje zklamání, zformují novou logiku sociálního chování, ve které se projeví nová mravnost, etika, sociální organizace.

Změna procesů, udávajících etalonové frekvence sociálního času, je ekvivalentní konceptuální nepoužitelnosti Bible a Talmudu, ke kterým se všichni stavějí pokojně a klidně, na rozdíl od „Protokolů sionských mudrců“, které jsou od nich jen odvozené a vyvolávají skandál. Nezáleží na tom, kdo je jejich autor; je důležité, že v dějinách 20. století se události ve všech zemích vyvíjely v souladu s jednotným schématem popsaným v protokolech. Důležité je to, že mechanismus sio-internacistické expanze, který je v nich popsaný, v existujících podmínkách garantuje spíše samozničení lidstva než završení expanze majitelů biblického projektu.

Tendence k lavinovitému nárůstu objemu informací v epoše vědeckotechnického rozvoje a k rozšiřování vrstvy lidí disponujících metodologickou kulturou (*objektivně likvidující davo-, elitarismus*) vedou v perspektivě k **válce koncepcí** na úrovni 1. až 3. priority zevšeobecněných zbraní mezi nadžidovským prediktorem a jeho expanzi čelícími bloky.

Nepoužitelnost cílově orientované globální koncepce nadžidovského prediktoru znamená ztrátu řízení na prvních pozicích Plně funkce řízení. Je to dlouhodobá a časově stabilní ztráta řízení. Pokud lze ekologickou krizi ještě možná, ačkoli s velkou námahou, vnímat jako jednoduchý pád kvality řízení při zachování celkové kontroly nad průběhem procesů v globálním měřítku, tak vytvoření jaderných zbraní v kombinaci se záblesky tendencí ke konceptuální samostatnosti jednou v Německu, podruhé v SSSR, potřetí v Japonsku — je prvním signálem naznačujícím, že je čas zřeknout se biblické koncepce davo-„elitarismu“ v sio-internacistickém provedení v globálním měřítku a vypracovat něco životaschopnějšího a radostnějšího.

Objevení se jaderných a dalších druhů **genocidních zbraní s velkou ničivou silou a vysokou rychlostí** též kategoricky změnilo situaci a rovná se ztrátě řízení nadžidovského prediktoru. Zednářská **špička** jako taková nebyla nikdy po dobu tisíciletí rukojmím davů anebo nějakých sociálních skupin nepatřících k znacharstvu.

Při existenci několika konceptuálně samostatných center řízení v globální společensko-ekonomické formaci, nemohou být genocidní zbraně s vysokou rychlostí účinku použity ani na zastrašování zdravěmyslících, zato vytvářejí **statistickou předurčenost** vzniku konfliktu s jejich použitím, následkem pochybení personálu jednotlivých štábů a poruch ve fungování technických prostředků na zpracování informací v systémech ministerstev obrany. Nejvyšší nebezpečí dnes spočívá v „náhodném“, tj. **statisticky předurčeném BEZCÍLNÉM** začátku války s použitím genocidních zbraní. **Účelná** válka jako taková (*dokonce i s použitím genocidních zbraní*) si vyžaduje čas na přípravu a nemůže vypuknout bez „vlastní“ iniciativy ani v jedné ze zemí, ve které existuje Svobodné zednářství. Účelná válka s účastí hlavních mocností konglomerátu se může začít jen z pověření vyššího Svobodného zednářstva.

Avšak válka „omylem“ je nepředvídatelná a nedá se řídit. Dokonce při současné úrovni rozvoje zbraní by jejím nejpravděpodobnějším výsledkem byla globální katastrofa kultury anebo globální ekologická katastrofa, která neušetří ani nejvyšší zednáře.

Kromě války, v podmínkách, kdy konkurence a úrok šlehají podnikatele jako dva biče, bezpečnost výroby pro personál a životní prostředí se ve většině případů odsouvá na poslední místo. Proto tragédie

na jaderných ponorkách „Trasher“, „Komsomolec“, průmyslové katastrofy v Bhópálu, Černobylu a jim podobné jsou statisticky předurčené s dostatečně vysokou pravděpodobností už samotným davo-„elitarismem“, i bez diverzí a nepřátelských intrik, ačkoliv právě takovéto objekty jsou nejprůtažlivějším cílem na vykonání diverzních činů. Tj. nadžidovské znacharstvo se poprvé v dějinách současné globální civilizace stalo rukojmím davu.

Ale i „plánovaná“ válka v současných podmínkách je špatně předvídatelnou věcí.

Je známo, že „neutrální“ Švýcarsko se v průběhu několika století válek nezúčastňovalo. Ale analýza informačních a finančních toků vedoucích přes Švýcarsko v době francouzsko-pruské války v r. 1870, v době první a druhé světové války, a jeho úloha v přípravě kádrů revolucionářů pro všechny evropské revoluce a drobné státní převraty od 18. do 20. století; koncentrace světových bank v kombinaci s nejnižší mírou sociálního napětí v jeho DAVO-„ELITÁRNÍ“ společnosti; a v kombinaci s výlučně „čistou“ výrobou, — hovoří o jeho speciální úloze v systému řízení Euro-Amerického konglomerátu. Speciálně poukazujeme na řízení válek. Švýcarsko, díky svojí „tichosti“, je nejvhodnější státní základnou pro pobyt prediktoru konglomerátu. Odedávna je jedním z nejdůležitějších principů válek útok na centra řízení. Proto je statisticky předurčeno, že v případě jaderného konfliktu s účastí Euro-Amerického konglomerátu někteří uznají za vhodné nezapomenout ani na „neutrální“ Švýcarsko, po čemž vymrští megatunovou náloží Ženevské jezero do jeho okolí. Pokud si to uvědomí, tak pověření od Generálního štábu si žádat nebudou, speciálně, pokud Generální štáb ztratí v době bojových akcí svoji důvěru; všichni mají ve svém arzenálu nadbytek jaderných zbraní, jeden cíl nahore-dole. Dokonce mohou si to uvědomit i příslušníci ozbrojených sil samotného konglomerátu: Oni v jaderné válce také „nemají co ztratit“, s jejím začátkem i tak už všechno ztratili.

Předpokládejme, že jaderná válka nezpůsobí globální ekologickou katastrofu a přece jen je jí možné vyhrát. Při rozhovorech o možných způsobech dosažení vítězství v jaderné válce obyčejně zapomínají (v důsledku neznalosti historie a negramotnosti v oblasti sociální psychologie a teorie řízení) na zmeškání kapitulace ozbrojených sil a jejich **jednotlivých jednotek** vůči kapitulaci vlády. Samostatné jednotky japonské imperátorské armády na Filipínách kapitulovaly až v 60. letech.

Poslední loď spojenců antihitlerovské koalice byla potopena německou ponorkou v srpnu 1945, tj. po přehlídce vítězství a tři měsíce po podepsání Německem bezpodmínečné kapitulace.

Současná jaderná ponorka nese 16 až 24 raket s oddělitelnými bojovými hlavicemi a možností individuálního navádění. Pokud se v případě úspěšně vyhrané jaderné války z ničeho nic objeví „ztracená“ strategická raketová ponorka, půl roku po jejím završení, tak je to ekvivalentní jadernému blitzkriegu (*bleskové válce*), který nikdo nečekal, na který nikdo není připravený a na který se nebude ani mít kdo ptát. Je to sice nesmyslné, ale přece jen pomsta vítězi. A takovýto průběh též může být dopředu předepsaný Generálním štábem „porazené“ strany.

Kromě toho, vědecko-technický pokrok zjednodušuje a zlevňuje výrobu všeho. Proto se časem jaderné zbraně mohou ocitnout nejen v rukách států, ale i mafií. A jako prostředky transportu je možné využít nejen vojenskou techniku, ale i auta, motorové čluny, jachty, soukromá letadla atd. K tomu zůstává ještě přidat prognózu jaderné zimy v případě rozpoutání jaderné války. Dokonce, i kdyby tato prognóza byla chybná při dosažení úrovně rozvoje zbraní, tak „pokrok“ ve věci vytváření nových typů zbraní bude nutně vést k tomu, že Zem se stane příliš těsnou kvůli válce s použitím nejnovějších prostředků a nevydrží ji.

V davo-„elitárních“ sociálních systémech nevyhnutně probíhají závody ve zbrojení na úrovni 6. až 4. priority zevšeobecněných zbraní. Závody v jaderném zbrojení jsou jen jejich částí a zákonitým důsledkem rozvoje technokracie v davo-„elitarismu“. Pokud by si prediktor-korektor Euro-Amerického konglomerátu zachoval řízení, musel by se postarat o změnu koncepce globálního rozvoje ještě předtím, než energetická zabezpečení davu a „elitárních“ skupin davu bude schopná BEZ JEJICH VĚDOMÍ zapříčinit (minimálně) globální katastrofu kultury. Souhlas k vývoji jaderné zbraně byl dán USA prostřednictvím A. Einsteina, podřízeného sionistům, z důvodu pochybností vyššího Svobodného zednářstva ohledně porážení Německa. V Německu se pracovalo na vývoji jaderné zbraně, a v případě jeho úspěchu ve válce se SSSR mělo Německo velkou šanci dostat se po završení prací na atomové bombě z pod kontroly konglomerátu.

Vítězství SSSR, ve spojení s jejich získáním konceptuální samostatnosti, vyvolalo snahu „elity“ USA (*nezasvěcené do vyšších tajemství*) využít jaderný monopol, což znamenalo hrozbu vyvedení

globálního dějinného procesu z pod kontroly nejvyššího Svobodného zednářstva ve velmi krátkém čase, protože úspěch USA ve válce nebyl zaručený.

Odtud pramení i obvinění manželů Rosenbergových ze špionáže v USA ve prospěch SSSR, případ Klause Fuchsa, případ Peňkovského v SSSR, utajené pasáže v životopise A. D. Sacharova a další podobné manipulace v globálním měřítku s jaderně-raketovými informacemi, které jen odzrcadlují snahu nadžidovského prediktora uvést závody ve zbrojení do rovnovážného režimu ještě předtím, než se „měděné přilby“ (*generalita*) z „elity“ zaměří na ovládnutí světa z vlastní iniciativy ve snaze využít v co nejkratším čase svůj monopol na „superzbraň“. A ačkoliv závody v jaderně-raketovém zbrojení po odstranění Stalina a obnovení konceptuální podřízenosti SSSR vůči Západu umožnily zpusťošit národní hospodářství SSSR, tak rovnovážný režim vzájemné „špionáže“ v rámci závodů ve zbrojení — to není jen obnova řízení konglomerátu v globálním měřítku, ale i oddalování katastrofy do budoucna: Počítačová automatizace vyvádí systémy řízení ozbrojených sil jako celku **z pod kontroly člověka** (prediktora) úměrně nárůstu reakční rychlosti strategických systémů zbraní. Selhání digitálních systémů jak v důsledku poruch v činnosti technických prostředků, tak i kvůli programátorským chybám jsou **statisticky předurčené**. Sázkou v této nesmyslné „ruletě“ je život celého lidstva. R. McNamara, ministr obrany USA v časech vietnamské války, dokonale obeznámený s průběhem závodů ve zbrojení, ale neobeznámený s vnitřními silami a řízením v globálním historickém procesu, nazval svojí knihu „Cestou chyb ke katastrofě“, možná také proto, že v ní neposkytl koncepci na překonání globální krize, která je ve svojí podstatě krizí ztráty řízení.

Vlastně je to odzrcadlením v americkém tisku toho faktu, že nadžidovské znacharstvo fakticky splynulo s davem a stalo se rukojmím (*vlastní expanzí vytvořeného*) nárůstu energetické zabezpečení lidstva a zejména jaderných zbraní. Žrečstvo se předtím nikdy nestávalo rukojmím davu. A východisko z této krize řízení neleží v dohodách vojenských specialistů a politiků, ale ve vytvoření stabilní globální koncepce rozvoje VŠECH NÁRODŮ, a nejen některých čímsi „vyvolených“ pro nějaké cíle.

Jak ukazuje analýza možností, tak marxismus, orientovaný na světovou socialistickou revoluci, odzrcadloval pokus nadžidovského prediktora

završit koncentraci řízení v globálním rozsahu pomocí jednorázové změny globální koncepce rozvoje. Avšak historický osud marxismu nás nutí dospět k závěru, že tento „silný manévr“ se na globální konceptuální úrovni ukázal být neúspěšným a chybným a jen zhoršil situaci, protože právě filozofie „stejného“ materialismu stimulovala výzkum v oblasti přírodních věd, který zákonitě vedl k vytvoření nebezpečných technologií, jaderných a raketových zbraní¹¹⁶. Na filozofické úrovni byly všechny problémy jaderně-raketové techniky vyřešeny už na přelomu 19. a 20. století. Do praxe života to všechno uvedli **intelektuálně výkonní degeneráti** z davu nezamýšlející se nad osudem lidstva. Ale především „žrečská“ „celnice“ dala souhlas na tento druh výzkumu. Neúspěch sociálních proměn na základě marxismu byl zákonitým následkem přitažlivosti jeho idejí sociální spravedlnosti v kombinaci s chybějící v ní teorií řízení společnosti, jeho výroby a distribuce v období kapitalismu a v přechodném období k socialismu „okořeněných“ řádnou porcí antinárodního sio-internacismu, který byl v systému přítomný implicitně. Marxismus-leninismus v jeho kanonické podobě nezajišťuje překonání krize davu-„elitarismu“. Fakt odstranění Stalina¹¹⁷, a po jeho smrti změna koncepce rozvoje v SSSR, hovoří o nechápání v nejvyšších orgánech Svobodného zednářstva a nadžidovského prediktoru nebezpečí davu-„elitarismu“ v jeho dalším rozvoji pro všechno živé na této planetě. Sotva bylo účelné i odstranění prezidenta USA J. F. Kennedyho.

Současné rozhovory o „mesiášovi“, „antikristovi“, nějakém Emanuelovi, narozeném a **obřezaném** v Izraeli v r. 1962, mohou jen odzrcadlovat přípravu nadžidovského prediktoru k dalšímu pokusu o změnu globální koncepce rozvoje lidstva.

Dnešní globální ekologická krize a genocidní zbraně, rozšiřující se po světě, hovoří o ztrátě řízení v konceptuální řídicí složce při realizování Plné funkce řízení Euro-Amerického konglomerátu. Globální krize

¹¹⁶ A zejména, marxismus ukázal davu rozdíl mezi dogmatickou a metodologickou filozofií. Díky tomu se aktivoval proces přeměny části davu na akceschopné žrečstvo.

¹¹⁷ I když J. V. Stalin ve své knize „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“ použil marxistický lexikon, tak nad marxismem v podstatě vynesl rozsudek smrti, protože navrhl přehodnotit pojmový aparát metrologicky nekonzistentní marxistické politické ekonomie, operující prakticky neměřitelnými kategoriemi: «Základní pracovní doba a doba nadpráce», «základní produkt a nadprodukt» atd.

nepřítomnosti jednotné koncepce rozvoje se prohlubuje i snahou aktivujících se Východoasijských regionů (*a zejména těch s koránickou kulturou*) o konceptuální samostatnost od nadžidovského prediktoru ve svém vývoji. Události v Perském zálivu byly jen začátkem těchto procesů. Dlouhodobá ztráta řízení v konceptuální řídicí složce při realizování Plné funkce řízení (*přinejmenším, dlouhodobá ztráta kvality řízení*) hovoří o poruchách v činnosti nadžidovského prediktoru-korektoru, až po jeho degradaci do programově-adaptivního schématu řízení, při kterém není možná změna koncepce (*a řízení*) bez zásahu zvenku.

To, co je dnes známé o organizaci znacharských hierarchií starověku (*jednoho z druhů mafie*), umožňuje vyčlenit celou řadu faktorů, které mohly vést k takovéto degradaci.

Mnohostupňovost zasvěcení do znalostí nejvyšších úrovní hierarchie přivedla k tomu, že člověk s konkrétní informací nepřicházel do styku už v dětství, když je duše nejnímavější a vnímání nejsvěžejší, ale ve zralém věku, když určitá setrvačnost myšlení, ne vstřícnost k novým znalostem, kladení otázek, postihuje i lidi s velmi vysokou kulturou myšlení. (*Setrvačnost myšlení se liší od konzervatismu, když konzervatismus předpokládá neschopnost odpoutat se od starého, ale setrvačnost myšlení předpokládá neschopnost samostatně získat nový pohled na známé i neznámé*).

Přítomnost „hermetického“ učení, určeného jen pro interní použití v hierarchii, zapisovaného alegoricky a odevzdávaného ve strohých termínech vědeckých a filozofických kategorií **VÝLUČNĚ ÚSTNÍ FORMOU**, vedlo k „zapomínání“ v hierarchii málo v praxi používaných znalostí a zkrácení obsahové části alegorií při mnohonásobných výkladech.

Účinek tohoto faktoru se ještě více prohloubil, když v důsledku nejprve žido-křesťanské a později muslimské expanze došlo ke zničení stálých dlouhodobých archivů informací: Chrámů cizích kultů, knihoven atd.¹¹⁸ Zmizení hodnověrných, chronologicky přesných, letopisů udělalo

¹¹⁸ Kromě toho, po dobu celé písemné historie docházelo k úmyslným „čistkám“ a falšování archivních materiálů.

„neviditelnými“ nízkofrekvenční sociální procesy, na pozadí kterých probíhají všechny ostatní.

Převládání fonetického písemnictví při plném vymizení těch druhů písemnictví, která **přímo** odrážela činnost předmětně-obrazného PROCESNÍHO myšlení, vedlo v Euro-Americké civilizaci ke zkreslení smyslu zpráv při synonymickém zpracování textů, překladech atd., a navíc vytvářelo podmínky, ve kterých začalo kvést **plané tlachání** neobsahující žádnou předmětně-obrazovou informaci.

Mnohé starověké nauky vyžadovaly odstranění ze žrečské a vyšší státní činnosti takové osoby, které nedisponovali tělesnou úplností a celistvostí, aby faktor zmrzačení, narušující nějaké stránky normálně vyvinuté přirozené psychiky se nemohl odrážet na výsledcích této činnosti. Obrázka je zmrzačení. Pokud v procesu splynutí znacharstva se židovskou špičkou na toto znachari zapomněli a stali se obřezanými, tak sami tímto podkopali svůj potenciál rozvoje nervové soustavy.

Kromě toho, *soudíc podle všeho*, do 20. století prediktor disponoval pouze dílčími specializovanými verzemi teorie řízení, pojmově a terminologicky navzájem izolovanými a určenými pro kontrolu nad každou sférou života davo-„elitárního“ sociálního systému.

Dlouhodobý monopol na jakoukoliv činnost vede k nekritickému vnímání výsledků této činnosti. Speciálně se to týká výsledků, které jsou podmíněné nízkofrekvenčními procesy, jejichž pozorování je ztíženo především „krátkou pamětí“ (*letopisy zničily*) a zkostnatělou filozofií, slepou k těmto procesům.

Co sehrávalo větší a co menší úlohu, je už druhořadá otázka. Ale **hierarchie** znacharů, **mafie**, se nachází stále pod vlivem těchto faktorů, a v důsledku vzájemné informační uzavřenosti mezi organizačními úrovněmi je předurčena ke střetu s faktorem tlaku prostředí k reakci, na který její struktura není přizpůsobena a nemá potřebnou informační podporu. V tomto případě je pravděpodobná ztráta řízení následkem pomalého vypracovávání reakce na faktor. Může se jednat o zvrtnou anebo nezvrtnou ztrátu řízení.

Pokud budeme analyzovat průběh globálního dějinného procesu, tak můžeme vyčlenit minimálně jeden takovýto faktor bezprostředně ovlivňující úspěšnost činnosti prediktoru-korektoru nesoucího konceptuální moc. Prognostická činnost ve vztahu ke společnosti do značné míry závisí od představ o čase jako takovém a, především,

od **sociálního času**, ačkoliv tento fakt se může nacházet i MIMO OKRUH POJMŮ těch, kteří se jí věnují a jejich prognózy jsou dokonce úspěšné. Jak už bylo dříve řečeno, tak v 19. — 20. století proběhla dvojnásobná změna procesů na frekvencích, na kterých se zakládá pojem sociálního času a kromě toho se změnil poměr etalonových frekvencí biologického a sociálního času.

Celá koncepce expanze meziregionálního centra řízení se formovala (*v tajnosti před davem*) a doladřovala **staletí** v podmínkách, když etalony sociálního času byly založeny na přirozených přírodních cyklech, a délka trvání obnovy společensky významných zručností obepínala život mnohých pokolení. Výsledkem žido-křesťanské expanze se zformoval Euro-Americký konglomerát. Světonázor davo-„elitární“ části obyvatelstva konglomerátu je založen na Bibli v jejích překladech pro dav. Kosmogonie knihy „Genesis“ je v těchto překladech primitivní. Originální kosmogonie knihy „Genesis“ v hebrejštině připouští mnoho výkladů s ohledem na existenci vícerych klíčů čtení textu¹¹⁹ zapsaného pomocí 22 souhlásek bez použití samohlásek. Ta je dostupná v míře chápání jen rabinátu a nejvyššímu Svobodnému zednářstvu, z pohledu kterého, je nižší Svobodné zednářstvo, židovské masy a všichni gójové — pouze davem zbaveným jakékoliv filozofické kultury a představ o globálním dějinném **procesu**.

Ale ani v samotné Bibli nejsou příroda ani společnost prezentovány jako **nepřetržitě**, vzájemně vložené procesy. Proto Bible vyjadřuje spíše určitý kaleidoskop logiky, a ne PROCES, protože člověk pomocí abstraktně-logického myšlení klame druhé i sebe, což i bylo jedním z hlavních cílů tvůrců Bible. Bible ve společnosti rozněvává **kaleidoskopický idiotismus**, ve kterém se svět mění na kaleidoskop roztržitých faktů a narušuje se celistvost vnímání plnosti a detailnosti vzájemně vložených procesů ve Vesmíru. Kaleidoskopickým idiotismem jsou v různé míře postiženi všichni: I oddaní dealeri biblické koncepce, i její vykladači, i jejich bezduše důvěřující posluchači.

V termínech teorie řízení toto všechno odpovídá mimořádně nízké rezervě stability supersystému v procesu jeho fungování způsobené

¹¹⁹ Hebrejská řeč, i když obsahuje samohlásky, tak v psaném textu se nezapisují. Při čtení textu si je třeba ve slovech samohlásky domýšlet. Změna samohlásky ale znamená i změnu významu stejně vypadajícího napsaného slova. – pozn. překl.

rozdíly v informovanosti jeho elementů a struktur při porovnání se zkušeností supersystému jako celku.

Mechanismus ztráty řízení v konglomerátu probíhá následovně. Vyladěná schémata žido-křesťanské expanze fungovala stabilně celá staletí, ale rychlost rozšiřování svojí sféry vlivu, podřízené na světonázorové úrovni (*1. až 3. prioritá zevšeobecněných zbraní*) byla nedostatečná. Změna etalonových procesů, se kterými se spojuje pojem sociálního času, byla pro dav Euro-Amerického konglomerátu a jeho prediktoru nečekanou a nepochopitelnou. Pro vysoký kontrast sociálního rozdělení v davo-„elitarismu“ se nepodařilo včas zkorigovat globální koncepci rozvoje expanze konglomerátu v souladu se sociálními a přírodními procesy, které se aktivovaly od druhé poloviny 19. století. Vznik tendencí ke konceptuální samostatnosti Japonska, Číny, SSSR, celého muslimského a zejména arabského světa, a v perspektivě i Indie a Afriky, prohloubil globální krizi řízení. Překonání krize brání především oddanost „elitárního“ davu v Euro-Americkém konglomerátu biblickým SVĚTONÁZOROVÝM tradicím sio-internacistického davo-„elitarismu“.

Těm, kteří trvají na přesvědčení, že v Euro-Americkém konglomerátu je zachováno stabilní řízení podle Plné funkce řízení, navrhuje zdůvodnit, jaký rozumný účel má pro nadžidovský prediktor aktivace procesů, které vyvolaly ekologickou krizi a udělaly celé davo-„elitární“ lidstvo rukojmím statistických předurčeností vzniku **neschválených** „incidentů“ s velmi mocnými a rychlými zbraněmi genocidy, a statisticky předurčených regionálních a globálních průmyslových (*technogenních*) katastrof.

* * *

Svalovat všechno na „mimozemšťany“ nezní nijak přesvědčivě, protože civilizace, která dokáže vyjít do otevřeného kosmu, musí mít i dostatečný vědecko-technický potenciál, aby si uměla pro sebe očistit planetu za kratší dobu, než to umožňuje udělat globální historický proces davo-„elitárního“ lidstva, ve kterém vidění světa, založené na Bibli, je katalyzátorem technicko-technologického procesu, plodícího sebevražednou technokracii (podřízenost lidstva technice).

Pokud by se i mimozemšťani účastnili konceptuálně konfliktního řízení v globálním dějinném procesu, tak i v takovémto případě se lidé Země musí konceptuálně vyhranit v tom, v jaké společnosti chtějí vlastně žít.

Po čemž se následně zasahování do pozemských záležitostí, pokud takové je a bylo i v minulosti, stane v mnohých směrech činnosti nemožným.

* *

*

Avšak v daném případě ztráta řízení na základě plné funkce není současně provázána i ztrátou řízení na základě **programově-adaptivní části** Plné funkce řízení. Z tohoto důvodu Euro-Americký konglomerát projevuje svojí aktivitu v Latinské Americe, Africe, Perském zálivu: Pokouší se dělit SSSR a integrovat jeho úločky do «CELOEVROPSKÉHO¹²⁰ domu», kde všichni kromě rasy biblických pánů budou šábessgójji¹²¹ atd. Lidstvu je vnucována neadekvátní koncepce rozvoje, což hovoří o úplné degradaci prediktoru Euro-Amerického konglomerátu.

Konglomerát se změnil z lidského společenství na dezintegrovaného biorobota v tom smyslu, že program jeho chování je útržkovitě rozdělen mezi duše jeho nepřemýšlejícího obyvatelstva.

V základech konceptuální moci (*i když ohraničené ideologií*) libovolného národa leží jeho vidění světa (*světonázor*), vědomá i nevědomá kultura přijímání informace z Objektivní reality, kultura myšlení, uchovávání a odevzdávání informací. Na světonázorech, vlastních současnému lidstvu, leží pečeť světových náboženství. Proto na analýzu perspektiv vztahů Euro-Amerického konglomerátu s neaktivnějšími a nejmocnějšími bloky Asie, je třeba mít představu alespoň o základních rozdílech věrouk formovaných převládajícími náboženstvími.

Bible je jediným písmem, které staví člověka proti přírodě. Už první kapitola knihy „Genesis“ klade člověku za úlohu: «*At' vládnou nad mořskými rybami, i nad nebeským ptactvem, i nad zvíří, i nad dobyttem, i nad celou zemí, i nad všemi hady plazícími se po zemi*». Orientace na „vládnutí“ však není podpořena propagandou vědomostí o tom, jak

¹²⁰ V původním ruském textu byla použita slovní hříčka: Vynecháním dvou písmen vznikl z „celoevropského“ „celožidovský“ (**obščejevropejskij**). – pozn. překl.

¹²¹ Ortodoxní židi v sobotu (šabat) nesmí pracovat, ani přiložit polínko do pece, proto využívají na tyto práce nežidů (šábessgójju). – pozn. překl.

„vládnout“ v souladu s biosférou Země, Vesmírem a Bohem. Proto, abychom neřezali větev, na které sedíme a aby konec Bible odpovídal jejímu začátku, bylo by dobré hned za Zjevením Jana (Apokalypsou), pro ponaučení všem následovníkům Starého i Nového Zákona, zapsat ještě *jazyčnickou* „Pohádku o Zlaté Rybce“ od A. S. Puškina, kde se biblickému lidstvu (v postavě Stařeny) v plném souladu s knihou „Genesis“ zachtělo být vládkyní moří a aby jí posluhovala samotná Zlatá Rybka.

Bible staví Boha proti člověku: Jen podle obrazu a podoby byl člověk stvořen. Viditelnost (forma) existuje, a co obsah? — věc nejasná...

Ale ani žalostné podoby nejsou si v očích „boha“ rovné: «Synové Izraele», fyzicky i mravně zmrzačení v sinajském „pochodu“, a nakonec Talmudem, by měli být vyvyšováni nad světem jako rasa pánů.

A nic kromě rozkladu Lidskosti, v sobě Bible nenese: Svědčí o tom jak celé dějiny a současnost biblické civilizace, tak i historická zkušenost Ruska. Oponování tomu je kaleidoskopickým idiotismem v růžových brýlích neschopným podívat se celistvě na svět takový, jakým doopravdy je v životě a ne v písmech biblických „humanistů“. V základech biblického vidění světa leží inverze priorit ve vektoru cílů, vnesená do židovstva při sinajském „pochodu“ vnučováním jim odlišného (*než u všech lidí*) chápání Dobra a Zla. Inverze Dobra a Zla je hlavním tajemstvím Bible. Marcus Aurelius tvrdil, že je BLÁZNOVSTVÍM MYSLET SI, ŽE ZLÍ NETVOŘÍ ZLO. V použití na Euro-Americkou civilizaci to znamená: Je bláznovstvím myslet si, že jí zrozené hrozby pro život lidstva vznikly neznámým způsobem sami od sebe a že Bible a **oslové, co překroutili Tóru** (*hodnocení převzaté z Koránu*¹²²), existují sami od sebe.

Ve všech náboženstvích existují svátá písma, daná od bohů a proroků, a existují i kánonické výklady svatých písem. Bible je unikátní svaté písmo: Jako jediná totiž autoritou božského zvěstování ohlašuje lidské právo utlačovat ostatní celá staletí a lidské právo „panovat“ nad přírodou.

Všechna ostatní, nebiblická svátá písma, islámu, hinduismu, buddhismu jsou prostá takovéto pomatenosti. Využívající potřeby vládnoucí špičky společností, kde tyto věrouky vládnou, nejsou podpořeny přímo

¹²² Súra 62:5(5). «Ti, kterým bylo dáno nést Tóru, a oni ji nenesli, se podobají oslovi, který nese knihy. Odporná je podoba lidí, kteří boží znamení označili za lež! Bůh nevede lidi nespravedlivých!» (Osel knihy pouze nosí, obsah ho nezajímá).

božskými zvěstováními, ale jejich kánonickými výklady, selektivně citujícími zvěstování a topícími jimi vybrané útržky myšlenek zvěstování ve vlastní záplavě slov.

Ve výsledku se tak samotná božská zvěstování ztrácejí v druhotných výkladech a komentářích a „svátost“ komentářů a komentátorů postupně zastiňuje svátost božských zvěstování. Posledním **masovým příkladem** tohoto druhu je „Bhagavad-Gíta, taková jaká je“ od Šrí Prabhupády, která je šířena po celém světě Mezinárodním společenstvím vědomí Krišnu. Velkokapitál USA a Kanady v prvním momentu podpořil činnost Šrí Prabhupáda v propagaci jeho učení v zemích konglomerátu. Jediný hluboký důvod takové podpory je možné uvidět v davo-„elitárním“ rozdělení současných krišnaistů: Na „elitu“, kterou tvoří příslušníci řetězce **parampary**, kontinuálně odevzdávající učení ústní formou, a na dav tvoří masy nových „krišnaistů“, které pase „elita“. Navenek to trochu připomíná vztahy rabinátu s masou židů. Ale existuje i vnitřní podoba. Mezi komentáři v „Bhagavad-Gítě, taková jaká je“ jsou i takovéto: *«...obchodník, při vši svojí počestnosti, je občas nucený skrývat své příjmy, aby se udržel v byznysi, a z času na čas se musí uchýlit k operacím na černém trhu. Toto všechno je potřebné a nevyhnutelné. A proto šudra¹²³, který se nachází ve službách u zlého pána, musí plnit pánovy příkazy, dokonce i kdyby to nemusel udělat. Nehledíc na tato negativa, člověk musí pokračovat v plnění předepsaných povinností, protože ty vyplývají z jeho vlastní podstaty... Pokud se jakákoliv profesionální činnost dělá pro uspokojení Nejvyššího Pána, všechny škody, spojené s touto činností, se odstraňují»*. („Bhagavad-Gíta, taková jaká je“, str. 783). To znamená, že profesionální banditismus jménem Pána je svatý. Zapírat, že se tím myslelo něco celkem jiného, nemá smysl. Když jsou pod portrétem komentátora uvedena slova «Jeho Božská milost», tak

¹²³ Šudra - pojem převzatý ze starověké Indie, jejich kastového dělení společnosti:

1. Bráhmani – nejvyšší postavená kasta – světci a knížata
2. Kšatrija – bojovníci, knížata, vládcové
3. Vajšija – velkoobchodníci, drobní obchodníci, řemeslníci
4. Šudra – sedláci, dělníci.

V tomto kontextu je šudra obyčejný dělník, dělnas, nádeník, sloužící ostatním "vyšším" kastám. - dopl. překl.

„milost“ je povinná předvídat, na rozdíl od běžných smrtelníků, jakou odezvu budou mít její slova, a ne tvořit takovéto dvojsmyslnosti.

A pro porovnání mínění rabinátu na analogické otázky. Talmud, „Baba kama“, 113: «*Oklamat ho (góje) je dovoleno*». V tom samém talmudu se dávají též doporučení pro případ soudného konání, když je nemožné dát za pravdu židovi ve sporu s gójem ani na základě židovských zákonů, ani na základě zákonů státu: «*...konej proti gójovi, vymýšlej si na něho, jak učí R. Izmael*». — R. Akiba však radí neuchylovat se ke lži, aby se nezneuctilo Boží Jméno, pokud žida usvědčí ze lži. — Glosa (výklad), udělaná k tomuto listu, hovoří: «*Boží Jméno se nezneuctí, pokud si gój nevšimne, že klameš*». (I. B. Pranaitis. „Křesťan v židovském Talmudu“, SPb, 1911, str. 18, 19).

* * *

Jak je z tohoto vidět, tak rabinát i „elita“ Hare Krišna zpívají dueto a očividně se dobře sladily. Jedna ze stránek činnosti Mezinárodního společenství vědomí Krišnu je *talmudizace* „Bhagavad-Gíty“ v procesu jejího importu na Západ pro dav, který je unavený z Bible. Obsah je ten samý, ale komu se líbí více exotické východní balení, tomu jsou nejvyšší Svobodné zednářstvo a rabinát ochotní dát ochutnat i „východní exotiku“. Sovětští „krišnaisti“ nejsou výjimkou. Zachovává se to hlavní: Ovčan zůstává ovčanem bez ohledu na to, jestli hovoří, «Otče náš, jenž jsi...» anebo «Hare Krišna...»; hlavně, aby ovčan neuvažoval samostatně a nestal se Člověkem.

* * *

Celkem jiný úhel pohledu na svět a člověka v něm mají předbiblická náboženství Asie. Starověký indický bráhmanismus zplodil buddhismus a současný hinduismus. Ačkoli v každém z nich existují vlastní proudy, do jisté míry si navzájem protirečící, přesto nesou i řadu společných fundamentálních **idejí** v asijském vidění světa.

Společným je například učení o převtělování lidských duší, reinkarnaci. Život je v jejich chápání nepřetržitým nekonečným procesem střídání nových vtělení duše, lidského «já», v nových materiálních tělech. Z pohledu buddhismu jsou lidské tělo i psychika též procesy, a neexistuje neměnné «já». Základní teze buddhismu spočívá v tom, že každý člověk

může dosáhnout osvětlení už v tomto světě, v tomto anebo budoucích životech, jako to udělal Buddha. A v každé živé bytosti přebývá Buddha. Takovýmto způsobem je obraz světa v buddhismu celistvým procesem, ve kterém má všechno právo na existenci a všechno je jedné kvality s Bohem, a měnící se lidské «já» se musí na všechno probíhající snažit se dívat z pozice věčnosti stojící nad iluzí materiálního světa měnícího se v čase.

„Bhagavad-Gíta“ též vypráví o nekonečném počtu vesmírů, ve kterých plyne život, které se rodí a umírají, a které jsou v určitém smyslu jedné kvality s Nejvyšším Bohem. Lidská duše je věčná a nezničitelná, a v každé duši přebývá Nejvyšší Pán jako Nejvyšší osoba anebo «odosobněné Absolutno», v závislosti od interpretace překladatelů a komentátorů. Duše se převtěluje do nových těl v souladu s karmou, ale pokud se řídí pokyny věrouky, tak má plnou možnost protrhnout řetěz karmických dějů a vrátit se ke svému počátečnímu zdroji — Nejvyššímu Pánovi, — nezávisle od sociálního postavení v daném vtělení.

Asijská náboženství formují v člověku systém stereotypů rozpoznávání jevů vnějšího i vnitřního světa, zaměřená na vnímání celistvosti neustále se měnícího světa, ve kterém není nic stabilního a všechno, včetně **stereotypů rozpoznávání, existuje jako proces.**

Společnost a postavení člověka ve společnosti jsou z jejich pohledu též jen iluzorními procesy, na které by se moudrý člověk měl dívat *s nadhledem*, nepocítujíc přitom ani smutek, ani radost. Duše by měla sdílet pokoj a velkolepost velkého kosmu.

Vnímání všeho existujícího jako vzájemně vložených procesů více odpovídá objektivní realitě, než biblický kaleidoskop neměnných, navzájem si odporujících daností.

Cosí podobné asijským učením, veřejně propagovaným pro všechny, existuje na Západě jen v tajných učeních zednářských řádů, nedostupných pro veřejnost. Proto davo-„elitarismus“ biblického Západu je podle ideálů zednářské špičky věčně existující daností shora. Davo-„elitarismus“ společnosti v Asii je procesem, ve kterém teoreticky neexistují duše bohem „více vyvolené“ a „méně vyvolené“. Úroveň kontrastu davo-„elitárního“ rozdělení Asie je určována sociálními tradicemi jejich národních kultur a rozvojem v nich společenského sjednocení práce. Ale tento davo-„elitarismus“ je z pohledu jejich náboženství jen okamžikem ve věčnosti a není jen ničím neměnným, a už vůbec není předepsaným

Shora: Lidé změni svojí karmu, a i davo-„elitarismus“ bude nahrazen jiným společenským zřízením, více vyhovujícím nové karmě. V árijských náboženstvích není přítomné zdůvodňování davo-„elitarismu“ **božskými zvěstováními** svatých písem. Je tam zdůvodněn jen účelný postoj k aktuálnímu stavu davo-„elitarismu“ v komentářích a zvěstováních.

Kde se ocitla věčná duše: V davu anebo „elitě“, — to je jen dočasná epizoda, kterou třeba přetpět, jako zlý sen, pokud je nedobrá; a pokud je dobrá, tak v rámci možností netřeba vytvářet zlé sny okolí. A matérie reálně patří Bohu.

Z kaleidoskopu Bible vyplývají učení o „bohovyvolenosti“ jedněch a „neplnohodnotnosti“ jiných národů, o „prvotním hříchu“, „umrtvování těla“ a hlavně: Přímé i nepřímé zákazy na osvojení si geneticky podmíněného vývojového potenciálu člověka, tj. všeho toho, co je Západu známé jako různé indické jógy, wu-šu a tibetská medicína, karate, ninjutsu. Koncentrace tohoto všeho v Asii je **statisticky předurčená** obsahem svatých písem a náboženských tradicí, které se přirozenou cestou rozvinuly z jazyčnictví a šamanismu, a náboženstvích Západu, uměle vytvořených nad-zednářským znacharstvem s cílem udržení si svého monopolu na ty druhy činnosti, které byly v Asii **prakticky** světonázorově dostupné pro všechny sociální skupiny. Zbytečně dávají „Kladivo na čarodějnice“ do rozporu s duchem křesťanství: Vždyť Starý Zákon nejednou vyžaduje vyhlazení „volchovů“, „věštců“, „proroků“ a „jasnovidců“, tj. těch lidí, kteří si osvojili svůj vývojový potenciál ve větší míře, než jejich okolí, a ze kterých zdaleka ne všichni byli ve skutečnosti satanisty. V knize „Numeri“ (kap. 11) Mojžíš vyslovil tužbu: *«Ó, kdyby tak všichni v národu Pánově byli proroky, kdyby Pán na ně seslal svého Ducha!»*. To by ale starověcí židé museli přijmout vedení Shora, zprostředkované Mojžíšem, a ne je odvrhnout („Numeri“, kap. 14). Potom by je nevodili 40 let po poušti, krmíc je bezplatnou „manou“, a nevnutili by jim nést po světě lichvu a účetní knihu, které vyměnili za pravé Zvěstování Shora, usměřující všechny lidi na osvojení si vývojového potenciálu, a ne na kšeftování a otrockou práci v žido-křesťanském rozdělení společenské činnosti. Duchu Bible, překrucující Zvěstování, by více odpovídal obrazu postavy „Mojžíše“ s účetními fakturami, a ne s «tabulkami se Zvěstováním». *«Rozsévač seje slova...»* — hovoří Evangelium podle Marka. Slovo bylo zaseté do písem náboženství Západu i Východu. Je známé: *«Co zaseješ, to budeš*

i sklízet!». Z písem Východu vyrostla kultura myšlení, řízení psychiky a fyziologie člověka vlastní vůlí, a vyšší úroveň osvojení si geneticky podmíněného vývojového potenciálu člověka. Ve společenském životě se to projevuje v tom, že vysoká profesionalita kuchaře, porcůjícího maso, je hodná královské úcty, a tato úcta je zachycena v písemných zdrojích. Profesionalita zametače je pro společnost stejně potřebná, jako profesionalita nejvyšších politiků, a dokonalost společensky prospěšného profesionalismu má v očích lidí stejnou hodnotu.

Ani jeden národ Asie nezmizel z tváře Země. A technické zaostávání za Západem Japonsko dohnalo za 100 let, Jižní Korea za 40, a všechny ekologické problémy u nich nebyly až tak ostré a dlouhodobé, jako v Evropě a Americe.

Avšak Bible setřela z tváře Země národy Austrálie, obou Amerik, zmrzčila Afriku a Rusko, zbavila Euro-Americkou civilizaci kultury myšlení, což i zplodilo... extrémní individualismus takzvaných „osobností“ z davu, dvě světové války za jedno století, ekologickou krizi a ze všech udělala rukojmí genocidních zbraní a statisticky předurčených možností vzniku technogeních katastrof.

Následkem diskrétního (*nespojitého*) myšlení, které vyrostlo z Bible, Západ nesprávně chápe Východ, myslící procesy. Následkem individualismu v myšlení západního „davu“ není Západ schopný u sebe zavést efektivnější japonské formy organizace práce, založené na komunitním myšlení¹²⁴.

A Východ má v budhismu (*a nejen v něm*) osobitou techniku bourání cizích i svých vlastních stereotypů vnímání světa a může plně pochopit Západ, díky pružnosti svého systému stereotypů rozpoznávání jevů a formování jejich obrazů. Kromě toho, Východ má ještě jednu přednost: Existenci písemnictví obrazového PROCESNÍHO MYŠLENÍ paralelně s fonetickým písemnictvím. Hieroglyfika dělá myšlení disciplinovanějším, protože ztěžuje rozmývání pojmových hranic (*úmyslné i neúmyslné*). Takto jsou Japonsko a Čína jediné dva velké státy, kterých obyvatelstvo je vlastně OBOUSTRANNĚ GRAMOTNÉ, na rozdíl od obyvatelstva Euro-Amerického konglomerátu, které je gramotné jen na levou mozkovou

¹²⁴ Fakticky, korporativním myšlení, protože komunitní (občinné) myšlení má ve svém základě lidský typ režimu psychiky. (Poznámka r. 2004).

hemisféru. Z tohoto důvodu proces informační výměny v konglomerátu probíhá pomaleji a s většími chybami při hře s lexikálními formami, která je v hieroglyfice nemožná. Ačkoliv osvojení si hieroglyfiky je z pohledu Evropana těžká věc, tak pro společnost jako celek to má svůj význam při velkých objemech jí zpracovávané informace.

Jediným kritériem dokonalosti toho kterého světonázoru (*vidění světa*) je sbíhavost v životě reálně probíhajících procesů s prognózami, zformovanými na jeho základě. Pod prognózou však netřeba chápat ohlášené a všemi uslyšené proroctví, které se splnilo, po čemž následně mudrc, který předpovídal událost, *zpravidla katastrofickou* (viz *Dostatečně všeobecná teorie řízení*), předstoupí před lid se slovy: «Vždyť jsem to předpovídal...». Hodnověrnost prognóz na základě světonázorů se může v procesu SAMOŘÍZENÍ společnosti projevat nepřímou, téměř nepozorovaně, jako nepřítomnost selhání řízení a katastrof kultury, při kterých se ztrácí kontinuita kultury národa, který zažil katastrofu kultury. Stabilita SAMOŘÍZENÍ společnosti hovoří o tom, že řídicí rozhodnutí, která by potenciálně mohla způsobit katastrofu kultury společnosti, jsou jejím systémem řízení registrována. Otázka hodnověrnosti prognóz, ležící v základech filtrování potenciálně nebezpečných rozhodnutí, ve všedním vědomí společnosti nevyvstane, protože všední vědomí společnosti si zapamatovává především splněné negativní prognózy.

Pokud by Trójané poslechli Kasandřiny rady, tak Trója by možná stála dodnes. Protože trójská válka by se v takovémto případě neodehrála, tak dav by nejprve zapomněl na dané doporučení, které doprovázelo proroctví, avšak pamatujíc si „nesplněné“ proroctví, začal by znevažovat vědnu s „nízkou kvalitací“, která umí jen „prorokovat“ *neštěstí, která se neplní*. Nakonec v každodenním shonu by se zapomnělo i na jméno Kasandry, i na samotnou událost s nesplněným proroctvím o válce a záhubě Tróje. Jak je známo, tak trójskou válku doprovázela i událost s proroctvím Laokoona: «Obávejte se danajců, přinášejících dary» — ale neposlechli ho, a dřevěného koně i s «elitními vojáky» v něm vtáhli do města sami, rozbíjejíc kvůli tomu vlastní zdi. Takto se přehnaně sebevědomí davu stává jeho vlastní záhubou.

Na tuto událost se vyplatí vzpomenout v souvislosti s reformami perestrojky podle direktivy Rady Národní Bezpečnosti USA 20/1 z 18. 08. 1948. Analogie není důkaz; důkazem je společenská praxe. Varování o neúčelnosti **těchto** reforem pro zájmy národů SSSR byly i v r. 1985, ale

vedení se rozhodlo ignorovat názor „konzervativců“, a za pět let, ztrácejíc řízení nad ekonomikou a ideologií, přivedlo zemi k potravinovým lístkům a masakru, za co měl být, jakože vinný ještě VÝLUČNĚ Stalin a „stagnace“. Tehdejší vedení mělo jen samé dobré úmysly, a proto za tento rozvrat „nezodpovídá“¹²⁵.

Prognózy a „proroctví“ o neštěstích jsou pro řízení cennější informací, než promyšlená anebo bezduchá «podpora», protože jen v tomto případě se společnost může posmívat předpovědačům nesplněných neštěstí.

Jako příklad si vezmeme Lenina a Puškina. V. I. Lenin a jeho nejbližší stoupenci z těch, kteří nebyli sio-internacisty, byli velmi sebevědomí lidé. Historik N. M. Karamzin je v Leninově ÚSD (*Úplná sbírka děl*) vzpomínán třikrát, a ani jednou věcně: Proto to nevidění dějinných procesů. Se slovníkem V. I. Dala se V. I. Lenin seznámil až v r. 1920, proto to koktání. Filozofie „dialektického materialismu“ nevidí informaci: Kvůli tomu ta nemožnost vytvořit v jejích termínech teorii řízení (zejména) společnosti, a existující rozkol celistvosti vnímání světa u V. I. Lenina. Puškin byl pro něj jen „spisovatel“, v ÚSD ho zmínil třikrát, a ani jednou věcně. V. I. Lenin se svým světonázorovým kaleidoskopem nechápal celistvost vidění světa A. S. Puškina. V „Domku v Kolomně“ A. S. Puškin dvakrát zaměřuje pozornost čitatele k tomu, že jde o jinotaj a «vtipkuje poměrně velkolepě». V. I. Lenina a spol. to však nezajímalo, a do roku 1917 zůstal jinotaj neodhalený. Po roce 1917 se oxmanovci a cjavlovští, kteří se usadili v „puškinovědě“, rozhodli ve vydáních „Domku v Kolomně“ vydat jen 40 oktáv z 54 a odstranili epigraf «Jednou muž, jednou žena» („*Modo vir, modo femina*“ — *Ovidius*¹²⁶), uvědomujíc si na rozdíl od „velkého“ Lenina, že Puškin měl co skrývat před «bratrstvem zedníků», což by ale lidé měli vědět. Dnes se toto alegorické proroctví, které se v literatuře nestalo podle domýšlivosti V. I. Lenina obyčejným „tuctovým dílkem“, chápe takto:

1

«Usedni, múzo. Tužky do ručky,

¹²⁵ „Mrtvá voda“ byla dána na vědomí vedení KGB SSSR a sekretářům ÚV KSSS ještě na přelomu května — června 1991, měsíc a půl před GKČP, v důsledku kterého se změnilo oficiální vedení. Též neposlouchali...

¹²⁶ Ovidius, název zednářské lóže, které byl Puškin členem. – pozn. překl.

*Pod lavičku nožky!...» Všecko jde nádherně...
«A začínáme... Byla jednou vdova» —
Nešťastná vláda Ruska.
Národa i hospodářství hlava
Korunu namísto čepce nosila.
V očkách vdovy já, uviděl bych rád
Celý administrativní aparát.*

2

*Chatrč... A v chatrči tři okna:
Koruna, Pravoslaví, Národ.
Zaplavená byla anebo spálená —
Taková neznámá nám podrobnost.
Fakt ten, že, kde předtím spočinula ona, —
Dům trojpodlažní dnes stojí... Co je to za drobnost?
Zednářství symbol odvěky —
Tři poschodí. Hle, smysl tu jaký!*

3

*Na prvním poschodí — učni,
Poschodí druhé — „tovaryši“ — podmistrové,
Poslední — mistři. Ti jsou vzdálení —
Před nikým „neodkrývají“ peří.
ON — pochopil. A z jeho ruky
K jejich domu¹²⁷ v Rusku nedůvěra.
Poet se nahněval — dychtí, aby v něm
Všechna poschodí zachvátilo ohněm!*

4

*Paráša... Páša... Pášenka... — Národ,
Který krmí všech a odívá,
Hospodářství nepokojné zpravuje,
Je to lid ruský — Řekyně naznačuje*

¹²⁷ Správnost této varianty čtení alegorie se později projevila ve směšných výsledcích účasti volebního bloku «Náš dům Rusko» v parlamentních volbách.

*Vlastní pokoru nepěstuje,
Po nedělích kostel navštěvuje.
A Viera tam Ivanovna nevidaná —
Jako Viera Rusů v Boha i Cara!*

5

*Či si nevezpomeneme na osmnáctý rok?
Daleko od prestolu, na Urale,
Tehdy krvavý prskal „kulomet
Jurovského“ v Ipatěvském sklepě,
Romanovských vykořeníc rod...
Tam vždyť ne «rod», ale Vieru postříleli!
Dům Jelcin zboural... Nu, byl takový rozmar,
A kdo by řekl: «Borisi, pravdy nemáš!»*

6

*Ty strofy rozkrývat se nechystám,
Kde Puškin taje času otvírá.
A co za gardistu-černovouse,
Pod okny ruskými prochází se?
Přitiskneš ho — utíká, jako zbabělce kus,
Popustíš — černým stínem se znovu mihotá?
A tu já čas náš podvedu —
Z oktávy na dekádu jdu.*

* * *

*Ano... Černý anděl hlupák není:
Pokud všichni rozhodují a soudí,
On bourá... a bourá
Po trámku... až do podkrovní
Nepadne v hromadě sutí,
Drtíc svaté obrazy,*

*A madoně pochované
Do prachu nepadnou slzy...
V nicotném napětí čeká,
Dvoutisící rok hýčká ...*

7

*A hle, grófska. Nelehká dáma.
Na co je básníkovi? Na chybkou?
Všeho tu dost: hrdost i touha,
Dokonce i Dostojevského v nadbytku.
Ona na Pášu hledí z vysoka,
Ale cizí jí nejsou ani milostné pokusy...
— Doopravdy v dámě nepoznáš ty
Rodné inteligence črty?*

8

*Kuchtička Fiocka... Ta jde zdarma
(Záviděnihodná je kuchtičky výdrž)
Bez sluchu, chudá... a, možná, i umu
Rusku slouží: je to křesťanství,
Přesněji — ideologie sama,
Uzamčený čas a prostor,
V roce Října kuchařka umřela,
Jakoby ani nežila!*

9

*Oplakával jí kocour Vaska «nejvíc ze všech».
Ano... finanční kocoury tehdy zmáčkli —
V sedmnáctém, když přišel úspěch,
Kteří k «sousedům» nezdrhli —
Šíkanovali všech, nemajíc to za hřích...
Jim, pravda, na krk i svoji dýchali.
A budovali pro své vidinu jako že blah
Paláce, fabriky, doly i... GULAG.*

10

Jak bude bez ideologie vdově?

*Národe, pohled' na Západ! Za hranice —
Tam vaří se cosi v hlavě
Z Feuerbacha, Hegela i Nietsche.
«Běž pohledat kuchařku, můj svět,
Aby nebyla jen uličnicí!»
Pokud vdova-vláda spala,
Paráša do domu kuchařku přiváděla.*

11

*A hle, charakteristika její —
Jsouc to ideologií nadutou,
Která vlámala se v bytí,
Téměř jako křesťanství, — silou:
Přišla, usedla, jako plémě havraní,
a s ušatou¹²⁸ si poradila Rusí,
Hoc hlava říkala ji též:
«Nelez do inflace — podvádět nesmíš»*

12

*Tu přesolí, tu rozvaří.
Tu strašnou represi vytvoří,
Tu Ladogu, tu Volhu znečistí,
Tu severní řeky nazpět nastaví,
Tu náhle výrobu zboží zastaví,
Tu hráz pro „radost“ Petrohradu postaví...
Všude uškodí anebo podvede —
Let sedmdesát už zápolí s ní národ...*

13

*U nás je nepokoj. Poradíme si s ním?
«Jak se jmenuješ?» — «Á, Maura». — Odsouzená!
Všichni vědí: Maur — byl Marxův pseudonym!
Je snad básník přeurenčen pojmenování?*

¹²⁸ V dalším významu „prostoduchou“, „naivní“. – pozn. překl.

*Opravdu mu šestikřídlý serafím
pošeptal — potomkům pro poučení?
Či tak nebo tak — na to odpovědi není,
Ale s Maurou už žijeme desítky let!*

14

*Náhoda, řeknete si?
Ale kdyby jen jedna!
Vezměte dílo s «Ruslanem a Ludmilou»,
Přečtěte, jak je unesena
Nevěsta strašnou, nepochopitelnou silou.
V Ludmile — i krása je ztělesněna,
I mravnost země, poetu tak milá.
A co za zloděje to uteklo s nevěstou mladou?
Ano, přesně ten Karel (Maura?) s bradou!*

15

*Dcera i vdova: národ a moc —
Vyšly na žebrotu... Dělat perestrojku.
Maur jim slibil dortu upéct,
Vystrojit hody... po našem — flám.
A tu vdova odhodlá se ze strachu říci,
Prý, nepadli jsme v mozekmyčky?
Okrade nás Maura-„mistr“,
A nezdrhne s tím za hranice?*

16

*Ach, bídná naše ruská dolina i les!
Ropa, uhlí, plyn... Rukou jsme mávli, no dobře!
Jaký že vás na porážku prodal běs?
Kdo krade vše, hoříc bezohledností?
Kdo, měníc peníze v zlata lesk,
Náhlí se utéct na Západ nenápadně?
Čtenáři můj! Hle, tu je Puškinova pečeť:
Prorokoval on — nám třeba odpovídat!*

17

*A tak, vdova, od Pokrova pospíchá
Uvidělo děvče přes okno —
Mauruša se holí! Duchu, zmizni,
Náš vzor změnil svůj vzhled.
Přistihnutá, sukněmi šustíc,
Ona běží, zapomenouc dobrých mravů.
A vždyť zdrhá, s namydlenou tváří.
Získá klid ten národ náš?*

18

*Nepokoje v „krajích“ i na „vrchu“,
A novináři rozpalují strasti.
Pokud spí ruský «sluha a grobián»,
Gardista-černovous rve se k moci.
Jakoby nebyli pro nás ponaučením —
Od počátku století trpké pohromy...
Znovu stavějí „generátory idejí“
Experiment s Vlastí mojí.*

19

*Nyní mají — kapitalismu vlnu!
Socialismus překroutíc bezbožně,
Tvoříc lži hojnosti i vína,
Najednou hlásí, že to učení je lživé!
Že vlastnictví potřebujeme soukromé,
Že nám žít bez jejich „kultury“ je nemožné...
(V „Kubáni“ Šafarevič popří práci
Pohřební píseň socialismu píše...)*

20

*A proč národ nejeví se aktivním být?
Národ stále hledí do «zrcadla Paráše».
To zrcadlo umí i mluvit
A stále pranýřuje omyly naše.
A nedovolí se Rusi ni sjednotit,
Ani vystřízlivět. I když slibuje kaši,*

*Dodanou nám «ze Zahraničí».
Chuť té kaše známá je i ježkovi!..*

21

*«Počínajíc zdravím, končíme funusem»¹²⁹
My všichni dílo. A perestrojka též
A Puškin — optimista jedním řádkem —
Poví nám neporovnatelně víc
Než všechny ty „řeči“, co nyní tečou jako řeka.
Jak se říká, čas ukáže.
Hádat o něm se nekáže,
A zdá se, Rusko už procítá!*

Námítka může být přijatá na posouzení jen ve formě jiné interpretace alegorie, neprotiřečící hodnocení A. S. Puškina ze strany Nikolaje I. jako nejmoudřejšího muže Ruska, který se tím pádem nebude zaobírat hloupostmi. Pokud by to tak nebylo, tak by nebyl ani DŮVOD obřezat „Domek v Kolomně“ o 14 oktáv.

Dokonalost systému společenského samožření spočívá v následujícím: Existují lidé, kteří prorokují neštěstí, ale ta nepřicházejí, protože hned za proroctvími o nich se ve společnosti formují i doporučení, jak se jim vyhnout, a společnost se řídí těmito doporučeními. Informace o tom, že proces se rozvíjí podle vektoru cílů s dostatečnou úrovní kvality, má pro **kulturního manažera** nulový význam. Reálný význam pro KULTURNÍHO MANAŽÉRA má varování PREDIKTORU o **možném** budoucím odklonění procesu od vektoru cílů za nepřipustné meze. Proto starostlivost o stabilní fungování PREDIKTORU-KOREKTORU je pro KULTURNÍHO MANAŽÉRA tou nejdůležitější starostí.

* * *

Samotné „proroctví“ nemusí nutně vystupovat na vědomou úroveň a být společností ohlašované. Stačí, pokud se hodnověrnost prognóz projevuje v nepřítomnosti neštěstí, a tím spíše katastrof ztráty řízení. Tato

¹²⁹ Ruská fráze ve smyslu: Začít řeč pozitivně a skončit negativně. – pozn. překl.

podmínka stačí, protože prognóza rozvoje uzavřeného systému je vždy přítomná **v Plné funkci řízení.**

Chronologická hloubka kulturní kontinuity v Indii a Východní Asii je výrazně vyšší, než v Evropě a Americe, které jsou otrásány katastrofami kultury jednou za 200 až 300 let, a lokálními ztrátami řízení o mnoho častěji. Evropani tuto „obnovu“ kultury nazývají „sociálním pokrokem“, který vyústil do bezduchovnosti individualistů Euro-Americké civilizace, protože v katastrofách kultury se likvidují především výtoky duchovní kultury. Technokracie se kontinuálně zachovává, ale rozvoj duchovní kultury se po katastrofě kultury začíná jakoby od doby kamenné. Jako příklad si postačí vzpomenout na averbachovsko-meyerholdovské „proletářsko-kultovní hledání“ s jejich degenerovaným, mizantropickým heslem: «Vyhodíme Puškina z lodě současnosti!» a úspěchy SSSR v industrializaci prakticky v té stejné době.

A jak bývá zvykem, borci za „sociální pokrok“ jsou zjevně leví a PRAVDěpodobní, ale ne PRAVÍ, což se plně shoduje se schopností levé mozkové hemisféry klamat druhé i sebe. Nepravé dílo lží a klamství levých se vždy obléká do hávu „pravdy“.

* *

*

Dobré úmysly, neuvedené do života, jsou základem pro OBŽALOBU, vnesenou vůči „humanistům“, ačkoliv ti stejně úspěšně vyrůstají jak z Bible, tak i z marxismu, který Bibli „neuznává“.

Protrhnutí kontinuity technokracie a kultury myšlení při katastrofách kultury, gradující při jejich opakování, i vyústilo do současné krize rozvoje Euro-Americké civilizace. Větší (v *porovnání s Evropou*) chronologická hloubka kulturní kontinuity Indie a Východní Asie odráží, z pohledu teorie řízení, vyšší rezervu stability blokové organizace řízení, charakteristické pro tyto země.

Díleč, lokální katastrofy kultury, menší krize a selhání řízení v jednotlivých regionech Euro-Amerického konglomerátu snižují rezervu stability konglomerátu jako celku, což neexistuje v regionech s blokovou organizací řízení.

Toto všechno vede k závěru, že Východ je světonázorově výše než Západ. Speciálně se to týká vládnoucí „elity“ sociálních systémů Východu v porovnání s „elitou“ Západu, protože v historii Východu se nedaří

vystopovat časově stabilní organizovanou činnost (*s cílem rozbití celistvosti světonázoru*) podobnou té, kterou vykonává celosvětová „odborová organizace zedníků soudruha Šalamouna“ na Západě. „Elita“ je světonázorově zmrzačená vždy víc, než lidové masy, protože se vždy staví proti lidu, chvástajíc se svojí vyšší úrovní informovanosti v oblasti **praktické faktologie** (*A. I. Solženicin tento jev upozoroval, ale nazval ho uštěpačně a obsahově nesprávně — «vzdělanovština», pravděpodobně proto, že v „elitě“ vyděluje ještě nějakou „elitu“, která není „vzdělanovštinou“. Z našeho pohledu, je celý rozdíl jen v úrovni „vzdělanovštiny“: Kandidát přemýšlející o „vzdělanovštině“ je sám „vzdělanovštinou“ z pohledu ještě „vzdělanějšího“ akademika, ale též zbaveného METODOLOGICKÉ kultury*). Osvojení si PRAKTICKÉ FAKTOLOGIE, při takovýchto podmínkách, nepředstavuje pro Východ žádné principiální těžkosti. Díky světonázorové převaze Východu je v něm i širší sociální vrstva, schopná VĚDOMĚ nést konceptuální moc, než na Západě. Konceptuální samostatnost Japonska se zatím jen nevědomky opírá o jedinečnost CELISTVÉHO SVĚTONÁZORU jeho lidu.

* * *

Při přechodu k VĚDOMĚ konceptuální činnosti se vyskytuje ještě jedna rezerva, kterou Východ zatím nevyužívá.

Západ dnes připomíná Káje z pohádky H. Ch. Andersena, který se v paláci Sněhové Královny snaží složit z jednotlivých kousků ledu (*kaleidoskopičnost znalostí praktické faktologie*) slovo «věčnost», ale protože neovládá METODOLOGII, tak neví, že pro dosažení úspěchu v této úloze třeba před slovo «věčnost» postavit «čelo»¹³⁰. A věčnost na toto intelektuální cvičení Západ nemá. Osvobodit se od biblického kaleidoskopického světonázoru (*náboženského anebo ateistického*) a získat celistvý světonázor v dostatečně striktních abstraktně-logických formách, — na to je třeba více času, než na osvojení si praktické faktologie, před nutností které nyní stojí Východ. Západ si lehce osvojuje formy východních světonázorů, ale s osvojením si obsahu to už jde těžce.

¹³⁰ Spolu «čelověčnost», t.j. Ľudskosť, po slovensky a Lidskost česky. – pozn. překl.

Východ, i když není bez incidentů (*Pol Pot, Rudí Khmerové atd.*), si světónázor Západu osvojuje bez ztráty vlastního.

Celistvý světónázor Východu dokáže začlenit kaleidoskopický světónázor Západu do svojí mozaiky, a tak je zdrojová převaha bloků Asie nad Euro-Americkým konglomerátem posilněna i převahou na 1. a 2. prioritě zevšeobecněných zbraní. Zevšeobecněné zbraně první a druhé priority, převyšující ty západní, se každopádně v arzenálech Východu nacházejí; druhá věc je, jestli budou využity **včas a účelně**. Z pohledu teorie řízení, bloky Východní Asie mají všechno potřebné, aby si zformovaly svůj prediktor-korektor a zvítězily v konceptuálním boji nad nadžidovským prediktorem Euro-Amerického konglomerátu.

Zvláštní místo zaujímá muslimský svět a Rusko, ve kterém jazyčnictví existovalo ve formě **pravoslavného křesťanstva**. Pravoslaví i islám uznávají zvěstování Mojžíše a Ježíše, obsažená v překroucené Bibli; uznávají je slovy, ale ve své praktické činnosti měly vždy více či méně rozvinuté tendence k odmítání sio-internacismu „Starého“ i „Nového“ zákona. Evropu od pravoslavného Ruska a muslimského světa odlišuje to, že národy Středomoří (*odkud se začala expanze civilizace, ze které se časem stal Euro-Americký konglomerát*) měly ve své historii začátek, rozkvět a soumrak otrokářství. Korán odsuzoval otrokářství, a jeden z nejbližších stoupců Mohameda, Beljal (Balal) byl bývalý ČERNÝ OTROK. Rus k období křtění se nechystala vstoupit do otrokářské civilizace, protože naše zem před křtěním byla bohatá, a práce mas otroků, ponížující svobodné, potřebná nebyla. Meziregionálové ve svém kaleidoskopu opět všechno pomotali: Pečet' otroctví leží na Euro-Americké civilizaci, a není na Rusku. A ne my potřebujeme ze sebe vypudit otroka, ale oni potřebují ze sebe vypudit žida. Co to znamená, viz ve Slovníku V. I. Dala v předrevolučních vydáních¹³¹.

¹³¹ Když se podíváme do originálního textu „Slovníku živého velkoruského jazyka“ V. I. Dala, tak slovo «žid» vůbec nemusí označovat jevreje (*viz další poznámku pod čarou*):

«**Žid, židovin, židjuk, židjuga**, m. **židova anebo židovščina**, ž. **židovje** (v české analogii „žid'ák“, „žid'actvo“) je souhrnné označení pro skrblíka, hamouna, držgrešle, lakomce, chamtivce atd. Jevreji, neviděl jsi žida? — dráždí židy. Na každého laika

→→→

Meziregionálové minulých pokolení stať «Žid¹³²» v sovětských vydáních vyjmuli: «Jevrej» a «žid» v Ruském jazyce dokonce nejsou synonymy. Podle V. I. Dala, «žid» má svým smyslem blíž k «mafianu, legálnímu zloději»: V daném smyslu jde o zloděje ve velmi specifickém

(běžný křesťan) sedm židů. Žij jako bratr, ale obchoduj jako žid. Žid křtěný, ne přítel smířený, vlk krmený. Rodem šlechtic, ale činy žid. Dejte pokoj čerti dvořanům, a židi samaritanům.

Židomor m., **židomorka** ž. Židovská duše anebo chamtivý kupec.

Židovat, **židomorničat**, **židomorit**, žít a chovat se jako židomor, hamounit; získávat kopějky (centy) vymáháním, neplacením apod.

Židjukať, **-sa**, nadávat někomu do židů.

Židovstvo anebo **židovščina**, židovský zákon, všeobecně.

Židovstvovat, být pod tímto zákonem. Hereze židovstvujících anebo sobotníků.

Židovská smola, asfalt, zemní, kamenná, minerální nerostná smola.

Židovská višňa, rostlina *fiſalis*. (...) Slobožanskí (vajatičskí) (Vjatská gubernia)

jsou židokopové, kteří hledali peníze v hrobech židů».

Jak vidíte, nic *národnostního* se v této stati neodráží: Výlučně lakomství, které se v ruském lidovém prostředí kárá jak u Židů (Jevrejů) («Jevreji, neviděl si žida?»), tak i u Rusů («*rodem šlechtic* (tj. blahorodný (dobře naRODený): «Vaše blahorodí» — standardní oslovení prostým člověkem šlechtice se chápalo tak, že šlechtici měli mravně-etický závazek být dobročinnými), *ale činy žid*»). A žid všeobecně znamená — lakomec, parazit nezávisle od rodu a kmenu. (Poznámka r. 2004).

¹³² V ruském jazyce existují tři výrazy: „Judej“, „Jevrej“ a „žid“, které se do našeho jazyka většinou překládají nesprávně jednotně jako „žid“. Jsou totiž mezi nimi významové odchylky. „Judej“ je žid, který striktně dodržuje náboženskou tradici a zákony. „Jevrej“ je žid jen formálně, ale na tradicích příliš nelpí. „Žid“ je v ruštině hanlivé slovo pro lakomce a spekulanty. („*Jevrej*“ má původ od „Hebreje“. *Stejný kořen v ruštině má i slovo „Jevropa“ = „Evropa“*). – pozn. překl.

„zákoně Mojžíše“. Je sice pravda, že ne každý «mafíán, legální zloděj» je „jevrej“, ale zároveň ani každý „jevrej“ není natolik solidární a poslušný k zákonům Mojžíše ve svých myšlenkách a činech, že může být připočítán k «mafíánům, legálním zlodějům».

Klasický (tj. evropský „rytířský“) feudalismus vyrůstá z otroctví. Jestliže v Rusku a muslimském světě neexistovalo plnohodnotné otrokářství, jako v antickém Středomoří, tak tam nemohl být ani feudalismus v evropském chápání toho slova. Podobně i evropský kapitalismus se odlišoval od ruského a asijského. Historie, to je proces, a ne slovní kaleidoskop příčin nepodmíněných daností sociálně-ekonomických formací.

Kultury **pravoslavného Ruska** a **muslimského světa** se odlišují od kultur nemuslimských národů Východní Asie, a přesně stejně nepatří ani do civilizace Euro-Amerického konglomerátu: U nás neexistovalo klasické evropské otrokářství, a to určilo i celý další vývoj světonázoru jak v islámu, tak i v pravoslavném křesťanství. Ve Středozeří byla Bible přijata nejprve sociální spodinou, a až potom „elitou“ (*a i to ne najednou, byl tam Nero i Julián-odpadlík*). V Rusku přijala Bibli nejprve „elita“, a ta ji sociální spodině vnucovala ohněm a mečem až do konce 15. století. Zavedení Bible bylo v pravoslaví provázeno překroucením biblického světonázoru pomocí zdravěmyšlících vyšších hierarchů ruského pravoslaví a lidu. Proces odmítání žido-křesťanského **internacismu** a kaleidoskopičnost vidění světa probíhal natolik úspěšně, že jistý Švéd po svém návratu z Ruska v r. 1620 vydal knihu s názvem „Křesťané anebo Moskoviti?“. A většina západních cestovatelů, narážejících v teologických sporech i na vyšší hierarchie pravoslaví v období před Petrem I., zaznamenávají jejich teologické „výmysly“ a zarážející **textologickou** neznalost Bible, nehovoříc už o tom, že prostý lid ještě v 19. století dodržoval jazyčnickou obřadnost. (*Viz N. M. Nikolskij „Historie ruské církve“, Moskva, r. 1985*).

Přerušíc **otevřený** rozvoj vědecké kultury jazyčnictví pod tlakem „elity“, svátá Rus nepřijala biblický světonázor a Bibli vykládala vlastním rozumem podle potřeb života, a hlavně «po završení skutků». Ale západ se díval do Bible předtím, než něco udělal. A pokud Bible protiřčila ruskému duchu, tak ji jednoduše odložili na polici se slovy: «Bůh promine» anebo «Pane Ježíši, do našich věcí se nepleť».

Díky takovémuto rozumnému postoji k „superknize“, ze které je Západ dodnes nemocný, si Rus zachovala dostatečně ucelený světónázor a nerozpada se následkem ducha individualismu — práv „jedince“ na úkor společnosti. A v celé svojí historii se ruský duch snažil realizovat v životě společnosti **spravedlnost a spolužití**.

Korán přímo obviňuje žido-křesťanskou špičku z toho, že ta ze **zištných** důvodů zfalšovala Boží zvěstování Mojžíšovo a Ježíšovo. Korán je před falšováním chráněn básnickou formou, kterou se (*podle arabských zdrojů*) za půldruhého tisíciletí nepodařilo napodobit žádnému básníkovi ani filozofovi. Proto deformace koránického světónázoru mají vždy podobu nánosu a jsou lehkou oddělitelné, protože se ubírají cestou (*subjektivního*) výkladu písma, a ne jeho (*písemnou*) deformací. Korán též káže **spravedlnost a spolužití** jako ideál života společnosti. Právě z tohoto důvodu neexistovalo celá staletí v Rusku do r. 1917 mezi pravoslavnými a muslimy žádné nepřátelství jako stabilní forma spoluexistování. Národy byly sjednocovány ne „bodáky carismu“, ale blízkým chápáním **spravedlnosti a spolužití v jednom státě**. Národní „elity“ se mezi sebou „hryzaly“, to bylo i je; „elity“ štvaly národy proti sobě, avšak toto tehdy i nyní, jsou jen incidenty v životě národů mnohonárodní země, která je regionální civilizací, a ne způsob jejich spoluexistence.

Falanstéra¹³³ je vynález evropské mysli. Proto nedoporučujeme nálepkovat falanstérem ruský pojem **spolužití lidí na planetě**, které se odlišuje i od opilého „internátu“, i od „kasáren“, na úroveň kterých dovedli zemi meziregionální „socialisti“-„demokrati“.

Normy sociálního chování, koránická i pravoslavná mravnost jsou si svým obsahem blízké. Oba světy rozdělují teologické dogma a obřadnost náboženství, to jsou však jen vnější rozdíly, které mají význam v oblasti mimosociální etiky: V oblasti vztahů lidí s Bohem Pravým.

¹³³ Falanstéra, podle učení spoluzakladatele utopického socialismu, Charlese Fouriera, je to velká budova zvláštního typu, která je centrem života Falangy (Phalange): Soběstačné komunity čítající 1600 až 1800 lidí, pracujících společně pro vzájemný prospěch. Sám Fourier, kvůli nedostatku financí, nedokázal založit ani jeden falanstér, i když jeho následovníkům se to podařilo. Naproti tomu, ani jedna falanga nevydržela déle než 12 let. (zdroj: Ruská wikipédia). - pozn. překl.

Bibli se v Rusku nepodařilo rozbít celistvost světonázoru pravoslavných a muslimů do takové míry, jako se to stalo v Euro-Americkém konglomerátu, i když nasadila okovy rozvoji duchovní kultury pravoslavného a muslimského světa a zablokovala **otevřené** (*pro společnost*) osvojení si geneticky podmíněného potenciálu rozvoje člověka. Ale všechno to, co fascinuje Západ ve Východní Asii: „Netradiční“ medicína a specifické druhy bojových umění — se v Rusku, Bělorusku a na Ukrajině zachovalo ještě z jazyčnické éry v „ilegalitě“ bez zbytečné reklamy, ale i bez žádoucího rozvoje v lidové kultuře s dostatečně širokou dostupností. „Vědmy“ byly (*a ne po jedné, ve velkých dědinách*), slyšet je i o „netradičním“ bojovém umění s názvem „spas“ (zachraň*), které se zásadně odlišuje od „klasických“ i „volných“ druhů Euro-Amerického boje. Proto meziregionálové by se neměli neuctivě ohánět slovem „netradiční“ jen proto, že honba za „všelidskými“ hodnotami nenechala Euro-Americkému konglomerátu dost času na vytvoření **svých vlastních tradic**, obsahově analogických kulturním tradicím bloků Asie a Afriky, které čelí konglomerátu.

A v tomto, společném pro všechny bloky, spočívá i jedinečnost kultury jazyčnické Rusi. Země byla prostorná a bohatá; zemřít hladem v zemi, kde řeky jsou plné ryb a les zvíře, medu a plodů rostlin, bylo těžké dokonce i v neúrodných letech. Tyto podmínky šly ruku v ruce s dvojakou nízkou hustotou obyvatelstva: Za *prvé*, dostatečně velkou vzdáleností mezi jednotlivými osadami; za *druhé*, absencí přelidnění v samotných osadách. Obývaná oblast byla z jihu chráněna strategickými opevněními — Hadími valy, které hrály stejnou úlohu strategické ochrany území, jaká je zpochybňována některými historiky¹³⁴ ve vztahu k Velké čínské zdi. V takovýchto podmínkách se kultura formovala dlouhý čas při relativně vysoké bezpečnosti od vnějších nájezdů a při mimořádně **nízké frekvenci** vnitřních konfliktních situací díky nepřítomnosti konkurence o využívání přírodních zdrojů. (*Podobně blahodárné podmínky měly, věru, už jen indiáni dnešní Kanady a USA*). Podmínky, ve kterých se formovala jazyčnická Rus, napomáhaly vzniku kultury s velmi velkou hloubkou totožnosti cílových vektorů jejích jednotlivých sociálních struktur a elementů.

¹³⁴ Například L. N. Gumiljov.

Nízká hustota obyvatelstva stavěla člověka do podmínek, při kterých informační výměna v kulturní jednotě ponechávala dostatek času pro zdokonalování informačního prostředí jednotlivých osad. Člověk, který se od narození vyvíjel v informačním prostředí s nízkou úrovní sociálního napětí, a při relativně slabé informační výměně s ostatními osadami, disponoval též podmínkami, ve kterých se formovala stabilita celistvého vnímání vnějšího i vnitřního světa. Genotyp se přizpůsoboval nejstabilnějším podmínkám tlaku prostředí z pokolení na pokolení. Toto všechno i určilo převládání nízkofrekvenčních sociálních procesů a vysoký práh odvetné reakce **činy** na vnější impulz, které byly charakteristické pro ruskou kulturu jako celek po staletí. Navenek se to projevovalo jako „zpomalenost“, a vnitřně jako dalekosáhlá detailní kvalita ve snaze udělat všechno jednou a provždy. Řeč je tu o kultuře lidu, a ne o kultuře „vládnoucí“ „elity“, která si vždy chvěla urvat pro sebe všechno „potřebné“ hned. Kvůli této snaze „elity“ lid často trpěl, ale i „elita“ dostávala co proto: I od lidu, i od „despotů“, kteří se ve svém „despotismu“ (*reálném anebo domnělém*) snažili upevnit moc a rozšířit stát, a při všech svých reálných i domnělých hříších nacházeli v této své snaze podporu ruského lidu.

Zvláštnosti vzniku kultury jazyčnické Rusi určili i charakter ruské expanze: Preventivní začleňování v ní převládalo nad likvidací cizích sociálních systémů a integrací jejich úlomků. Ruská expanze se za staletí donesla až do Kalifornie, což dodnes připomíná název Fort Ross (Ruská pevnost). S původním obyvatelstvem Ameriky se vztahy též vyvíjely na základě principu lidského spoluzití. Právě z tohoto důvodu Rusko uchránilo a umožnilo pod svou ochranou vývoj všech národních kultur, jím integrovaných do bloku. Právě díky tomu má i sedmdesát let po revolucích v roce 1917 stále kdo obviňovat Rusy ze šovinismu, parazitismu a okupace. Prusové, Kurové, kmeny pobaltských Slovanů nemohou obvinít Německo z ničeho podobného, protože byli vyhlazeni a poněmčeni během jeho expanze. Ani indiáni z Kalifornie nemohou povyprávět o odlišnostech ruské „okupace“ od anglosaské puritánské genocidy. Co se týká samotné expanze (*tj. procesu koncentrace řízení výrobních sil lidstva*), je to nejdůležitější dílčí proces v globálním dějinném procesu. Obviňovat kohokoliv z toho, že se řídí podstatou samotných dějin, je hloupost; druhá věc ale je, jaké konkrétní prostředky

přítom používá. Formování globálního systému řízení společností a jejich výrobních sil je v technické civilizaci dějinnou nevyhnutelností.

Hlavní je jen to, aby se v tomto procesu neničily regionální a národní systémy řízení. Tento požadavek proces ruské expanze dodržoval. Proces expanze Euro-Amerického konglomerátu tento požadavek vždy odmítal a ODMÍTÁ, proto integrace libovolného regionu do tohoto konglomerátu vždy vyústila do mnohasetleté tragédie (*100-leté války, 30-leté války, vykořenění původního obyvatelstva třech kontinentů atd.*).

* * *

Výše v textu byl zaveden pojem zevšeobecněných zbraní a prostředků řízení. V souvislosti s právě řečeným o osobitostech Ruska a konglomerátu, ještě jednou zdůrazníme, že všechny dříve uvedené prostředky vypadají při pohledu zvenčí na vzájemně si konkurující společenstva lidí — jako zbraně. A při pohledu zevnitř libovolného společenstva, nezkoumajíc konfrontace, všechny zevšeobecněné zbraně vystupují jako — zevšeobecněné prostředky řízení se zachováním pořadí jejich priorit. Je zjevné, že **Plná funkce řízení** ve vztahu k sociálnímu systému se zabezpečuje celým souhrnem těchto **zevšeobecněných prostředků řízení** (ZPŘ). Rychlost jejich působení narůstá od prvé (*nejvyšší*) k šesté (*nejnižší*) prioritě, a proto (*v souvislosti s pojmy o silných a slabých manévrech*) ZPŘ nižších priorit odpovídají silným manévřům, a vyšších priorit odpovídají slabým manévřům v sociálním systému. Ještě jednou připomínáme, že „síla“ a „slabost“ manévřů z pohledu teorie řízení nesouvisí s pojmem «**efektivnosti manévru**», ale jen s parametry, které charakterizují dynamiku procesu řízení.

* * *

Do roku 1917 se řízení v bloku Rusko zabezpečovalo následovně:

- Jednotná armáda a služby státní bezpečnosti — 5. a 6. priorita ZPŘ.
- Jednotný ekonomický prostor s jednotným finančním systémem — 4. priorita ZPŘ.
- Pluralismus ideologií, kde byla zastoupena všechna světová náboženství a jejich základní proudy s množstvím sekt — 3. priorita.
- Národní eposy a inteligentní filozofie a sociologie — 2. a 1. priorita.

Je třeba vysvětlit úlohu eposů a jejich vztah s vědou v daném kontextu. Jak se zdá, tak epos je v dějinách každého národa prvním kulturním jevem, ve kterém je vyjádřeno národní sebeuvědomění, základní etapy dějin vzniku národa, jeho vidění světa. Národní vidění světa formuje v eposu systém představ o Dobru a Zlu, Spravedlnosti a mravních možnostech obhajování Dobra a Spravedlnosti. Epos je celistvý a všechny tyto problémy řeší v uměleckých formách jinotajů a v souhrnných obrazech hrdinů a jiných postav, a ne v abstraktně-logických kategoriích sociologické vědy, zdokumentované reálnými a domnělými fakty biografie historických činitelů. V drtivé většině případů, jako nositelé Zla v epose vystupují souhrnné obrazy, kterých zloba není spojena s cizím etnickým původem. Cizí etnický původ dostává určitý význam jen v epose národa, který je utlačován etnickými cizími dobyteli.

* * *

Pro epos je charakteristické jen uvědomění si vlastní národní kultury. Nacionalismus ani nacismus se v epose neudrží. Zde i v dalším textu se pod nacionalismem rozumí uvědomění si jedinečnosti vlastní kultury ve spojení s odmítáním jedinečnosti a důležitosti pro lidstvo jiných národních kultur; pod nacismem se rozumí likvidace cizích kultur a (anebo) národů, které je vytvořily.

* *
*

K problémům, řešeným v epose umělecko-obraznými formami výkladu, se národ opětovně vrací tehdy, když se začínají objevovat sociologické vědy: Filozofie (teologie), historie, ekonomické vědy. Epos, to je celonárodní kulturní dědictví, které se rodí v podmínkách nepřítomnosti třídního rozvrstvení společnosti, a potom existuje celá staletí i v třídně antagonistické společnosti. Věda se formuje v podmínkách rozvinutého společenského sjednocení práce a třídního rozvrstvení společnosti. Jí se zaobírají představitelé vládnoucí „elity“, tj. sociální vrstvy, která je nejvíce informovaná v oblasti praktické faktologie celospolečenské úrovně důležitosti, ale zároveň nejchudší metodologicky a do určité míry infikovaná „elitární“ namyšleností, která ji zbavuje celistvosti a úplnosti vnímání světa. V podmínkách biblické civilizace se „elita“ stává (*a ve větší míře než lid*) zmrzačenou cíleným

biblickým ničením celistvosti vnímání světa. Nacionalismus a nacismus plodí „elita“ ve své sociologické vědě, ve snaze rozšířit sféru inkasování monopolně vysoké ceny na produkty své řídicí práce za hranice národní společnosti anebo státu.

Nacismus a nacionalismus, plozený Biblií, je jen dalším projevem toho, že Starý Zákon není eposem starověkých židů, ale plodem myšlenkových úvah profesionálů. Biblický nacismus je mnohostupňový:

- Úroveň národních „elit“ v regionech konglomerátu.
- Úroveň nadnárodního sio-internacismu, majícího na starosti nacionalismus a nacismus regionálních „elit“, uvádějíc je do regulérního Svobodného zednářství a národně-„elitárních“ řádů.
- Úroveň prvotního kosmopolitického „elitarismu“ nadžidovského znacharstva.

Viditelnost všech tří podlaží v různých obdobích historického vývoje byla různá, ale v té či oné míře byla přítomná vždy. Tato třípodlažnost biblického internacismu je zafixována i organizačně ve struktuře zednářské pyramidy:

- 1. — 33. stupeň zasvěcení je dostupný národní elitě.
- 34. — 66. stupeň — jen „vyvolenému národu“.
- 67. — 99. stupeň (*a možná i výše*) — jen rabinátu a nadžidovskému prediktoru.

Vyšší stupně zasvěcení jsou pro každou z kategorií dostupné jen při disciplinované příslušnosti jejich předků k danému systému. Všechno to dohromady zajišťuje mimořádnou stabilitu biblického nacismu po staletí, avšak jen za podmínky: *Poměr etalonových frekvencí biologického a sociálního času je takový, že kulturně a technologicky neměnným světem prochází nerozmýšlejíc několik pokolení.*

V relativně autonomních regionech s blokovou organizací řízení může „elita“ též upadnout do nacionalismu a nacismu, ale tato upadnutí nemají stabilní charakter trvající staletí, ale jsou jen epizodami v dlouhotrvajícím dějinném rozvoji bloků, zatímco základem existence konglomerátu, a rozvoje jeho expanze, je nadnárodní sio-internacismus a kosmopolitický „elitarismus“ nadžidovského prediktoru, z času na čas posilňován regionálním nacismem některé z národních „elit“.

Do završení obnovy národního hospodářství SSSR po 2. světové válce 20. století se odehrály velmi významné změny týkající se

zevšeobecněných prostředků řízení v bloku Rusko (SSSR). Zmizel pluralismus ideologií: Základní část obyvatelstva, která dosáhla dospělosti po roce 1917, nezávisle od svého sociálního a národnostního původu, s důvěrou přijímala marxisticko-leninské učení o socialismu a komunismu. To objektivně pracovalo na zvětšení hloubky totožnosti cílových vektorů v bloku.

Národní eposy a národní způsoby života byly zničeny v letech 1920 až 1930 pod tlakem protinárodních idejí, obsažených v **mezinárodním** (*takzvaném internacionálním*¹³⁵) socialismu marxismu-leninismu — trockismu. To snižovalo hloubku totožnosti cílových vektorů v perspektivě znovuzrození národního sebeuvědomění jednotlivých národů země. J. V. Stalin, evidentně si to uvědomujíc, začal v rámci boje se sio-internacismem uplatňovat správnou tézi o tom, že obsahově socialistická kultura musí mít národní formu. Avšak po-Stalinské vedení realizovalo politiku protinárodního „socialismu“¹³⁶.

Věda, včetně té společenské, přestala být údělem „elitární“ inteligence. Dostup k její METODOLOGII a PRAKTICKÉ FAKTOLOGII REALNĚ získali představitelé všech sociálních skupin: Třídních, národnostních i dalších, ale v různé míře. Za prvé, existovalo omezení dorevoluční „elitární“ inteligence na reprodukci sebe samé. Za druhé, aktivní účast sio-internacismu ve svrnutí historické státnosti Ruska zabezpečila statisticky přednostní přístup k vyššímu vzdělání židům, což však nepředstavovalo hrozbu pro budování socialismu, za podmínky obnovení v perspektivě konceptuální samostatnosti řízení podle plné funkce v bloku Rusko (SSSR).

Pokud v této souvislosti nebudeme zkoumat otázku konceptuální samostatnosti řízení, potom třeba vyvodit závěr, že od r. 1917 do r. 1953 blok Rusko (SSSR) postoupilo na vyšší úroveň rozvoje, zabezpečíc si jednotu zevšeobecněných prostředků řízení na všech šesti prioritách.

Avšak davo-„elitární“ rozdělení společnosti se zachovalo, a národní kultury utrpěly značnou škodu. Pokud zohledníme jev davo-„elitárního“ rozdělení společnosti, který je základem pro vnější zasahování do procesu

¹³⁵ Otázka pro «milovníky latiny»: Proč «internacionalismus», a není «multinacionalismus» anebo «polynacionalismus»? (Poznámka r. 2004).

¹³⁶ Právě na tomto základě se po rozpadu SSSR aktivoval nacismus regionálních „elit“ v bývalých republikách SSSR.

společenského samořízení podle plné funkce (tj. širší, než jen konceptuální samostatnost), tak i tak došlo ke zvýšení úrovně organizace řízení v porovnání s předrevoluční, protože bylo odstraněno množství ideologií (tj. pluralismus názorů) a reálně převládala jen jedna ideologie; a kromě toho se skoncovalo s právně uzákoněným davo-„elitarismem“ stavovského zřízení, které existovalo v impériu do r. 1917.

Ačkoli marxismus dal v podstatě všem členům společnosti METODOLOGICKOU filozofii, tak ekonomicky úspěšně se rozvíjející davo-„elitární“ společnost ji nepoužívala, a s nezlomnou důvěrou následovala vůdce a vládní chuntu. Proto 1. a 2. priorita, neosvojené davo-„elitárním“ smýšlením, fungovaly nejen jako zevšeobecněné prostředky řízení společnosti, ale i jako zevšeobecněné zbraně, namířené proti samotné společnosti, a to v důsledku osobité črty marxismu, který neplánoval seznámit marxisty s reálnými znalostmi, potřebnými pro řízení života celé společnosti a jednotlivých sfér její činnosti.

To se projevilo ničením národních eposů a tvořivého dědictví VÝRAZNÝCH NÁRODNÍCH umělců všech druhů umění, uzavřením chronologie dějin do r. 1917 před širokými masami (*N. M. Karamzin se nevydával až do r. 1987; V. O. Ključevskij se vydával jen v omezených nákladech*¹³⁷); překroucením faktologie dějin v rozsahu celé známé hloubky minulosti; stáhnutí z oběhu prací předrevolučních sociologů, ekonomů, filozofů; nejtvrdší cenzura a mizantropické svuvky a překroucení v sovětských vydáních tvořivého dědictví A. S. Puškina, F. I. Tjutčeva, F. M. Dostojevského a dalších, nejen ruských kulturních činitelů; vytvoření vzdělávacího systému, úmyslně zaměřeného na odstranění zájmu studentů o historicko-filozofické a sociální otázky, systému, který vyvolal slabost a ospalost už při vyslovení slov „filozofie“, „sociologie“, „dějiny KSSS“, a formoval tak převládání kaleidoskopického vidění světa, neschopného vnímat sociální procesy v nejvzdělanějších kruzích společnosti, bez čehož není možná výchova pokolení, zodpovědných ve svém životě za celonárodní a všelidské dílo.

¹³⁷ Následkem nedostupnosti historické vědy byli historičtí spisovatelé jedni z nejčtenějších: V. Jan, V. Pikul a pseudovědečtější L. N. Gumiljov jsou známí mnohým.

Po roce 1953, všechny tyto faktory nadále fungovali, přičemž na posilnění úspěchů v davo-„elitárním“ rozdělení sovětské mnohonárodní společnosti k nim byly přidány ještě nové:

- Alkoholová genocida především vůči slovanským národům a venkovskému obyvatelstvu.
- Přechod na 5-ti denní pracovní týden s 8-hodinovým pracovním dnem, což zhoršilo podmínky výchovy dorůstajícího pokolení v rodině v porovnání se 6-ti denním pracovním týdnem a 7-mi hodinovým pracovním dnem, a zkráceným pracovním dnem v sobotu (pracující rodiče musí mít každý den čas na to, aby vnikli do toho, jak vyrůstají jejich děti).

Tyto dva faktory zmenšily počet lidí, kteří mohli **každodenně strážlivý zůstat** o samotě se svými myšlenkami, což napomáhá formování celistvosti vnímání světa a objektivně pracuje na rozšíření sociální základny konceptuální moci vnitřního prediktoru-korektoru bloku Rusko (SSSR).

Existoval a existuje jev, který je možné nazvat URBANISTICKÁ GENOCIDA, což je soustředění obyvatelstva do megapolisů, které odtrhávají lidi z přirozeného přírodního prostředí. V urbanistické genocidě existuje ještě jeden dílčí jev: Budování obydlí, která vylučují normální bezkonfliktní život 3 — 4 generací pod jednou střechou, alespoň jedné větve rodiny. Je to přímá cesta k rozbití celistvosti vnímání světa, k antagonizaci společnosti, ke zničení kulturní kontinuity pokolení. Jde o to, že jen ve velké vícegenerační rodině se před dítětem objevují všechny věkové skupiny jeho budoucího života, a pokud je rodina harmonická (*vzpomeňte si na film „Velká rodina“ podle románu V. Kočetova*), tak dítěti v tomto velkou rodinu nenahradí žádný jiný sociální útvar.

V jižních regionech země byl uměle vytvořen „přebytek“ pracovní síly, což nutně vyústilo do rozšíření sociální báze organizované kriminality a jejího typického národnostního rázu v současnosti: Kavkazani a středoAsijci tvoří spodek a střední úroveň řízení mafií, které jsou přirozeně napojeny na mezinárodní Svobodné zednářství. Na přelomu 50-

tých a 60-tých let, zábavné druhy umění¹³⁸ začaly podvědomě šířit informaci, která propagovala způsob života v těch nejzkorumpovanějších zemích Euro-Amerického konglomerátu, a formovat tak „elitární“ vidění světa. Sociologická věda v tom čase zase na úrovni vědomí „nemilosrdně“ kritizovala, citátně-dogmatickým způsobem, západní životní styl reklamovaný zábavným uměním.

V podmínkách postupného rozvratu ekonomiky (*po obnovení plné konceptuální moci u prediktoru Euro-Amerického konglomerátu v SSSR v roce 1953*) to vedlo ke vzniku inverzí a antagonismů ve fragmentech cílových vektorů, zodpovídajících úrovni vědomí a podvědomí: Individuálního i společenského. Na Západě to nazývali přímo: *Vedení psychologické války na zotročení Sovětského lidu*.

V té stejné době pod PJSOU¹³⁹- omezeními přístupu židů na vysoké školy probíhala sionizace vědy. Ve výsledku tak na začátku perestrojky z 1000 židů — 700 mělo vyšší vzdělání; z 1000 Rusů — 20; u ostatních národů to bylo 50 až 70, ne však více než 100 lidí z 1000. To je základ etnického rozdělení společnosti v pracovní sféře a utlačování celého SSSR světovým sio-internacismem, protože v podmínkách historicko-filozofické ngramotnosti naší inteligence a pseudoetnické solidarity světového židovstva sovětská věda zabezpečuje konceptuálně připojování státnosti SSSR na světový sio-internacismus: Přes nekontrolované (*společenským vědomím národů země i samotných židů*) úrovně sociální organizace a obvody informační výměny.

Právě tento potenciál se meziregionálové snažili zrealizovat v době přestavby zlého „socialismu“ na „dobrý“ sio-kapitalismus podle amerického vzoru. Třeba ještě dodat, že většina sovětských meziregionálů je jen „elitárním“ nepřemýšlejícím davem, který velmi emotivně reprodukuje to, co uslyší v „elitárních“ kruzích celého konglomerátu. Abychom se o tom přesvědčili, stačí jen porovnat tvorbu J. Jevtušenka z konce 50-tých a začátku 60-tých let s jeho dnešní tvorbou. V ní se projevilo společenské vědomí: Nejprve pracujícího lidu, a později — beznárodnostní „elity“, úměrně začlenění básníka do ní. Uvidět v jeho tvorbě, že se jako člověk rozvíjel, a začal chápat něco z toho, co nechápal

¹³⁸ To, čemu dnes říkáme šoubyznys: Představení v divadlech, kinech, televizích. – pozn. překl.

¹³⁹ Označení «PJSOU» — pro služební účely.

předtím — je nemožné ani při nejlepší vůli jednoduše proto, protože se nerozvíjel, jen splétal rýmy a přecházel od jednoho válu k druhému, lépe vybavenému.

Básnické osobnosti, samostatně si uvědomující sociální procesy, zde není; jen někdo, kdo sleduje názory okolního davu a řídí se jimi, jako plášť ve větru. Lépe na tom není ani vědecká „elita“ meziregionálů. Možná, že nebohý A. D. Sacharov byl velmi dobrý fyzik, kterého význam prací ještě není v plné míře pochopený. Nemožno mu odepřít ani dobromyslnost a principiálnost při obhajobě svých názorů, jak jeho osobních, tak i těch vnuknutých ze strany okolí. Ale jako sociolog je čistá Nula s velkým začátečním písmenem, a proto se i stal slepým nástrojem v rukách meziregionálů. V pracích A. D. Sacharova není ani nejmenší náznak toho, že by si celostně uvědomoval místo Ruska (SSSR) v globálním dějinném procesu a místo globálního dějinného procesu v globálním evolučním procesu biosféry; a tím spíše ani náznak toho, že by chápal charakter reálného procesu řízení života a smrti společenstev.

Samohodnocení ekonomické vědě meziregionálů udělil v programu „Vzhled“, v noci z 30. na 31. prosince 1988, G. Ch. Popov, doktor ekonomických věd: «Neumím pochopit tu fantazmagorii, když všechno je, zdroje jsou, ale nedaří se to, co je třeba».

* * *

Pokud je něco nepochopitelné, potom je to následkem toho, že osobní kultura myšlení neumožňuje rozpoznávat jevy vnějšího a vnitřního světa člověka a zformovat systém jejich obrazů a jejich vzájemných vztahů, na základě kterých je možné objasnit minulost a prognózovat budoucnost.

* *
*

Čestný člověk by měl diplom doktora věd vrátit nazpět VAK-u¹⁴⁰ a jít pracovat rukama, pokud není způsobilý pro vědu, avšak takoví cynicky „elitární“ chamtivci a jejich pochlebovači ještě žádají: «Státe, dej chvíli pokormidlovat!»¹⁴¹ Dne 24. ledna 1988 akademik A. G. Aganbegjan

¹⁴⁰ VAK — vyšší atestační komise. (Poznámka r. 2004).

¹⁴¹ Kam to «dokormidlovali» ukázaly pozdější reformy, když globální prediktor nařídil lídrům státu «opustit posty» a nechat «pokormidlovat».

v „Reflektoru perestrojky“ při rozebírání problémů BAM-u¹⁴² zadal otázku ohledně toho, kde byli odpůrci BAM-u (*tj. znepokojená veřejnost*) předtím, než se začala stavět. Moderátor zahuhlal, že «veřejnost byla zvyklá DŮVĚŘOVAT věd». Na to se mu A. G. Aganbegjan vysmál přímo do tváře... Vypadalo to jako drzý cynický výsměch, a v podstatě to tak i bylo.

Takže může platit jen jedno ze dvou: Buď v SSSR ekonomická věda je a rozvrat ekonomiky po dobu stagnace a perestrojky¹⁴³ se nám jen zdál; anebo v SSSR ekonomická věda není a rozvrat ekonomiky je normálním následkem tohoto jevu, a váha titulu „vědec“ jen kompenzuje jejich marnivost. Pokud se se starou důvěrou budeme stavět k „vědeckým“ doporučením ekonomických „stínidel“, tak nebude třeba ani 500 dní¹⁴⁴, aby došlo ke ztrátě řízení, na obnovu kterého je třeba chunta.

A jak se dalo čekat, právě příčiny tohoto všeho pojmenoval filozof — profesor, doktor filozofických věd A. Butěnko. V době, kdy světový systém socialismu existoval, on byl vedoucím oddělení všeobecných problémů světového socialismu Institutu ekonomiky světového socialistického systému AV SSSR. V časopise „Věda a život“ № 4, r. 1988, v článku „Jak přistoupit k vědeckému chápání historie sovětské společnosti“ on píše: *«Řídíme se jednou metodologií, studujeme a poznáme stejná fakta, ale přicházíme k různým závěrům. Proč?»* A o něco dále pak dává odpověď na svoji otázku: *Podle jeho názoru «se to vysvětluje tím, že při studiu historie existuje kromě metodologie a faktů ještě i koncepce, spojující dohromady základní etapy zkoumaného historického období. Právě ona, tato koncepce, je u polemizujících autorů různá, a proto ta samá fakta se jeví pokaždé v jiném světle, s vlastním smyslovým odstínem».*

Takto se oficiální filozofie meziregionálů, svojí kaleidoskopičností protirečice vlastním klasikům, rozepisuje o nemožnosti poznat svět.

¹⁴² Bajkalsko-Amurská magistrála. — pozn. překl.

¹⁴³ | po dobu následných reforem.

¹⁴⁴ «500 dní» — název programu ekonomických reforem, se kterým G. A. Javlinský vystupoval na konci perestrojky. Prakticky celý byl vládou J. T. Gajdara vyplněn. Co to přineslo, je známo.

* * *

Nyní vám doporučujeme si přečíst Úvod a podívat se na slova A. Butěnka z metodologické pozice Úvodu. Toto není řečnická fráze: Doopravdy je potřebné si vzpomenout na Úvod jako celek před dalším čtením.

* *
*

Metodologie slouží na rozpoznání jednotlivých procesů jejich vzájemné vloženosti v nadřazených procesech. **Metodologie se zaobírá procesy.** Jednotlivá fakta patří současně do vícero vzájemně vložených procesů. A. Butěnko píše o «studování faktů», ani slovo o procesech, nanejvýš na označení hranic, mezi kterými se při výkladu využívají fakta. Pokud „studujeme“ fakta a ignorujeme procesy, které je reálně zahrnují, potom se nám otvírá možnost shrnout do jedné koncepce množinu faktů, které se vztahují k různým objektivním procesům, a získat tak koncepci objektivně neexistujícího procesu. Koncepce nespojuje «časové etapy», jak píše A. Butěnko. Koncepce spojuje fakta v subjektivní interpretaci **možná** objektivně existujícího procesu, a až **etapy** procesu se navzájem mění v čase. V daném kontextu se pod objektivním rozumí proces, který plyne sám bez našeho zasahování do jeho průběhu. Hojnost jednotlivých faktů, tvořících součást různých dlouhodobých objektivních vzájemně vložených procesů, při absenci vědomé metodologie, zaměřené na rozpoznávání procesů, se u množství metodicky negramotných lidí projevuje v **pluralitě NEHODNOVĚRNÝCH názorů** na ten stejný objektivní proces. «Pluralita názorů» metodologicky negramotného davu je zákonitý jev, který se projeví, pokud dav ponecháme nějaký čas sobě samému. Právě z tohoto důvodu není skutečná demokracie v davu možná, a „demokratické“ procedury se stávají jen zástěrkou diktatury zákulisní mafie. V konglomerátu, v USA, je touto mafií sio-zednářství.

Ale pokud metodologická kultura existuje, potom jednotlivá fakta jsou propouštěna prizmatem metody, výsledkem čehož se objevuje **subjektivní** koncepce objektivního procesu. Základním kritériem hodnověrnosti **subjektivní** koncepce **objektivního** procesu je plnění se prognóz rozvoje

objektivního procesu v budoucnosti a odkrytí nových faktů a jejich vazeb v jeho minulosti.

Nová, předtím neznámá, fakta a společenská praxe postupem času buď potvrzují správnost subjektivní koncepce objektivního procesu, anebo nutí zdokonalovat a přehodnocovat koncepci.

Jestliže se ten samý objektivní proces projevuje v rozmanitosti jednotlivých faktů, tak různí badatelé mohou mít přístup k rozdílným skupinám faktů. Ale pokud nezkoumají jen fakta, ale jeden a ten samý objektivní proces a disponují dostatečně vysokou metodologickou kulturou, tak nutně časem dospějí k jednotné koncepci toho stejného objektivního procesu díky jednotné vlastnosti zobrazování informace v Objektivní realitě.

* * *

METODOLOGIE, zaměřená na rozpoznávání procesů, umožňuje propracovat libovolnou „pluralitu“ (*tj. množství*) faktů do jednoty HODNOVĚRNÝCH názorů na jeden a ten samý objektivní proces: V tom je základ demokracie.

* * *

Tímto odpadá i otázka o tom, že «veřejnost je zvyklá věřit vědě». Bezduhá důvěřivost může být vytlačena jen METODOLOGICKOU KULTUROU, zaměřenou na ROZPOZNÁVÁNÍ PROCESŮ, PROGNOSTIKU A VÝBĚR NEJVHODNĚJŠÍ VARIANTY OBJEKTIVNĚ MOŽNÉ BUDOUCNOSTI.

* * *

Podpora «důvěry veřejnosti ve vědu» je založena na systému vědeckých titulů od kandidáta věd po akademika, jakoby svědčících o kvalifikační úrovni jejich držitele. Přitom akademik může nezodpovědně, vědomě anebo nevědomky plácát hlouposti, ale věcné námitky mladého specialisty buď budou zamítnuty davem, hledícím jen

na tituly, anebo nebudou vůbec vyjádřeny, protože jediným prostředkem mladého specialisty na zlepšení svého života je „vědecký růst“, což ale neumožňuje napravovat akademikům mozky, když si to zaslouží. Sociální vědy v současných podmínkách svým významem převládají nad aplikovanými technickými a ostatními vědami. Neuplatnitelnost sociálních věd v SSSR je očividná všem, kromě sociologů. Vysvobození vědy a techniky z nevolnictví si v SSSR vyžaduje likvidaci VAK a anulování všech vědeckých hodností a titulů od kandidáta věd do skutečného člena AV SSSR. Svoji sociální funkcí by se akademie jednotlivých věd a AV SSSR vcelku neměly odlišovat od běžného ministerstva: Měly by se stát jednoduše vládními ministerstvy a výbory na organizaci vědeckých výzkumů.

* *
 *
 *

Většina meziregionálů v SSSR nejsou žoldáci imperialismu, ačkoli existují i tací. Oni jen nedisponují metodologickou kulturou, jsou unavení ze sociálních nepokojů a kořen všeho zla vidí v nadvládě jedné ideologie. Jedinou možnou cestu pro zrušení nadvlády ideologie vidí v návratu k «pluralitě» ideologií a „sjednocení“ všech v jednotném světovém tržním mechanismu. To, že nad ideologií stojí ještě minimálně dvě hierarchické úrovně zevšeobecněných prostředků řízení, jednoduše nevidí.

Přejít od jednotné ideologie k «pluralitě» ideologií znamená pro společnost jako celek — regres. Nasazení «plurality» komerční ideologie po tom všem, co si národy po r. 1917 prožily, může mít za následek ještě více krve, než nasazení jedné vládnoucí ideologie v minulosti. Tento pokus, postupně zaváděný do života, je ekvivalentní likvidaci národů SSSR.

Avšak po celou dobu existence Sovětské moci existovaly tendence, které v SSSR podminily statistickou předurčenost vzniku vnitřního žrečstva prediktoru-korektoru, zaměřeného na rozmytí davo-„elitarismu“ v zemi i ve světě. To si též vyžaduje deideologizaci společnosti, ale v absolutně jiném smyslu. Každá ideologie je výtvozem metodologie poznávání světa, využívaná nějakou skupinou osob podle jejich vlastní svévole. Proto deideologizace společnosti může vypadat nejen jako návrat

k «pluralitě» — množství druhů — té samé komerční ideologie, ale i jako osvojení si metodologické kultury společností. Jestliže metodologie má co dočinění s procesy, tak i vznik hnutí, které dostalo název „Paměť“ a zkoumá chronologii a faktologii dějin, je zákonité. Nářky ohledně reálného anebo domnělého „antisemitismu“ jsou též zákonité, protože meziregionálové nemají zájem na zkoumání problémů KONTRACIONISMU, a biblický i marxistický sio-internacismus nemálo nablížoval národům, zjevně i tajně. Cesta k první (*metodologické*) prioritě vede přes druhou (*chronologickou*), protože procesy je možné vidět jen v chronologické analýze dějinných faktů.

Takto, v současné sovětské společnosti (*a zejména u inteligence*) existují dvě strategické tendence rozvoje společnosti jako celku: **1. Meziregionální**, výsledkem které by se blok Rusko (SSSR) měl rozpadnout na úřední „knížetství“, přesněji „prezidentství“, s jejich následnou integrací do Euro-Amerického konglomerátu; **2. vnitrobloková koncepce** rozmýšlení davo-„elitarismu“ v bloku Rusko (SSSR) s perspektivami rozvoje v globálním měřítku.

Otázka je jen v tom, kterou z nich podpoří národ, a zejména ten ruský, rozptýlený po celém **ruskojazyčném** Svazu. Už dříve se hovořilo, že na světonázorové úrovni chápání eposů národy nemají antagonismy. Analýza ruských bylin hovoří, že meč ruského bohatýra se nezdvihl ani jednou kvůli získání zlata anebo trůnu. Meč — zevšeobecněná zbraň — byl bohatýra z bylin pozvedán ne pro peníze ani pro víru, ale kvůli ochraně utlačovaných a znevýhodněných, kvůli ochraně kultury lidu. Byliny se odevzdávaly staletí z pokolení na pokolení a odrážejí statistické zákonitosti geneticky podmíněných matric potenciálních možností a predispozic ruských lidí. V 19. století A. S. Puškin psal: «Tu car Koščeť nad zlatem chřadne, tu ruský duch, tu vůně Rusí vane». Ve 20. století, pět let od začátku perestrojky, po masovém vymývání mozků tržními koncepcemi, stále slyšíme stížnosti meziregionálů... Na co si stěžují? — Ano, stále na to samé: Tržních zákonů se nepřijímalo dostatečně, ale většina obchodníků jsou zloději z dob „stagnace“; nadšení v národě chybí, a nespokojenost narůstá. Meziregionálové si to vysvětlují tím, že „lid je temný“. — Není! Temný lid přece nemůže mít světlý epos!

* * *

Z výše popsaného vyplývá, že světonázorově je Rusku nejbližší islámský svět. Proto i slovansko-muslimské konflikty mohou být jen uměle a záměrně vyprovokované vládnoucí „elitou“, připojenou na sio-internacistické struktury Svobodného zednářstva Euro-Amerického konglomerátu¹⁴⁵.

Objektivní antagonismy mezi národy SSSR uvnitř země nejsou. Všechna vzplanutí občanské války byla rozdmýchána „elitární“ inteligencí (*zbavené historicko-filozofické kultury v procesu jejího vzdělávání*), a podpořené mafiemi a systémovou periferií globálního nadžidovského prediktoru.

Objektivní antagonismy mezi SSSR a státy Východní Asie nejsou. Všechna minulá a potenciálně možná zostření vztahů SSSR se státy tohoto regionu měla ve svém základě davo-„elitární“ sociální organizaci v zemích konfliktu. Konflikty byly vyvolávány meziregionálním Euro-Americkým konglomerátem přes nekontrolované úrovně sociální organizace a obvody informační výměny.

„Studenou“ válku SSSR prohrál, podle názoru lídrů USA, „s výsledkem“ rovným bezpodmínečné kapitulaci. Avšak „studená“ okupace — tržní perestrojka — probíhá jen s velkou námahou a ztrácí tempo.

I když dlouhodobé zájmy národů SSSR si žádaly «vetovat» v Radě Bezpečnosti OSN při řešení otázky vojenské intervence do vnitroarabských záležitostí v Perském zálivu; přesto SSSR podpořil sio-internacistický postoj v této otázce. Analýza konfliktu tak umožňuje vyvodit důležitý závěr. V nejbližším čase USA a NATO nebudou schopny vojenského diktátu vůči SSSR běžnými druhy zbraní, a to i bez účasti bývalých států Varšavské smlouvy na naší straně. I když meziregionální síly dosáhly vojenský úspěch v Perském zálivu, tak v tomto vojenském úspěchu je vidět především krach vojenských doktrín USA při jejich orientaci na konfrontaci s bloky, které jsou schopny samostatného rozvoje své ekonomické a vojenské infrastruktury.

Jaderné zbraně a ostatní druhy genocidních zbraní jsou po dobu ÚČELOVÉ VÁLKY proti SSSR nepoužitelné, kvůli nepředvídatelným

¹⁴⁵ V tom spočívala příčina i cíle čečenské války.

následkům za předpokladu zachování v SSSR pozemních mobilních prostředků na odpalování MBR (*mezikontinentálních balistických raket*). Tento stav se zachová přinejmenším nejbližších 10 let, do zavedení (*v režimu stabilního provozu*) globálních zbraňových systémů s rozvinutou pozemní i kosmickou infrastrukturou.

Fázové posuny v sociálních procesech — mezi zrodem ideologií a jejich přinášením plodů — neumožňují interpretovat jednoznačně jako úspěch konglomerátu integraci zemí Východní Evropy (*bývalých členů Varšavské smlouvy*) do společného evropského domu. Dvě pokolení vyrostla při budování „zlého“ socialismu. Nárůst sociální polarizace po přechodu na davo-„elitarismus“ „dobrého“ kapitalismu bude představovat velký vnitřní problém pro všechny tyto země a NSR.

Nepřijetí tržních koncepcí „socialismu“ národy SSSR, intelektuální neschopnost meziregionální „elity“ v SSSR v kombinaci s vnitřními procesy v Euro-Americkém konglomerátu a Východoasijských a muslimských blocích, vytvoří příznivé podmínky k realizaci politiky rozmývání davo-„elitární“ organizace společnosti při ignorování názorů „svobodného“ tisku Západu na procesy v SSSR¹⁴⁶. Světonázorový potenciál pro realizaci takovéto politiky sovětská společnost má. Proto konceptuální samostatnost rozvoje SSSR v globálním dějinném procesu může být zajištěna. Situace se zjednodušuje i konceptuální krizí řízení v Euro-Americkém konglomerátu, která se v perspektivě bude zostřovat, kvůli neschopnosti biblické koncepce davo-„elitarismu“ v současné civilizaci a přítomnosti tendencí k získání konceptuální samostatnosti v regionech Asie s blokovou organizací řízení.

„Intelektuálové“ Římského, PEN, Rotary a dalších „elitárních“ klubů předvedli též svoji neschopnost na mezinárodní scéně kvůli chorobě, kterou trpí všichni meziregionálové: Úzký specialista se podobá opuchlině — její plnost je pouze jednostranná. V důsledku Svobodným zednářstvem překroucené historicko-filozofické kultuře západní inteligence je sama jako celek neschopná neomezené konceptuální činnosti.

¹⁴⁶ Při globální analýze problému netřeba zapomínat ani na všeobecnou krizi kapitalismu, která není jen preludem marxistů, ale představuje historickou danost. Západ čeká překonávání této krize a zbavování se svého kapitalismu. Naší úlohou je podpořit tento proces tak, aby nedošlo k permanentní sio-internacistické revoluci podle Trockého.

Nepřítomnost světonázorových antagonistů mezi národními bloky Asie v jejich sociálním chování je dobrým základem pro formování společné globální koncepce rozvoje bloků. V případě realizace takovéto stabilní koncepce, davo-„elitární“ organizace konglomerátu jej udělá závislým na Asii. Japonsko skupuje filmová studia USA, a americkému představiteli davu je jedno, jestli se dívá na filmy natočené za japonské peníze anebo židovské. Jak se říká: „Kdo platí, ten i muziku diktuje!“. USA před takovýmto vpádem nejsou chráněny, vzhledem k nepřítomnosti takového jevu, jako ustálená jednotná kultura jednotného amerického lidu, vyjadřující geneticky podmíněné matrice potenciálních možností a predispozicí. Proces etnogeneze v USA se ještě nezavršil: Národ „Američan“ v USA zatím není.

Jestli má na to vládnoucí „elita“ SSSR dost umu, aby to pochopila, je druhořadé. Lid má umu dostatek: Poznání cest Dobra a Zla rodí představu o mravnosti a o PRÁVU KONAT. Mravně *pravé dílo* stojí nad právem vyplývajícím ze zákona, protože v davo-„elitární“ společnosti zákon vzniká a rozvíjí se na ochranu nemravnosti a zloby, kterou plodí „elita“, a na přivedení různých druhů objektivní zkaženosti na přípustnou úroveň života společnosti. Proto mravní PRÁVO stojí nad zákony státu a nad zlodějskými zákony, zejména nad zákonem Mojžíše a od něho odvozených.

Naše dílo je pravé! Vítězství bude naše! Dílo meziregionálů je levoradikální, tj. radikálně lživé. Moc levých znamená bezprávi lidu a zničení společnosti a přírody. Proto leví radikálové, lží špinící pravdu, nemají ve sféře řízení co hledat.

*

*

*

VII. «VÁŠNIVOST»: BIOLOGIE A JINÉ VZÁJEMNĚ VLOŽENÉ PROCESY

Pravda by nevyšla
ze studně, pokud by
kapka nenarušila zrcadlo
její hladiny.

I Egypťané byli svého
času spravedliví
a lidumilní!

K. Prutkov

Tato kapitola knihy není povinná, ačkoliv v ní vyjádřená všeobecná stanoviska se týkají velmi konkrétní otázky¹⁴⁷. Tato kapitola se objevila proto, neboť od roku 1987 v SSSR běží PROPAGANDA koncepce L. N. Gumiljova „Etnogeneze a biosféra Země“ (*objevila se v r. 1979*). Odpůrci názorů L. N. Gumiljova mu oponují na stránkách vědeckých publikací a nevystupují pod tak masovým auditoriem jako L. N. Gumiljov (*bud' sami od sebe, anebo je nepustí*). V takovýchto podmínkách většina čtenářů a posluchačů, řídící se autoritami, vnímají koncepci «vášnivosti» („pasionárnosti“) jako věrohodnou teorii, odhalující jak minulé, tak i budoucí záhady dějin. Proces přijímání této propagandy společností je provázen vulgarizací (*zjednodušováním*) teorie a neopodstatněným rozšiřováním sfér použití autorem vyslovených tézí.

¹⁴⁷ Od okamžiku publikace prvního vydání „Mrtvé vody“ důležitost této kapitoly narostla, a to v souvislosti s tím, že euro Asijsci přijali dědictví L. N. Gumiljova do svého ideového zabezpečení.

Kromě toho je třeba mít na paměti, že „euroasijský“ rozsah myšlení není na vyřešení problémů Ruska dostatečný: Potřebný je globální rozsah zkoumání problémů a globální starostlivost.

My souhlasíme s tím, že «etnogeneze» jako jev v globálním dějinném procesu existuje, avšak její popis L. N. Gumiljovem je velmi jednostranný a podle našeho názoru obsahuje řadu chybných tvrzení.

V této kapitole okomentujeme knihu L. N. Gumiljova „Etnogeneze a biosféra Země“ (3. vyd., Leningrad, „Gidrometizdat“, r. 1990, 524 str., náklad 50 000).

Lev Nikolajevič používá metodologii (*systém stereotypů rozpoznávání jevů a formování jejich obrazů*), která má velmi blízko k dialektickému materialismu. Z toho důvodu není Vesmír chápán jako proces trojjednosti matérie, informace a míry. Čas v knize též neexistuje jako vědomě používaná kategorie míry.

«Tak víme, že čas jako kategorie existuje, ale nevidíme jeho hranice, nemáme možnost dát času všeobecně srozumitelnou definici» (str. 39). Na str. 96: «Co je to „čas“, neví nikdo. Ale měřit se ho lidi naučili¹⁴⁸».

Dále L. N. Gumiljov uvádí příklady měření času, založené na různých etalonových procesech, což je možné zevšeobecnit, jako je to uděláno i v Úvodu: Představa času vzniká při procesu zobrazování jednoho procesu na druhý proces, kterého frekvence je uznána jako etalonová.

Na str. 351: «Historie, to je studium procesů probíhajících v čase, ale co je to čas — neví nikdo».

V našem chápání je «čas» vždy subjektivní. Jen při používání termínu «čas» v jiném, než všedním smyslu, si je potřeba vždy uvědomovat, který proces udává etalonovou frekvenci. V opačném případě může dojít k nevědomé záměně etalonových procesů po dobu vyprávění, což může vést k chybným závěrům.

Informace (duch) je v dialektickém materialismu bludným pojmem. A jak je už typické pro bludného ducha, informace se míchá do záležitostí dialektických materialistů a odplácí se jim za své klamné posouvání pojmových hranic a záměnu pojmů.

¹⁴⁸ A to «měřit ho» je zároveň tím hlavním v chápání toho, že čas je druhotnou kategorií ve vztahu k míře, a vzniká v subjektivním vnímání po rozdělení celého světa na «to je ono — to není ono», po čemž se jedna složka vybere jako etalon kmitání, a v druhé složce „vzniká“ čas. Druhá věc je, jestli to probíhá vědomě anebo podvědomě.

Na str. 279: «Dá se říci, že rezonance výbušnosti vášní je tím menší, čím vzdálenější jsou od sebe etnika vášnivců a harmonického jedince, samozřejmě, při dalších stejných podmínkách. Tato okolnost opět sblíží problémy vášnivosti (jako příznaku) s problémem podstaty etnické monolitnosti. Vždyť rezonance, jako i indukce, jsou energetické pojmy. Nakolik jsou použitelné pro etnikum?»

Energie-matérie¹⁴⁹, je vždy nějakým způsobem uspořádaná a existuje jako komponent procesu trojjednosti: Matérie, informace a míra. Co je pro subjekt v daném procesu důležitější, je jeho osobní věc, ale nejdůležitější je, neplést si a neztotožňovat jedno s druhým.

Jev rezonance spočívá v tom, že nějaká struktura, pokud přes ni prochází proud energie, si z tohoto proudu část energie odebírá a přeměňuje ji na jiný druh. K tomu, aby vznikla rezonance, je potřebný soulad mezi uspořádáním struktury, která energii pohlcuje, a uspořádáním samotného proudu energie, tj. informační soulad — soulad vlastních frekvencí kmitání struktury se spektrálním složením proudu energie. Pokud si ke klavíru přinesete ladičku 440Hz (a4) a silně klepnete na klávesu «re», tak ladička se nerozezní; ale pokud jemňoučce stlačíte klávesu «la», ladička na to zareaguje i přesto, že struny «re» vyloučily o mnoho více energie, než struny «la».

To samé se týká i indukce: Pro ni je potřebný soulad uspořádání struktur: 1) Vysílače, 2) prostředí, přes které se šíří proud energie (*nesoucí informaci*), 3) přijímače. Bylo by zbytečné vyrábět transformátorové jádro ze dřeva; na to je potřeba železo, nejlépe transformátorové. Ačkoliv atomy železa i molekul dřeva jsou «složeny» ze stejné množiny elementárních částic, tak jejich uspořádání, forma struktury je jiná.

To samé se týká i druhého vinutí transformátoru — přijímače: Cívka s kvalitním rybářským lankem se pro tento účel nehodí.

Jestliže dialektický materialismus nevidí ducha, informaci jako objektivní nemateriální kategorii, tak zákonitě dochází k míchání pojmů

¹⁴⁹ Známým vztahem ekvivalentnosti matérie a energie je $E=mc^2$. Pod matérií většinou chápeme stabilní agregátní stavy (*pevné, kapalné, plynné atd.*). Energie se uvolňuje anebo pohlcuje při přechodu z jednoho stabilního agregátního stavu do jiného. To znamená, že agregátní stavy matérie představují stabilní rovnovážné režimy; proudy energie představují přechodné procesy změny agregátního stavu matérie, tj. přechod z jednoho rovnovážného režimu do jiného.

při popisu informačních procesů, pokud se používají termíny «matérie», «energie» atd. Nevyhnul se tomu ani L. N. Gumiljov.

Na str. 328: «V libovolném kmitavém procesu existuje jen rytmus a větší či menší napětí (frekvence)».

Nahlédněte do libovolného slovníku fyzikálních termínů: «Rytmus» a «frekvence» jsou synonyma, i když jen zčásti; «napětí» a «frekvence» synonyma nejsou, tj. jde tu o posun pojmových hranic, protože libovolný kmitavý proces je charakterizován frekvencí, vztahovanou k frekvenci etalonového procesu, a amplitudou v tom nejširším smyslu slova (*například, amplitudovou hodnotou napětí fyzikálního pole*); jedno i druhé se může v průběhu času (tj. procesu) měnit. I když teorie kmitání je, nepochybně, jedna z nejvšeobecnějších vědních oblastí.

A vyslovené námitky nejsou žádné malichernosti ani zádrhele: Kniha L. N. Gumiljova se věnuje popisu procesů s velmi nízkou frekvencí (*vlči frekvenci střídání pokolení*), kterých délka vývoje mnohonásobně převyšuje dobu existence samotného problému etnogeneze v povědomí společnosti, dokonce v povědomí vědců. Přitom biologické aspekty problému jsou zdokumentovány o mnoho hůře, než sociální. V takovýchto podmínkách nepřesnost vyjadřování a nekontrolovaný drift pojmových hranic dokážou v lidském chápání zdeformovat podstatu objektivního jevu v chápání člověka k nepoznání.

Ve fyzice existuje Heisenbergův princip neurčitosti: Neurčitost impulzu částice, vynásobená neurčitostí jeho souřadnic, se rovná minimálně $\frac{1}{2}$ Planckovy konstanty. Na str. 163 L. N. Gumiljov píše:

«Od 17. století se ve fyzice debatovalo o otázce: Skládá se světlo z částic (korpusek) anebo jde o vlnění v éteru? Obě koncepce měly tak vážné nedostatky, že ani jedna z nich nemohla převládnout. Spor byl vyřešen až v polovině 20-tých let 20. století s příchodem kvantové mechaniky. Současní fyzici jsou přesvědčeni, že světlo není ani vlna, ani částice, ale oboje současně, a může projevovat obě skupiny vlastností. Na tomto základě byl zformulován široko daleko známý princip neurčitosti, podle kterého při přítomnosti dvou spjatých fyzikálních proměnných (*například, impulzu a souřadnic, anebo*

energie a času) může být určena hodnota jen jedné anebo druhé proměnné, ale ne obou současně¹⁵⁰.

V etnických fenoménech jsou též přítomné dvě formy pohybu: Sociální a biologická. Takže, tak či jinak, v tom či jiném aspektu, může být popsána jen jedna, anebo druhá stránka složitého jevu. Přitom přesnost popisu a jeho mnohostrannost se navzájem vylučují. Poukazujíc na tento jev, použijeme princip neurčitosti v našem „materiálu“».

Takto se to přece nedělá! Za prvé, analogie není důkaz. Za druhé, zde ani nejde o analogii, a kromě toho samotný princip neurčitosti je interpretován nesprávně, lživě (*možná, kvůli nevdělanosti humanitních vědců v oblasti přírodních věd a defektnosti jejich myšlení, v důsledku čehož nejsou schopni popisovat jevy jazykem matematiky*). V mikrosvětě, který popisuje kvantová mechanika, každá částice představuje konečnou skupinu vln (*přinejmenším, pokud vycházíme z existence prahu citlivosti měřicích zařízení*). Každý objekt disponuje vlnovými vlastnostmi, protože je především vlnou. Ale ten samý objekt disponuje také korpuskulárními vlastnostmi, protože jeho složení obsahuje konečný (*v uvedené smyslu*) soubor vln. V makrosvětě představuje vlna soubor částic, které se hýbou určitým kmitavým způsobem a mění své složení, a proto se vlastnosti částic a vlastnosti vln u různých objektů projevují nezávisle a protiřečive, tj. buď vlna, anebo částice (těleso). Mikrosvět má vlastní zákony, které podmiňují zákony makrosvěta.

Kromě toho, pokud jde o částici mikrosvěta, tak je možné určit hodnotu jejího impulzu souřadnic, ale čím přesněji je určena jedna veličina, tím větší je chyba v určení hodnoty té druhé. A hodnoty obou chyb jsou propojené *vztahem neurčitosti Heisenberga*, a ne *nesmysly Gumiljova na to samé téma*. V mikrosvětě existuje jeden způsob existence objektů, kterému je vlastní projev i vlnových, i korpuskulárních vlastností stejných objektů. Použití principu neurčitosti ve fyzice má svoje opodstatnění, ale použití jeho „analogie“ na rozdělení sfér biologie a sociologie — opodstatnění nemá, kromě přání vytvořit iluzi vědeckosti

¹⁵⁰ Jak vidíte, ve „volné interpretaci“ L. N. Gumiljova přestal Heisenbergův princip neurčitosti být sám sebou, ztratil určitost míry. Na zkoušce z fyziky by L. N. Gumiljov za takovouto formulaci dostal «nedostatečnou» na kterékoliv VŠ.

svého výkladu. Ve výkladovém slovníku pojmů a termínů (*na konci knihy*) jeho sestavitel, V. J. Jermolajev, tvrdí: «Princip neurčitosti v etnologii je objektivním ohraničením možností badatele při pozorování sekvencí událostí, umožňujícím jejich popis jen v jednom ze dvou aspektů: Buď v sociálním, anebo v etnickém (přírodním)». Avšak jednota zákonů bytí není o přenášení jednotlivých zákonů z jedné vědní oblasti do druhé, kdykoliv si někdo usmyslí schovat pro NĚKOHO nevhodný předmět bádání pomocí „objektivního“ zákona.

Kybernetika a všeobecná teorie systémů byly L. N. Gumiljovem vzpomenuty jen proto, aby mohl charakterizovat «etnikum» jako samoorganizující se systém. Ale mechanismus samoregulace, proces samoregulace jako INFORMAČNÍ proces, včetně procesů informační výměny mezi biologickou a sociální organizací populace, nejsou popsány nikde.

Existují dva PODMÍNĚNÉ úhly pohledu na libovolný proces. Za prvé, jako na jeden z dílčích procesů v sestavě nadřazeného, objemnějšího souboru procesů. Za druhé, jako na nadřazený, objemnější proces ve vztahu k nějakému souboru. V důsledku vzájemné vloženosti procesů je PRAKTICKY potřebné při výkladu přecházet z jednoho úhlu pohledu do druhého a nazpět. Přitom třeba vždy přesně rozlišovat oba možné úhly pohledu na ten samý proces, a ne mluvit nesmysly o «principu neurčitosti» tam, kde je všechno určité.

L. N. Gumiljov pod slovem «etnogeneze» chápe proces vzniku «etnika», rozvoj «etnika» a jeho vyhasínání až do úplného vymizení nebo přebývání jeho zbytků v dlouhodobé rovnováze s životním prostředím v návaznosti generací. Vnější popis procesu etnogeneze bez jeho přerušování zvenčí vypadá následovně:

«Nové etnikum (*často pod starým názvem*), které se objevilo na scéně z nějaké, zatím nejasné příčiny, přetváří krajinu pomocí nového způsobu adaptace na životní podmínky. Toto se obvykle děje v inkubační periodě fáze vzestupu a nebývá to zachyceno v historických zdrojích (*kromě legend*). Historická epocha, popsaná ve zdrojích, zahrnuje při absenci vnějšího míchání následující fáze etnogeneze: 1) Zjevná perioda fáze vzestupu, 2) vrcholová fáze, když je etnikum maximálně aktivní, a tlak na krajinu je nižší, 3) fáze zlomu, když antropogenní tlak je maximální a destruktivní, 4) fáze setrvačnosti, ve které probíhá hromadění technických prostředků a ideologických

hodnot, 5) fáze zatemnění, po dobu které není zájem ani o kulturu, ani o krajinu. Po tomto nastupuje fáze homeostáze, když probíhá interakce zbytků polozničeného etnika se zbídačenou krajinou, která se objevila na troskách kulturní krajiny, tam, kde na místech dubů vyrostly lopuchy, mezi kterými si hrají na schovávanou pravnucci dobyvatelů a děti lupičů.

V této epoše se vztah etnika-perzistenty (přetrvávajícího*) k přírodě stává zároveň spotřebitelským i ochranným. Ale, bohužel, jak jedno, tak i druhé je diktováno tradicí, a ne vědomým rozhodnutím vůle. A tak je až do doby, dokud nové etnikum nanovo nezmění krajinu. Etnogeneze, očividně, není jednotným globálním jevem, ale množinou samostatných etnogenezí v různých rajónech» (str. 211).

Dříve než budeme pokračovat v rozhovoru o PROCESU «etnogeneze» a jeho fázích, obrátíme pozornost na ten fakt, že termín «etnikum» v teorii L. N. Gumiljova má jiný pojmový obsah, než termín «národ» v definici J. V. Stalina, a jiný než termín «lid» v běžné hovorové řeči. Při vulgarizaci teorie L. N. Gumiljova během její propagace, všechno, co hovoří autor o SVÉM «etniku», přenáší běžné lidské vědomí do svého chápání slov jako «lid», «národ».

«Etnikum» je u L. N. Gumiljova pojmem s velmi elastickými a plavajícími pojmovými hranicemi.

Na str. 15, 16: «Etnikum je fenomén biosféry anebo systémová celistvost diskrétního typu, fungující díky geobiochemické energii živé hmoty, v souladu s principem druhého termodynamického zákona, což potvrzuje diachronická chronologie historických událostí».

Na str. 24: «Etnika jsou jevem ležícím na hranici biosféry a sociosféry, který má velmi specifické poslání v budování biosféry Země».

V této větě je zajímavé použití slova «poslání»: Asociuje jakoby s nějakou cílovou funkcí existence a rozvoje «etnik», ačkoli sám L. N. Gumiljov odmítá teleologický přístup, podle kterého všechno existuje v souladu s určitými cíli podle Božího předurčení.

Na str. 59: «...etnogeneze není sociální proces, nebo spontánní rozvoj sociosféry, jen spolupracuje s přírodními jevy, ale není jejich produktem.

Avšak právě ten fakt, že etnogeneze je procesem, a bezprostředně pozorované etnikum je fází etnogeneze, a tedy nestabilním systémem, vylučuje jakékoliv porovnávání etnik s antropologickými rasami, a tím pádem i s libovolnými rasovými teoriemi».

Na str. 95: «...etnikum je kolektiv jedinců, který se vyčleňuje ze všech ostatních kolektivů. Etnikum je víceméně stabilní, ačkoliv vzniká i zaniká v historickém čase. Neexistuje ani jeden reálný příznak na určení etnika, který by byl použitelný pro všechny známé případy. Jazyk, původ, obyčeje, materiální kultura, ideologie jsou někdy určujícími momenty, a jindy ne. Vyjmout před závorku můžeme jen jedno: Konstatování jedincem: «My jsme takoví, a všichni ostatní jsou jiní». Jestliže je tento jev univerzální, tak je možné předpokládat, že odráží nějakou fyzikální anebo biologickou realitu, která je pro nás hledanou veličinou».

Na str. 102: «Takže míra stability etnika jako systému se neurčuje jeho masou, tj. početností obyvatelstva a přesností kopírování předků, ale průměrnou množinou svazků různých vah a znaků. Rychlé překročení určitých hranic má za následek buď záhubu, anebo bouřlivý rozvoj. Tím se vytváří pružnost etnika, která mu umožňuje amortizovat vnější vlivy a občas dokonce regenerovat, neboť «mnohosvazkový» systém kompenzuje škodu reorganizace svazků».

Na str. 103: «Etnikum, to není jen zástup lidí, navzájem se podobajících podle nějakých rysů, ale systém osob s různým vkusem a schopnostmi, systém produktů jejich činnosti, tradicí, pojímající jejich geografické prostředí, okolní etnické prostředí, a též určitých tendencí, převládajících v rozvoji systému».

Na str. 135: «Etnikum je stabilní, přirozeně zformovaný kolektiv lidí, stavějící se do protikladu všem ostatním analogickým kolektivům a lišící se svérázným stereotypem chování, který se zákonitě mění v historickém čase».

Zde se zavádí pojem «super-etnika» jako mozaikového celku skupiny etnik, které vznikly současně v jednom regionu; a «subetnika» jako elementu struktury etnika, spolupracujícího s ostatními elementy struktury «etnika». «Při zjednodušení etnického systému ve finální fázi se počet subetnik snižuje na jedno, které se stává reliktem».

Na str. 185: «I Arabové, Tibeťané, Irokézové, – všichni mají svoje východiskové území, určované neopakovatelným složením elementů krajiny. A «vlast» jako taková je jedním z komponentů systému, který se nazývá «etnikum»».

Na str. 241: «Etnika nejsou jako hadi: Nemění kůži, ale duše». A o kousek dále: «A tak vzniká pevný závěr: Etnika vznikají a zanikají nezávisle od přítomnosti těch či oněch představ současníků. To znamená, že etnika nejsou produktem sociálního sebeuvědomění jednotlivých lidí, i když jsou spojená výlučně s formami kolektivní činnosti lidí...»

Ve «výkladovém slovníku» knihy dává V. J. Jermolajev následující definici «etnika»:

«...kolektiv lidí, přirozeně zformovaný na základě originálního stereotypu chování, existující jako energetický systém (struktura), stavějící se do protikladu všem ostatním podobným kolektivům, vycházejíc z pocitu komplementárnosti¹⁵¹».

Soubor příznaků, potřebných pro identifikaci «etnika» L. N. Gumiljova, je občas širší než pět příznaků v definici **národa** J. V. Stalina, a zahrnuje i životní prostředí (přírodní a sociální), a občas se zužuje do jednoho stereotypu chování, dostatečně stabilního v čase. Stereotyp chování může být různý, včetně stereotypu T. Herzla: «*Skupina lidí se společnou historickou minulostí a všeobecně uznanou příslušností v současnosti, stmelená existencí společného nepřitele*». To znamená, že gumiljovské «etnikum» je možné napasovat i na historicky zformovaný **národ, lid**, i na pseudoetnickou **mafii**; potom to nazvat mezinárodním konfliktem; a potom přistoupit k záchraně „malého národa“ pod „útlakem“ ze strany velkých národů, chránících si svoji suverenitu a další rozvoj svých národních kultur před nebezpečnými pokusy pseudoetnické mafie ovládat národ, jako svoje vlastnictví.

TOTO JE HLAVNÍ DŮVOD, PROČ SE TEORIE «VÁŠNIVOSTI»
PROPAGUJE JAKO JEDEN Z POSLEDNÍCH VÝDOBYTKŮ

¹⁵¹ Pocity vzájemných sympatií a antipatií etnik. – pozn. překl.

**SOVĚTSKÉ VĚDY, PŘEDTÍM JAKOBY SKRÝVANÁ PŘED
NÁRODY ZPÁTEČNÍKŮ.**

Kromě toho, „židovský lid“ po dobu dvou tisíciletí demonstruje ničím nezničitelnou „vášnivost“, což lichotí pocitu „bohovyvolenosti“ sio-internacistů. Nezničitelnost jeho «vášnivosti» je výjimkou ze všeobecného pravidla (*podle teorie: «Vášnivost etnika» vyhoří přibližně za 1200 let*), čehož příčiny se L. N. Gumiljov neobtěžoval vysvětlit.

Celkově je GUMILJOVSKÉ ETNIKUM biologickou kategorií, a dělat z jeho teorie široké sociologické zevšeobecnění není potřebné. V naší terminologii ten jev biosféry, který L. N. Gumiljov nazval termínem «etnikum», je v kontextu jeho knihy populací druhu Homo Sapiens, uzavřenou vůči druhým populacím ani ne tak přírodně-geografickými faktory, jako spíše kulturními faktory. O možnosti takovéto uzavřenosti populace druhu Homo Sapiens pomocí kultury jsme hovořili už dříve. Kromě toho, každá takováto populace se od druhých odlišuje statistickými osobitostmi souboru geneticky podmíněných matric potenciálních možností a predispozicí do ní patřících jedinců. Přesně je odlišit na biologické úrovni bývá často těžké, tak jako je těžké přesně obkreslit hranice jednotlivých vln na obraze mořského vlnobití: Vzpomeňte si, třeba, na obraz I. K. Ajvazovského „Devátá vlna“.

Při svobodném rozvoji kultury vyjadřuje souhrnnou matici populace; ve ztíženém rozvoji kultura deformuje souhrnnou matici; matrice však chrání svoji kulturu i při pokusu vnutit populaci jinou, přičemž charakter ochrany může být různý: Od uzavřenosti až po aktivní odpor. Kultura a matrice sebe vzájemně ovlivňují, i když jsou informačními systémy různých úrovní organizace biologického druhu Homo Sapiens. «Etnikum» L. N. Gumiljova je populací, která je vůči jiným uzavřená na základě kultury a statisticky odlišitelná od jiných na úrovni genetických struktur.

Z definice národa podle J. V. Stalina zodpovídá «etniku» L. N. Gumiljova jen poslední příznak — «mentalita, projevující se společnou kulturou», — ale k tomuto příznaku jsou ještě přidány statistické osobitosti genetiky populace. Národ v sociologii a biologické «etnikum» L. N. Gumiljova jsou podstatně odlišné kategorie.

Hlavní úlohu v teorii L. N. Gumiljova hraje termín «vášnivost» a další, s ním spojené.

Na str. 266: «Takže vášnivost, to je schopnost a snaha o změnu svého okolí, anebo pokud to přeložíme do jazyka fyziky, – o narušení setrvačnosti agregátního stavu prostředí. Impulz vášnivosti bývá natolik silný, že nositelé tohoto příznaku – vášnivci – se neumí přinutit odhadnout následky svých činů. Je to velmi důležitá okolnost, poukazující na to, že vášnivost není atributem vědomí, ale podvědomí. Je důležitým příznakem, který se projevuje ve specifičnosti konstituce nervové činnosti. Stupně vášnivosti jsou různé, ale aby vášnivost měla viditelné a historicky zaznamenatelem projevy, tak je potřebné, aby vášnivců bylo hodně, tj. tento příznak není jen individuální, ale i populační».

Na str. 281: «Takže, vášnivost, to nejsou jen «zlé sklony», ale důležitý dědičný příznak, probouzející k životu nové kombinace etnických substrátů, měnící je na nové superetnické systémy. Nyní už víme, kde hledat jeho příčiny: Odpadá ekologie a vědomá činnost jednotlivých lidí. Zůstává široká oblast podvědomí, ne však individuálního, ale kolektivního, přičemž délka trvání setrvačnosti impulsu vášně se počítá na století. Takže vášnivost je biologický příznak, ale prvotní impulz, narušující setrvačnost klidu, je projevem pokolení obsahujícího určitý počet vášnivých jedinců. Ti samotným faktem svojí existence narušují obvyklou situaci, protože nemohou žít každodenními starostmi bez cíle, kterým jsou uchvázeni».

Na str. 276: «Vášnivost má ještě jednu mimořádně důležitou vlastnost: Je nakažlivá. To znamená, že pokud se harmoničtí lidé (*a ještě ve větší míře – impulzivní*) ocitnou v bezprostřední blízkosti vášnivců, tak se začínají chovat, jako kdyby sami byli vášniví. Ale jak je dostatečná vzdálenost odděluje od vášnivců, tak znova získávají svůj přirozený psychoetnický behaviorální charakter».

A ve „výkladovém slovníku“ V. J. Jermolajev všechno rekapituluje:

«VÁŠNIVOST JAKO CHARAKTERISTIKA CHOVÁNÍ – jde o efekt přebytku biochemické energie živé hmoty, plodící obětavost často kvůli iluzornímu cíli.

VÁŠNIVOST JAKO ENERGIE – přebytek biochemické energie živé hmoty, opačný k vektoru instinktu a určující schopnost vrcholného vypětí.

PŘÍZNAK VÁŠNĚ — recesivní genetický znak, podmiňující zvýšenou absorpci biochemické energie jedincem z vnějšího prostředí a výdej této energie ve formě práce.

IMPULZ VÁŠNĚ — mikromutace, vyvolávající objevení se příznaku vášně v populaci a vedoucí ke vzniku nových etnických systémů v různých regionech».

Nyní přejdeme k pohledu na vnitřní mechaniku «etnogeneze» a její propojení s vnějšími procesy.

Na str. 345: «Zóny impulzů vášně představují úzké pásy se šířkou okolo 300 km při orientaci podle rovnoběžek a o cosi více při poledníkové orientaci, přibližně 0,5 obvodu planety. Podobají se na geodetické linie. K impulzům dochází zřídka, dvakrát nebo třikrát za tisíc let, a téměř nikdy neprocházejí přes jedno a to samé místo».

Geodetická linie na nerovném povrchu je analogií přímky na rovině: Spojuje dva vybrané body tou nejkratší trasou. Tj. na zeměkouli jde o úsečku «oblouku velkého kruhu» (*kartografický termín, definující linii přeseknutí povrchu zeměkoule a sečné roviny, procházející přes její střed*). Mapa osy impulzů vášně pro Eurasii a Severní Afriku je uvedena v citovaném vydání na obr. 5 na str. 342.

Na str. 485: «...samotný impulz vášně, který byl popsán jako empirické zevšeobecnění, vysvětlující kolísání etnosféry, má zjevně nadpozemský původ. Už to, že osy zón impulzů se rozprostírají na povrchu planety jako linie, kterých konce jsou ohraničeny zakřivením planety, a jejich kolmice procházejí středem Země, poukazuje na závislost osy impulzu od magnetického pole planety. Předpoklad, že tyto energetické údery do Země přicházejí ne ze Slunce, ale z rozptýlené energie v galaxii, našlo svoje zpřesnění. Americký astronom John Eddy upozoroval, že činnost Slunce se mění natolik, že dokonce ani 11 letý cyklus činnosti slunečních skvrn není možné sledovat. Na základě těchto zjištění John Eddy sestavil harmonogram sluneční aktivity na 5 tisíc let. A ukázalo se, že všechny datované impulzy vášně se chronologicky shodují s minimem sluneční aktivity anebo s periodami jejich poklesů. To už je zákonitost, která umožňuje interpretovat jev. Při snížení sluneční aktivity se ochranné vlastnosti ionosféry zeslabují, a jednotlivá kvanta anebo svazky paprsků záření

mohou dosáhnout zemský povrch. A silné záření, jak jej známe, vyvolává mutaci».

Na str. 341: «Příčinou impulzů mohou být jen mutace (přesněji mikromutace), odrážející se na stereotypu chování, ale jen zřídka působící na fenotyp. Mutace obvykle nezasahuje celou populaci daného areálu. Mutují jen někteří, relativně málo početní jedinci, avšak to už může stačit k tomu, aby vznikly nové «druhy», které my s odstupem času zaznamenáváme jako originální etnika».

Při této příležitosti můžeme vyslovit námitku, týkající se genetického aparátu. Všechny chromozomy, všechny jejich fragmenty jsou stejně otevřené vlivu mutagenních faktorů. Škoda způsobená mutacemi je v různých fragmentech genetického kódu pro organismus různá. Avšak omezení mutací formou zákazu «zřídka působící na fenotyp» zjevně nevyplývá z genetiky.

Celé složení populace se podle teorie „vášnivosti“ dělí na tři kategorie jedinců:

- Vášnivci, v chování kterých velikost impulzu vášně převyšuje impulz instinktu sebezáchovy.
- Harmoničtí jedinci, kterých impulz vášně je stejně velký jako impulz instinktu sebezáchovy.
- Subvášnivci, kterých impulz vášně je menší než impulz instinktu sebezáchovy.

Zásah silného záření z kosmu, podle teorie vášnivosti, vyvolává mikromutace, v důsledku kterých se zvyšuje počet vášnivců, kteří vychylují populaci ze stavu rovnováhy s prostředím. Celý proces «etnogeneze» je procesem kolísání podílu jedinců všech třech kategorií ve složení celkového počtu populace, až do obnovení rovnovážného režimu přebývání populace v prostředí, který se z pokolení na pokolení nemění.

V citovaném vydání na obr. 4 na str. 399 je znázorněn graf změny vášnivého napětí (*nějakou korelační funkcí všech třech kategorií jedinců v populaci*) v závislosti na čase. Celý proces trvá přibližně 1200 let. Na str. 344 je zobrazena závislost toho stejného vášnivého napětí pro etnicko-kulturní systém Eurasie od 1. do 15. století. Pokud se proces podaří završit do rozhodného vnějšího zásahu, tak jeho délka je též blízká

hodnotě 1200 let. Podle knihy L. N. Gumiljova se délka plného cyklu etnogeneze (*okolo 1200 let*) jeví být konstantou, nezávislou od jakýchkoliv faktorů podmiňujících proces.

Vnitřní příčinou etnogeneze je podle L. N. Gumiljova výlučně mikromutace, která se projevuje na geneticky podmíněné souhrnné matici potenciálních možností a predispozicí. Pokud se obrátíme ke knize G. Klimova „Protokoly sovětských mudrců“ (*Vydavatelství «Glóbus», San Francisco, r. 1981*), která je zasvěcena roli biologické degenerace v dějinách kultury, tak se ukazuje, že **seznamy „vášnivců“ a degenerátů**, kteří zanechali své stopy v kultuře, vědě, politice, a pokud k tomu přidáme přísloví: «Příroda oddychuje na dětech géniů» (*protože jejich potomstvo bývá neplodné, neživotaschopné anebo zdegenerované*), — tak se shodují. Podstatná část „vášnivců“, podle údajů G. Klimova, měla sklon k pohlavním zvrácenostem, nervovým psychickým poruchám. Tj. oni byli „vášniví“ jednoduše proto, neboť fyzicky anebo psychicky nedokázali žít normálním společenským životem, tj. rodinným životem. I G. Klimov uvádí statistiku o speciálních predispozicích židů k nervovým a psychickým poruchám, základem čehož je degenerace, což opět plně koresponduje s nevadnoucí vášnivostí „bohem vyvoleného lidu“ a rolí mrzačení údu (*obřizky na 8. den*) v poruchách vývoje nervového systému. Tj. značná část „vášnivců“ patří do kategorie, kterou charakterizuje přísloví: „Hodně svalů, málo rozumu“.

Pokud zkoumáme člověka jako informační systém, tak genetický aparát je jen jednou z úrovní jeho organizace. Přitom tato úroveň je nejlépe chráněna před informačním zkrácením v porovnání s mozkovými strukturami, zabezpečujícími myšlení, včetně interakce s dlouhodobou pamětí, podvědomím, vědomím atd. Je známo, že nárůsty nehodovosti v automobilové dopravě, v průmyslu, dobře kopírují sluneční aktivitu a jí podmíněné změny stavu fyzikálních polí Země. Nárůsty nehodovosti jsou bezprostředním následkem chybnosti myšlení, poruch nervové činnosti operátorů těchto technických prostředků. K mutacím přitom nedochází, a hned jak se obnoví běžný stav fyzikálních polí Země, tak vyšší nervová činnost probíhá normálně a vzniká o mnoho méně chyb, než v intervalu nárůstu nehodovosti. Kromě toho existují bionegativní zóny, kterých dynamika a aktivita není dostatečně prozkoumána, které však též dokáží vyvolat poruchy vyšší nervové činnosti.

To znamená, že dříve než v populaci vzniknou genetické změny, tak v ní dojde k jakémusi **zatemnění umů**, následkem čehož se objeví teze: «Takto se žít nemá», ačkoliv dotehdy mnohá pokolení žila v etnicko-krajinné rovnováze a žádné námitky, projevující se v činnosti, proti předcházejícímu způsobu života neměla. V případě druhu *Homo Sapiens* možno etnicko-krajinnou rovnováhu přirovnat k rovnovážnému režimu v systému «PŘÍRODNÍ PROSTŘEDÍ REGIONU — KULTURA (VČETNĚ SOCIÁLNÍ ORGANIZACE) — STATISTICKÉ CHARAKTERISTIKY SOUHRNNÉ MATRICE GENETICKY PODMÍNĚNÝCH MOŽNOSTÍ A PREDISPOZICÍ POPULACE LIDÍ V REGIONU».

Přičemž nejměkčím, nejpoddajnějším článkem v tomto systému, majícím nejmenší rezervu stability, je kultura, tj. sociální sféra, a ne biologická. Avšak právě tento článek je skrýván před pozorovatelem „objektivním“ principem «neurčitosti» v etnologii, který si vymyslel L. N. Gumiljov bez jakéhokoliv opodstatnění k tomu v Objektivní realitě.

Mutagenní faktor může též vyvést systém z rovnovážného režimu, ale genetický aparát je poměrně dobře chráněn systémem obnovy genetické informace v porovnání s kulturou a vyšší nervovou činností. Proto *zatemnění umů*, deformující kulturu na dostatečně dlouhý čas, jsou podle nás o mnoho pravděpodobnější přímou vnitřní příčinou «etnogeneze», než mutagenními faktory způsobená deformace souhrnné matrice statistických charakteristik geneticky podmíněných možností a predispozicí.

Vnější faktorem, vyvolávajícím změnu rozumové činnosti (*jak individuální, tak i kolektivní na úrovni biopoloové výměny*), mohou být rytmy sluneční aktivity, působící na stav fyzikálních polí planety a charakter její interakce s Kosmem; může jít o zasahování jiného rozumu, o čemž hovoří mýty a náboženství; završení cyklu reinkarnací, když se do populace vracejí duše, které touto cestou rozvoje prošly už kdysi dávno, a právě ony říkají: «Takto se žít nemá!»

Po tomto impulzu systém vychází z rovnovážného režimu a postupem času přejde do nějakého jiného rovnovážného režimu, pokud se cyklus nepřerušuje zásahem zvenčí. V tomto přechodném režimu, který L. N. Gumiljov nazval «etnogenezi», prvky systému (*kultura, souhrnná matrice a životní prostředí*) na sebe navzájem tlačí a mění se v porovnání s předcházejícím stavem až do momentu vstupu do nového rovnovážného režimu.

Lidská schopnost přijímat energii z vnějšího prostředí, akumulovat ji a vracet nazpět do přírodního i sociálního prostředí, je po dobu jejich činnosti rozdílná. Jedni si jen tak-tak udržují energetickou rovnováhu, a na aktivní činnost ve společnosti jejich energie už nestačí; druzí jsou velmi energičtí. Kromě toho, energetické možnosti člověka se po dobu jeho života mění. A tato změna je podmíněna nejen genetickým programem vývoje organismu, ale i sociálními faktory. Fyzicky zdravého, energického člověka možno zabít morálně, zbavíc ho jeho obvyklých životních cílů, pro které využívá svůj energetický potenciál, pokud si nedokáže najít nové cíle pro uplatnění své energie. Příkladem toho byla „smrt“ Nikolaje I., zlomeného porážkou v Krymské válce, která se udála přesto, že on po dobu své vlády věnoval mimořádnou pozornost vojenské moci Ruska na souši i na moři, *podle jeho představ*, na vysoké úrovni.

Proto to, co L. N. Gumiljov nazval „vášnivost“, je složitějším jevem, než jen biologickým příznakem, geneticky odevzdávaným z pokolení na pokolení. A vyčlenit můžeme minimálně následující typy „vášnivců“:

- Lidé, kterým zdraví v důsledku genetických a traumatických poruch neumožňuje vést normální způsob života, tj. mít rodinu a celý komplex sociálních vztahů; kteří následkem této okolnosti jsou nuceni využít nadbytek své energie ve formě „vášnivé aktivity“. Z těchto si dělal „sbírku“ C. Lombroso, na kterého se odvolával G. Klimov.
- Idioti a bioroboti, plní sil a zdraví, kterým v hlavě uvízla nějaká utkvělá představa (*anebo jim jí tam někdo vložil?*), a oni se jí neumí zbavit ani ji kriticky posoudit. Následkem toho vkládají vlastní i cizí životy na realizaci této utkvělé představy. Příkladem takového „vášnivce“ byl, podle všeho, L. D. Bronštejn-Trocký se „svojí“ teorií „permanentní revoluce“ a mnozí jeho stoupenci.
- Samostatně myslící lidé plní energie, kteří však nedisponují dostatečnou intelektuální silou, aby tuto energii mohli realizovat ve formách bezpečných pro okolí, tj. jsou slaboduší ve vztahu k druhu činnosti a jí přínáležející sféře zodpovědnosti.
- Harmonicky rozvinuté povahy se silnou energií. Takových je zjevně menšina mezi „vášnivci“. Dělají toho mnoho a na rozdíl od předcházejících třech kategorií si uvědomují následky svých činů.

Takže «vášnivost» židovstva je «vášnivostí» prvních dvou typů, protože je založena na mrzačení pohlavního údu, narušení vývoje nervové soustavy, genetické zatíženosti kulturně uzavřené populace (*díky staletí trvajícím oddávání příbuzných*), a na ztrátě smyslu pro *sebekritiku*, zničeného pocitem „bohovyvolenosti“.

Ti, které L. N. Gumiljov zařadil k subvášnivcům, se podle nás vyznačují ani ne tak nedostatkem energie, ačkoli jsou i tací, jako mimořádně nízkou organizací duše, což je i postrkuje k agresivnímu konzumu, protože při jejich nízké duševní organizaci si neumí najít své místo ve společnosti. Oni a část „vášnivců“ představují sociální spodinu (lumpen¹⁵²), která v obdobích změny fází procesů představuje největší hrozbu pro zbylou společnost.

Pokud populace přebývá ve stavu etnicko-krajinné rovnováhy, všichni lidé s jakoukoliv rozdílnou energií nacházejí v sociální organizaci populace sféru pro uplatnění své energie. Když téže «takto se žít nemá» zboží předcházející sociální organizaci, tak v tomto sociálním chaosu srší neorganizovaná energie, což je ničivé i pro životní prostředí, i pro do tehdejší kultury, i pro do tehdejšího stavu statistických charakteristik souhrnné matrice geneticky podmíněných možností a predispozic (*to poslední probíhá obyčejně ve formě masakrů*).

Ačkoli L. N. Gumiljov nějak zvlášť nezachází do analýzy sociálních procesů, ale obrací pozornost na to, že v prvních fázích etnogeneze po „impulzu vášně“ je přechod do „vyšších“ sociálních skupin (*tj. „elity“*) ve sféře řízení možný a závisí především od osobních kvalit. V termínech sociologie to znamená, že kontrast rozdělení společnosti v davo-„elitarismu“ nemá při změně pokolení stabilní charakter. Po chaosu prvních fází etnogeneze je obnova řízení společností provázena stabilizováním sociálních struktur, což vede opět k davo-„elitarismu“, při převládání ve společnosti psychologie všechno-si-dovolování a tolerance vůči všechno-si-dovolování ze strany silnějších (*v nějakém ohledu*). Kulturní uzavřenost populace, nazvané L. N. Gumiljovem «etnikum», dostává nejen vnější hranici, charakteristickou pro první fáze etnogeneze, ale i vnitřní hranici mezi „elitou“ a „davem“. «Etnikum» se tak rozpadává

¹⁵² Původně Marxův termín. Dnes se s ním označují asociálové a kriminální živly parazitující na společnosti. – pozn. překl.

na dvě «subetnika», pokud použijeme terminologii L. N. Gumiljova. Vzniká tak «subetnický» antagonismus: Nejprve vzájemná negativní sociální předpojatost, potom sociální napětí a nakonec třídní boj ve svojí otevřené formě. A příčina spočívá v tom, že jedno «subetnikum» dře na to druhé, výměna zboží mezi nimi má nerovnoprávný charakter, a pro jedno z nich se to táhne BEZNADĚJNĚ, INFERNÁLNĚ dlouho. Přitom „elitě“ časem už začíná „harašit od nicnedělání“, a „dav“ zase kašle na všechno a tlumí výrobu na minimum. Přemýšlejí pouze jednotlivci, ale ty nikdo neposlouchá, a proto probíhá degradace kultury, degenerace na biologické úrovni, stimulovaná kulturou podněcování rozvratu, v důsledku čehož roste propast ve „vzdělanosti“ mezi „davem“ a „elitou“ a ve společnosti se hromadí různorodý lumpen.

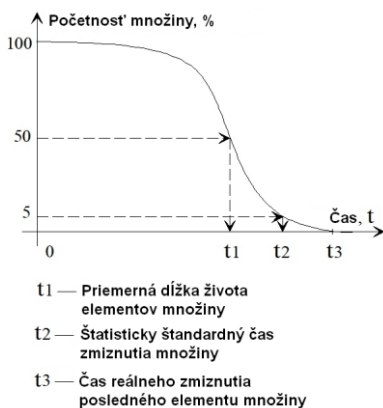
O tom, že „vášnivost“ se spojuje nejen s energií, ale především s **organizací** (*tj. informací*), hovoří i Gumiljovo měření „vášnivého napětí“ v jednotkách, charakterizujících složky (*jednotkové vektory*) vektoru cílů. Na obr. 4, str. 399: Obětavost, touha po vítězství, touha po úspěchu, touha po znalostech, tvorbě, touha po blahobytu bez ohrožení života, tichý obyvatel, adaptovaný na biocenózu oblasti (*tj. jeho vektor chyby je podle jeho představ roven nule*). Dále následují míry ztráty řízení ze strany „subvášnivců“: Neschopnost regulovat svůj chtíč, neschopnost uspokojit svůj chtíč. A celý cyklus etnogeneze je kmitavým procesem změny statistických charakteristik individuálních cílů na prvních prioritách celosociálního vektoru cílů. Základní objem informací o chování čerpá člověk z kultury, která se geneticky nepřenáší, ačkoliv samotné vnímání kultury probíhá v souladu s geneticky podmíněnými individuálními maticemi potenciálních možností a predispozicí. Ale samotné naplnění matrice probíhá přece jen v kulturním prostředí, tj. informačním prostředí sociální úrovně organizace, formujícím všechny negenetické stereotypy člověka. Mnohé člověk získává i na této úrovni podvědomě, ale tady už fungují statistické zákonitosti přijímání informace ze společnosti jednotlivcem, a ne genetická předurčenost informačního stavu jednotlivce po spojení pohlavních buněk jeho rodičů. A statistické zákonitosti procesů sociální a biologické úrovně organizace se určují vůči etalonovým frekvencím času na obou úrovních organizace systému. Na biologické úrovni se etalonová frekvence určuje na základě věku,

ve kterém vstupují nová pokolení do života: 20 až 25 let (*přibližně dva cykly sluneční aktivity*). Přitom u člověka není přítomna synfáznost¹⁵³ (synchronicita) vstupování do života nových pokolení v různých genealogických liniích populace, jako je to například u většiny ptáků anebo (*ještě výrazněji*) u losů. Z toho důvodu tato frekvence nebije přímo do očí, přesto že existuje a projevuje se v nárůstech a poklesech porodnosti, které nastávají po silných sociálních otřesech v průběhu několika pokolení. Jak už bylo vzpomenuo, na sociální úrovni organizace došlo v průběhu dějin ke změně etalonových procesů, tvořících základ společenské výroby, kterých frekvence určovaly sociální čas. Jedním ze sociálních procesů je obnova praktické faktologie znalostí. V globálním dějinném procesu frekvence obnovy praktické faktologie narostla, a délka periody obnovení praktické faktologie znalostí se ve společenském sjednocení práce změnila z několika staletí (*v době starověkých civilizací*) až na současných 5 až 10 let v hlavních odvětvích. Takovýmto způsobem se informační stav populace na úrovni sociální organizace začal přibližně od druhé poloviny 20. století obnovovat několikrát za dobu života jednoho pokolení; zatím co na biologické úrovni se informační stav stále obnovuje přirozeným způsobem při změně pokolení. Tento rozdíl je velmi podstatný ve vztahu k «etnosystémům», zkoumaným L. N. Gumiljovem, a extrapolace jeho úsudků na současnost nemá opodstatnění (*on sám ohraničuje rozsah své studie do začátku 19. století, na což jeho popularizátoři-vulgarizátoři zapomínají anebo spíše to úmyslně zamlčují*). Potom, co se frekvence obnovy praktické faktologie, převyšíc frekvenci vstupu do života nových pokolení i frekvenci změny aktivních dospělých pokolení (*50 let*), stala etalonovou frekvencí sociálního času, tak se změnily i statistické zákonitosti přijímání informace ze společnosti samotným jednotlivcem.

Davo-„elitarismus“ je stabilní, pokud délka periody obnovy praktické faktologie obepíná život mnohých pokolení. Ale když život jednoho pokolení obepíná několik změn praktické faktologie, tak davo-„elitarismus“ může být udržován jen uměle, včetně pomocí masového

¹⁵³ „Synfáznost“ - při slučování signálů je nutné dodržet synfáznost obou signálů. Pokud se ve slučovači potkají dva signály stejného kmitočtu s opačnou fází, dojde k jejich vzájemnému odečtení, což může způsobit úplný zánik přijímaného signálu*.

používání prostředků na ovlivňování psychiky většiny obyvatelstva, tj. BIOROBOTIZACI ne-„elity“ i „elity“ (alkohol, tabák, všechny druhy narkotik až po hudební a elektronické, senzibilní, psychotronické zbraně, protilidské zvrácenosti vědy atd.). Obnova informačního stavu populace na úrovni sociální organizace několikrát za život jednoho pokolení vytváří vysokou statistickou předurčenost (v porovnání s předcházejícími obdobími globálního dějinného procesu), že ne jednotliví lidé, ale celé

OBR. 5. CHARAKTER POSTUPNÉHO ÚBYTKU ELEMENTŮ Z PRVOTNÍHO SLOŽENÍ MNOŽINY

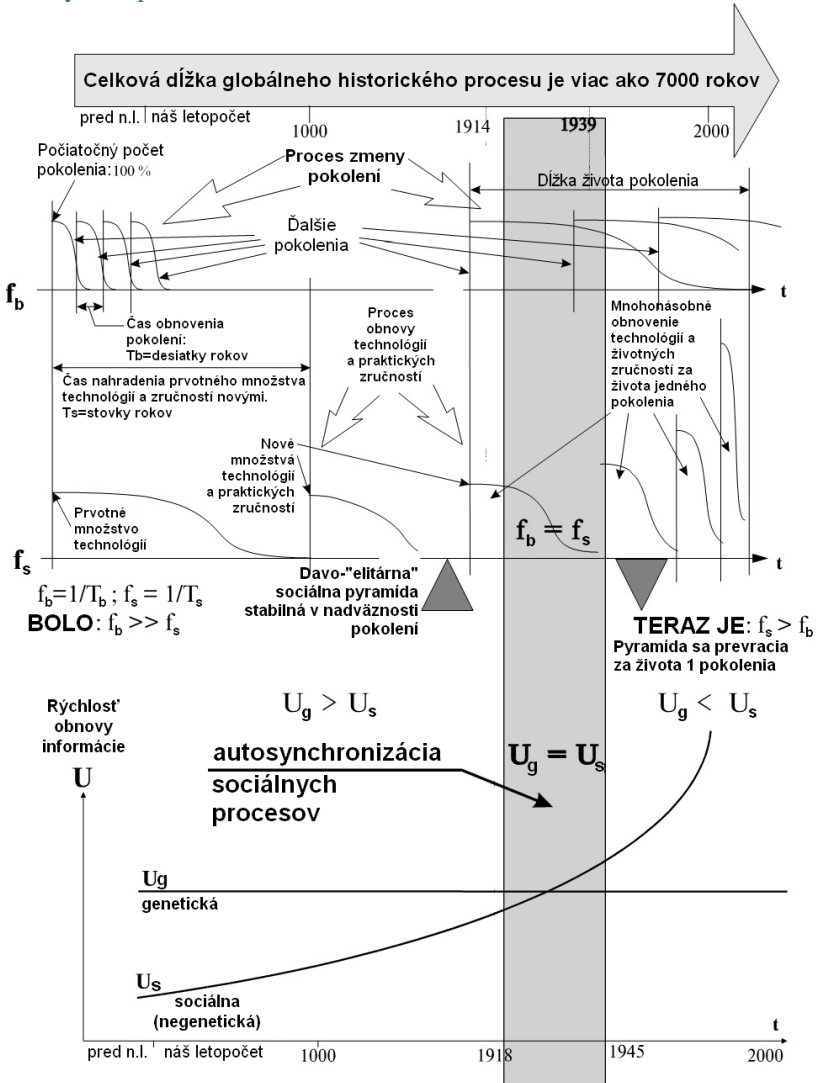
sociální vrstvy vědomě obrátí pozornost na **procesy** společenského rozvoje, a ne na **nehybnou** sociální danost jejich doby, jako to bylo v časech, kdy perioda obnovy praktické faktologie obepínala život několika pokolení. Nestabilitu davo- „elitarismu“ v těchto podmínkách zvyšuje i ta okolnost, že řízení davo- „elitárního“ sociálního systému si vyžaduje vymývání mozků tomu samému pokolení po dobu jeho života, což též nutí zamyslet se nad příčinami tohoto vymývání mozků a ne jen jednotlivcům, ale celým sociálním vrstvám (viz ilustrační obrázky 5 a 6, přidané do vydání v roce 1998).

* * *

Na obr. 5 je zobrazen charakter postupného úbytku elementů z prvotního složení nějaké množiny. Předpokládá se, že v prvním momentu je množina definována osobní sestavou elementů, přičemž jejich počet tvoří 100 %. Dále, pod vlivem vnějších i vnitřních okolností, elementy množiny vyčerpávají své zdroje a hynou. Pokud bychom v populaci živých organismů identifikovali jejich osobní sestavu, a potom sledovali, jak tito identifikovaní jedinci postupně mizí z populace, tak dostaneme přibližně stejný graf, jako je zobrazen na obr. 5, jen s číselně

přesně definovaným rozsahem na ose času a početnosti. Proces znázorněný na obr. 5 neznamená, že po jeho završení populace zmizí. Ačkoliv možné je i to, ale v drtivé většině případů se personální sestava členů populace (*elementů množiny*) obnovuje. To znamená, že se zmizením jedné množiny, identifikované podle osobního složení v prvním momentu, je možné identifikovat novou množinu, charakterizovanou vlastní osobní sestavou. O zmizení množiny, identifikované podle osobní sestavy, je možné hovořit i ve statistickém smyslu: Tj. je možné tvrdit, že došlo ke zmizení množiny už tehdy, když z ní ubyl nějaký konkrétní a stabilní počet procent (*obvykle pro všechny zkoumané množiny*) z prvotních 100 %, například 80 %, anebo 95 %, jako je to na obr. 5.

Nyní se podíváme na obr. 6.

OBRAZ 6. ZMĚNA POMĚRU ETALONOVÝCH FREKVENCÍ BIOLOGICKÉHO A SOCIÁLNÍHO ČASU.

V horní části obr. 6 je symbolicky zobrazena celková délka trvání globálního dějinného procesu (*časová stupnice je symbolická, nerovnoměrná*). Níže jsou umístěny dvě časové osy. Na nich jsou zobrazeny dva procesy. Na horní časové ose (f_b) je zobrazen proces kontinuální změny lidských pokolení. Na dolní časové ose (f_s) je proces obnovy technologií a praktických životních zručností.

Čistě formálně svými vnitřními algoritmy jsou oba procesy (*zobrazené na horní a dolní časové ose obr. 6*) identické jak s procesem zobrazeným na obr. 5, tak i mezi sebou. Přitom se předpokládá, že v každém okamžiku dějinného procesu je možné, podle osobního složení, identifikovat pokolení lidí. To bude v daném okamžiku disponovat 100-procentní početností, která se bude zmenšovat až do úplného vymizení daného pokolení. Ale protože se stále rodí noví lidé, kteří nepatří do prvotně vybrané množiny, tak v tom okamžiku dějinného procesu, když zmizí prvně identifikované pokolení, je možné identifikovat další pokolení, které bude též v daném momentu disponovat 100-procentní početností.

Analogicky je možné předpokládat (*a tento předpoklad neprotiřečí možností archeologie*), že v prvotním období formování civilizace bylo identifikováno nějaké celkem konkrétní množství technologií a životních zručností. Dále, úměrně vývoji dějin, technologie a životní zručnosti, patřící do této množiny postupně přestávají být používány. V tom okamžiku dějin, když zmizí prvotní množina technologií a životních zručností, bude možné identifikovat nějakou jinou množinu technologií a životních zručností. Možná, že pod vlivem vědeckotechnického pokroku bude početnější, než ta předcházející, přesto však můžeme početnost nových identifikovaných technologií považovat za rovnou 100 %, abychom zjednodušili vyhotovení grafu. Jak už bylo vzpomenuáno při analýze obr. 5, moment zmizení jak pro generace lidí, tak i pro *generace technologií*¹⁵⁴ a životních zručností, je možné chápat i ve statistickém smyslu: Jestliže úplné zmizení, vztahující se na zmizení posledního objektu množiny, může kompletně vypadávat z celkové zbylé statistiky a být pro ni netypické, tak zánik množiny můžeme považovat za uskutečněný i tehdy, když z ní ubyl nějaký konkrétní a stabilní počet

¹⁵⁴ Termín «generace» se ve vztahu k objektům technosféry už stal všeobecně zaužívaným: «Počítač páté generace», «televizor druhé generace» atd. A my jsme ho použili analogicky ve vztahu k technologiím.

procent z prvotních 100 %, například 80 % prvně identifikovaných technologií. Stejně je možné přistupovat i k procesu obnovy lidských pokolení: Tj. bez toho abychom čekali na odchod posledního dlouhověkého člověka v množině, tak pokolení můžeme považovat za nahrazené novým, pokud odešlo z tohoto světa 80 % předtím identifikované osobní sestavy obyvatelstva.

Takže věcný rozdíl mezi horním a dolním grafem (*při plné formální totožnosti vyhotovení*) v horní části obr. 6 spočívá v různém charakteru proporcionality (*vůči astronomickému časovému etalonu¹⁵⁵*) procesu změny lidských generací a procesu změny generací technologií a životních zručností.

Délka života pokolení T_b je dána geneticky, a v průběhu dějin se měnila jen v omezeném rozsahu (T_b průměrné = v rámci staletí \pm desítky let). A ačkoli průměrná délka života lidí po dobu známých dějin současné civilizace rostla, tak přesto nenarostla mnohonásobně. Díky tomu ji můžeme považovat za přibližně neměnnou vůči etalonu astronomického času. Tento proces střídání pokolení za pokolením můžeme zvolit za etalonový proces biologického času, což je i znázorněno na horní časové ose obr. 6, nalevo od přerušení horizontálních os grafu, oddělujícího dávný starověk od naší éry — období života současných pokolení a jejich otců a dědů, které si osobně pamatují.

Proces obnovy technologií a životních zručností, zobrazený na dolní ose času v horní části obr. 6 jako postupnost ubývajících množin, si můžeme též zvolit jako etalonový proces času. Ale na rozdíl od horního grafu, délka života jednotlivých generací technologií a životních zručností není v průběhu celých dějin neměnná, a to dokonce ani přibližně, protože v důsledku zrychlení frekvence obnovy technologií a zvětšení celkového množství informací v kultuře společnosti se změnila i kvalita celého biologicko-sociálního systému. Toto je vidět na dalším grafu, umístěném v dolní části obr. 6. Je tam umístěn ještě jeden souřadnicový systém s časovou osou, na kterém je chronologicky ilustrována změna měrných charakteristik procesů střídání pokolení a obnovy technologií a praktických životních zručností.

¹⁵⁵ Rok, to je změna ročních období při jednom oběhu Země okolo Slunce.

Grafy procesů na horní a dolní časové ose je možné navzájem porovnat, což je i uděláno na obr. 6. V jeho levé části na jednu periodu zmizení prvotního množství technologií připadá mnoho změn lidských pokolení. V jeho pravé části bylo kvůli lepší názornosti změněno měřítko podélné časové osy (*je to vidět na pásu zobrazujícím plynutí globálního dějinného procesu*). Délka života pokolení ve 20. století vypadá díky této úpravě mnohonásobně větší než v levé polovině obrázku, vztahující se k éře formování prvních regionálních civilizací. Avšak tato formalita umožnila o mnoho zřetelněji zobrazit na dolní časové ose proces mnohonásobné obnovy technologií a praktických životních zručností v průběhu života jednoho pokolení, a též celkový nárůst množství informací v kultuře společnosti (*v této části obrázku je narušena rovnost měřítka i na vertikální ose, v důsledku čehož je prvotní početnost 100 % u dalších množin technologií a životních zručností očividně vyšší, než předcházejících*).

Charakter vztahu frekvencí horního a dolního procesu na obr. 6, nacházející se v jeho levé části, se změnil na přesně opačný. Matematicky to je možné vyjádřit následovně: Na úsvitu dnešní civilizace platilo $f_b \gg f_s$; po dobu jejího rozvoje začalo platit $f_s > f_b$; a graficky je to znázorněno v dolní části obr. 6.

Identifikované frekvence f_s a f_b — to jsou míry rychlosti obnovy informačního stavu společnosti (*jako hierarchicky organizovaného systému*) na sociální a biologické úrovni její organizace. Na grafu (přibližně) neměnná U_g popisuje rychlost obnovy genetické (index «g») informace v populaci; za dobu celých dějin rostoucí U_s popisuje rychlost obnovy kultury, jako informace, která se nepřenáší geneticky z pokolení na pokolení.

Jak vidíme ze života, z matematiky a z grafu, tak došlo ke změně poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času.

Objektivní jev, který jsme tu nazvali *změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času* — je vlastní charakteristikou globálního biologicko-sociálního systému, před kterým není úniku. Je to informační proces, probíhající v hierarchicky organizovaném systému. Z teorie kmitání, teorie řízení víme, že pokud v hierarchicky organizovaném mnohoúrovňovém (*mnohokvalitovém*) systému dojde ke změně frekvenčních charakteristik procesů, představujících každou z množiny systému vlastních kvalit, tak systém přejde do jiného režimu

svého chování. Je to společná vlastnost hierarchicky organizovaných systémů, disponujících množstvím rozmanitých kvalit, do skupiny kterých patří jak celá lidská společnost, tak i hierarchicky organizovaná psychika každého člověka.

Je to společná vlastnost mnohoparametrových a hierarchicky organizovaných systémů. Ta ve vztahu k životu společnosti předurčuje kvalitativní změny v organizaci psychiky množství lidí, v mravně-etické opodstatněnosti a cílevědomosti jejich konání, ve výběru prostředků na dosahování cílů; předurčuje kvalitativní změny toho, co je možné nazvat logikou sociálního chování: To je masová statistika psychické činnosti osob, projevující se v reálných faktech života.

Žijeme v období dějin, když změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času už proběhla, ale formování nové logiky chování (*jako statisticky převládající a určující život celé společnosti*) se ještě neskončilo, avšak řízení společnosti na základě minulé logiky sociálního chování, podmíněné minulou statistikou osobní psychiky množství lidí, už ztrácí svoji stabilitu, tj. moc, a generuje mnoho problémů a hrozeb pro život.

Formování logiky sociálního chování, odpovídající novému poměru etalonových frekvencí, probíhá v naší době a každý z nás se tohoto procesu zúčastňuje i vědomě a cíleně, i nevědomky na základě v minulosti osvojených automatismů chování. *Avšak každý podle svojí mravní podmíněné vůle má možnost si pro sebe zvolit (vědomě zodpovídajíc za následky) takový či onaký styl života, a v podstatě — zvolit si osobní kulturu psychické činnosti.*

Ti, kteří se řídí minulou logikou sociálního chování: Šplhání se nahoru po stupíncích vnitrosociální pyramidy anebo udržování si dosažených výšin, se budou stále častěji střetávat se zklamáním, protože v okamžiku dosažení cíle, anebo získání prostředků na jeho dosažení, se společenský význam tohoto cíle ztratí, anebo se změní osobní hodnocení jeho důležitosti. K tomu dojde následkem zrychleného obnovování kultury. To předurčuje nutnost selekce cílů podle jejich stability v čase, a největší důležitost budou mít „věčné hodnoty“, kterých osvojení si udrží svoji důležitost bez ohledu na změny technosféry a výtěžky vědy.

Být Člověkem v souladu s Bohem a biosférou, se při novém poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času stane neodvratné — nadčasovým a soběstačným cílem pro každého mravně a intelektuálně zdravého jedince, a tomuto cíli bude podřízena celá sociální organizace života a moci. A všichni, kteří zůstanou otroky životního shonu a mamonu, budou odsouzeni na odvrhnutí biosférou Země.

Všechny elementy lidstva, jako systému v biosféře Země, které nedokážou včas zareagovat na změnu poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, budou odsouzeny na odvrhnutí biosférou Země, která přechází do jiného režimu svojí existence pod vlivem lidské činnosti posledních několika tisíciletí. A před biosférou Země nikoho neochrání ani hermeticky uzavřený bunkr s protézou životního Prostředí, ani medicína...

* *
*

Změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času je ve vztahu k dobytčímu stavu davo-, „elitární“ společnosti objektivním faktorem (tj. *vnějším, neřízeným*), který rozmývá davo-, „elitární“ organizaci společnosti a přitom plodí jinou kulturu, principiálně odlišnou od minulých typů kultury davo-, „elitarismu“. Kultura je faktorem tlaku na biologický druh, na který se adaptuje souhrnná matrice geneticky podmíněných možností a predispozic populace. Proto biologické zákonitosti, zodpovídající populacím s davo-, „elitární“ sociální organizací, nemohou být rozšířeny na populaci s jiným typem kultury, vylučujícím davo-, „elitarismus“. Takto Příroda staví lidi před volbu: Buď pád zbedněného davu nazpátek do světa zvířat, anebo vzestup lidí k Lidskosti.

L. N. Gumiljov dokázal prozkoumat proces «etnogeneze» bez zabíhání do sociální sféry jen z jednoho důvodu. Davo-, „elitární“ společnost se v informačním aspektu ničím neodlišuje od populace zvířat, a v populaci zvířat probíhá obnovení jejího informačního stavu jen střídáním pokolení na úrovni genetického aparátu. V davo-, „elitární“ společnosti, kde se z nejrůznějších důvodů základní masa obou davů tvrdošijně snaží žít z cizího rozumu, řídí se autoritami a vystačí si s tradicemi, probíhá obnovení informačního stavu na úrovni sociální organizace též s výměnou

pokolení, protože co si jednou ovčan stihl osvojit před vstupem do dospělosti, tak s tím i umírá, a třeba až i v hluboké starobě. Tento jednotný charakter procesů informační obnovy populace na úrovni sociální organizace a genetického aparátu (*charakteristická vlastnost davo-„elitarismu“*) umožnil L. N. Gumiljovi shrnout do termínu «vášnivost» (*a dalších, s ním spojených*) ty nejrozmanitější jevy, které se vztahují k informačním procesům na úrovni genetické výměny v populaci a na úrovni její sociální organizace. Nepřímo tomu napomáhala nezařazenost pojmu «informace» a neurčitost pojmu «čas» v dialektickém materialismu.

Tato „neodlišitelnost“ informace od energie je viditelná i při popisu «indukce vášně», které příklady uvádí L. N. Gumiljov: Napoleon na Arcolském mostě, A. V. Suvorov na italském pochodu a ve Švýcarsku atd. Ale indukce, tak jak jí bylo dáno, je jevem informačním. Vojsko důvěruje těm velitelům, které dobře zná. Každý voják v sobě nosí různé stereotypy chování v boji. Jeden velitel dokáže u těch stejných vojáků aktivovat stereotypy bojové vytrvalosti a neústupnosti, a jiný velitel stereotypy bezdůvodného útěku. Stereotyp, včetně nechtěného, může být i zablokován, čehož příklad se našel v Kulikovském boji: Kníže Dmitrij Ivanovič odevzdal své brnění jinému vojákovi, a sám, převlečený za řadového vojáka, bojoval ve společných řadách. Všichni to věděli, a těžké zranění Dmitrije Ivanoviče (*ztráta vlastní energie „vášnivců“*) nezabránilo Rusům vyhrát Kulikovskou bitvu, protože všichni věděli, že kníže se neodlišuje od řadového vojáka, a všichni musí bojovat jeden za druhého, jak za knížete, tak za sebe a za Ruskou Zem. Netřeba zapomínat ani na požehnání Sergeje Radoněžského, které též sehrálo svoji úlohu.

Po dobu boje křižníku „Varjag“ začaly na palubě vznikat zdržení a ztrácelo se tempo střelby. Zjistilo se, že v posádce (*po zásahu velitelského můstku střelou japonského křižníku*) proběhla fáma o smrti velitele. V. F. Rudnev vyšel ze své kabiny a ukázal se na horní palubě před očima námořníků, což zhasilo fámu a obnovilo sladěnost práce obsluhy zbraní.

Začátkem války v r. 1941 sovětská pěchota seděla v individuálních jámách¹⁵⁶, a ne v podélných zákopech, a často se jí třásla kolena. „Bojovníci“ ztráceli bojeschopnost a masově se vzdávali do zajetí od strachu bez jakéhokoliv vojenského opodstatnění. A žádná indukce „vášnivosti“ tu nepomáhala. Systém jam „chytří“ velitelé nevymysleli sami, ale převzali ho od Japonců: u nich byl tento systém velmi efektivní, protože u japonského vojáka se v souladu s duchem Šintó CÍLENĚ kultivoval stereotyp vojenské obětavosti. A v té samé době flotila USA poznala případy, když Američani, vychovaní na principu placení za všechno tvrdou měnou a obětování Krista, ze strachu před letadly kamikadze umísťovali na palubách svých lodí šipky z celtoviny — «letadlové lodě jsou tím směrem» — ačkoli v námořních podmínkách je možností na projevení „indukce vášně“ všude dost: Dokonce „vášnivce“ je možné nechat skupinově „indukovat“ 24 hodin denně.

„Indukce vášně“ — to je aktivace vnitřních zformovaných stereotypů dlouhodobé paměti podvědomí, a ne projev geneticky podmíněných instinktů a nepodmíněných reflexů, ačkoli mohou jí být aktivovány i instinktivní a reflexní programy chování. Děje se tak přes biopolovou informační výměnu a nevystupuje to na úroveň vědomí: Jestli se to děje hlasem nebo osobním příkladem, je druhořadé. Ale pokud není stereotypů, zformovaných kulturou, tak nebude ani „indukce“. V lepším případě nastane živelný výron neorganizované energie davu a instinktivně podmíněná zhovadilost.

V dějinách se vyskytovaly různé «etnogeneze»:

- Relativně svobodný rozvoj kultury v souladu se statistickými charakteristikami souhrnné matrice geneticky podmíněných možností a predispozicí: Takových byla většina do-biblických etnogenezí.
- I násilná deformace souhrnné matrice pod tlakem uměle vytvářené cizí kultury: Sinajský „pochod“ starověkých židů, pod vedením znacharstva, do kterého degenerovalo kdysi spravedlivé a lidumilné egyptské žrečstvo i celá následující historie židovstva.

¹⁵⁶ Výhoda jam před zákopy spočívá v tom, že pokud dělostřelecký granát padne do podélného zákopu, tak v něm zabije všechny v dosahu průměrného rozptylu úlomků; avšak při zásahu jámy zabije jen jednoho. Ztráty v pěchotě, pokud by se zakopala do individuálních jam, mohou být výrazně nižší, ale jen za podmínky: Pokud „sám v poli“ je vojákem, a ne zbabělcem, dřepícím o samotě tiše v jámě v čase boje.

- I přechodné varianty, když se období rozvoje kultury v souladu se souhrnnou maticí střídaly s obdobími deformace matrice pod tlakem zvenčí dosazené cizí kultury: Křtění Rusi, ruské revoluce, perestrojka.

Celkově je možné z teorie „vášnivosti“ udělat stejný závěr: Davo-„elitární“ sociální organizace společnosti neumožňuje lidstvu vystoupit ze zvířecího stavu. Příroda nechává «etnikum» padnout do fauny poté, jakmile ono zplodí další bezvýhodiskovou kulturu davo-„elitární“ organizace společnosti. Jestli už bude závěrečná fáze etnogeneze nazvána katastrofou kultury, anebo homeostází, ve které probíhá degenerace a smrt hladem kvůli lenivosti, to na podstatě nic nemění: *ČloVĚČNOST* je pro davo-„elitarismus“ (*a v jeho základě ležící zhovadilosti*) zaručeně nedostupná.

Sociálně vykleštěná koncepce L. N. Gumiljova (*stejně jako i sociálně vykleštěná koncepce G. Klimova*) je vhodná pro expanzi sio-internacismu a nadžidovského prediktoru, protože po všech VULGARIZACÍCH idejí obou koncepcí ve společenském povědomí davu zůstane: Etnogeneze, degenerace — mimo společnost.

«To znamená, že se tu střetáváme s determinovaným jevem přírody, za který člověk nenese morální zodpovědnost, dokonce, ani když přitom hyne překrásná panenská příroda a velkolepá cizí kultura. Smutné, jistěže, ale co naděláš?» (L. N. Gumiljov, str. 462).

Ale takovýto postoj není důstojný člověka...

Únor — červen 1991
Zpřesnění: březen 1998;
Únor — březen 2004

VIII. CO SE STALO JASNÝM POZDĚJI

Opět povím:
Nikdo neobejme
neobejmutelné!

K. Prutkov

Poněvadž „Mrtvá voda“ byla psána v únoru až červnu 1991, tak se v ní projevilo naše tehdejší chápání probíhajících událostí v zemi i ve světě. Kromě toho, „Mrtvá voda“ představovala takzvanou «nezávislou expertizu» referátu na téma vědecko-výzkumné práce „Vypracování koncepce strategické stability a dynamiky rozvoje scénářů možné spolupráce za podmínek zachování parity perspektivních strategií světových mocností na období do roku 2005“, vypracované v Institutu USA a Kanady AV SSSR v r. 1990. Z těchto dvou příčin problematika, analyzovaná v „Mrtvé vodě“ v redakci r. 1991, byla podmíněna hlavně problematikou, už načrtnutou ve vzpomínaném referátu Institutu USA a Kanady. A ačkoliv k této problematice bylo v rámci expertízy všelicos doplněno, tak některé důležité věci i tak tehdy zůstaly nevysloveny. Při přípravě aktuálního vydání bylo rozhodnuto zařadit do textu tuto kapitolu, věnovanou nejdůležitějším zamlčením v redakci r. 1991. Ta zamlčení jsou dvě: 1) Civilizační mise v dějinách současné globální civilizace, kterou jsme tehdy neposuzovali pro nedostatek času, a 2) psychologické pozadí společenského zřízení, o kterém jsme tehdy měli jen mlhavou představu.

Bohužel, dnes ve vztahu k historii je namísto používat termín «historický mýtus», protože nikdo z lidí si nepamatuje celou reálné odehranou historii lidstva, a dnešní společnost není tak gramotná, aby uměla bezchybně číst různé zachované památky a znaky minulosti alespoň tak, jak čteme současné knihy. A tak se o historii dozvídáme z ústních podání, písemných kronik, na základě interpretace údajů z archeologických, paleontologických vykopávek a geologických výzkumů v souladu s už zformovanými představami.

Poněvadž zdaleka ne všechny události, které měly vliv na další průběh dějin, byly v minulosti středobodem pozornosti a chápání tehdejších lidí, tak ne všechno historicky důležité zůstalo zapamatováno v ústních podáních a zachyceno v písemných kronikách, ne všechno se stalo dědictvím archeologie, a ne všechno, co tak či jinak známe, je i správně interpretováno.

My skutečně žijeme na základech celé škály historických mýtů, a každá historická škola se přidržuje vlastního historického mýtu, který si opatruje a *hýčká*¹⁵⁷, propaguje ho jako jediný pravdivý. Dominantní historické mýty se mění během samotného historického procesu, přičemž, jako třeba v případě SSSR a současného Ruska, tak nejen jednou za život jednoho pokolení.

Historické mýty se ve vztahu k reálně odehraným událostem úmyslně falšují, a pokud se mýtus stane dominantním, tak časem se na fakt jeho falzifikace zapomíná. I v dnešní době jednou z neaktuálnějších otázek historické vědy je: *„Který z množství různých historických mýtů má nejbližší k reálně odehraným dějinám, a jak z množiny historických mýtů odhalit pravdivý obraz odehraných dějin?“*

Podle dnes převládajícího historického mýtu se lidstvo zrodilo ve světě zvířat, přešlo do doby kamenné, první regionální civilizace vznikly asi před 5 — 7 tisíc lety, a před cca 3 tisíci lety se začala písemná historie. A díky písemné historii se můžeme dozvědět víceméně všechno o minulosti regionálních a globálních civilizací, počínajíc přibližně od poloviny prvního tisíciletí před n. l.

V posledních letech se objevily pokusy nahradit tento historický mýtus chronologicky kratší verzí jakoby hodnověrně známé historie. Konkrétně, v pracích matematiků Moskevské státní univerzity A. T. Fomenka a G. V. Nosovského se na základě statistické analýzy údajů z kronik tvrdí, že kroniky od 11. — 12. století po naší současnou éru jsou z větší části hodnověrné, a všechna o mnoho starší historie představuje vlastně historii středověku, která byla mnohonásobně posunuta do starověké minulosti, ve které reálné osoby středověku účinkují pod jinými přezdívkami

¹⁵⁷ Fragmentsy „Listu M. N. Longinovi o darwinismu“, uvedené v 1. kapitole, se plně vztahují i na současnou historickou vědu.

a ve změněné geografické lokalitě oproti reálným středověkým událostem¹⁵⁸.

Jenže jde o to, že existují fakta, která nezapadají ani do prvního, ani do druhého historického mýtu. Na rozbití mýtu stačí, abychom do něj vložili jen jeden fakt, který mýtus nedokáže vysvětlit. Například, v raném středověku existovaly mapy, na kterých byla zobrazena Antarktida, břehy Severní a Jižní Ameriky. Přitom Antarktida byla zobrazena bez ledového pancíře, tedy v podobě, v jaké si ji současná civilizace nikdy nepamatovala podle oficiální historie¹⁵⁹.

Současná civilizace přistoupila ke globálnímu kartografickému mapování až po několika stoletích od objevení těchto map v době velkých geografických objevů (*od r. 1519, pokud počítáme od začátku první plavby F. Magalhãesa okolo světa*). Globální kartografické mapování, trvající čtyři století, bylo zhruba završeno v r. 1906, když R. Amundsen proplul z Atlantiku do Tichého oceánu přes průlivy mezi souostrovími na severu Kanady; a úplně bylo završeno až v 70-tých letech 20. století n. l. s ukončením programu systematického snímkování povrchu Země z kosmu.

Přes tato hodnověrně známá fakta, jsou na středověkých mapách zobrazeny pobřežní linie Antarktidy, obou Amerik, Evropy a Afriky na velké ploše s tak malou odchylkou v zeměpisné délce, jaká byla v současné civilizaci zabezpečena až s rozvojem chronometrie¹⁶⁰ a matematiky¹⁶¹ od 80-tých let 18. století n. l.

Egyptská Sfinga vedle Cheopsovy pyramidy je historiky-traditionalisty datována spolu s pyramidami na věk maximálně 5000 let.

¹⁵⁸ Podrobněji v knize Vnitřního prediktoru SSSR «Prozřetelnost není algebra», speciálně zasvěcené pracím A. T. Fomenka a G. V. Nosovského.

¹⁵⁹ Podrobněji, například, v knihách: G. Hancock „Stopy bohů. Hledání původu starověkých civilizací“ (Moskva, «Veče», r. 1997); Erich von Däniken „Vzpomínky na budoucnost“ (Moskva, «EKSMO», r. 2004).

¹⁶⁰ Určování zeměpisné délky a rozdílů délek různých geografických bodů je založeno na měření souřadnic nebeských těles (*k tomu se při navigaci používá sextant*) a porovnáním místního času s časem na nultém poledníku (*k tomu je potřebný dostatečně přesný chronometr*). Takže, čím větší je nepřesnost chronometru, tím větší jsou i chyby při určování zeměpisné délky.

¹⁶¹ Dnes používaný systém kartografické projekce by nebyl možný bez dostatečně rozvinutého matematického aparátu.

Její špatný vzhled historici vysvětlují větrnou erozí: Vítr fouká, unáší písek, písek a zvětrávání vyškrabávají část materiálu atd. Když se potom obhlídkou Sfingy začal zabírat profesionální geolog, tak ten přišel k závěru, že Sfingu dlouhý čas polévaly přívalové deště a je poškozena vodní erozí, způsobenou atmosférickými srážkami... Avšak v životě současné civilizace stojí Sfinga na jednom z nejsušších míst planety, kde velmi zřídka deště nemohly způsobit vodní erozi zanechávající hluboké vertikální rýhy a vlnité horizontální žlábků v té samé době, když zvětrávání a větrná eroze zanechávají výlučně horizontální stopy s ostrými hranami, vytvářejíc přitom bizarní formy: Skalní hříby, skalní deštníky, skalní sochy atd. Pokud budeme předpokládat, že Sfinga je obrazem člověka epochy souhvězdí Lva¹⁶², potom Sfinga bude kulturní památkou epochy, kdy v oblasti jejího umístění panovalo jiné klima s bohatými dešti. Sfinga je produktem globální civilizace, která existovala před naší současnou civilizací, a zahynula v nějaké globální geofyzikální anebo astrofyzikální (*podle některých mýtů Měsíc a Venuše na starověké obloze nebyly*) katastrofě, po završení které se začala formovat a rozvíjet současná globální civilizace.

Na minulou globální katastrofu poukazují, například, i egyptské obelisky. Mnohé z nich se používaly jako sluneční hodiny. Přitom stupnice těchto chronometrů jsou takové, že trvání ranních, poledních a podvečerních „hodin“ není stejné, což vyvolává údiv lidí, kteří se s tímto faktem střetávají. Ale pokud by se Egypt nacházel na šířce 15° (*reálně se nachází přibližně mezi 25° a 30° severní šířky*), tak existující stupnice slunečních chronometrů by zabezpečovaly rovnost — **rovnoměrnost** — všech hodin po celý den.

A naleziště mamutů v permafrostu jsou promísena s o mnoho jižnějším rostlinstvem, než je to, které roste nyní v těchto šířkách; okamžitě usmrčená velká množství zvířat v kombinacích, jaké se nevyskytují v běžném životě biocenóz (*dravci a býložravci ve velkých množstvích*

¹⁶² Období dějin, kdy východ Slunce na den jarní rovnodennosti bylo možné pozorovat v souhvězdí Lva, se odehrálo dávno před oficiálním počátkem egyptské regionální civilizace podle převládajícího historického mýtu: V letech 10970 — 8910 před n. l. Pohled Sfingy vždy míří na východ a střetává se s vycházejícím sluncem na den jarní a podzimní rovnodennosti. Podrobněji viz kniha: G. Hancock „Stopy bohů. Pátrání po původu starověkých civilizací“, Moskva, „Veče“, r. 1997, str. 420 — 422.

na jednom místě, k tomu navíc promíchání s polámanými stromy) byla v některých místech zasypana vrstvami vulkanického popela anebo zalita bahnem, po čemž byla rychle zmrazena ještě předtím, než se jejich roztrhaná¹⁶³ anebo celá těla začala rozkládat. Kromě toho:

«...po celé Jižní Americe byly objeveny fosilní pozůstatky z doby ledové, „ve kterých kostry neslučitelných druhů zvířat (*dravců a býložravců*) byly chaoticky promíchány s lidskými kostmi. Neméně důležitá je kombinace (*na dostatečně rozsáhlých plochách*) vykopávek suchozemských a mořských živočichů, chaoticky promícháných, ale pochovaných v jednom geologickém horizontu“»¹⁶⁴.

* * *¹⁶⁵

V Jižní Americe se nachází jezero Titicaca (Titikaka*). Je to slané jezero na hranicích Peru a Bolívie, ve výšce 3812 metrů nad mořem, a jeho hloubka je 272 metrů. Na jezeře je ostrov Titikaka s dobře zachovanými pozůstatky staroperuánských staveb. Na dně jezera byly objeveny ruiny starověkého města. Podle názoru geologů bylo toto jezero součástí oceánu. Kromě toho, na jeho březích byly objeveny pozůstatky starověkého přístavu, ze kterého plout po tomto jezeře není kam, což přivádí k myšlenkám, že jezero «se vzneslo» a stalo se vysokohorským jezerem až potom, co byl tento přístav vybudován.

V Evropě existuje množství megalitických staveb z doby kamenné. Pokud nebudeme zkoumat každou z nich zvlášť, ale všechny spolu dohromady, tak mnohé z nich jsou rozmístěny na přímých liniích, táhnoucích se mnoho stovek kilometrů napříč celým kontinentem: Přes lesy, hory, jezera, a některé i přes Baltické moře a jeho zálivy. A různé takovéto linie se sbíhají do starořeckého města Delfy (*a zároveň paprskovitě z něho vycházejí*) — rezidence Delfské věštírny, místa, kde se (*podle mýtů*) zjevoval bůh Apollon. Na lesní lovce a prosté rolníky je tak přesné umístění množství objektů nemyslitelné¹⁶⁶, pokud předpokládáme, že pro takovouto úroveň budování je potřebná geodézie a kartografie,

¹⁶³ Zkuste si představit, co dokáže roztrhnout napůl živého mamuta.

¹⁶⁴ Podrobněji v knize: G. Hancock „Stopy bohů. Hledání původu starověkých civilizací“, str. 204.

¹⁶⁵ Text za hvězdičkami byl přidán v r. 2004.

¹⁶⁶ Viz Erich von Däniken „Doba kamenná byla jiná“ (Moskva, «EKSO», r. 2003).

kteřá by byla rozvinuta do úrovně, blízké té naší; a pokud je to všechno doopravdy postaveno bez *geodézie* (v našem současném chápání), potom všechno, co se dnes vědou interpretuje jako «doba kamenná», bylo ve skutečnosti dobou podstatně jiné duchovní kultury (*kultury psychické činnosti*), která jim umožňovala řešit mnohé dnes neřešitelné inženýrské úlohy «*organolepticky*», tj. na základě vlastních smyslů, a intelekt se nepoužíval na jejich řešení, ale na nějaké jiné účely.

V aztécké civilizaci¹⁶⁷ existovalo město, které se dnes nachází na území velkoměsta Mexiko City, a které je pro současnou vědu známé pod jménem Teotihuacan. V půdorysu rozmístění architekturních objektů tohoto města byly objeveny proporce vzdáleností mezi Sluncem a planetami sluneční soustavy, včetně asteroidového pásu a Pluta¹⁶⁸. A mimochodem, Koperník svoji práci o Sluneční soustavě, ve středu které je Slunce, zveřejnil až v r. 1542 krátce před smrtí; Galileo sestrojil svůj dalekohled až v r. 1609, a dotehdy ve vědě o žádných asteroidech, a tím spíše o «asteroidovém pásu» nemohla být ani řeč; a planeta Pluto byla objevena dalekohledem až v r. 1930. A na vybudování toho všeho v Teotihuacanu byly též potřebné znalosti a urbanistický plán, na vznik kterých byla zase potřebná předhistorie rozvoje vědy, například, astronomických pozorování, samozřejmě, pokud vycházíme z vědeckotechnického myšlení naší civilizace. Anebo i toto všechno, včetně znalostí o poloze Pluta a asteroidového pásu, bylo získáno «organolepticky»¹⁶⁹?

Ale ani toto ještě není všechno. Na území dnešního Súdánu žije kmen Dogonů, který (*jak se předpokládá*) předtím žil na území Mali. Od roku 1946 byla s kmenem v kontaktu francouzská etnografická expedice. Výsledky jejího výzkumu byly zveřejněny v r. 1951 v knize „Súdánská síriusologická soustava“. Podstata věci spočívá v tom, že tento kmen odedávna ví, že opticky viditelný Síríus není osamělou hvězdou, ale hvězdnou soustavou. A astrofyzikální parametry hvězd této soustavy, které Dogoni znají už dávno, byly astronomickou vědou současné

¹⁶⁷ Jedna z kultur předkolumbovské Ameriky; byla zničena španělskými conquistadory v 16. století.

¹⁶⁸ Erich von Däniken „Den, kdy přišli bohové“ (Moskva, «EKSMO», r. 2003).

¹⁶⁹ Mimochodem, planeta Pluto je astroobjektem s hvězdnou velikostí jen 15., tj. je 15-krát méně jasná, než nejslabší hvězdy, které je vidět na jasné noční obloze volným okem při absenci zdrojů světla na zemi v oblasti pozorování.

civilizace potvrzeny až v 19. století, a to jen částečně. V 19. století byl potvrzen fakt existence «Síría B» (bílého trpaslíka), kterého perioda obíhání trvá přibližně 50 let a Dogonům udává rytmus kultu Síría minimálně od 15. století, jestli ne dříve. Mýty Dogonů ale hovoří o ještě jedné hvězdě ve složení hvězdné soustavy Síría — o «Emme Ya», která má též svoji hvězdu-oběžnici, o existenci anebo neexistenci kterých nám naše současná astronomie neumí říci nic konkrétně¹⁷⁰. Tyto znalosti Dogoni též získali «organolepticky» v dávné době ve vzdálenosti 8,5 světelného roku mezi Sluneční soustavou a soustavou Síría? A pokud je získali kdysi v hotové podobě, potom od koho?

Tento druh faktů (*a to jsou jen ty nejznámější z jejich množství*) nezapadá do toho historického mýtu, který se vyučuje ve školách jako reálné dějiny lidstva a jeho národů. A dodnes tato fakta sloužila jako základ k tomu, aby je ne historická věda, ale různí individuální badatelé interpretovali:

- Buď jako památky spoluúčasti mimozemských civilizací na pozemských záležitostech¹⁷¹.
- Anebo jako svědectví toho, že začátkem současné globální civilizace bylo završení nějaké katastrofy celoplanetárního rozsahu, která zničila minulou globální civilizaci a její kulturu; výsledkem jí lidé zdívočeli, v důsledku čehož se i začala doba kamenná; ale paralelně s ní začala i civilizátorská mise vůči divochům ze strany přeživších málopočetných nositelů minulé vysoké kultury.
- Není vyloučeno, že minulé globální civilizace se před svým zánikem stihla dostat v oblasti osvojení Vesmíru dále, než současná civilizace. Je možné, že měli kontakty s mimozemskými civilizacemi. A tak možná kromě plavající archy měli vybudovány i kosmické a jeskyně-bunkrové úkryty¹⁷².

¹⁷⁰ Erich von Däniken „Vzpomínky na budoucnost“ (Moskva, «EKSMO», r. 2004).

¹⁷¹ Mezi ně patří Erich von Däniken a bývalý scientolog Bernd von Wittenburg, autor knihy „Šach planetě Zemi“ (Moskva, vyd. «Nová planeta», r. 1997), jejichž knihy byly v posledních desetiletích vydávány v ruském jazyce. Ještě v sovětské minulosti se těchto názorů přidržoval i vědec a spisovatel-fantasta Alexander Petrovič Kazancev (1906 — 2002).

¹⁷² Adekvátně tomu budování hrodek a jejich zásobování všedními předměty, štábem služebnictva, zásobou proviantu v starověkých kulturách současné civilizace je

No ať už to bylo v realitě dějin jakkoliv, historická věda nemá právo ignorovat fakta, archeologické a antropologické památky, které «nepasují» do jí vytvořených historických mýtů, kterými krmí žáky a studenty, nic nevědicí o minulosti (kvůli jejich věku). Je povinná je interpretovat kvůli vlastní objektivitě.

* *
*

Ti, kteří porovnávají tento druh faktů, které jsou geograficky lokalizovány «*po celé planetě*», dospívají k názoru, že minulá globální civilizace zahynula následkem globální katastrofy, která se odehrála (*podle různých odhadů*) před 10 000 až 13 000 lety, při které se gigantické přílivové vlny anebo tsunami s výškou do 1 km přehnalý přes kontinenty, smyly lesy, zabily lidi, mamuty a vorvaně, promíchajíc jejich ostatky. Tehdy došlo i k posunu pólů, což bylo doprovázeno globální tektonickou aktivitou, objevením se zlomů a posunů zemské kůry, početnými erupcemi vulkánů atd. Následkem této katastrofy se Egypt posunul na sever, a jeho sluneční chronometry ztratily *rovnoměrnost* stupnic. Antarktida se posunula na jih do polární ledové zóny stejně tak, jako se na severní polokouli posunuly do polární ledové zóny i oblasti dnešního permafrostu na Sibiři, v Kanadě a na Aljašce¹⁷³. Dnešní jezero Titicaca přestalo být součástí oceánu a «vzneslo se».

projevem «noosférického echa» reálné přípravy vládnoucí špičky minulé globální civilizace k tomu, aby setrvajíc v bunkrech, zásobených vším nezbytným, ve stavu «anabiózy», přežila katastrofu a její následky, a mohla potom začít žít v novém světě už ne od nuly. Druhá věc je, že v dnešní civilizaci byl tomuto «noosférickému echu» dán jiný smysl: Starostlivost o mrtvé v «záhrobním světě».

¹⁷³ Podrobněji v knize: G. Hancock „Stopy bohů. Hledání původu starověkých civilizací“; I. Velikovskij „Srážka světů“ (vyd. „Fénix“, Rostov na Donu, r. 1996); T. N. Drozdova, E. T. Jurkina „Hledání obrazu Atlantidy“ (Moskva, vyd. „Strojizdat“, r. 1992); V. N. Djomin „Tajemství ruského lidu. Hledání původu Rusi“ (Moskva, vyd. „Veče“, r. 1997), a též rozhovor s V. N. Djominem „Když jsme uměli létat... a hovořili jedním jazykem“, zveřejněný v rubrice „Teorie nepravděpodobnosti“ v „Rossijskoj gazetě“ 20. února 1998, ve kterém se hovoří o životě starověké civilizace Hyperboreje, bývalé domoviny některých olympských bohů, zůstatky které byly nalezeny na severu Ruska. V tomto rozhovoru bylo též vzpomenuo, že «v 30. — 15. století před n. l. bylo klima

→→→

Z globálního kartografického snímkování, uskutečněného tou zahynuvší civilizací, přešly do naší civilizace nějaké zachované materiály, které se staly základem středověkých map i s *Antarktidou a Amerikami příliš nepřiměřenými k tomu, aby mohl být převládající historický mýtus o vzestupu současné civilizace z nulové úrovně rozvoje kultury do dnešních výšek hodnověrný.*

Obraz předcházející globální civilizace je možné obnovit jen na základě mýtů a tajných učeních, jež nejsou určeny na cílenou propagaci v davu, a odevzdávají se v dnešní civilizaci odedávna mezi zasvěcenými a zainteresovanými osobami, ačkoli v některých epochách tuto specifickou informaci představují i davu - jako různé kuriozity. Toto všechno dohromady i s dnes převládajícím historickým mýtem znamená, že doba kamenná tak, jak to potvrzuje archeologie, byla. Ale ne všichni, co přežili globální katastrofu, která jí předcházela, zdivočeli na úroveň doby kamenné. Kromě toho, podle jedné z rekonstrukcí obrazu minulé globální civilizace na základě mýtů, oni nežili tak, jako my...

«Rasa pánů» byla relativně málopočetná a obývala jen jeden z kontinentů s nejpříjemnějším klimatem. Mimo tohoto kontinentu se nacházely už jen jejich opěrné body pro řízení hospodářské činnosti jejich podřízených služebných národů, které byly zbaveny možnosti vést výrobní a jinou činnost na základě technogení energie. Toto zajišťovalo vysokou spotřebitelskou úroveň «rasy pánů» *při relativně dobré ekologii na celé planetě.* Tj. dnešní snaha o rozdělení populace planety na „zlatou miliardu“ a její obslužný „pracovní dobytek“ má ve svém základě dávné hluboké psychologické pozadí.

Jedna z takovýchto rekonstrukcí tvrdí, že exempláře jedinců «rasy pánů», pokud i nedisponovali tělesnou nesmrtelností, tak byli tak vnímání zbylým obyvatelstvem planety, protože délka jejich života mnohonásobně převyšovala délku života jejich poddaných: To dalo i základ legendám

Arktidy poměrně mírné, a Severní ledový oceán byl teplý, bez ohledu na přítomnost ledovců na kontinentě».

Třeba mít na paměti, že tvorba pevninských ledovců nesouvisí jen se zeměpisnou šířkou oblasti, ale i s množstvím srážek v zimním období. Tak, podle jednoho z matematických modelů klimatologie, na současné Sibiři by se mohl vyskytovat ledovec, podobný arktickým, pokud by Tibet a Himaláje nebránily pohybu vlhkých vzdušných mas z oblasti Indického oceánu na sever.

o bozích a polobožích, kteří kdysi žili mezi lidmi. Není vyloučeno, že využívali i genové inženýrství vůči svým poddaným, měnic je fakticky na bioroboty, kterých schopnost tvořivého samo rozvoje byla uměle a cíleně ohraničena¹⁷⁴. To poslední, jak víme, je v dnešní globální civilizaci (*hlavně té západní*) vytouženým snem představitelů vládnoucí „elity“. Film „Mrtvá sezóna“ je jen jedním z uměleckých ztvárnění vědeckých výzkumů, reálně uskutečňovaných směrem k vytvoření pomocí vědeckých metod rasy „pánů“ a množství ras ji obsluhujících, samorozmnožujících se, funkčně specializovaných, programovatelných a dálkově (*technogenně a mimosmyslově*) ovladatelných biomechanismů.

Každopádně, snahu o zřízení něčeho podobného takovýmto rasově-„elitárním“ rekonstrukcím života Atlantidy v globálním měřítku je možné pozorovat po dobu celých dějin současné civilizace. A je to vidět tím zřetelněji, čím víc postupuje věda a technologie současné civilizace. Naproti tomu, v současné globální civilizaci se obnažené vládnutí «pánů» nad «hovořícími nástroji» a otevřené rozdělení společnosti na «pány» a «pracovní dobytek», charakteristické pro prvotní regionální civilizace, nedokázalo stabilizovat.

Není vyloučeno, že atlantická «rasa pánů» v minulé globální civilizaci neměla neomezenou moc nad celou planetou, ale existovaly i regiony, které si zachovaly samostatnost svého řízení. V nich po dobu globální katastrofy též všichni nezahynuli. Možná právě toto leží v základech tak výrazného rozdílu kultur regionů tichooceánského Východu a kultury atlantického Západu v současné globální civilizaci.

Naproti tomu, i když ponecháme stranou specifika života minulé globální civilizace, tak nesporným zůstane to hlavní, od čeho odvádí pozornost aktuálně převládající historický mýtus:

Paralelně s dobou kamennou se v současné globální civilizaci rozvíjela i civilizátorská mise přeživších příslušníků minulé civilizace.

Kromě toho, ta katastrofa nemusela přijít náhle, v důsledku čehož ti, kteří se stavěli k prognózám jejího možného příchodu seriózně, se včas postarali o to, aby v ní sami přežili a ochránili i kulturní dědictví pro pozdější obnovení *normálního (podle jejich představ)* života. Pokud se

¹⁷⁴ Včetně i na úkor narušení genetických programů směrem ke zkrácení délky života «hovořících nástrojů».

seriózně k prognózám postavily i vládnoucí vrstvy, potom bylo státem podniknuto organizované úsilí o to, aby po završení katastrofy byla zajištěna urychlená obnova *normálního* (podle jejich představ) způsobu života.

Biblické a koránické zprávy o Noemově arše jsou v podstatě zprávami o účelné reakci na podobné varovné prognózy. Třeba mít na paměti, že biblické i koránické zprávy o arše jsou jednotné v tom, že archa byla *dílem opozice vůči vládnoucímu režimu minulé civilizace*. Minulá civilizace byla záměrně zničena Shora¹⁷⁵ pro svoji nenávratně zvrácenou mravnost a etiku, nakolik její vládnoucí „elita“, ve které převládal démonický režim psychiky, dosáhla neomezenou vnitrosociální moc, stabilní v návaznosti pokolení.

V naší civilizaci vždy vyvstávala otázka, nakolik je zpráva o Noemově arše důvěryhodná, ačkoliv i proto, neboť svými rozměry, které uvádí Bible (*Genesis 6:15 — délka 300 loktů; šířka 50 loktů; výška 30 loktů; tj. přibližně 150x25x15 metrů, což je víc, než základní rozměry křížníku „Aurora“*), archa přesahovala všechny dřevěné lodě postavené v současné civilizaci do dnešního dne, a velkorozměrné kovové lodě začala současná civilizace stavět až v druhé polovině 19. století.

Během posledních pár let se v tisku opakovaně objevily zprávy o tom, že archa byla nalezena na hoře Ararat tak, jak to uvádí i Bible (*jako místo jejího završení plavby*). Poslední souhrn zpráv ohledně tohoto nálezu byl zveřejněn v „Komsomolské pravdě“ (tlust'ošce) 20. února 1998.

Uvádí se tam svědectví jednoho Turka, kterého jeho děda vodil na horu k «posvátnému korábu» ještě v r. 1905. Píše se též o tom, že po dobu první světové války 20. století ruský letec Roskovickij, vykonávajíc let v oblasti Araratu, zpozoroval na břehu horského jezera polozatopený trup korábu. «*Z jedné strany byl jeho trup částečně rozebraný, ale na boku zivaly čtvercové dveře se šířkou okolo šest metrů. To se mi zdálo neobvyklé, vždyť ani současné lodě nemají tak velké dveře*¹⁷⁶» (citát

¹⁷⁵ Dáním jí možnosti zahynout v Božím dopuštění.

¹⁷⁶ Nákladní lodě třídy «Ro-Ro» (Roll on — Roll off) s horizontální nakládkou a vykládkou zboží (na kolech) přes výklopnou hermetickou rampu takovýchto rozměrů se objevily až v 60-tých letech 20. stolení; tankové-výsádkové lodě s nosovou rampou takových rozměrů — až v průběhu 2. světové války; palubní nákladní rampy na vykládku letadel z hangáru v trupu lodě na venkovní výtahy za účelem jejich

z interview Roskovického, které poskytl v r. 1939 časopisu „New Eden Magazine“, uvedený „Komsomolskou pravdou“).

Jak se uvádí dále, Rusko zorganizovalo expedici k arše (*Ararat se v té době nacházel na území, které patřilo Ruskému impériu*), která archu vyfotografovala, změřila a vzala vzorky jejího materiálu. Avšak po návratu expedice do Petrohradu, už revolučního, «podle některých svědectví» se všechno dostalo pod vedení L. D. Trockého a na jeho příkaz byli členové expedice a jejich materiály zlikvidovány.

Potom se na archu zapomnělo až do doby, dokud nebyla znovu objevena při leteckém snímkování Ozbrojenými vzdušnými silami Turecka v r. 1959, už vrostlá do ledovce. Po tomto bylo následně k arše vysláno několik expedic, včetně nelegálních. Některé jimi nalezené materiály byly vystaveny v New Yorku v r. 1985, což vyvolalo protest Turecka vzhledem k porušení jeho zákonů týkajících se kulturních cenností.

Kromě toho, nějaký objekt na úbočí Araratu byl objeven i kosmickou rozvědkou USA. Když zvěsti o tom prosáky do společnosti a jeden z amerických badatelů, odkazujíc se na Zákon o svobodě informací, požádal o tyto fotografie, tak mu ministerstvo obrany poskytlo jiné fotografie, získané při leteckém snímkování Ozbrojenými vzdušnými silami USA v r. 1949: Tj. materiály o deset let starší než turecké letecké snímky. Všechny materiály na toto téma, jak se uvádí, jsou uloženy v archivech CIA a oficiální představitelé Turecka zachovávají mlčení.

Články, zasvěcené tématu nálezu lodi-podobného objektu na náhorní plošině Araratu, doplněné o ilustrace, je možné najít i na internetu¹⁷⁷.

Na základě toho všeho, co je známé v dějinách dnešní civilizace, se přece jen přidržujeme názoru, že minulá globální civilizace nebyla společností všeobecné rovnosti a Lásky. Byla to civilizace geneticky různých ras. A minimálně v té její části, na ruinách které vyrostl dnešní Západ, bylo rozdělení společnosti na rasu «pánů» a rasy «hovořících nástrojů», které „pány“ obsluhovaly.

přesunu na vrchní vzletovou palubu se objevily na amerických letadlových lodích též až během 2. světové války 20. století. Takže v letech 1916 a 1939 se bylo čemu divit...

¹⁷⁷ Některé publikace na toto téma, nalezené na internetu, jsou uvedeny v materiálech KOB, šířených na kompaktních discích v oddíle „Jiní autoři“: „Noemova archa“.

Toto všechno našlo své různorodé pokračování v dějinách současné globální civilizace a mnohé v ní i objasňuje, a hlavně v dějinách regionální civilizace, která si dnes říká Západ, v raných etapách jejího rozvoje:

- Kastové dělení starověku v jedněch regionech — odráželo snahu potomků «pánů» (*realizujících civilizátorskou misi*) zachovat v návaznosti pokolení geneticky čisté linie a zabránit své „degeneraci“ při křížení se s potomky bývalých «hovořících nástrojů».
- Manželství bratrů a sester, rodičů a dětí ve žrečských a královských dynastiích jiných regionů měly stejný cíl — zachovat geneticky čisté linie «pánů» v návaznosti pokolení před zavlečením do nich genetického materiálu «hovořících nástrojů».
- Na druhé straně, právo první noci a pohlavní rozpustilost samců «pánů» vůči samičkám «hovořících nástrojů», mělo rozšířit možnosti civilizátorů díky určitému „vylepšení plemena“ civilizovaných, přirozeným i umělým výběrem v postupnosti generací¹⁷⁸.
- S těmito tajemstvími „krve“ se spojoval i zákaz výzkumu v oblasti genetiky, nanucený SSSR v časech J. V. Stalina. Když čistě sionisticko-internacistický rozvoj revoluce podle Marxe a Trockého se v Rusku nepodařil, tak pohlaváři marxismu-trockismu (*následníci staroatlantických civilizátorů*) považovali za vhodné zamezit tomu, aby se ve stanu protivníka objevila velmi specifická informace o genetice obyvatelstva, tím spíše, že už v r. 1925 pronikli do sovětského tisku články o možnostech určit s 90 % pravděpodobností, zda je daný jedinec žid anebo není (*proč vznikl zájem o odhalení právě tohoto rozdílu, o tom se tam nepíše, ačkoliv právě takováto selekce leží v základech biblické rasové „elitární“-nevolnické doktríny*). Zákaz výzkumu v oblasti genetiky je svým způsobem analogií vtupu: «Stierlitz věděl, že dvakrát dvě jsou čtyři, jen nevěděl, jestli o tom ví i Müller», anebo v trochu jiné formě:

¹⁷⁸ I mnohé řecké báje a pověsti jsou plné zmínek o potomcích „nesmrtelných olympských bohů“ se smrtelníky – např. Herkules, Achillova matka Tetis a mnozí jiní... – pozn. překl.

«Globálně vládnoucí „Nikdo“¹⁷⁹ věděl, že genetika má své „dvakrát dvě“, a nechtěl, aby se o tom dozvěděli i v regionu, který mu vyklouzával z jeho neomezené kontroly».

- Je možné, že tyto genetické zvláštnosti, zděděné od minulé nespravedlivé globální civilizace, se projevují v tom, co mnohokrát vyzorovali organizátoři kolektivní činnosti ve společnosti. Henry Ford o tom psal takto:

«Drtivá většina si přeje zůstat tam, kde je postavená. **PŘEJÍ SI BÝT ŘÍZENÍ, PŘEJÍ SI, ABY VE VŠECH PŘÍPADECH MÍSTO NICH ROZHODOVALI JINÍ, A ZBAVILI JE TAK ODPOVĚDNOSTI**¹⁸⁰. Proto největším problémem není najít ty, kteří si zaslouží povýšení, ale ty, co si ho přejí. <...>

... nutnost myslet je pro většinu lidí trestem. Ideální se jim jeví taková práce, která neklade žádné nároky na tvořivý instinkt¹⁸¹»¹⁸².

Otupující vliv systematického školního a vysokoškolského vzdělávání, v mnohém neodlišitelného od drezúry, napasované na řešení různých druhů úloh metodami zděděnými po předcích; vzdělávání, programujícího psychiku konkrétními znalostmi a zručnostmi, ale neučícího lidi *spolutvořit (tj. vnímat život a samostatně chápat jeho smysl, podle potřeby*

¹⁷⁹ Pod jménem Nikdo se představil Odysseus Polifémovi předtím, než mu vypíchl jeho jediné oko. Když se tak stalo a na Polifémův nářek přiběhli i ostatní kyklopy, tak se ho začali ptát, proč tak křičí a kdo mu vlastně ublížil? Polifémus jim odpověděl: «Ublížil mi zákeřný Nikdo». Když ostatní pochopili, že reálného pachatele není, tak se pokojně rozešli a nechali Poliféma o samotě se svojí bolestí i vzniklými problémy...

¹⁸⁰ Citovaný text je zvýrazněn námi: Tj. psychologicky jsou otroky, pracovním člověkupodobným dobyt看em, který řídí a za který odpovídá jejich «pán» před jinými „svobodnými“ «pány».

¹⁸¹ Zvýrazněno námi: Při takovémto postoji k práci, která je základem zabezpečení života dnešní civilizace, se pracovník ničím neodlišuje od pracovního dobytka anebo naprogramovaného automatu; pokud máme hovořit o oblasti tvorby, ve které dnešní civilizace dosahuje úspěchy, tak jsou to zbraně: Rozumná zvířata, při převaze ve společnosti nelidských typů režimů psychiky, nahradila za několik tisíciletí svoje zuby a pazourky za jaderné zbraně a vojensko-kosmické síly.

¹⁸² H. Ford „Můj život, moje úspěchy“, Moskva, r. 1989, str. 86 a 89. Internetová verze této knihy je uvedena v materiálech KOB v oddílu „Jiní autoři“: „Ford“.

v sobě i v kultuře společnosti vytvářet nezbytné znalosti a zručnosti) — může mít, přirozeně, též takové následky, o kterých psal H. Ford.

A ačkoliv se se systémem vzdělávání střetávají, pokud ne všichni bez výjimky, tak minimálně většina, tak přece jen ne všechny otupuje. Ten fakt, že ne všichni vycházejí ze škol a univerzit vydrezírování jako idioti pro práci v nějaké oblasti, může mít reálně za sebou i genetické naprogramování, zděděné ještě z minulé globální civilizace.

Po zformování center regionálních civilizací před 7 až 5 tisíc lety, navzájem velmi vzdálených, ale majících mnoho podobného a společného (podle dochovaných mýtů, vyprávějícih o jejich vzniku), se začala jejich expanze do sousedních regionů. Když výsledkem toho začali nakonec se sebou sousedit, začala se epocha válek mezi regionálními civilizacemi.

Nezávisle od toho, jak cíle těchto válek chápali a vysvětlovali vládcové jednotlivých regionů, toto byly války, jejichž **objektivním cílem bylo vytvoření jednotné globální civilizace ve vzdálené budoucnosti**, což mělo být výsadou té regionální civilizace, která zvítězí ve finále těchto válek s ostatními kandidáty o to samé.

V období těchto válek Egypt dříve než všichni ostatní jeho konkurenti v boji za neomezenou světovládu přešel od válek «horkých» k válkám «studeným» — tj. k informační válce metodou kulturní spolupráce se svými zotročovanými sousedy, kterých vlastní (*historicky zformovaná*) kultura se při realizaci kulturní spolupráce nahrazovala anebo deformovala prostřednictvím agresorem záměrně vytvořené kultury — biblické kultury v naší historické realitě. Jako projev tohoto způsobu vedení *světové války*, trávající již několik tisíc let, vznikla výsledkem úsilí tamějších znacharů (*dědiců pyramid a vědomostí minulé globální civilizace*) výše uvedená biblická doktrína skoupení celého zbytku světa od **globálně lehkovážných a nepřemýšlejících** na základě lichvy. Samotný Egypt, *jako regionální civilizace*, téměř zemřel při porodu této doktríny a dodnes přežívá ve stavu kómatu.

Na uskutečnění samotné agrese metodou kulturní spolupráce byl potřebný samo obnovující se nástroj, který by nesl umělou a záměrně vytvořenou kulturu. Podle všeho, vlastní vnímavost a snaživost egyptští hierarchové posilnili dědictvím z Atlantidy v oblasti genetických experimentů, selekce a genového inženýrství. Příhodným «etnografickým

materiálem»¹⁸³, vybraným pro tento cíl, se staly kočovné kmeny, dnes nazývané starohebrejskými, které žily v době kamenné¹⁸⁴ uvězněné v egyptském zajatí. Tito se stali chrámovými otroky, ne otroky státu či soukromých osob: Tj. stali se majetkem hierarchie strážců znalostí a zručností, stále nazývaných «žrečstvem» bez jakéhokoliv opodstatnění k tomu v jejich další činnosti.

Později, v době sinajského „pochodu“, byla na základě tohoto «etnografického materiálu» vyšlechtěna speciální sorta lidí — nositelů biblické doktríny. Ta se historicky rozvinula do dnešního židovstva, nasávajíc do sebe v průběhu staletí i množství proselytů (*cizinců, kteří přijali judaismus; občas celý národ, jako to bylo v případě Chazarů*).

A jestliže starozákonně-talmudický judaismus opakovaně tvrdí, že «národy Země» jsou v podstatě zvířata v lidské podobě, tak je to možné chápat také jako příznak toho, že majitelé judaismu odedávna věděli *o zdivočelosti většiny populace planety po minulé globální katastrofě až do stavu blízkého zvířeti*, tj. o kvantitativním převládání zvířecího režimu psychiky mezi «národy Země» ve výše definovaném smyslu (*viz konec 4. kapitoly DVTR*). Ale ani ti, kteří byli pasováni Biblí do funkce rasy „pánů“, se též nemají čím chlubit: Hierarchie znacharů starověkého Egypta vyšlechtila historicky reálné židovství přesně a stejně tak, jak se dnes šlechtí plemena dobytka, aby splňovala *dopředu* zadané přesné požadavky. Na uskutečnění naplánovaného světového projektu muselo židovství jako celek splňovat dva základní takticko-technické požadavky:

- Aby v něm kvantitativně převládal režim psychiky *biorobota autonomního a biorobota dálkově ovládaného* mimosmyslovými prostředky, ve kterém kulturně podmíněné programy chování potlačují instinkty, což v masové statistice mělo zabezpečit převahu biorobotů nad nositeli zvířecího režimu psychiky *v dostatečně dlouhodobých konfliktních procesech, ve kterých krátkodobé instinktivní programy chování (převládající ve zvířecím režimu psychiky) ztrácejí efektivnost*. V konečném důsledku tak úspěch

¹⁸³ Termín převzatý z nějakých traktátů dnešních demokratů.

¹⁸⁴ Jak hovoří Starý Zákon, obřízka se dělala kamennými noži: «Tehdy Sefora, rychle vzala ostrý kámen, obřízala předkožku svého syna a, hodíc ji k jeho nohám, řekla: Jsi mi ženichem krve» (Exodus, 4:25). Jiný překlad je: „... a, dotkla se jeho nohou“.

dosažený v této oblasti dal vzniknout přesvědčení o intelektuální a kulturní (*nadlidské*) převaze židů nad ostatními.

- Aby se majitelé globálního projektu a jejich potomci mohli skrýt v sociálním prostředí této rasy „pánů“ poté, co bude projekt rozšířen v mezinárodním rozsahu, a národy s kvantitativní převahou zvířecího režimu psychiky se stanou manažersky závislé od „pánů“ na základě jim vštěpené biblické kultury. Možná, že byla nějak zabezpečena i genetická nesmisitelnost majitelů projektu s jejich židovským zámožkem-biorobotem. Každopádně noviny „Nový Petrohrad“, 6. února 1997 v článku „Všichni rabíni od jednoho předka“ píše následující: «Skupina badatelů z Izraele, Kanady, Anglie a USA, realizující velký výzkum, zveřejnila jeho výsledky v časopisu «Nature». Po prozkoumání genetického materiálu rabínů v občinách Židů-Aškenazy (Centrální a Východní Evropa) a Sefardů (Jižní Evropa) dospěli k přesvědčení, že všichni duchovní, dokonce i z dávno rozdělených společenstev, doopravdy pocházejí z jednoho předka po mužské linii. Genetický rozdíl mezi duchovními a jejich ovečkami v místní občině je o mnoho větší, než rozdíl mezi rabíny ze vzdálených diaspor».

Po dobu celé následující historie museli skuteční majitelé židovstva nejednou vyřadit celé množství jedinců, genealogických linií a téměř celá stáda biorobotů kvůli tomu, aby židovstvo neustále vyhovovalo výše uvedeným *dvěma nejdůležitějším takticko-technickým požadavkům nástroje agrese*.

Poslední takovéto vyřazování židů, kteří z pohledu jejich majitelů „zdivočeli“, bylo nazváno «holocaustem»; bylo to způsobeno snahou množství evropských židů emancipovat se v národech, mezi kterými žili: Tj. jejich vědomou anebo podvědomou snahou stát se stejnými, jako všichni ostatní lidé.

Vyjádřený názor o civilizátorské misi a prostředcích její realizace se mnohým může zdát bláznivý, přesto, pokud se obrátíme k publikacím zaměřeným na záhady historie, k monografiím typu «Celosvětová historie», podíváme se do školních a vysokoškolských učebnic, napsaných bez jakýchkoliv „hloupých vtípů“ na základě interpretace archeologických údajů a zachovaných kronik, tak můžeme shlédnout velmi specifické zvláštnosti tohoto druhu publikací.

- Prakticky všechny mýty starověkých regionálních civilizací hovoří o tom, že jejich vznik byl podmíněn příšelci zpoza moře (*anebo z nebe-kosmu*) dělajícími osvětu, učícími divochy (*sběrače a lovce*) zemědělství, řemeslům, základům státního řízení atd. Potom tito civilizátoři buď zemřeli, anebo byli zabiti, anebo opustili své svěřence; někdy se tohoto odstranění příšleců-civilizátorů účastnili zlí „bohové“, kteří se též snažili zrealizovat svoji civilizátorskou misi, stanoucí se poté nástupci dobrých „bohů“, kteří ji začali.
- Po dobu celé historie množství myslitelů odhalovalo globální nadstátní řízení na základě všeobecně známých faktů, které kultivovaný historický mýtus vysvětluje jako bezdůvodné, nijak nesouvisějící kuriozity či shody náhod, které nemají žádný vliv na život společnosti. Například způsobem: «Ale hloupost: Antarktida na mapě 15. století, *300 let před jejím objevením F. F. Bellingshausenem a M. P. Lazarevem*, co ti je v 21. století po této mapě? — je potřeba učit se, pracovat a další podobné věci, ne se zaobírat blbostmi». Podobná fakta identifikace globálního řízení jsou zachycena také v literatuře současné civilizace: Od novozákonních zpráv o «knížeti tohoto světa», rozdělujícím moc nad krajinami, kterou jednou nabídl také Kristovi¹⁸⁵; až po současné vědecké a podrobně zdokumentované monografie, jako je kniha amerického politologa Anthony Ralph Eppersona „Neviditelná ruka: Úvod

¹⁸⁵ Prý řecké texty Nového Zákona uvádějí Kristovu odpověď „knížeti“: «Následuj mne...», tj. odlišnou od známého výroku podle převládajících ruskojazyčných a západních textů: «Odejdi ode Mne, Satane...» Smyslem analogická odpověď: «Následuj mne, Satane...», se nachází také v církevně-slovanském textu Nového Zákona (Matouš, 4:10) v „Ostrožské Bibli“ (r. 1581 prvotiskem u Ivana Fjodorova), což zjevně poukazuje na vztah Krista ke „knížeti“ jako k podvodníkovi, kterému Ježíš svoji odpovědí nabízí možnost napravit se. Toto zároveň podřívá církevní doktrínu o reálné moci «knížete tohoto světa», potvrzujíc koránický výrok o předurčení člověka být náměstkem Božím na Zemi, a absenci u Satana jakékoliv reálné moci nad lidmi s výjimkou těch, kteří si sami pro svou nemravnost vybrali Satana za svého pána.

Významové směřování změn textu v ruskojazyčné Bibli od dob Ivana Fjodorova hovoří samo za sebe, a ne ve prospěch „ruské“ „pravoslavné“ církve.

do konspiračního pohledu na Historii“ anebo objevy Rerichovců o staletí trvající činnosti Světové vlády¹⁸⁶.

- Kultivovaný historický mýtus pokaždé takto odhalené globální nadstátní řízení (projevující se v podpoře „elitárně“-nevolnických režimů) v minulosti připisoval buď Bohu, anebo ďáblu (pasovaného majiteli mýtu do funkce «knížete tohoto světa»), a jiné nálepkoval jako schizofreniky. Přitom majitelé mýtu starostlivě odstraňovali z učebnic dějepisné literatury zprávy o podobných faktech, jako mapy Piri Reisa, staroegyptské a ostatní «historické anomálie», a také informace o činnosti řádů a ostatních systémů zasvěcení, vykonávajících nadstátní řízení v souladu s jejich koncepcí restaurace Atlantidy. Nejvýraznějším příkladem posledního jsou Starý a Nový Zákon v jejich historicky zformovaných vydáních (v minulosti povinné učení pro všechny), ve kterém „žrečstvo“ Egypta a členové Sanhedrinu jsou vykresleni jako samostatné osoby, svobodné ve svém chování a nijak nespoutané na rukou i nohou disciplínou hierarchií

¹⁸⁶ «Mezinárodní Vláda nikdy nepopírala svojí existenci. Neodhalovala se manifesty, ale činy, které nechybějí ani v oficiální historii. Je možné jmenovat fakta z francouzské a ruské revoluce, a též z anglo-ruských a anglo-indických styků, když samostatná ruka zvenčí změnila chod událostí. Vláda neskrývala přítomnost svých vyslanců v různých státech. Ano, tyto lidé pod titulem Mezinárodní Vlády se nikdy neschovávali. Naopak, zůstávali na očích, navštěvovali Vlády a byli upozorováni množstvím lidí. Literatura zachovává jejich jména, přikrášlená fantazií jejich současníků.

Nejsou to tajné společnosti, kterých se bojí vlády, ale konkrétní osoby, posílané na příkaz Neviditelné Mezinárodní Vlády. Každá falešná činnost odporuje mezinárodním úlohám. Sjednocování národů, ocenění tvořivé práce, a též vzestup vědomí se potvrzují Mezinárodní Vládou jako nejneodkladnější míry. A pokud přezkoumáme opatření Vlády, tak nikdo ji neobviní z nečinnosti. Fakt existence Vlády nejednou pronikl do povědomí lidstva pod různými názvy.

Každý národ se navštěvuje jen jednou. Vyslanectví bývá jen jednou za století, to je zákon Arhatův. Směrování jevu Neviditelné Vlády je předmětem světové evoluce, proto jsou závěry založené na přesných matematických výpočtech. Není osobních přání, ale jen neměnnost zákonů matérie. Nechci, ale vím. A proto rozhodnutí při vlnění proudu je stále neměnné.

Na horu je možné vystoupit ze severu anebo z jihu, ale samotný výstup zůstane neměnným» („Agni Joga“, Samara, vyd. r. 1992, sv. 1, str. 292 — „Znaky Agni Jogy“, bod 32).

systemu zasvěcení a rozdělení moci, což protirečí reálné praxi těchto struktur, viditelné i dnes v činnosti církevních hierarchií a politických stran (například KSSS, KSRF).

- Pokud se společnosti i nabízí nějaká „alternativa“ k aktuálně převládajícímu historickému mýtu, tak je to něco na způsob teorie «vášnivosti» L. N. Gumiljova, kde všechny nepřijemnosti jsou «zákonem přírody, za který lidé morální zodpovědnost nenesou»; anebo se nabízí starostlivost zvenčí od «dobrých příšleců» žijících mezi lidmi, jejichž starostlivost má nahradit minulou a současnou starostlivost «zlých příšleců» z kosmu¹⁸⁷; anebo jsou to nabídky nicnedělání, *neprotivit se zlu*, s pokorou vůči vládám «doufat v Boha».
- Monografie typu «Celosvětová historie» mohou být dvou typů:
- Popsání globálního dějinného procesu jako jednotného celistvého procesu, zahrnujícího množství vzájemně propojených regionálních dějinných procesů.
- Popsání celého souhrnu regionálních dějinných procesů prakticky bez jakýchkoliv vzájemných propojení, což vylučuje možnost vidění celistvého globálního dějinného procesu *u těch, kteří nejsou schopni vnímat a chápat život společnosti samostatně*.

Všechny výše jmenované zvláštnosti nauk typu «Celosvětová historie» dohromady zajišťují u nositelů režimu psychiky zvíře a biorobot určitou naprogramovanost chování ve společnosti, což zabezpečuje jejich sociální chování, při kterém sami nevidí *tyranii nadstátního globálního řízení* a jeho aktuální i dlouhodobé cíle, anebo všechny tyto procesy výlučně připisují *nevyzpytatelné „boží prozřetelnosti“*.

Všechny «Celosvětové historie» masově vydávané v současné civilizaci patří k druhému typu, ve kterých *kvůli stromům není vidět les*: Obsahují množství lokálních procesů, ale chybí celek. Následkem toho většina čtenářů má neadekvátní představu o specifikách společenského řízení ve státech patřících do regionálních civilizací, a žijí v přesvědčení, že nadstátní řízení (*a tím spíše vnitrosociální řízení globálního dějinného procesu*) neexistuje a všechno probíhá samo od sebe,

¹⁸⁷ Historický mýtus o „zlých“ a „dobrých“ příšlecích z Kosmu dnes obnovuje scientologická církev.

náhodným způsobem, a ne směrem k celkem konkrétním cílům řízení. A neefektivnost Ligy národů a OSN je jen utvrzují o správnosti mínění o nemožnosti globálního řízení, ačkoliv ten pokus uvažovat o možnosti anebo nemožnosti globálního vnitrosociálního řízení stojí na úplně nesprávných představách *o řízení jako takovém*.

Absence představ *o řízení jako takovém* doopravdy člověku neumožňuje uvažovat o možnosti anebo nemožnosti realizace velmi specifického globálního vnitrosociálního řízení, což si on ztotožňuje s pravdivostí názoru o neexistenci takového vnitrosociálního řízení viděním jakoby „jeho principiální nemožnosti“.

Takto se kultivuje historický mýtus o bezcílém neřízeném průběhu globálního dějinného procesu od doby kamenné až do dnešní doby, přes množství historických faktů, které svědčí o tom, že zpočátku v globálním dějinném procesu probíhala civilizátorská mise, a ne jedna, ze kterých každá sledovala celkem konkrétní (*a v mnohém se i vzájemně vylučující*) globální cíle.

Například, pokud se na úbočích Araratu skutečně zachoval dřevěný koráb, tak skrytí této informace o něm ladí s pokusy zamaskovat civilizátorské mise v dějinách dnešní civilizace; pokud šlo o falzifikaci, tj. na úbočích Araratu nic podobné není, a proto není ani co zveřejnit, potom jde o posilování biblického historického mýtu, na základě kterého se uskutečňuje restaurace démonických režimů minulé globální civilizace, která zahynula v době katastrofy.

Avšak námitky proti účelně řízenému (*na vnitrosociální úrovni*) charakteru plynutí globálního dějinného procesu mívají historický charakter, a pokud je to možné, tak také charakter nemilosrdných represí vůči těm osobám, které se přidržíjí tohoto názoru. Ale nikdo a nikdy se neujal toho, aby dokázal:

- Lživost tvrzení o zániku Atlantidy.
- Nepravost raných středověkých map s vyobrazením Antarktidy a obou Amerik (*mapa Piri Reisa není jediná¹⁸⁸*).
- Falzifikace obelisků na Měsíci, jejichž rozmístění (*podle fotografií „Lunar Orbiteru 2“¹⁸⁹*) zrcadlově kopíruje rozmístění pyramid

¹⁸⁸ Podrobněji viz G. Hancock: „Stopy bohů“, 1. kap.

v egyptské Gíze a pod., protože tak rozsáhlý faktologický materiál tohoto druhu, chronologicky rozdělený napříč celými dějinami současné globální civilizace, dokonce i v případě jeho falzifikace, je projevem globálního nadstátního řízení, ale trochu jiného od toho, o kterém je řeč v aktuální knize.

Jestliže systematická činnost ohledně, *minimálně*, neohlašování a, *maximálně*, utajování globálního nadstátního vnitrosociálního řízení a určité civilizátorské mise není bezcílná, tak to vede k otázce charakteru vzájemných vztahů mezi civilizátory a civilizovanými.

Jak známe z dějin, tak vztahy «zaostalých» a «nositelů pokroku» jsou už zosobněny dvěma epizodami vzájemného střetu «civilizovaných» a «divochů»:

- Anglického kapitána J. Cooka (1728 — 1779) «divoši» rychle snědli, a (*podobně jako na jakýkoliv oběd*) rychle na něj zapomněli, pokud ne do večere, tak do dalšího oběda¹⁹⁰.
- N. N. Miklucho-Maklaj (1846 — 1888) žil několik let mezi Papuánci, a po více jak sto letech si ho všichni v tomto národě ještě pamatují a nazývají po něm své děti.

Je důvod předpokládat, že tak rozdílný osud dvou badatelů závisel ani ne tak od různorodosti «divochů», jako od různorodosti těch civilizátorských misí, na uskutečnění kterých se každý z nich podílel. Jak je známo, tak Velká Británie vytvořila za několik století globální koloniální impérium, ve kterém za člověka první kategorie byl považovaný pouze Anglosas, a na původní obyvatele Austrálie se ještě

¹⁸⁹ V SSSR byly tyto fotografie zveřejněny v časopise „Technika mládeže“ № 5, 1969. V tom samém časopise bylo v sérii článků „Antologie tajemných případů“ zveřejněno velké množství informací bořících historický mýtus, který v té době naplňoval školní a vysokoškolský program o historii. V jednom z čísel byly zveřejněny i mapy Piri Reisa (r. 1513) s vyobrazením Antarktidy bez ledovce. Správnost vyobrazení pobřežní linie na těchto mapách byla potvrzena seizmickým přezkumem jen pár let poté, co věda 20. století začala analyzovat tyto mapy.

¹⁹⁰ Pokud bychom měli být přesnější, tak ve zprávě o jedné z pozdějších ruských plaveb okolo světa se přece jen píše o místním stařečkovi, který se pyšnil tím, že «je úložištěm velkého palce pravé nohy kapitána Cooka». Ale tuto vzpomínku na starý oběd zřejmě podporovali další návštěvníci Havajců, kteří se zajímali o osud kapitána Cooka.

ve druhé polovině 19. století pořádaly hony, jako na divokou zvěř; a dokonce ani potomci Holanďanů nebyli v době anglo-burské války uznáni za lidi první kategorie.

To znamená, že James Cook se stal vlastně obětí sebeobrany před agresivně zlověstnými civilizátory. V. S. Vysocký (*narkotizovaný, a proto zkresleně chápající biorobot, s abstraktním humanismem, jímž se mnozí jeho obdivovatelé posledních 20 let pyšní jako slepice s vajíčkem*) slovy své písně, zasvěcené této epizodě „Proč domorodci snědli Cooka?... — věda mlčí“: «Zahnal se, Padouch, a není Cooka», — sám takto vyjádřil pokoru a příslušnost k té civilizátorské misi, ke které patřil i snědený James Cook.

Tyto uvedené příklady se týkaly osobní komunikace mezi představiteli různých kultur. Ale v dějinách současné globální civilizace došlo ke zformování jedné regionální civilizace, která se stala pamětnou také pro všechny ostatní regionální civilizace. Řeč je o koránické civilizaci, ve které si na člověka, který vykonal civilizátorskou misi, též vzpomínají s vděčností a hlubokou úctou. Přitom je třeba mít na paměti, že Mohamed uskutečňoval civilizátorskou misi bez tajností, pokaždé přesně nazývající co je Dobro, a co Zlo v konkrétních okolnostech života společnosti. Jinými slovy, on realizoval odlišnou civilizátorskou misi od té, ve které se „rasa pánů“ (*neschopná otevřeně panovat nad otroky*) od doby kamenné snaží realizovat tajnou nadvládu, maskovanou před těmi, komu se snaží vnutit otrocký úděl. Realizaci civilizátorské mise, ke které patřil také Mohamed (*jasné alternativy k biblické doktríně obnovení Atlantidy*), je možné též vysledovat z předbiblických a předpotopních dob.

Všechno to (*s přihlédnutím na koránické informace*) naznačuje, že minulá globální civilizace byla zničená Shora¹⁹¹, ale ne kvůli tomu, aby po několika tisíciletích následníci vládnoucí „elity“ Atlantidy obnovili v globálním rozsahu staré rasové „elitárně“-nevolnické pořádky, dajíc tomu název «nový světový pořádek». Jinými slovy, současná globální civilizace, tvořená skupinou regionálních civilizací, představuje dlouhodobý (*vzhledem na délku života pokolení*) proces přechodu od objektivně zkažené protilidské Atlantidy k civilizaci *Lidskosti všech*. V tomto přechodném procesu probíhá nejen známá (*z převládajícího*

¹⁹¹ Byla jí dána možnost zahynout v Božím dopuštění.

historického mýtu) změna společensko-ekonomických formací, ale také méně nápadná změna statistického rozdělení obyvatelstva podle režimů psychiky obyvatel, tvořících společnost.

V souvislosti s tím bude třeba podrobněji rozebrat tematiku, která je uvedena na konci 4. kapitoly Dostatečně všeobecné teorie řízení. Mnozí znají legendu o řeckém filozofu Diogenovi (*žil v letech cca 400 — cca 325 před n. l.*), který podle slov legendy žil v sudu, přes den občas chodil po městě s lampou, a na otázku: «Na co ti je ve dne lampa, vždyť je světlo?», odpovídal jednoduše: «Hledám člověka...»¹⁹².

Tato legenda po století kočuje z učebnice do učebnice, přitom dodnes mnozí Diogena považují za «městského blázna» ze starověké Sinopy, podobně jako začátkem tohoto století považovali obyvatelé Kalugy za «městského blázna» K. E. Ciolkovského. A Diogenes otevřel skutečně důležitou otázku v životě společnosti.

Její podstata spočívá v tom, že chování jedince biologického druhu, dnes nazývaného Člověk Rozumný, občas bez jakéhokoliv opodstatnění k tomu v chování většiny představitelů tohoto druhu, se tvoří na základě součinnosti:

- Vrozených instinktů a nepodmíněných reflexů.
- Bezmyšlenkovitého, automatického vykonávání osvojených zvyků a stereotypů chování v podnětných situacích.
- Rozumné tvorby svého chování na základě zapamatované a nově přicházející informace.
- Intuice, přesahující hranice instinktů a rozumu, jejíž doporučení mohou být následně rozumem pochopena.

Ačkoli v psychice všech lidí se toto tak či onak vyskytuje, tak u různých lidí tyto složky mezi sebou různě spolupracují. V závislosti od toho, jak jsou v psychice jedince všechny tyto složky hierarchicky uspořádány, můžeme hovořit o režimu psychiky každého z nich. Identifikovat je možné následující základní typy režimu psychiky jedinců:

¹⁹² Aby se nepřitahovala pozornost k problému, tak „Encyklopedický slovník“ (*ze kterého jsme vzali data jeho života*) tuto odpověď neuvedl, ale zjevně, v rámci boje s nacionalismem dodal, že Diogenes se považoval za «světoobčana», řecky «kosmopolitu».

- ⇒ *Jsou lidé, jejichž chování je podřízeno instinktům, a rozum obsluhuje jejich instinktivní potřeby a pokouší se přizpůsobit této službě také intuici.*
- ⇒ *Jsou lidé, jejichž rozum slouží instinktům, ale kteří systematicky odmítají svoje intuitivní vnuknutí, anebo jsou intuice zbaveni.*
- ⇒ *Jsou lidé, jejichž rozum není nevolníkem instinktů, ale opojení svojí nezávislostí na nich, odmítají intuitivní vnuknutí, anebo jsou intuice zbaveni.*
- ⇒ *Jsou lidé, jejichž rozum se ve svém rozvoji opírá o instinkty, poslouchá vnuknutí intuice a své chování buduje na tomto základě.*

A to ještě není všechno. Jednotlivci, tvořící společnost a také její podmnožiny, obvykle spolu vytvářejí kolektivní psychickou činnost, a tato kolektivní psychická činnost může být celkově dvojaká:

- V prvním případě se k chybám, vykonaným jedním člověkem, nabalují chyby vykonané druhými, jejich množství roste jako sněhová koule a utlačuje společnost do té doby, pokud sama nezahyne pod jejich vahou, anebo pokud nezačne tvořit kolektivní psychickou činnost druhého typu.
- Ve druhém případě se chyby, vykonané jedním člověkem, odstraňují a kompenzují jinými, přitom každý se snaží o to, aby dělal co nejméně chyb, aby nezatěžoval druhé nutností odstraňovat jejich následky.

Avšak, kromě toho se jedinci mohou odlišovat i způsobem interakce jejich individuální psychiky s kolektivní psychikou, kterou tvoří. Přitom je jedinec:

- Buď podřízený kolektivní psychické činnosti a tehdy se jedná o stádovost.
- Anebo je svobodným spoluúčastníkem kolektivní psychické činnosti, přitom ve vztahu k jedné stádovosti může vystupovat jako pastýř, jsoucí nesvobodný v něčem jiném. Též je třeba mít na paměti, že i «stádovost», i «kolektivní svoboda», mohou v závislosti od charakteru jejich vnitřních informačních procesů plodit jak «lavinu neštěstí a chyb», tak také určité bezchybné fungování kolektivu jako celku.

To znamená, že teoretické znalosti i osvojené praktické zručnosti (*teoreticky formalizované i neformalizované*) jsou jen «doplňkem» k režimu psychiky jednotlivce. Jinými slovy, lidská důstojnost se projevuje ne ve vzdělání, znalostech a zručnostech, ale v konkrétním režimu psychiky. Kromě toho, ačkoliv mnozí jednotlivci během celého svého života setrvávají v Některém jednom režimu psychiky, tak mnozí jiní mění režim své psychiky během života vícekrát a nezvratně; taktéž je mnoho těch, jejichž režim psychiky se mění opakovaně a zvrátne dokonce i v průběhu jednoho dne, natož pak ještě během jejich celého života.

Různorodá je také tvorba kolektivní psychiky množinami jedinců: Jsou jedinci, jejichž vklad do kolektivní psychiky vždy směřuje k tomu, aby ji proměnili na «lavinu chyb a neštěstí» nezávisle od jejich vůle a plánů; jsou jedinci, kteří vždy pracují na podpoře bezchybné harmonie; jsou jedinci, pro které je charakteristické jedno i druhé — v závislosti od jejich nálady v daném momentu, vnějších okolností a personálním složení, které je obklopuje.

Existují dva úhly pohledu. Jeden tvrdí, že všichni jedinci druhu Homo Sapiens, nezávisle od jejich původu a úspěchů v oblasti osobního rozvoje, jsou lidmi. Druhý tvrdí, že lidmi se stali pouze ti, kteří disponují určitými konkrétními kvalitami: Původem od předků, vrozenými vlastnostmi, osvojenými znalostmi a zručnostmi atd. Všichni ostatní, kteří jimi nedisponují, se lidmi nestali.

Druhý úhel pohledu, i když je pro mnohé neakceptovatelný, má přece jen pod sebou reálný základ, který je v životě nemožné ignorovat jak v osobních vztazích, tak o to více v politice, ovlivňující život mnohých pokolení. Ve společnostech dnešní globální civilizace se reálně vyskytují *netrpělivci s dobrými úmysly, kteří projevujíce tento specifický druh hlouposti se shromažďují ve stájích*. Když se takovému stáje, jdoucí hlava-nehlava, dostanou ke státní anebo jiné moci nad společností a začnou realizovat svůj abstraktní humanismus pod heslem všeobecné rovnosti práv, poskytovaných «hned teď», tak to celé začne vyúšťovat do laviny všemožné zločinnosti z toho důvodu, že rozdíly v režimech psychiky jednotlivců přece jen reálně existují. Tyto rozdíly v režimech psychiky plodí u každého z množství jednotlivců vzájemně se vylučující chápání konkrétního dobra a konkrétního zla, anebo úplnou absenci jakéhokoliv chápání těchto věcí. To potom vede k vnitrosociálním konfliktům množství člověkopodobných zvířat, biorobotů, svévolně démonických

individualistů i *Lidí (jsoucích v každé epoše dějin)*, společně tvořících společnost¹⁹³.

Tyto konflikty (*podmíněné rozdíly v chování, ve kterém se projevují jednotlivé režimy psychiky existující ve společnosti*) se potlačují anebo odstraňují instituty společenského samořízení pomocí různých prostředků: «Uspat», uměle vytvořit znepráteleným skupinám zájmy mimo sféru konfliktu, fyzicky je izolovat ze společnosti anebo zlikvidovat jednu anebo vícero stran zúčastněných v konfliktu.

Pokud ale budeme v životě rozlišovat režim psychiky jednotlivce ve výše uvedeném smyslu tohoto termínu, v každém z množiny *výše prozkoumaných variant*, tak pod tlakem objevujících se okolností bude třeba upustit od názoru, že všichni jedinci druhu Homo Sapiens se stali Lidmi už jen díky své příslušnosti k tomuto biologickému druhu. Ale abychom si nezlámali krk v šíleném odepírání lidské důstojnosti komukoliv z lidí, tak i v druhém úhlu pohledu se je třeba konkrétněji vymežit. V první řadě třeba říci, že odepírání lidské důstojnosti na základě původu od určitých předků anebo na základě v životě osvojených znalostí a zručností se v dějinách nepotvrzuje.

Kastový systém, který určoval „míru“ lidské důstojnosti všech jedinců ve společnosti, se zřítíl, i když zpočátku možná někdo správně rozdělil lidi do kast na základě jejich schopností a zručností. V rodinách vyšších kast se rodili ti, kteří si nedokázali osvojit *sebedisciplínu*, znalosti a zručnosti potřebné pro činnost ve společnosti; vyrostli bez toho, aby disponovali osobními kvalitami, které kdysi tvořily základ kastového dělení; a v rodinách nižších kast se rodili ti, kteří vyrůstající dosahovali osobní kvality, označované za neoddělitelnou vlastnost vyšších kast; rodili se ti, kteří si mohli osvojit „vyšší“ znalosti a zručnosti, ale kterým to „vyšší“ kasty nedovolovaly, odepírajíce jim toto právě na základě jejich původu. *Kasty se tak v podstatě smísily*, ačkoliv forma kastového systému zůstala a «nastoupila Kali Yuga».

Potom přibližně stejně se zřítíl také otrokářský a stavovský systém, kde nebyly neprůchodné kastové hranice, kde byly stavovské hranice

¹⁹³ Společnosti se ve svém dějinném vývoji navzájem odlišují nejen kulturním svérázem každé epochy, ale také proporcemi toho, jak jsou v nich statisticky zastoupeny jednotlivé jmenované psychotypy a jejich podtypy.

průchodné alespoň ve statistickém smyslu: Tj. existovalo všeobecné pravidlo, ale vyskytovaly se i početné výjimky.

Po dobu celých dějin představitelé prostého lidu nejdennokrát a prakticky všude ukazovali „lepší lidem“ (*utlačujícím prostý lid*), že též nejsou o nic horší a dokáží lépe než aristokrati dělat prakticky všechno: **Bojovat** — Spartakus, S. T. Razin, J. I. Pugačov, S. O. Makarov, M. V. Frunze, G. K. Žukov a mnozí další; dělat **vědu** — M. V. Lomonosov, J. C. Maxwell, T. A. Edison; **tvořit umělecká díla** — I. J. Repin, S. A. Jesenin, G. V. Sviridov; dělat velkou politiku — A. D. Mešnikov, A. Hitler, V. M. Molotov, L. M. Kaganovič.

Ať už by se kdo jakkoliv stavěl ke jmenovaným (*i mnohým dalším*) představitelům prostého lidu po jejich lidské stránce, považujíc jedny za výplod pekla a druhé za nejlepší představitele svého lidu, tak faktem zůstává, že ve své profesní oblasti všichni z nich pracovali, přinejmenším, ne hůře než představitelé tehdejší „elity“. Na druhé straně, pokud se podíváme do kronik, informujících o činnosti „významných představitelů elity“, která plnost lidské důstojnosti přiznávala vždy jen sobě, tak mnozí z jejich představitelů napáchali tolik ohavností, že hovořit o jejich lidské důstojnosti není možné.

Pokud se podíváme na organizaci psychiky jednotlivce a jeho účast v kolektivní psychice, tak mnohé v této problematice dostane velmi specifickou podobu.

Dospělí, nezávisle od svého původu, disponují vrozenou a kulturně podmíněnou složkou psychiky. Obě složky se v chování jednotlivce projevují. Přitom u různých jedinců a v různých časových intervalech může být chování podřízeno buď **instinktům**, anebo **sociálně podmíněným stereotypům** (*podobně jako instinkty zabezpečujícím bezmyšlenkovité automatismy chování*), anebo vlastnímu **racionálnímu tvořivému světónázoru**, anebo přesahující hranice našeho chápání: vlastní **intuici**; vedení Shora, posedlosti (*v inkvizitorském smyslu slova*).

V ideálním případě by člověk měl být svobodný od posedlosti, a všechno ostatní — instinkty, stereotypy, rozum a intuice — by v jeho psychice mělo být navzájem v souladu a vzájemně si pomáhá při

zabezpečování chování člověka v životě tak, aby nevznikaly konflikty s Vyším Záměrem¹⁹⁴.

Přitom je zjevné, že instinkty, rozum a intuice jsou jevy různé hierarchické úrovně v organizaci lidského chování na základě a v chodu jeho psychické činnosti. Podle našeho názoru — *pro Lidský režim psychiky* — je přirozené, jestliže reflexy a instinkty jsou základem, na kterém se dále buduje tvořivé racionální chování; je přirozené, když intuice poskytuje informaci, kterou je možné pochopit prostřednictvím intelektuální činnosti. Tj. pro Lidský režim psychiky jednotlivce je přirozené, jestliže v jeho hierarchii intuice stojí nad rozumem, rozum nad instinktem, a všechno dohromady zabezpečuje setrvávání člověka v souladu s biosférou Země, Vesmírem a Bohem.

Pro Lidský režim psychiky je též charakteristická následující věc: Že Člověk není nevolníkem kolektivní psychické činnosti a kolektivní psychická činnost nositelů Lidského typu režimu psychiky probíhá tak, že chyby vykonané jedním se odstraňují a kompenzují jinými lidmi, a každý se snaží o to, aby svými chybami nezatěžoval okolí a potomky.

Naproti tomu poměrně často je možné vidět, jak se rozum stává nevolníkem a obsluhuje zvířecí instinkty člověka; jak se rozumová činnost vyvyšuje a snaží se odmítat intuitivní hodnocení nebo dokonce úplně vytěšňuje intuici z psychiky; jak se spolu snaží odmítat Vyšší Záměr, v důsledku čehož se stávají oběťmi své vlastní nepřekonatelné omezenosti a posedlosti.

Též můžeme vidět i to, jak jedni jedinci podnikají kroky vůči jiným jedincům s cílem zdegradovat režim jejich psychiky směrem ke zvířecímu anebo „zombii“¹⁹⁵, aby oni sami anebo druzí měli možnost na nich parazitovat, využívajíce psychicky zmrzačené jako „rozumná zvířata“ anebo roboty, fyziologicky v mnohém podobné člověku.

Takže, jestliže rozum odmítá intuici anebo slouží jako nevolník instinktům, potom se nejedná o Lidský, ale zvířecí režim psychiky.

¹⁹⁴ Ekvivalent pro ateisty: Neřezat větev, na které sedíš, anebo, jinými slovy, neničit objemnější systémy v Objektivní realitě, od nichž závisí existence každého člověka a celého lidstva.

¹⁹⁵ Jinak řečeno, „zombii“ je „klobásový typ“ psychiky: «Mnozí lidé se podobají klobásám: Čím je naplní, to také stále nosí v sobě» — K. Prutkov.

Termín „zvířecí režim psychiky“, který se vyskytuje v této knize, je třeba chápat právě v tom smyslu: Kdy nadřazenost vrozených instinktů a nepodmíněných reflexů dohromady se stereotypy chování, osvojenými z kultury společnosti a bezmyšlenkovitě vykonávanými (*svým způsobem analogie drezúry*), jsou nad všemi ostatními složkami psychiky toho, komu bylo Shora dáno být Člověkem Rozumným.

Přitom třeba mít na zřeteli, že i při zvířecím režimu psychiky může být intelekt vysoce rozvinutý a jeho nositel může být vynikajícím profesionálem v některé z pracovních oblastí civilizace¹⁹⁶ (*včetně magie*), a zároveň v podstatě nebýt Člověkem. Všechny tyto instinkty, reflexy, stereotypy a vášně se v lidském chování při zvířecím režimu psychiky odpracovávají podvědomě a automaticky, jakmile se jedinec dostane do kontaktu s příslušnými vnějšími situacemi-s pouštěi.

Pokud nechceme jen chytře mudrovat a začínat popis života dospělých, a z nějakého důvodu izolovaných (*od společnosti i od sebe navzájem*), jedinců (*mužů a žen*) odděleně od reálných dějin současné společnosti, která kdysi vzešla z biosféry, pokud chceme přes tuto západní „inteligentskou“ tradici začít tím, že Homo Sapiens je jedním z mnohých druhů v zemské biosféře, tak se bude třeba pustit do detailnější a přesnější identifikace toho, co v životě lidí je podmíněno všeobecnými biologickými zákonitostmi, a co kulturou, rozvíjenou ve společenském životě množství jednotlivců, procházejících přes všechny věkové etapy života¹⁹⁷.

Psychika každého člověka disponuje geneticky podmíněnou (*vrozenou*) složkou a kulturně podmíněnou (*výchova a sebevýchova*) složkou. Přitom kulturně podmíněná složka se rozvíjí po dobu celého života na základě vlastní vrozené, geneticky podmíněné složky, a též na základě kulturního dědictví minulých pokolení, společného pro víceméně široký okruh osob.

¹⁹⁶ I když lidská důstojnost není možná bez professionalismismu v některé z forem veřejně-prospěšné činnosti, tak není to samotný profesionalismus, v čem se projevuje. Poměrně často špičkový profesionál není člověkem, ale jen doplňkem ke svému pracovnímu místu. Jiný poučuje druhé o lidských právech a humanismu, a kromě toho nic jiného dělat neumí a ani nechce, kvůli čemuž též není Člověkem.

¹⁹⁷ Podrobněji viz knihu VP SSSR „Od antropoidnosti k lidskosti“.

V životě dvojpohlavního biologického druhu Homo Sapiens je funkční poslání každého z pohlaví odlišné. A tato funkční biologická odlišnost obou pohlaví se musí odrážet i ve zvláštích vrozených instinktů mužů a žen, a následně i v kultuře společnosti, která (*v podstatě jako pružná mnohovariantní nadstavba a obal instinktivních jednoznačných a pevných programů chování*) je výtvorem rozumu mnohých pokolení a nese v sobě jak „univerzální“ (*pro obě pohlaví*) složky, tak i složky podmíněné pohlavními zvláštnostmi lidí.

Jestliže budeme problematiku vzájemných vztahů pohlaví v současné globální civilizaci analyzovat z tohoto úhlu pohledu, tak výsledek bude pro mnohé zcela nečekaný:

Přes nesporné viditelnosti patriarchátu (*jako převládajícího typu společenských vztahů*), pokud ne ve většině zemí světa, tak přinejmenším ve společnostech, v jejichž základě kultury leží Bible, převládá matriarchát v jeho skryté formě¹⁹⁸.

Každá společnost, ve které existuje analogie přísloví „Nikdo není hrdinou před svojí ženou“ a vtipy¹⁹⁹ vyjadřující podobnou pointu, žije v matriarchátu. Matriarchát byl v minulých dějinách formování *současného lidstva* podmíněn geneticky naprogramovaným souborem instinktů každého z pohlaví.

Když se podíváme na životní proces biologického druhu v biosféře, tak základ v něm představuje reprodukce pokolení. Toto se týká všech druhů, včetně Člověka.

¹⁹⁸ Ale třeba vzdát i hold: Na skutečnost, že ženské zvířecí instinkty vládou nad současnou civilizací, bylo v letech 1992 — 1993 přímo poukázáno v publikacích Mariánského centra obrody křesťanství, proti kterému se hned obořila oficiální pravoslavná církev, a které se hned pokusili očernit jako „totalitní sektu“, neoddělující zrna od plev.

¹⁹⁹ Například: Král se doslechl, že všichni muži v jeho království se bojí svých žen. Aby si ověřil, jestli to tak je doopravdy, dal shromáždit celou mužskou populaci hlavního města na náměstí před palácem. Když tam všichni stáli, tak přikázal, aby všichni, co se bojí svých žen, odstoupili od paláce dozadu, a ti, co se nebojí, aby přistoupili blíže k paláci. Před palácem zůstal stát jediný muž. Král se ho zeptal, jestli se doopravdy nebojí své ženy, a dostal odpověď, že se bojí a velmi, ale přešel na tuto stranu náměstí proto, protože žena mu zakázala být tam, kde se zdržuje mnoho mužů z obavy, že ti ho společně zatáhnou do nějaké hospody nebo rvačky.

Zvláštnost Člověka je v tom, že Shora mu je dáno být Rozumným a je mu nabídnuta i svoboda vůle, v základě které leží svoboda smysluplné volby linie svého chování v Objektivní realitě. Rozum plodí kulturu, tj. všechnu informaci přenášenou ve společnosti negeneticky z pokolení na pokolení, přičemž kromě kultury člověk disponuje také vrozenými programy chování (*různé nepodmíněné reflexy a instinkty*), na které nikdo, kdo se chce stát *Člověkem jsoucím*, a ne jen *člověkem potenciálním (takovým, jakým je od narození)*, nesmí v současné civilizaci zapomínat.

Dá se říci, že v období rozvoje *současného* lidstva, kdy *každý* člověk dostával více od přírody přímo, než nepřímo přes systém společenských vztahů, byla kultura nerozvinutá v porovnání s dnešní dobou, kdy mnozí z nás „žijí“ v úplně umělém životním prostředí a přímo od přírody nedostávají téměř nic, kromě vzduchu. A zároveň, na začátku formování současné civilizace (*po završení předcházející globální katastrofy*) hrály vrozené instinkty podstatně větší roli v životě druhu *Člověk potenciálně Rozumný*, než kultura²⁰⁰. Jestliže funkčním posláním muže při zajišťování života biologického druhu v takovýchto podmínkách je zabezpečení života a činnosti matek, přímo vychovávajících potomstvo, tak mužské pohlavní instinkty jsou zformovány tak, že blokují programy pohlavního chování *zaječícího* typu «*naši úlohou není rodit (a tím spíše ne vychovávat)* — *Zasunul, vytáhl a rychle pryč...*», postavili muže do pozice psychologické podřízenosti vůči ženě. Toto genetické dědictví minulosti se v mnohém zachovalo dodnes, protože kultura, rozvíjená na takovémto psychologickém základě, je v mnohém jen nadstavbou a obalem programů instinktivního chování.

Jinými slovy, v systému «matky – děti – muži (*ne nutně otcové*)» je vybudovaný geneticky podmíněný instinktivní systém hierarchie

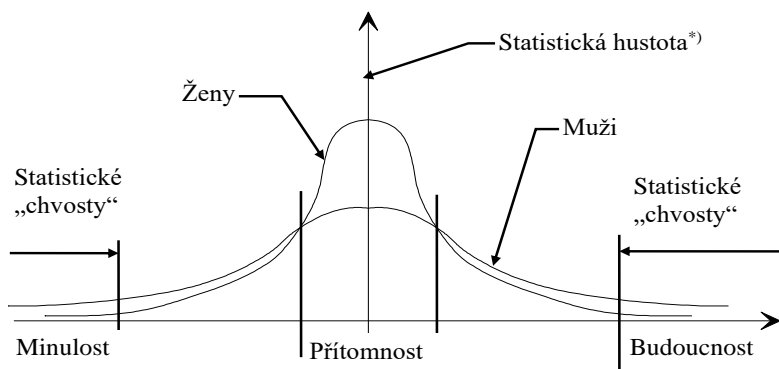
²⁰⁰ Například, plodnost pro udržení početnosti populace (kmene) znamenala o mnoho více, než medicínské úspěchy. V době rozvinuté kultury by krach medicíny dokázal zpusťořit celý kontinent, podobně jako ve středověku, když mor několikrát vykosil prakticky celou populaci Evropy; epidemie španělské chřipky po skončení 1. světové války vzala sebou okolo 20 miliónů lidských životů (*víc než samotná válka*). Dalším krachem medicíny může být neúspěšnost boje s genetickými chorobami a různorodým imunodeficitem, jejichž prudký nárůst byl způsoben předešlými „úspěchy“ medicíny a nezdravým způsobem života civilizace, ničící biosféru, jejíž součástí je i samotné obyvatelstvo.

v chování jedinců různých pohlaví a různého věku: Chování matky je bezprostředně zaměřeno na uspokojení životních potřeb dítěte v prvních letech jeho života, dokud není schopné žít bez cizí obsluhy; muž je přes pohlavní instinkty připoután k ženě a je její podřízený²⁰¹ (*ne nutně jedině, možná i vícerym*), a tím je psychologicky nepřímě zaměřen na uspokojení potřeb dítěte (*možná, ani ne jeho vlastního*) a též matky.

A protože chování ženy v čase je statisticky převážně orientováno na pásmo „Přítomnost“ (*na obr. 7*), tak psychologická závislost muže na ženě přes pohlavní instinkty vytváří podmínky, ve kterých, pokud žena disponuje despotismem zaměřeným na přítomný okamžik, ten podřizuje přítomnému okamžiku i mužské chování (*kteřé bylo, možná, orientováno na jiné časové intervaly*), čímž žena do mužské psychiky vnáší nesoulad, odsuzující ho tak na zvýšenou nemocnost a neplnohodnotnost života.

* * *

²⁰¹ A na této psychologické podřízenosti muže vůči ženě přes pohlavní instinkty je založen i institut postelové politiky, předurčující veřejnou politiku. Nakolik v něm je svobodná postelově-politická aktivistka ve výběru sex-partnera veřejného politika, politických cílů a strategie jejich realizace, to už je druhá otázka. Například, pokud by Svjatoslavovi nepodstrčili dceru chazarského rabína, Malku, tak jejich syn, kníže Vladimír, křtitel Rusi, by se v dějinách neobjevil. Majitelé biblického projektu by museli hledat jiné cesty k zamoření Rusi byzantismem, a více než 1000-leté biblické duchovní otroctví ani nemuselo být.

*) Statistická hustota = počet *jedinců* (svíslá osa) spadajících podle orientace svého jednání do bodu na časové ose (vodorovná osa).
 Příslušná plocha pod každou z obou křivek je rovná 100 % množství mužů anebo žen ve stanoveném rozsahu.

OBR. 7. ROZDĚLENÍ MUŽŮ A ŽEN PODLE ROZLOŽENÍ CÍLŮ JEJICH CHOVÁNÍ NA ČASOVÉ OSE

Na obr. 7 je znázorněno rozdělení mužů a žen podle rozložení jejich cílů na časové ose. Orientující se na jejich uskutečnění, muži i ženy formují své chování bez ohledu na to, jestli si uvědomují chronologickou orientaci své činnosti anebo neuvědomují. Samotný obrázek je zjednodušený: Tj. jsou na něm znázorněny jen charakteristické odlišnosti statistik popisujících *psychotypy mužské a ženské složky* lidské společnosti, a ne číselné hodnoty každé ze skupin mužů a žen, orientujících svoje chování na příslušné intervaly na časové ose. Na časové ose od hluboké minulosti až do velmi vzdálené budoucnosti též nejsou zobrazeny měrné jednotky.

Naproti tomu, na obrázku můžeme vidět tři časové intervaly, které se velmi liší podle číselné převahy mužů a žen v nich. Nazveme je symbolicky „Minulost“, „Přítomnost“, „Budoucnost“.

„Přítomnost“ je oblastí, ve které se nacházejí ti, kteří obrazně řečeno „žijí nyní“²⁰²: Dnes dokončují to, co mělo být hotové už včera; něco udělají i dnes pro dnešek, a „hledají si deštník na zítřka, protože hlásili déšť“.

V této kategorii se nachází poměrně mnoho lidí, kteří žijí v „Přítomnosti“ si vůbec neuvědomují, že nyní žnou plody svých minulých činů a nečinnosti; a též si neuvědomují, že všechno co dělají nyní, jim přinese své plody v budoucnosti. Tento hloupý postoj k minulosti a k budoucnosti je nakonec vede k tomu, že mnozí z nich (*pro svůj hloupý zvyk*) v minulosti zaseli to, co se jim dnes nelíbí, a dnes sejí to, co se jim nebude líbit v budoucnosti.

Přitom (*jestliže svět je celistvý a sdílený všemi lidmi*) hloupým následkům jejich bezohlednosti a krátkozrakosti musí nakonec čelit nejen oni sami, ale také mnozí další.

V životě společnosti zabírá tento interval „Přítomnost“ na časové ose přibližně od „dvou týdnů dozadu“ do „dvou týdnů dopředu“ a zahrnuje různorodou operační reakci na přicházející každodenní informaci, která pro většinu lidí ztrácí svůj význam během dvou — tří týdnů.

Intervaly „Minulost“ a „Budoucnost“ jsou matematicky identické v tom smyslu, že jde o statistické „chvosty“. V pravém i levém „chvostu“ je seskupena velmi malá část statistiky: Přibližně 3 — 5 % z celkového množství jednotlivých pozorovaných jevů. Ale, jako řekl K. Prutkov, z malých příčin bývají velké následky.

Do „Minulosti“ spadají ti, které A. S. Gribojedov v „Útrapách z rozumu“ popsal slovy: «*Názory čerpají ze zapomenutých novin z časů očakovských a dobytí Krymu*». Jsou to lidé, kteří se do přítomnosti snaží zavést ne to, co bylo normou včerejšího dne, ale to, co bylo normou minulého století, či dokonce minulých tisíciletí. V politice se projevují jako opravdoví reakcionáři a zpátečníci.

Do „Budoucnosti“ se dostali ti, v jejichž chování převládá individuální a kolektivní činnost, plody které bude možné sbírat ve velmi vzdálené

²⁰² „Žij přítomností!“ — reklamní slogan od firmy „Polaroid“. Kdyby se tato firma řídila vlastním sloganem, už dávno by zbankrotovala a upadla do zapomnění. Avšak toto doporučení je nenápadné a dokonalé pro programování psychiky konkurentů, aby je odklidili z cesty. Proto nežijte přítomností, ale žijte vždy! — To je lepší.

(z pohledu běžného každodenního života) budoucnosti: Za několik let, desetiletí, století, tisíciletí.

Třeba ještě speciálně dodat, že statistické hustoty jsou tu uvedeny jako souvztažnost cílů chování k časovým intervalům, ale ne podle kritérií Dobra a Zla, Správně anebo Nesprávně. Historická zkušenost nám ukazuje, že v minulosti ne všechno bylo zlé, v porovnání s přítomností, a v budoucnosti ne všechno bude natolik dobré, jak se to momentálně jeví (opět z pohledu realizace dnešních ideálů). A ačkoliv existuje známý výrok: „Všechno co se děje, děje se k lepšímu“²⁰³, přesto že ve společnosti existují předvídaví darebáci²⁰⁴, kteří charakterem svojí činnosti spadají do intervalu „Budoucnost“. To znamená, že je třeba se odpojit od podvědomého (a v mnohých smyslech správného) automatismu „Budoucnost“ = „dobře“, „Minulost“ = „zle“ na základě uvedeného obrázku.

Obr. 7 je zajímavý tím, že ukazuje podstatné rozdíly v orientaci chování, podmíněné psychickými vlastnostmi mužské a ženské složky společnosti: Tj. v orientaci chování množství mužů a množství žen, a ne v orientaci chování nějakého konkrétního, samostatně analyzovaného člověka, který bez ohledu na jeho pohlaví může reálně patřit do jakéhokoliv intervalu na časové ose. V intervalu „Přítomnost“ ženy svým počtem převládají nad muži, a na statistických „chvostech“ je to zase naopak: Muži svým počtem převládají nad ženami. A tato specifika rozdělení pohlaví podle chronologické orientace chování jejich představitelů se odrážejí v mnohých jevech života společnosti. Projevují se jak v celkovém životě společnosti, tak také v politice.

Instinkty i s jejich nastavbami a obaly obsaženými v kultuře, představují krátkodobé (vzhledem na délku života) programy chování. Právě proto na „hrbu“ statistické křivky v intervalu „Přítomnost“ na obr. 7 našla svůj nepřímý projev nadvláda zvířecího režimu psychiky ve společnostech současné civilizace.

²⁰³ Anebo „Všechno nakonec poslouží pro vyšší dobro“. – pozn. překl.

²⁰⁴ Ale uvedený výrok je i tak správný, protože nepředvídané vedlejší „efekty“ provádějící činnost darebáků nakonec znehodnotí celý jejich dosažený výsledek, pokud se jim ho vůbec podaří dosáhnout. Proto doopravdy: Všechno co se dělá, všechno spěje k lepšímu.

* *

*

Přitom je třeba mít na paměti, že takováto instinktivní podřízenost muže vůči ženě (*biologická = automatická, a ne sociální = promyšlená*), kladla od začátku historického vývoje civilizace na jeho bedra starostlivost o osud *především jeho nejbližších* žen a dětí, ale ne starostlivost o společnost jako celek, ne starostlivost o fungování státnosti a jiných struktur a infrastruktur společnosti: Tj. prostředků rozvinutých v rámci kultury, jejichž pomocí se při kolektivní činnosti řeší úlohy celospolečenské úrovně důležitosti, které je nemožné vyřešit silami jednoho člověka, rodiny anebo rodu-kmene; a už vůbec ne na základě informačního zabezpečení instinktivních programů chování.

V souvislosti s výše řečeným dodáme, že se jedná o drtivou většinu svazků «muž a žena» ve společnosti, a ne o „chvosty“ statistik, ve kterých se po dobu celých uplynulých dějin vztahy mezi muži a ženami buď nevytvářely obvyklým (pro většinu) způsobem²⁰⁵, anebo v nich vládla *nadpozemská oboustranná láska*.

Dnes je už instinkty podmíněný okruh zodpovědnosti muže za osud žen a dětí nedostatečný, na rozdíl od dávné doby kamenné a prvobytněpospolného lovu a sbírání plodů, když mnohé záviselo od situace v bydlišti rodiny, rodu, vnímané všemi bezprostředně. Dnes už bezpečnost žen a dětí kdekoliv a kdykoliv závisí od *plánů* a událostí, geograficky i chronologicky velmi vzdálených od místa a času pobytu, a nemůže být zabezpečena na základě podřízenosti lidské psychiky instinktům a bezohledné orientace jeho chování na interval „Přítomnost“: „Přímo nyní ± dva týdny“²⁰⁶ a v hranicích bezprostředně viditelného horizontu krajiny.

²⁰⁵ Anebo nevznikají vůbec. A ve společnosti, vypadající jako zjevný patriarchát, vznikají ženské subkultury „hetér“, „gejš“, které se budují ne na obsluze sexuální rozpustlosti mužů, jako u představitelk nejstarší ženské profese, ale na účasti „hetér“ ve veřejném společenském životě zároveň s muži.

²⁰⁶ Popřemýšlet nad tímto tématem je možné na příkladu Černobylské katastrofy; anebo dávnější — na příkladu zneužití při kolektivizaci a vyvlastňování majetku; dnes nám „perestrojka“ (*přestavba*) a následné reformy dávají množství informací na přemýšlení nad tímto tématem (*ani na vesnici se člověk neochrání před zhoubností*

To znamená, že rozvoj kultury a technosféry přivedl k tomu, že nastal čas, kdy geneticky podmíněný zjevný anebo skrytý matriarchát (*podřizující umění, vědu a politiku krátkozrakému a nezodpovědnému despotismu poměrně malé skupiny žen, psychologicky vládnoucích přes pohlavní instinkty nad činiteli umění, věd a politiky*²⁰⁷) se stává nebezpečím pro další život druhu *Člověk, kterému bylo Shora dáno být Rozumným a svobodně volným*, a též pro celou biosféru Země.

Drtivá většina západní populace (*včetně velké části „elity“*) stále «žila přítomností» a událostmi v rozsahu přímo viditelného horizontu i v době po první průmyslové revoluci *při číselném převládání neLidského režimu psychiky*. To se týká také Ruska do r. 1917, včetně jeho „elity“ a velké části duchovenstva.

Následkem toho všechny katastrofy státnosti a kultury byly většinou lidí vnímány jako náhlé a nepředvídatelné živelní pohromy, před kterými bylo nemožné ochránit se včasnou a přiměřenou změnou sebe samých i organizace života společnosti. To nás staví před nutnost chápat²⁰⁸, v čem konkrétně se projevuje nadvláda neLidského režimu psychiky (*zděděného z dávných dob*) po dobu celých dějin současné civilizace jako i dnes: V opačném případě se budou zdánlivě «živelní» sociální pohromy na nás valit i v budoucnosti.

Je známo, že v biosféře při reprodukci dvojpohlavních druhů hrají neposlední úlohu instinktivní programy přilákání jedinců opačného pohlaví a konkurence mezi jedinci toho stejného druhu o lepšího partnera na páření a o lepší teritorium na bydlení; ale i ochrana svého teritoria před jedinci svého vlastního druhu, kteří však nepatří do rodiny, stáda.

Gajdara a jeho nástupců, usazených v hlavním městě, plných neznalosti, pýchy a jiných nedostatků).

²⁰⁷ Globální nadžidovský prediktor je nucen řídit sociální systém, který se samoorganizuje na základě instinktivních programů chování skrytého matriarchátu.

²⁰⁸ Podle slov M. J. Saltykova-Ščedrina, «rolník se dokonce ani vnitřní politiky nebojí, jednoduše proto, protože ji nechápe. Můžeš ho mořit, jak chceš, on si stále bude myslet, že to nebyla „vnitřní politika“, ale jen boží dopuštění, podobně jako mor, hlad, povodně jen s tím rozdílem, že tentokrát je ztělesněním tohoto dopuštění pompadůr (správce-úředník — aut.). Je vůbec třeba, aby on (rolník — aut.) chápal, co je to vnitřní politika? — ohledně tohoto se názory mohou lišit; ale já za sebe povím přímo: Dávejte si pozor, páni! Protože až jednou rolník pochopí, co je to vnitřní politika, tak — ni-ni, c'est fini! (bude konec!)» — „Pompadůři a pompadůrky“.

Aktivní úloha v přilákání jedinců opačného pohlaví na zabezpečení pokračování rodu patří u různých živočišných druhů buď samecům, anebo samičkám. Pokud budeme takovouto analogii hledat v životě společnosti, tak si můžeme všimnout, že prakticky celou historii Západu provází historie *ženské módy*, *ženské kosmetiky* a *parfumérie*, a *ženské galantérie*. Mužská móda, mužská kosmetika a *parfumérie*, a mužská galantérie nejsou takovým předmětem hodnocení a pozornosti, jako ženské. Příčina toho spočívá v tom, že v partnerských vztazích na základě instinktů právě žena, za *prvé*, vyvolává v muži touhu po sblížení se s ní a, za *druhé*, ona rozhoduje, jestli přijme anebo odmítne jí vyvolaný zájem. Názor o aktivní úloze mužského pohlaví v partnerských vztazích je iluzorní a je způsoben tím, že potom, co žena vědomě anebo nevědomě aktivuje v muži instinktivní programy pohlavního chování, muž musí vynaložit úsilí k tomu, aby žena opětovala jeho zájem. Proto, i když žena-parádnice (*tím spíše pod pláštíkem rafinované „elitární“ kultury*), pochopitelně, není tak očividným zvířetem, jako otevřeně chlípná neotesaná prostitutka, tak při určitém pohledu je rozdíl mezi nimi jen v kulturních obalech těch samých pohlavních instinktů, které nemají pod svojí kontrolou²⁰⁹.

Tím pádem, když je muž přes pohlavní instinkty podřízen ženě se zvířecím režimem psychiky, v jejímž chování převládají zvířecí instinkty a kulturní nadstavby a obaly (*typu ženské módy*), tak i jeho chování je velmi vzdálené od Lidského²¹⁰. Takto pod útlakem zvířecích ženských

²⁰⁹ Pokud někdo uvedená slova pochopil tak, že nevinní muži trpí následkem tajné moci zlých žen, tak ve skutečnosti nepochopil nic: Představitelé obou pohlaví jsou zkažení v jejich bezdouché podřízenosti svého chování zvířecím instinktům, a ve svojí podstatě představují nedoČlověka.

Pokud někdo, po svém obeznámení se s našimi názory na zformovaný institut módy, usoudí, že naším ideálem je obléct všechny do nějaké obnošené šedé uniformy, například vaťáků, tak též nic nepochopil. Estetika oblečení, celkového zevnějšku a chování člověka je jedna věc, ale pornifikace módy je něco celkem jiného.

²¹⁰ Například, v kultuře dnešní společnosti se vyskytují nejen nadstavby ženských instinktů přilákání partnera, ale i nadstavby samčích instinktů. Ve stádě pavíánů se hierarchie jejich „osobností“ buduje na základě toho, kdo komu beztréstně může ukazovat svůj pohlavní úd. Podobně i zaužívané ruské nadávky (tzv. „mat“) byly v minulosti atributem převážně mužské subkultury. „Já tě j.bu“; „Co ti j.be?“; „Skočte mi všichni na ko.ot“ — je bohužel také kulturní nadstavbou stádově-opičího, zvířecko-

instinktů žije už celá staletí biblická civilizace Západu, Evropa, obě Ameriky a Austrálie, a v mnohém také Rusko²¹¹.

Konkurence a boj o nejlepší teritorium (*ve světě zvířat naprogramovaná v příslušných instinktech*) má ve společnosti též svoji kulturní nadstavbu a projevuje se jako konkurence ve vlastnění majetku, ve vybavení svého obydlí, v předvádění okolí svého vysokého „životního“ standardu, ve skutečnosti spotřebního standardu.

Vlastnoručně postavené obydlí je analogií životního teritoria v přírodě a zároveň místem pobytu matky a dorůstajících pokolení. Vybavení obydlí se tak ocitlo v kompetenci ženy. Stejně i závody v bezuzdném mamonařství (*ve kterých celá staletí je lidrem Západní civilizace, když je v nich poháněna lichvou, kterou předepisuje Bible rasové židovské internacistické „elity“*)²¹² jsou kulturní nadstavbou též převážně ženských instinktů. Mít navrch nad příbuznými, známými a přáteli ve vybavení a výzdobě obydlí o mnoho více zajímá ženy, než muže, a je i o mnoho více ceněné ženami, než muži. A mezi ženami statisticky převládající orientace chování na interval „Přítomnost“ na obr. 7, dostává v tomto případě konkrétní projev: *«Oni mají, a my ne... Chci to teď hned...*

instinktivního chování těch, kterým bylo Shora dáno být Lidmi, zástupci Božími na zemi. Opicím není dáno být Lidmi; Rusům (a Čechům*) však ano, a v tom je rozdíl.

A Člověk Rozumný by se organizací svojí psychiky neměl snižovat na úroveň organizace psychiky opic. Proto také vulgarismy jsou vnějším viditelným projevem psychiky, která je vlastní nedoLidem.

Pokud by si někdo v souvislosti s řečeným chtěl procvičit svůj rasismus vůči Rusům, měl by vědět, že specifické rusko-tatarské nadávky nejsou jedinou kulturní nadstavbou zvířecích instinktů. Soupeřit mezi sebou před očima žen, předvádět různé přednosti (fyzickou sílu, tlustou peněženku, „bystrý um“) — je velmi rozšířená mužská záliba ve všech kulturách, nicméně je též podmíněná pohlavními instinkty a přes ně psychologickou závislostí od ženského uznání.

V minulosti se to v civilizované Evropě projevovalo v rytířských soubojích, a později ve sportovních zápasech, které do konce 19. století byly obsazené převážně muži. Masové sportování obou pohlaví jako jedna ze stránek zdravého životního stylu je už výdobytkem 20. století.

²¹¹ Regiony koránické a védické kultury mají svůj vlastní svéráz, který tu nyní rozebírat nebudeme. Ale zájemci se mohou obrátit k už vzpomínané knize „Od antropoidnosti k lidskosti...“.

²¹² Rozptýlení židů nebylo smutným následkem „antisemitismu“ starověkých Římanů, ale způsobem dobývání a řízení světa majiteli biblického projektu.

Neumíš zabezpečit rodinu vším potřebným, abychom nežili hůře, než druzí lidé...»²¹³.

Přítom, pokud je činnost muže zaměřena na podporu (řízení*) dlouhodobých procesů, tak z pohledu okamžitého instinktivně podmíněného a na přítomný okamžik orientovaného ženského despotismu je tato jeho činnost v „přímo teď hned“ vnímána — jako nepřípustné oheranění *jejího muže (kterým disponuje jako svým majetkem, nebo se o to snaží)*, jí samotné, a její *rodiny (kterou též vlastní)* o něco jí vytoužené přímo teď, ale v žádném případě se nejedná o starost o budoucí blahobyt všech (*včetně jí samotné i celé rodiny*).

V masové statistice tento instinktivně podmíněný krátkozraký ženský diktát vůči mužům (*zabezpečujícím život rodiny, ale současně nevolníkům pohlavních instinktů, které je podřizují ženě*) vyúsťuje do bezohledně bezstarostného ohlodávání ŽIVÉ PLANETY století za stoletím, které je pro ni tím méně přijatelné, čím vyšší je energetická zabezpečení civilizace nositelů zvířecího režimu psychiky. Ve výsledku tu máme globální biosféricko-ekologickou krizi, vytvořenou Západní regionální civilizací skrytého matriarchátu, ohlodávající celou planetu V ZÁVODECH BEZUZDNÉ SPOTŘEBY, která pramení z agresivní (*na přítomný okamžik zaměřené*) touhy jedněch samiček překonat ve spotřebě jiné samičky práci a úsilím samců, které mají podřízené přes instinkty.

A právě ženská podřízenost chování zvířecím instinktům konkurence za lepší místo v životním prostředí nepozná ani míru v sebeohrazení, ani vděčnost: «Vrať se, pokloň se rybce. Už nechci být královnou, chci být mořskou vládkyní a žít v oceánu, chci, aby mi Zlatá rybka sloužila a dělala mi poskoka».

Změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času už proběhla. Dnes, během aktivního života jedné lidské generace se stihne opakovaně obnovit několik generací techniky nejen v jednom, ale v mnoha odvětvích technosféry, měnic přítom jak profesionální činnost lidí, tak i jejich všední život. A jestliže drtivá většina populace žije stále v nelidském režimu psychiky, orientujíc svoje chování (*promyšleně nebo*

²¹³ Otázka, jestli jedinci závislí od napodobování mají zvířecí anebo lidský režim psychiky, v tomto případě většinou nevystane.

automaticky) na cíle soustředěné na obr. 7 v intervalu „Přítomnost“, tak, nakolik život většiny plyne v technologicky podmíněné společnosti, téměř všichni se střetávají v životě s tím, že jimi dosud osvojené znalosti a zručnosti postupně anebo náhle ztrácejí hodnotu, v důsledku čehož oni přicházejí o svůj původní sociální status, zatímco monopolně vysokou cenu za práci umožňují účtovat jiné znalosti a zručnosti, kterými oni nedisponují. Avšak i nositelé nových znalostí a zručností, kteří se pomocí jejich osvojení náhle vznesli k vytouženým životním standardům (*spotřebitelským a sociálním výškám*), též náhle pozorují, že i jejich profesionalismus (*následkem toho stejného technicko-technologického progresu*) ztrácí na hodnotě.

Takto vychází najevo, že pro udržení svého sociálního statusu musí všichni (*až na zřídkaivé výjimky*) neustále obnovovat svůj profesionalismus.

Tento fakt se v Rusku náhle obnažil ve výsledku státně-politických událostí poslední dekády. Avšak stejný stav je i ve stabilních (*podle ruských představ*) společnostech Západu, které posledních 100 — 200 let žijí beze změny svého společensko-ekonomického systému, a proto se při pohledu z Ruska jeví zdejšími reformátorům jako ideál²¹⁴, který je třeba zavést do života také zde.

Kvůli takovéto idealizaci navenek stabilně vyhlížejícího Západu se dnes reformátoři v Rusku snaží zrealizovat to, co mělo být zavedeno do života ještě v dobách Petra I., a nejpozději v období Kateřiny II. Nyní je třeba zavádět do života něco celkem jiné, ale „elitární“ reformátoři (*oběti „kódující pedagogiky“*²¹⁵) si to sami neuvědomují, a přijmout to jako radu od jiných nemohou kvůli nelegitimnosti takovéhoto znalostí pro současný systém veřejných i tajných zasvěcení a jeho „kódující pedagogiky“, programující lidskou psychiku, jakoby lidé byli počítače.

Možnosti psychiky i lidského těla zpracovávat informace závisí nejen od genetiky, ale také od vypěstované osobní kultury vnímání světa a myšlení každého, což je v rozporu s „kódující pedagogikou“. A proto

²¹⁴ Většina lidí si pamatuje bédování nad zkušenostmi Ruska a závistivé porovnávání s USA, že oni žijí na základě ústavy, kterou při jejich zrodu napsali „otcové státnosti“, do které byl za celý čas vnesen jen nevýznamný počet úprav.

²¹⁵ Pedagogiky, která tlumí tvořivý samorozvoj osobnosti a programuje lidskou psychiku hotovými algoritmy řešení různých druhů problémů.

samotné možnosti jsou ohraničeny jak geneticky, tak i dosaženou úrovní rozvoje osobní duchovní kultury v mezích geneticky přednastaveného potenciálu. Kvůli této ohraničenosti, zpracovávajíc informaci v reálném tempu, jak přichází pod nápořem „větru změň“ (*tím spíš, když se to dělá na základě kultury šablonovitého myšlení bez tvořivosti, které plodí „kódující pedagogika“*), se je možné dostat pouze do stresu, způsobujícího různé choroby, které je možné vyléčit jen jedním způsobem: Likvidovat informační příčinu tohoto „stresu“. To poslední však nemá v moci žádné odvětví západní medicíny, stejně jako západní sociologie nebo politický systém²¹⁶.

To znamená, že účast na závodech o udržení a navýšení svého sociálního statusu²¹⁷ v technokratické společnosti (podobné Západu) je přímou cestou k mučivé sebevraždě přes nemoci způsobené neschopností zpracovat všechnu informaci, která je potřebná na udržení a růst kvalifikace a jí podmíněného příjmu, od kterého závisí „životní standard“ spotřeby.

Kromě toho, tyto „stresy“ konzumních závodů zasahují především skupiny lidí v reprodukčním věku, což se odráží i na jejich reprodukci nových pokolení ve společnosti. A tak je statisticky předurčeno, že ti co se vědomě anebo nevědomky zúčastňují závodů v konzumu na základě neustálé obnovy kvalifikace, nebudou mít zkrátka *koho ani kdy vychovávat v té kulturní tradici, které nositeli jsou oni sami*. A ve svojí rodinné tradici nebudou mít komu odevzdat své životní cíle a zručnosti na jejich dosažení.

²¹⁶ Kromě toho, to vlastně znamená krach „kódující pedagogiky“.

Aby po změně poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času bylo možné pomocí „kódující pedagogiky“ udržovat profesionální úroveň a začítovat přeškolení pračeschnopného obyvatelstva, byla by potřebná ještě jedna „paralelní“ společnost učitelů, kteří by si sami včas osvojovali nové znalosti a zručnosti, a potom by je vnášeli do psychiky druhých lidí v hotové podobě, jako je to vlastní „kódující pedagogice“. A to vede k otázce: „Odkud vzít ještě jednu paralelní společnost včas připravených učitelů?“ Odpověď na ni se v aktuálně převládající kultuře současné globální civilizace nenachází, i když ta byla skutečně včas zodpovězena Kristem. Nový Zákon si i přes všechny cenzorské úpravy zachoval podstatu odpovědi: „Duch svatý je učitelem každé pravdy“ (*Lukáš 11:9, 10, 13; Ján 16:13*).

²¹⁷ Což pro většinu lidí ve společnosti bezohledného konzumu znamená zejména udržení a znásobení jejich *spotřebitelského* statusu.

A pokud i budou mít děti, tak na takovéto děti (*žijící v rodině obětí neustálého „stresu“*) bude přenesena všechna problematika dospělých; anebo se děti budou muset sami pustit do vychovávání v sobě jiné mravnosti, jiných životních cílů, jiné sebedisciplíny a jiného životního stylu na základě přehodnocení smutné zkušenosti staršího pokolení. Jen v takovém případě se i tak narozené děti budou moci vyhnout zopakování v nových pokoleních automaticky zděděného osudu svých předků a nepřijemností, se kterými se střetli jejich rodiče, k tomu ještě zatíženého i vlastními chybami.

Jednou z takovýchto masových chyb se stal pokus „zbavit se stresu“ různými slabšími i silnějšími narkotiky, ať už přírodními anebo syntetickými. Když necháme bokem narkomanií týnedžrů, snažících se takto (*napodobováním dospělých*) projevit svoji „silnou osobnost“, které „moře sahá po kolena“, anebo hledajících uspokojení od bezcílnosti své existence, ale budeme zkoumat vysloveně „zbavování se stresu“ takovýmto způsobem, tak děje se v podstatě následující: Psychika jedince posílá (*anebo se snaží poslat*) na úroveň vědomí (*reálnou mravností podmíněné*) hodnocení kvality svého života. Toto hodnocení může být emocionálně dvojnásobné («dobře» anebo «špatně») anebo ho mohou doprovázet určité intelektuální úvahy a zdůvodnění. Pokud je hodnocení vnímáno jako špatné, tak člověk v podstatě stojí před volbou:

- Buď zanalyzovat svoje emocionální hodnocení situace do konce, tj. do pochopení konkrétní odpovědi na otázku, jak změnit sebe a okolní situaci tak, aby to zabezpečovalo psychologický komfort.
- Anebo zablokovat mravně nepřijatelné informaci (*v její podvědomě-emoční všeobecné formě anebo intelektuální detailizované formě*) vstup na úroveň vědomí, bez jakékoliv změny ve své mravnosti, psychice a jimi podmíněném stylu života.

Pro toho, kdo se snaží disponovat lidskou důstojností a udržet si ji i nadále, je přirozené zanalyzovat situaci i sebe v ní dokonce, tj. do poznání konkrétní odpovědi na otázku, jak získat psychologický komfort; následně se pokusit danou odpověď zrealizovat v životě anebo zkusit najít jinou odpověď na ty samé otázky.

Pro toho, komu se první možnost jeví jako neúnosné břemeno, nepřekonatelná překážka, může narkotický způsob „zbavování se stresu“ přinést psychologický komfort velmi rychle a bez těžkých úvah

o nepřijemnostech, a tím spíše bez dávání si jakýchkoliv závazků; samozřejmě, pokud narkotizace neotevřít cestu do jeho psychiky nějaké noční můře, před kterou je přece jen lepší se ukrýt v méně děsivé střízlivosti. Narkotické opojení deformuje a ničí intelekt (*jako přirozený, geneticky předurčený proces*), proto pokud někdo v boji se „stresem“ anebo v honbě za radovánkami vstoupí na cestu „lehké“ nebo „tvrdé“ narkomanie, tak vlastně tím samotným vyhláší, že rozum je mu zbytečný a brání mu žít, a bylo by mu milejší existovat jako nerozumný, dobře opatřený, okrasný²¹⁸ (ale ne pracovní²¹⁹) dobytek, žijící bezstarostně a spokojeně z hotových věcí. Tím samým se usvědčuje, že je *skutečným nedoČlověkem*. A je to tak, ať už by dosáhl jakékoliv výšiny v sociálních hierarchiích civilizace, kde panuje zvířecí režim psychiky a režim psychiky zombii naprogramovaný kulturou.

Normální genetika druhu *Homo Sapiens* nepředpokládá účast narkotických chemických sloučenin ve fyziologii organismu (*anebo převýšení geneticky předurčených úrovní těchto látek v organismu při přirozené fyziologii*). V opačném případě to vede k podlomení zdraví a statisticky to převládá v reprodukčním věku (anebo dřívě), čímž to i způsobuje přerušení genealogických linií²²⁰ „lehkých a těžkých“ narkomanů mechanismem přirozeného výběru, který se projevuje v kultuře při změně pokolení nemyslicí společnosti přesně stejně, jako i v biosféře.

Medicínská léčba narkomanie je ve většině případů neefektivní, protože útek do narkomanie před „stresem“ anebo při vyhledávání rozkoše je projevem defektní mravnosti anebo jiných poruch psychiky. Proto, pokud se mravnost, mravně podmíněná struktura a režim psychiky pacienta nestanou v době léčby lidskými (*a to si vyžaduje vynaložení úsilí*

²¹⁸ Vzpomeňte si na film „Kin-dza-dza“. Čatlanům („čatl“ byl název jejich peněz), kteří se pasovali do role sociální „elity“, nevyhovovala trasa dopravy Pacáků (*Kacapů, maskalů, když čtete odzadu*) na Zem vedoucí okolo Vegy, protože z Čatlanů tam «dělali kaktusy», které prý krásně kvetly: Jinými slovy, obyvatelé Vegy dávají tělesné organizaci Čatlanů úroveň, která odpovídá režimu jejich psychiky.

²¹⁹ Pracovním dobytkem se mu též nechce být, dajíc se na cestu narkomanie.

²²⁰ Tj. kontinuitu pokolení v jejich rodinách.

především od pacienta, ne od medicíny)²²¹ tak absolvent léčebné kúry zůstane traumatizovaným a zastrašeným nedoČlověkem (*dokonce i když nedojde k recidivě narkomanie*). Kromě toho, jistá část příčin „stresu“ leží v oblasti kolektivní psychiky společnosti, a pokud se medicína, zkoumající problémy narkomanie, omezuje jen na psychoanalýzu a psychosyntézu výlučně osobní psychiky, *ignorující přitom proces vytváření kolektivní psychiky množstvím jednotlivců a procesy součinnosti jednotlivců s kolektivní psychikou*, tak se evidentně stává neschopnou vyléčit narkomana, protože je sama chorá, izolovaná od dějin a životařčení.

To znamená, že výhodu v reprodukci pokolení, statisticky předurčené, získávají představitelé těch genealogických linií, kteří nevidí smysl ani ve „zbavování se stresu“ pomocí narkotik, ani ve zpracovávání profesionální informace v podstatě jen kvůli tomu, aby se stali oběťmi „stresu“ a jeho následků, nad kterými nemá moc ani legitimní medicína (*jako vědní odbor*), ani legitimní politika. Tím pádem tito, statisticky předurčení, budou mít komu v budoucích pokoleních²²² odevzdat svoje životní ideály a vychovat v nich mravnost (*typickou pro jejich rodinu*), režim psychiky a kulturu chování.

Takto se společná kultura technokratické civilizace, při subjektivně různém vztahu k ní různých jednotlivců, stává faktem přirozeného výběru v populacích druhu, který dostal název Člověk Rozumný, dělicí lidstvo na dvě složky s odlišnými osudy, vytvářenými každým z příslušníků jedné nebo druhé složky lidstva. A ačkoliv neprůchoďných hranic mezi oběma složkami lidstva momentálně ve statistickém smyslu zatím není, tak proces jejich nezvratného vymezování probíhá po dobu celého období změny logiky sociálního chování v důsledku změny etalonových frekvencí

²²¹ Maximálně, co může a co by měla medicína v drtivé většině případů onemocnění udělat, je odstranění vlivu navenek se projevujících faktorův onemocnění a podle možnosti i chorobní zátěž na organismus a psychiku pacienta. Po ohraničenou dobu takovéto medicínské péče by se měl člověk naučit vést zdravý životný styl, a v tom je mu také možné pomoci. Naproti tomu, samotný člověk toho musí udělat o mnoho více, než medicína, která se o něj během nemoci stará.

²²² Uvedené v těchto dvou odstavcích se v životě projevuje například v tom, že USA se ze státu, kde číselně převládali běloši a vládoucí „elita“ byla též bílá, postupně mění na stát s tendencí k číselnému převládání «barevného obyvatelstva», pokud použijeme jejich terminologii.

biologického a sociálního času, přiřazujíc různé jednotlivce do jedné nebo druhé složky lidstva s různými osudy.

Avšak dříve než budeme hovořit o životě té části lidstva, která je svobodná od zdrcujícího vlivu „stresů“ i v období po «informační explozi» od poloviny 20. století, musíme udělat jednu obširnou odbočku a vysvětlit ještě jedno téma.

Mnohonásobné obnovování praktických znalostí a zručností v profesionální činnosti i běžném domácím životě v průběhu života jednoho pokolení v důsledku změny poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času — to je jen jedna stránka věci, objektivně se projevující ve statistice života společnosti. Druhá stránka věci spočívá v tom, že se změnila nejen rychlost obnovování společensky nevyhnutelných praktických znalostí a zručností, ale i „šířka“ tematického spektra ve společnosti, se kterým se každodenně střetává každý z množství jednotlivců, v principu disponujících svobodou vůle a jinými možnostmi svobodného Člověka Rozumného, a který jen díky specifikům výchovy a kultury omezuje sám sebe do té či jiné formy otroctví, typického pro současnou civilizaci.

Bez ohledu na to, do jaké sociální skupiny člověk patří, v současnosti se střetává i s informací, která se přímo nevztahuje k jeho profesionální činnosti, avšak vytváří informační „atmosféru“, ve které probíhá jeho profesionální činnost a život, jak jeho samého, tak i jeho rodiny.

V minulosti v podmínkách stavovsko-kastového uspořádání společenského života, „královská informace“²²³ k rolníkům anebo řemeslníkům (*dohromady tvořícím drtivou většinu obyvatelstva*) každodenně nepřicházela.

- A pokud se k nim někdy i dostala, tak ji v celkovém informačním toku neuměli rozlišit a zůstávala pro ně jakoby neviditelná.
- A pokud ji i uviděli, nebyli schopní pochopit její společenský význam kvůli svému úzkému rozhledu.
- A pokud ji i pochopili, málopočetná skupina chápajících z prostého lidu jen zřídkakdy dokázala uskutečnit společensky významný řídicí

²²³ Tj. informace, potřebná pro identifikaci a vyřešení problémů celospolečenského významu v rozsahu státu a celé globální civilizace.

počin²²⁴, zejména kvůli nedostatkům ve znalostech a zručnostech, a hlavně — kvůli neurozenosti svého původu, která dokonce i jejich správný názor zbavovala autority v očích vládnoucí „urozené elity“.

Na druhé straně, a vzhledem na všeobecný postoj k životu, i státní vládnoucí „elita“ Západu se v drtivé většině případů považovala za osvobozenou od povinnosti pronikat do chápání podstaty a následků přijetí těch či jiných rozhodnutí, založených na použití technologií, které zdomácněli, a tím spíše technicko-technologických novinek²²⁵,

²²⁴ Vzpomeňte si na Levšu od N. S. Leskova: «Povězte vladaři! V Anglii pušky cihlou nečistí! Je potřeba, aby se ani u nás nečistili, protože jestli přijde válka, pušky nebudou střílet!» — Levša zemřel i s tímto „nesmyslem“, ale vladaře nikdo neinformoval o „královském nesmyslu“ jednoduchého muže. A když Rusko prohrálo v Krymském tažení, tak ti samí, co «neřekli vladaři», se začali vzpírat: «Jestli řeknete, že jsme neinformovali vladaře, tak to svalíme na vás, že jste s tím přišli až teď, a předtím jste nás neinformovali.»

Samozřejmě, toto není skutečná příčina porážky Ruska v Krymské válce, ale N. S. Leskov vykreslil skutečnou společensko-psychologickou příčinu velmi přesně. O tom hovoří následující, fakticky hodnověrná epizoda.

Neméně smutný je příběh o tom, jak skupina kulturních činitelů Ruska (Gorkij, Arsenjev a další), v předvečer střelby do dělníků v Petrohradu 9. ledna 1905, se snažila dosáhnout toho, aby předseda rady ministrů S. J. Witte též «předložil vladaři» svým významem „královskou“ informaci o hrozícím krveprolití, pokud mnohotisícovému pochodu dělníků se svými rodinami, psychologicky naladěnými na shromáždění se na Palácovém náměstí při odevzdávání petice carovi, bude zablokována cesta k jejich cíli silou vojska. S. J. Witte však odmítl včas předložit carovi tuto informaci, což mohlo zabránit ve střelbě a mnohým jí vyvolaným tragédiím. Sám S. J. Witte o tom píše ve svých memoárech, zdůvodňujíc svoji nečinnost různými vznešenými výmluvami, plně odpovídajícími zednářské tradici biblického projektu, zaobírajíc se svržením samovlády každého z národů Země, ať už by jejich samovláda existovala v jakékoliv formě: Carismus, Sovětská moc a jiné.

Jediným známým příkladem na světě za celou dobu trvání současné globální civilizace, kdy ve stavovsko-kastovém systému byla „královská informace“ efektivně realizovaná člověkem z prostého lidu je Jana z Arku.

²²⁵ Omšelým příkladem tohoto typu bylo odmítnutí Napoleona poskytnout státní podporu Robertu Fultonovi, konstruktéru jednoho z prvních plujících parníků, což mohlo změnit charakter boje na moři s Anglií, které mělo velkou flotilu plachetnic. Už méně známé je to, že raketový systém hromadné palby s výbušnými hlavicemi byl vynalezen a otestován na cvičeních v Rakousku přibližně v tom samém čase, kde

nepovažujíc nic z toho za „královskou záležitost“, ale za «soukromé záležitosti svých poddaných», do kterých pronikat je ponižující a nudné; anebo za «soukromé záležitosti» svých dlužníků, což je typické pro MEZINÁRODNÍ lichvářskou starozákonně-talmudickou „aristokracii“, vládnoucí prostřednictvím²²⁶ finančně škrtící smyčky nad společnostmi a státy na základě uzurpace úvěru a účetnictví, tvořících podstatu bankovníctví.

S pádem stavovsko-kastového systému na Západě se psychologie nezasahování státu a bankovní lichvářské mafie do soukromého života a soukromé podnikatelské činnosti zachovala stejně, *jako se zachovala i psychologie nezasahování běžného občana (ovčana*) do záležitostí státu, přesvědčeného o tom, že on si všechny svoje povinnosti vůči společnosti (a konkrétně vůči státu) splnil tím, že zaplatil daně a zúčastnil se ve formálních demokratických procedurách existujících na Západě, jako i všechno ostatní v otrockém obojku úroků z půjček a úvěrů, podřizujícího se jen mezinárodní korporaci klanů lichvářů.*

Pokud však před samoopojným vítězstvím buržoazně-demokratických revolucí tato psychologie dominovala v tichosti, tak v čase rozvoje západního kapitalismu našla svoje teoretické vyjádření: *V nejvšeobecnější*

ukázal svůj zastrašující efekt, a přesto nebyl použit ani Rakouskem proti Napoleonovi, ani Napoleonem po kapitulaci Rakouska.

I o mnoho starší dějiny všech národů téměř bez výjimky jsou plné faktů, kdy silní tohoto světa odmítali řídit vědecko-technický pokrok jako jednu ze složek života společnosti, tj. politiky, považujíc řešení takovýchto otázek za „ne královskou záležitost“.

V dějinách Ruska existují jen dva příklady, kdy hlava státu systematicky držela pod svojí kontrolou technicko-technologický pokrok a s přihlédnutím k němu budovala státní politiku: Petr I. a Stalin. Pod vedením obou, právě díky připojení „nekrálovských záležitostí“ ke „královským záležitostem“, a dokonce i přes chyby obou vládců, země získala status velmoci po dobu několika desetiletí; a ztrácela ho, též po dobu několika desetiletí, když se jejich nástupci — na západní způsob — vyhýbali technicko-technologickým problémům svých „poddaných“.

²²⁶ Na činnost mezinárodních lichvářů v národních společnostech státnost též nahlížela jako na jeden z druhů soukromého podnikání svých „poddaných“. Ale ta skutečnost, že do závislosti od malého počtu „poddaných“ lichvářů se dostala celá společnost (*včetně státnosti i jejich prvohierarchů*) vypadla z vnímání světa „elitárních“ individualistů-spotřebitelů, vládnoucích státem na základě bezmyšlenkovitého přebírání tradic od svých předků.

formě — ve filozofii individualismu, a v *užší pragmatické variantě* — v různých ekonomických pseudoteoriích o svobodě soukromého podnikání, svobodě trhu a údajné schopnosti „volného“ trhu²²⁷ regulovat v životě společnosti všechno a všechny bez jakéhokoliv plánování a řízení ze strany přemýšlejících lidí.

Všechny tyto teorie (*bez výjimky*) jsou jen projevem režimu psychiky a tomu zodpovídající mravnosti. V závislosti od mravnosti a režimu psychiky, na základě jedněch a těch samých faktů, dokáže lidský rozum vypracovat navzájem se vylučující teorie a doktríny.

Buržoazně-demokratické revoluce a následné společenské uspořádání života západních společností byly psychologicky podmíněny rozumem, aktivním v nositelích zvířecího režimu psychiky, dominujícího na Západě. Tím pádem buržoazně-demokratické revoluce, zplozené zvířecím režimem psychiky, změnily společenské uspořádání tak, že v novém systému vnitrosociálních vztahů za podmínek technicko-technologického pokroku se aktivoval a našel pole působnosti rozum množství jednotlivců, kterým se tak otevřela možnost přístupu k informacím, které byly do té doby uzavřené stavovsko-kastovými hranicemi, předurčujícími jak profesi a sociální postavení, tak i předtím po dobu celého lidského života neměnné proudy informací, ve kterých člověk žil. Avšak nový systém vnitrosociálních vztahů, který vznikl výsledkem buržoazně-demokratických revolucí, vůbec nezměnil neLidský režim psychiky (*počtem převládající zvířecí a zombii*) do té doby převládající na Západě.

A právě jeho nositelé po «informační explozi» 20. století tvoří dnešní společnost, ve které převládá orientace chování na *konzum „ted' hned a příště zase“ pro oblažení svých smyslů a ega*, výsledkem čehož se mnozí stávají obětmi „stresů“ a jejich následků. Avšak «informační exploze» jim otevřela i možnost zbavení se jimi způsobené laviny „stresů“.

Tato možnost objektivně spočívá v tom, že život celé společnosti technicky rozvinutých zemí plyne (*jak v práci, tak i doma*) v proudech „královské informace“ s významem:

- Provinciálním (v hranicích státu).
- Celostátním (v hranicích regionální civilizace).

²²⁷ Kde našli volný trh, který se nepodřizuje korporacím lichvářů a různému vyděračství zůstává záhadou.

- Pro konkrétní regionální civilizaci (z jejich *množiny*).
- Pro celou množinu regionálních civilizací a docivilizačních primitivních kultur²²⁸, společně tvořících současné lidstvo Země.

Předtím tato „královská informace“ drtivou většinu obyvatelstva obcházela, působíc na jejich život většinou nepřímou (zprostředkovaně), a přímé střetnutí s ní si uvědomil jen málokdo.

Psychika každého, komu je dáno být Člověkem Rozumným, je organizována hierarchicky mnoho úrovnově. A vědomá úroveň většiny, která má rychlost zpracování informací 15 bitů²²⁹ za sekundu, a kde je člověk schopen vnímat maximálně 7 až 9 objektů současně, je jen viditelnou „nadvodní částí ledovce“ individuální psychiky jako celku. Ve vztahu ke skryté části psychiky — podvědomí (*nazývající ho i nevědomí*) — se v lidské kultuře zformovaly dva aktivní přístupy:

- Rozšiřování vědomí a zařazování do něj i těch úrovní psychiky, které se předtím nacházely mimo něj.
- Přestavba struktury vědomí a podvědomých úrovní psychiky na základě dialogu (*informační výměny*) mezi úrovněmi s cílem odstranění různých antagonismů mezi nimi a vypracování takovýmto způsobem jejich koordinované činnosti v celkové individuální psychice, v rámci procesu harmonizace vztahů jednotlivce s hierarchicky objemnější a do něho pronikající Objektivní realitou.

²²⁸ Které se ještě zachovaly a jsou obeznámeny se životem zbylého lidstva přes rozhlasové a televizní vysílání technicky rozvinutého světa, který je obklopuje.

²²⁹ 1 bit = množství informace, které je potřebné pro vyřešení neurčitosti 50 % na 50 % (ano nebo ne). 15 bitů za sekundu znamená, že v průběhu jedné sekundy je lidské vědomí schopné zaregistrovat 15 změn situace, o čemž se každý může lehce přesvědčit v kinosále: Při rychlosti projekce menší než 16 obrázků za sekundu se film bude jevit jako postupnost jednotlivých obrázků; při rychlosti projekce 16 obrázků za sekundu (a více) se jednotlivé záběry slévají do nepřerušovaného pohyblivého obrazu, i když, jak ukázal výzkum, nevědomé úrovně psychiky dokáží přitom vytvořit i chybující „průběžné“ záběry, které je možné rozmístit mezi reálnými záběry filmu. Nevědomé úrovně psychiky vnímají i takzvaný „25. záběr“, kterého informací ředí film každých 24 záběrů. Na něm jsou založeny některé druhy podprahové reklamy a jiné druhy programování chování diváků v hledišti obcházející jejich vědomí. Avšak mnohé výzkumy ukazují i to, že aby „25. záběr“ doopravdy fungoval, je třeba předběžně zajistit vnitřní mravně-psychologický soulad jednotlivce se *smyslem „25. záběru“*, který mu je nabízen.

Pokud bychom hledali technickou analogii vztahu mezi vědomým «já» a ostatními úrovněmi v psychice, tak vědomí (*i s jemu vlastními možnostmi*) je možné přirovnat k pilotu, a všechno nevědomé (*podvědomé*) zase k autopilotu. V této analogii je první přístup (*v mnohém*) ekvivalentní tomu, že pilot, který je zpočátku nezkušený, postupně na sebe bere plnění stále většího množství funkcí naprogramovaných v autopilotu; druhý přístup je zase (*v mnohém*) ekvivalentní tomu, že pilot si osvojuje zručnost nastavení autopilota do různých režimů, a stará se o vzájemně se doplňující vymezení toho, co vykonává on sám, a toho, co nechává na autopilotu.

Může vzniknout otázka, jak oba přístupy spolu souvisí. Možno na ni dát různé odpovědi v závislosti od mravnosti, světonázoru a osobní zkušenosti každého z odpovídajících. Podle našeho názoru druhý přístup (*tj. přestavba vědomých a nevědomých úrovní psychiky*) v sobě zahrnuje i první přístup, protože „pilot“ při nastavování „autopilota“ nemůže nezískat představu o jeho funkčních možnostech a jejich řízení. Ale druhý přístup, zahrnující v sobě i první přístup (*rozšíření vědomí*), mu dodává specifickou kvalitu od samého začátku, zatím co řízení se prvním přístupem při ignorování (*nebo odmítání*) druhého, dříve či později přivede k tomu, že možnosti zařazené do oblasti vědomí bude třeba mezi sebou sladit; a navíc *sladit i s tím, co si individuální vědomí ještě neosvojilo v době jeho rozšiřování v Objektivní realitě*; jestliže první přístup nevede k uvědomění si této nevyhnutelnosti, potom následování cesty rozšiřování vědomí končí osobní katastrofou, způsobenou, když ne vnitřní konfliktností individuální psychiky, tak konfliktností individuální a kolektivní psychiky, případně konfliktností psychiky jednotlivce s hierarchicky vyšší nelidskou psychikou, jejíž činnost se také projevuje ve Vesmíru, pokud jsme vnímaví k probíhajícím událostem.

První přístup v tradiční lidské kultuře představují různé duchovní praktiky Východu (jógy) a západní systém zasvěcení do různorodého okultismu; na možnost uskutečnění druhého přístupu je přímo poukázáno v Koránu, ačkoli v historicky reálném islámu není rozvinutý, jinak by region koránické kultury nebyl vnitřně rozdělený a nestřetával by se s množstvím vnitřních a vnějších problémů.

Toto bylo nutné říci, protože s „královskou informací“ (*když to porovnáme s normami adresování informace ve stavovsko-kastovém systému*) se v současných podmínkách střetávají prakticky všichni.

Možnosti zpracování informace úrovněmi psychiky, které drtivá většina lidí nazývá podvědomí, mnohonásobně převyšují možnosti individuálního vědomí (15 bitů/sekundu a 7 - 9 objektů současně). A to znamená, že bez ohledu na vědomý postoj ke „královské informaci“ ze strany jednotlivce, jeho nevědomé úrovně individuální psychiky²³⁰ zpracovávají i „královskou informaci“. Proto výsledky tohoto zpracování se určitým způsobem ocitají před vědomím jednotlivce buď v době odpočinku, anebo v různých životních situacích.

Všechny další věci závisí od toho, jaký postoj zaujme vědomí jednotlivce k takovýmto průnikům výsledků zpracování „královské informace“ z podvědomých úrovní psychiky na úroveň vědomí. „Stresy“ a jejich následky, jejichž obětmi se v technicky vyspělých společnostech stávají *neoblomní účastníci závodů ve spotřebě*, zpracovávají informaci potřebnou na udržení si jejich profesionalismu a jím zajištění si (*zejména*) spotřebitelské úrovně, — jsou výsledkem vědomého nebo automatického odmítání (*ze strany jejich individuálního vědomí*) přijmout výsledky podvědomého zpracování „královské informace“ jako faktoru, který má usměrnit, ale i přibrzdit jejich individuální osobní činnost.

Pokud jsou však výsledky podvědomého zpracování „královské informace“ vědomím akceptovány, potom začíná sladňování osobní individuální vědomé a nevědomé činnosti s těmito výsledky, panujícími nad celou společností, protože právě díky tomuto příznaku (*tj. panování nad všemi*) se „královská informace“ odlišuje od osobní, všední.

Pokud akceptování výsledků podvědomého zpracování „královské informace“ i probíhá na vědomé úrovni, avšak probíhá bezmyšlenkovitě, tak sladňování činnosti vědomé a nevědomé úrovně individuální psychiky sice probíhá, ale děje se tak bez rozšiřování vědomí. Když akceptování výsledků podvědomého zpracování „královské informace“ provází vědomá analýza probíhajících událostí a plánů do budoucnosti, tak dochází nejen ke sladňování vědomé a nevědomé úrovně psychiky, ale i možnosti vědomí se rozšiřují a zdokonalují. Přičemž v posledním případě dochází k rozšiřování vědomí při vnitřním souladu a včasném

²³⁰ K nim patří i «vstupy/výstupy», přes které když proudí informace, tak lidé generují kolektivní psychiku, která je vlastně jak málopočetným skupinám, tak i celému lidstvu.

odstraňování konfliktů mezi jednotlivými úrovněmi individuální psychiky, a mezi individuální a kolektivní psychikou.

Tomuto procesu může napomocť určitá disciplína nakládání s informací na úrovni vědomí, neodporující funkčním možnostem vědomí drtivě většiny lidí, kteří ještě nedokázali rozšířit svoje vědomí natolik, že ještě nevědí, co a jak dále dělat.

Jestliže lidské vědomí dokáže operovat současně se 7 — 9 objekty, tak disciplína vědomého nakládání s informací na úrovni vědomí s jeho velmi omezenými (*kromě stavů transu*²³¹) možnostmi by měla především zabezpečovat rozdělení všech informačních proudů (*informačních souborů*) na maximálně 7 až 9 od sebe oddělených kategorií, v opačném případě se jí nepodaří jednoznačně přeposlat o mnoho výkonnějším nevědomým úrovním psychiky. Jestliže každý proces v Objektivní realitě může být interpretován (*představen, zobrazen*) jako proces řízení nebo samořízení, a „nastavení autopilota“ nevědomých úrovní psychiky a vstup individuální psychiky do kolektivní jsou též každodenní praktické úlohy řízení (*lidského sebeovládání*), tak *Dostatečně všeobecnou teorii řízení*, která má v této knize své místo, je lepší zaměřit na sebe osobně a vejít do procesu řízení sebe samého a okolo vznikajících okolností, pamatujíc na globální úroveň starostlivosti a zodpovědnosti před ostatními lidmi a Bohem.

Po završení přechodného procesu dnešní globální civilizace zdědí Zem *Lidskost*. Na ní více nebude místo projevům nelidských režimů psychiky (*zvířecího, biorobota-zombii, démonického*) v lidském těle. Každému je zatím dán čas i možnost vybrat si a naplnit svůj další osud.

To znamená, že všichni nositelé těchto neLidských typů režimu psychiky jsou postaveni před výběr: Buď změní režim své psychiky,

²³¹ Osvojení si zručnosti svévolného vstupu do transového stavu je jedním z variant rozšíření vědomí. V transových stavech se lidské vědomí může opírat o jiné časotvorné procesy, v důsledku čehož se do oblasti vědomého vnímání dostávají velmi rychle jevy. V literatuře je popsán případ, kdy si člověk do nejmenších detailů zapamatoval viděný proces *výbuchu* poblíž dopadlého dělostřeleckého granátu: Granát dopadá, potom se na jeho povrchu tvoří trhliny, přes ně začíná šlehat oheň, potom se úlomky začínají pomalu šířit prostorem a objevuje se ohnivá „slunko“ plazmy... Tento proces trvá zlomek sekundy a v běžném stavu vědomí není dostupný pro tak detailní vnímání, avšak stav transu nabízí celkem jiné možnosti.

přehodnotí svoji existenci a plány do budoucnosti, nebo zahynou, protože starý režim psychiky z nich udělá oběti objektů technosféry nebo stresů, stejně jako jimi podmíněných ochorení.

Toto zásadně odlišuje podmínky života v současné civilizaci od životních podmínek v předcházející globální civilizaci, ve které číselně i silou převládal démonický typ osob. V ní «rasa pánů», která si osvojila určitou magii, *jednostranně* řídila pomocí telepatie psychickou činnost «mluvících nástrojů». Tito, nedisponující žádnými parapsychologickými schopnostmi, neměli možnost jakkoliv zpětně působit na «rasu pánů», ať ta by už jakkoliv ztrpčovala život prostého lidu bez rozvinutých mimosmyslových schopností, neovládajícího kulturu magie, a možná i navíc geneticky zmrzačeného.

Dnes jsou kandidáti na «rasu pánů» (*podobně jako ostatní obyvatelé Země*) rukojmími technosféry, vytvářené a řízené ve značné míře jedinci, kteří jsou nezodpovědní a bezohlední, v důsledku jejich zvířecího anebo zombii režimu psychiky. Jako rukojmí technosféry jsou si všichni v dnešní globální civilizaci rovni: I ti, co se považují za pány; i ti, které se „páni“ snaží zotročit.

V takovýchto podmínkách jedinou možností pro kandidáty na «nahlidi», jak se vyhnout záhubě v dalším «Černobyli», je postarat se o to, aby se „nahlidmi“ (*a ve skutečnosti normálními Lidmi*) stali všichni bez výjimky.

V opačném případě mohou „nedoLidi“ i „nahlidi“ zahynout, dokonce ani ne následkem sebevražděného úmyslu nějakého „stresem“ zatíženého operátora atomové elektrárny nebo chemických závodů, ale následkem zformování kolektivní psychiky typu «lavina chyb» jednotlivci s neLidskou psychikou. Takto se v technicko-technologickém světě poprvé v dějinách současné civilizace objevila zpětná vazba připojená na reálnou vládnoucí „elitu“ a jejích pánů, realizujících civilizátorskou misi, čehož v životě démonicko-magické «rasy pánů» minulé globální civilizace nebylo, a proto taky mohlo vzkvétat všechno-si-dovolování démonismu.

Též je třeba mít na zřeteli, že během globální katastrofy minulé civilizace se rozpadl i její duchovní svět (*souhrn egregorů*)²³², prostřednictvím kterého «rasa pánů» na základě „mimosmyslových schopností“ jednostranně vládla nad «mluvícími nástroji». Technosféra v jejím současném stavu (*televizní a rádiové vysílání, počítačové sítě atd.*) v tomto nedokáže nahradit prostředky neomezené kontroly, duchovní kulturu jednotlivců a jí vytvořený duchovní svět (egregory) minulé globální civilizace. Jestliže kandidáti na novou «rasu pánů» cítí potřebu takovéto neomezené kontroly nad psychikou zbylé populace, tak se dnes stáváme svědky: 1) Zintenzivňování prací v oblasti vytvoření technických prostředků kontroly nad cizí psychikou, a 2) velké množství lidí je médií postrkováno k tomu, aby ze své duše vypěstovali „džina“, tj. osvojovali si různé parapsychologické zručnosti, jejichž pomocí by mohli ovlivňovat hmotný svět a psychiku okolních lidí, a to i bez přímého kontaktu s nimi.

Individualisti nevidí sociální vazby a rozdíly mezi koncepcemi společenského zřízení, ani když získají parapsychologické zručnosti. Tato jejich specifická slepota otevírá možnosti k tomu, že podporováním abstraktního humanismu u těchto senzibilů-parapsychologů je mohou využít pro misi pomocného řízení zbylé populace.

Svévolné kultivování senzibilních schopností je něco na způsob duchovní kulturistiky, která umožňuje jedincům vyniknout na pozadí ostatních, ale i tak je zdraví škodlivá, jako všechno samoúčelné v životě jedince. Podle míry pokroku na cestě rozvoje parapsychologických schopností začíná svévolný jedinec vnímat více, než je schopný pochopit, v důsledku čehož je to přímá cesta do blázince. Kromě toho, postupujíc v parapsychologickém rozvoji a zaostávajíc v původní konceptuální slepotě, se začíná dotýkat toho, čeho neuměl dosáhnout bez rozvoje svých parapsychologických schopností, v důsledku čehož si shazuje na hlavu všechno to, co ho předtím vždy obcházelo. Následkem toho se konceptuálně slepí senzibilové-samoukové²³³ ocitají pod tlakem stresů, vlastních aktivnímu démonismu, a to je cesta ke smrti a záhubě.

²³² Pólových (ne hmotných) výtvorů psychické činnosti, ztvárňujících kolektivní psychiku v pólových strukturách.

²³³ Když osvojení parapsychologických zručností probíhá ve strukturách řádů, tak je to o něco bezpečnější, protože řád vždy pracuje na určité koncepti, a přijímá mezi sebe ty, kteří, ještě jako nečlenové, jsou pro tuto koncepti užiteční. V důsledku toho

Jinými slovy příprava „senzibilů“ se dnes kultivuje na realizaci mise pastýřských psů při rozebíhající se «stádě dobytka». Takovéto mise se občas objevují v různých „parapsychologických“ publikacích, když se v nich najdou výzvy typu «všichni senzibilové tehdy a tehdy mají meditovat za zvolení Clintona v prezidentských volbách USA»; v Rusku v r. 1991 analogická instrukce ohledně «meditace za zvolení Jelcina» proběhla v jistých kruzích ústní formou. Přestože parapsychologická „kulturistika“ je nejefektivnější, a proto i nejvíce očividná stránka života současné společnosti individualistů, přesto je jen součástí o mnoho širšího jevu.

Osobní kultura vnímání a chápání světa se u většiny lidí formuje bez vědomého kladení požadavků vůči ní a mimo cílevědomou snahu o jejich realizaci ve vlastní každodenní psychické činnosti. V důsledku toho je převážná většina populace nositelem osobní psychické kultury, kterou A. S. Puškin v básni „Eugen Oněgin“ charakterizoval slovy: «*Všichni jsme se učili po trošce, mnohému a všelijak...*», díky čemuž si až do staroby zachovali bezstarostnost a životní nespokojenost vrtošivého infantilismu: «*Bohatí jsme, od kolébky téměř, chybami otců a jejich zkušenostmi, a život už nás moří, jako rovná cesta bez cíle, jako hostina na cizí oslavě...*» — pokračoval v charakteristice té samé duchovnosti M. J. Lermontov v básni „Myšlenka“.

Ve výsledku tak hromadící se chyby ve společenské kultuře formování osobnosti vyúsťují do krize civilizace, nositelky této psychické kultury. Tento jev ve velké míře postihl Západní regionální civilizaci, jejíž kostru duchovní kultury po staletí tvoří cílevědomé kultivování (*na základě Bible*) kaleidoskopického idiotismu obyvatelstva — pomalu plynoucí schizofrenií.

V různých obdobích dějin, lidé, jejichž psychika nebyla rozdracena touto antiintelektuální biblickou (*kultovou i světskou*) tradicí, dospívali k pochopení podstaty duchovnosti biblické civilizace (*psychické kultury*)

dochází k připojení k egregoru daného řádu, a řádová disciplinovaná parapsychologie probíhá pod jejich ochranou a při opoře o jejich energetiku a informaci. Právě o toto jsou ukráceni svévolní konceptuálně slepí senzibilové-individualisti. Když je občas na tuto skutečnost upozorní, tak odpovídají, že koncepce prý neexistují, anebo že jsou svobodní od diktátu koncepcí a nenechají se jimi ztročit. Následky tvrdohlavosti nebo posedlosti takovouto „svobodou“ jsou vždy smutné.

a snažili se dát společnosti více či méně efektivní alternativu k biblické osobní psychické kultuře, vnitřně i navenek antagonistizované; nebo dát alespoň zdání takovéto alternativy. Ve 20. století byl jedním z takovýchto lidí Američan L. Ron Hubbard — zakladatel dianetiky, na základě které vznikla scientologická církev. L. Ron Hubbard stanovil konkrétní požadavky pro *normální psychiku jednotlivce (normální podle jeho představ)* a vytvořil praktickou proceduru, umožňující přivést psychiku jednotlivce do těchto norem, které při živelném rozvoji osobnosti v informačním prostředí převládajícím v dnešní společnosti může být od těchto norem velmi vzdálená; samozřejmě, jen pokud jedinec projevuje i určitý zájem o takovouto přestavbu svojí psychiky. Dianetika se rozšířila do mnohých zemí, protože reálně mnozí (*podle jejich subjektivních dojmů*), co absolvovali její kurz, získali následně duševní klid, životní uspokojení a zbavili se nervozity z neustálých stresů.

Otázky ohledně toho, v čem má L. Ron Hubbard a jeho věrní stoupenci pravdu, v čem se zmylili, na dosažení jakých konkrétních cílů se snažili přizpůsobit jejich reálné úspěchy pohlaváři Západu atd., necháme v této knize převážně stranou²³⁴.

Přitom vůbec nejde o to, jestli je scientologická církev «totalitní sektou»²³⁵ nebo není. Jde o to, že jestli někdo (*například S. V. Kirienko*) skutečně navštěvoval semináře dianetiky, potom je (*i kdyby jen zčásti*) nositelem účelově vytvořené osobní psychické kultury, jejíž možnosti v mnohém převyšují možnosti osobní psychické kultury typu «*Všichni jsme se učili po trošce, mnohému a všelijak...*», jejímž nositelem je většina populace, včetně většiny poslanců, novinářů a státních činitelů.

Pokud bychom hledali analogie, které nám umožní vidět rozdíl mezi oběma typy kultury, tak (*jelikož informačními procesy objektivně disponuje jak přírodní, tak i antropogenní prostředí*) nejvýraznější analogii můžeme najít ve světě počítačových programů. Operační systém MS-DOS od firmy Microsoft se zformoval tak, jak se zformoval, zpočátku jako výtvar živelného diletantismu, který v době svého vytváření získal profesionalitu; avšak na Windows se od začátku kladly při jeho tvorbě

²³⁴ Podrobněji na toto téma v knize VP SSSR „Přijď na pomoc mojí nevíře... (O podstatě dianetiky a scientologie: Pohled z boku), r. 1998“.

²³⁵ Katolicismus a pravosláví jsou též totalitními sektami, na jejichž vládu si už všichni za dlouhý čas jejich existence zvykli.

profesionální požadavky: V čem konkrétně a jakými prostředky by měl převyšovat MS-DOS. Obě varianty operačního systému umožňují řídit práci počítače a řešení praktických úloh, ale kvalita tohoto «umožnění» a komfort praktické realizace jsou různé: Všechno hovoří ve prospěch Windows. A ačkoli i ten má ve všech svých modifikacích mnohé chyby a defekty některých řešení, tak jeho nedostatky jsou přeci jen jiné kvality, než nedostatky MS-DOS, z jehož pozice o nich hovořit zkrátka není možné.

Něco podobného je i v případě porovnání možností nositele živelně zformované osobní psychické kultury (*živelně psychické „nekulturnosti“*) a nositele účelně vytvořené psychické kultury. Přičemž v kontextu aktuální knihy slova «živelně zformovaná osobní psychická kultura», «živelně zformovaná duchovnost» neoznačují pro člověka *přirozenou osobní psychickou kulturu, duchovnost*. V civilizaci, ve které otroctví po tisíciletí pouze měnilo způsoby zotročování jiných lidí, zůstávajíc ve své podstatě otroctvím, nemůžeme mluvit o tom, že v důsledku spontánního rozvoje osob, vyrůstajícího v kultuře takovéto společnosti, jedinci sami od sebe získávají pro člověka přirozenou duchovnost — osobní kulturu psychické činnosti. Někteří ji doopravdy získají, jsou to však výjimky z celkového pravidla, předurčujícího zvrácení celkové psychiky a zejména intelektu převládající kulturou, a to zejména v období, kdy člověk prochází od útlého věku do dospělosti. Stejně tak slova «účelně vytvořená osobní psychická kultura» neznamenají vždy jen uměle zmrzačenou (*pro člověka*) přirozenou duchovnost, osobní psychickou kulturu. Příčiny jsou stejné: Ve společnosti, kde se nezajišťuje formování přirozené lidské duchovnosti, může mít cílené opuštění převládající duchovnosti orientaci jak směrem k přirozené lidské duchovnosti, tak i směrem k další deformaci pro člověka přirozené osobní psychické kultury.

Základní rozdíl mezi živelně zformovanou organizací psychiky a účelně vytvořenou organizací psychiky spočívá v tom, že živelně zformovaná psychika obsahuje velký díl neuspořádané informace, na základě které jedinec formuje svoje chování. Pod neuspořádaností informace v psychice se myslí to, že informace není rozdělena do kategorií «pravdivé», «lživé», «míra hodnověrnosti neznámá». Tím pádem objektivně nedůvěryhodná informace leží na jedné hromadě s důvěryhodnou v základech informačního zabezpečení chování

jednotlivce. Kromě toho, není tu ani rozdílů mezi instinktivně podmíněnými automatismy chování, sociálně podmíněnými automatismy chování (*obyčejje, zvyky*), intuitivními vhledy a chováním se na základě rozumové činnosti, což vede k chybnému chování, když instinktivní a sociální automatismy chování (*vykonávané bezduše a mimovolně v podnětných situacích*) jsou zlomyslně aktivovány zvenčí, anebo si situace objektivně žádá o mnoho pružnější chování, než to co zabezpečují bezduše odpracovávané instinktivní a sociální automatismy.

Účelně vytvořené kultury osobní psychické činnosti každopádně věnují pozornost této problematice a vyvíjejí duchovní praktiky, individuální, dialogové i kolektivní, aby přešly od živelně zformované organizace psychiky k normální (z *pohledu každé z nich*). V závislosti od toho, do jaké míry se jim daří odstraňovat chyby a zkaženost, charakteristické pro živelně zformovanou psychiku jednotlivce v převládající kultuře společnosti, tak většina jejich nositelů získává různé přednosti nad zbylou částí společnosti s živelně zformovanou organizací psychiky. Toto je však třeba chápat ve statistickém smyslu: Tj. i mezi nositeli živelně zformované organizace psychiky mohou být jednotlivci, jejichž osobní psychická kultura je dokonalejší, než účelně vytvořené kultury osobní psychické činnosti.

Jednou z *množství historicky známých*²³⁶ účelně vytvořených kultur psychické činnosti je i dianetika a scientologie. A jednou z nejznámějších struktur, která „kultivuje“ různorodou duchovní kulturistiku individualistů, je scientologická církev²³⁷, plodící bioroboty

²³⁶ Indické Jógy, čínská a japonská bojová umění, a mnohé další jsou prakticky nemožné bez přechodu na účelně vytvořenou organizaci psychické činnosti. Bez toho je možná jen imitace (napodobování*).

²³⁷ Taková je realita nezávisle od toho, do jaké ideály se snažil její zakladatel L. Ron Hubbard.

«Princip Hubbardem vypracované teorie **Théta** — **MEST**, přičemž Théta (Θ) (...) představuje kvalitu anebo potenciál.

MEST je nové slovo, tvořené začátečními písmeny anglických slov Matter (hmota), Energy (energie), Space (prostor) a Time (čas), které tvoří základní složky fyzikálního vesmíru». — Bernd von Wittenburg (*jeden z propagátorů dianetiky, opustivší lůno scientologické církve, jejíž vedení podle něho obsadili «deprimující osoby», za osvobození od kterých bojoval i samotný L. Ron Hubbard*), v knize „Šach planetě Zemi“, Moskva, „Nová planeta“, str. 441.

s možnostmi, které většinou převyšují možnosti nositelů živelně zformované organizace osobní psychické činnosti na plnění té stejné mise znovuzrození Atlantidy. To se týká činnosti dianetiků zejména ve sféře řízení.

Noviny „Sovětskaja Rossia“ ze 14. dubna 1998 s odkazem na časopis „Spiegel“ a „Deutsche Welle“ v článku „Prošel «vymýváním mozku» u scientologů“ (o S. V. Kirienkovi) píšou:

«Scientologové v Rusku používají následující trik: Ponoukají Rusům, bažícím po všem západním, svoji vědu jako technologii managementu. Takovýmto seminářem na zvýšení kvalifikace, svého druhu «vymýváním mozků», prošel i mladý Kirienko v Nižním Novgorodu. V oficiální zprávě banky «Garance» za rok 1995, které šéfoval Kirienko, se uvádí, že tyto semináře pomohly zvýšit úroveň znalostí v oblasti současných TEORIÍ ŘÍZENÍ (zvýrazněno námi v citátu). Nové ideály (*ne až tak obvyklé pro bývalého komsomolského vedoucího*), které hlásali scientologové, a konkrétně: Kolektivní ručení a uzavřenost vůči okolnímu světu²³⁸, — se očividně Kirienkovi zalíbily. Poslal na semináře do scientologického centra celé vedení svojí banky».

«Théta (Θ) je jednotkou vědomí, jeho schopností tvořit». Théta je definována jako «Energie života, která působí na hmotu ve fyzickém vesmíru, oživuje ji, uvádí do pohybu a mění» (*Stejný zdroj, str. 433 s odkazem na „Technický slovník dianetických a scientologických termínů“*).

To znamená, že **míra** a **informace** jsou v jejich světonázoru druhotné ve vztahu k prvotním složkám «Théta — MEST». Ekvivalentnost hmoty a energie $E=mc^2$ se ignoruje, závislost času od matérie skrze míru se též ignoruje, a informace jako objektivní celovesměrná kategorie neexistuje.

Na tomto světonázorovém základě, bez adekvátního pojmového a terminologického aparátu na popis informačních procesů (*jak ve společnosti, tak i v individuální psychice*), se činí scientologická církev metodami dianetiky v oblasti **praktické psychologie**.

Prakticky celá teorie «Théta — MEST» je verzí staroegyptského čtyřjedineho Amuna (*viz v Úvodu úryvek z „Knihy pro počáteční čtení“ V. Vodovozova*), získaná vylčněním «Théty» (*vlastní člověku*) z Amunovy hypostáze — NEFa.

²³⁸ Ale proč se Západ za to hněvá na scientology, když na stejných principech funguje život globální židovské diaspory i činnost regulérních Svobodných zednářů?

Přirozeně, u mnohých čtenářů tohoto úryvku vyvolává odpor kolektivní ručení a uzavřenost scientologů před ostatními. Avšak tím společensky nejdůležitějším v citované zprávě je to, že scientologická církev je dnes na Západě²³⁹ jedinou společenskou organizací, která cíleně učí své následovníky *TEORII ŘÍZENÍ*.

To znamená, že v globálních rozměrech se nyní potichu realizuje strategie vyzdvižení nositelů *účelně vytvořené osobní psychické kultury* do struktur státní a byznys moci. V podstatě je to **strategie, týkající se dlouhodobé perspektivy, s cílem vytlačení staré „elity“²⁴⁰ novou „elitou“**. Rozdíl mezi oběma „elitami“ je v tom, že osobní psychická kultura staré „elity“ se zformovala živelně-bezúčelně „sama od sebe“ v biblickém (*světském i nábožensko-kultovním*) informačním prostředí, a nová „elita“, jak předpokládají pohlaváři Západní civilizace, se bude skládat z nositelů účelně vytvořené osobní psychické kultury, šířené scientologickou církví po celém světě. Stará „elita“ nebude schopna čelit této *strategii pasení stáda* na základě dianetiky a scientologie do té doby, dokud v sobě nerozvine jinou osobní psychickou kulturu, podle možností takovou, která bude převyšovat kulturu praktikovanou vedením scientologické církve na základě dědictví L. Rona Hubbarda (dianetiky) a do ní zakomponovaných studií CIA a FBI z oblasti ovládnutí psychiky jednotlivců i společnosti.

Nicméně šéfové „elity“ jsou o mnoho předvídavější než samotná „elita“, žijící krátkozrakou chamtivostí. A ačkoliv nebrání hierarchiím „elit“ ve snaze obnovit *normální* (z jejich *úhlu pohledu*) pasení národních stád, přesto připravují novou školu „elitárních“ pastýřů. Dianetika a scientologie se pro ně staly nejvhodnějším filozofickým a psychologickým základem pro vytvoření a šíření takovéto nové školy pastýřů. Příčina toho spočívá v tom, že v dědictví L. Rona Hubbarda se mnoho pozornosti uděluje organizaci individuální psychické činnosti, ale koncepce organizace společenského života množství jednotlivců je mlčky

²³⁹ V Rusku scientologové takovýto monopol nemají: Vnitřní prediktor SSSR cílevědomě šíří mezi zainteresovanými osobami i společenskými organizacemi různorodé znalosti, včetně [Dostatečně všeobecné teorie řízení](#).

²⁴⁰ Právě určitostí této strategie je možné objasnit vyhlášení prezidenta RF o tom, že on Dumě nebude předkládat jinou kandidaturu (*kromě potenciálního scientologa S. V. Kirienka*) na premiér-ministra RF, dané B. N. Jelcinem 13. dubna 1998.

obcházena. To však neznamená, že koncepce vůbec neexistuje, protože určitá koncepce je v samořízení společnosti vždy objektivně přítomná, i když jen v zamlčení (*implicitně*). Zamlčení v sociologii ve většině případů vyjadřují ochranu toho, co ve společnosti i tak existuje, protože na základě zamlčení mají šéfové sociologie možnost opírat se o už ve společnosti existující mravně-světonázorovou základnu. To samé se týká i vztahu k náboženství: Dianetika je «moderní věda o duševním zdraví»²⁴¹, což v tichosti předpokládá sebeurčení jednotlivce v řešení teologických otázek přesně stejně, jako v otázkách sociologie.

Dokonce pokud by i samotná scientologická církev (*změnic se na pevnou administrativní strukturu*) byla «totalitní sektou», tak podle tvrzení mnohých příslušníků této sekty: Administrativní struktura církve je jedna věc, a dianetika a scientologie jako vymoženost kultury je něco celkem jiného.

Pokud se na to podíváme se zřetelem na spojování strukturního a bezstrukturního řízení, potom není důležité, jestli se scientolog-dianetik (v jejich terminologii «*klír*»: z anglického „*clear*“ = čistý, jasný, srozumitelný) nachází v řadách církve, nebo, označíc církevní lídry za «deprimující osoby» (též jejich *termín*, označující *despoty a tyrany*), řady církve opustil. Hlavní je, že režim jeho psychiky už není zformován živelně-bezúčelně, ale je účelně vypěstován, a zodpovídá potřebám šéfů scientologické církve. Přitom průměrný dianetik svými možnostmi vnímání a chápání informace převyšuje průměrného příslušníka davu s živelně zformovanou organizací psychiky.

To znamená, že mnoho dianetiků v situaci, ve které živelně zformovaná organizace psychiky představitelů staré „elity“ většinou selhává, si zachovává schopnost reagovat na situaci o mnoho adekvátněji, což jim svěřuje do rukou misi pasení celého davu. Když dopustíme slovní hříčku, tak pohlaváři Západu jsou za nahrazení historicky opotřebovaného klerikalismu biblických věroučných a světských hierarchií «*KLÍRikalismem*» scientologie; cíle (*zřízení globální neomezené moci*) přitom zůstávají nezměněné; mění se jen hlavní církev — systémová periférie na šíření a realizaci moci.

²⁴¹ Podtitul knihy L. Ron Hubbarda „Dianetika“.

Tj. dianetika a scientologie mají nahradit úlohu aktuálně převládajících biblických kultů a marxismus při zachování podstaty davo-„elitární“ koncepce společenských vztahů.

Přitom se uskutečňuje globální přechod od řízení pomocí ideologií k řízení *samotného psychického pozadí ideologií*. Ukázalo se, že pochopit tuto specifickou podstatu probíhajících událostí stará „elita“ Západu a Ruska nebyla schopna.

Proto činnost scientologické církve, mající strategický význam globálních rozměrů, vyvolává na Západě u vládnoucí (*historicky zformované*) staré „elity“ s živelně a bezúčelně zformovanou organizací psychiky určitý odpor, protože pasený dav přechází do moci jiné skupiny pastýřů. Toto je důvodem většiny zákazů a omezení činnosti scientologů v zemích Západu, které přiřadily scientology-dianetiky mezi příslušníky «totalitních sekt». Avšak toto utlačování scientologů starou vládnoucí „elitou“ je odsouzeno k neúspěchu, protože jde o nejednotné politické kroky bez postupné cílevědomé strategie, která by byla efektivnější, než strategie prosazování scientologie.

Ale ani „elitární“ scientologové a další duchovní kulturisti, mající ambice vstoupit do řad nové „elity“, by neměli propadat sebeklamu. Reakce Shora na činnost struktur pracujících pro koncepcí, které odporují Vyššímu Záměru, je prostá:

Struktuře je dána možnost vařit se „ve vlastní šťávě“ bez přístupu k nové informaci. Když staré informační zabezpečení struktury přestává odpovídat měnící se okolní situaci, tak její řízení dělá stále více chyb a nakonec pod jejich tlakem hyne, pokud není schopno přehodnotit svoje staré informační zabezpečení; struktury často hynou společně se svým kádrovým korpusem. O podobné samolikvidaci napsal F. I. Tjutčev toto:

*Byl den, kdy Hospodinův pravdy mlat
Pustošil a drobil starozákonný chrám.
A svým vlastním mečem stát,
V něm dodýchával velekněz sám...*

Takovýmto způsobem «mechanismus přirozeného výběru», konající v hranicích Božího dopuštění vůči lidem, momentálně likviduje nositele zvířecího režimu psychiky a režimu psychiky zombii, tj. sociální základnu kandidátů na «rasu pánů», na základě které, bez zrychlujícího se

technicko-technologického pokroku, byla v minulosti možná „socialistická společnost“ podle Marxe-Trockého, anebo otevřená společnost podle Sorose, alespoň v jedné zemi. Přičemž v době tohoto přirozeného výběru hynou jednotlivci v reprodukčním věku. V těchto podmínkách, formujících nový informační stav celé společnosti, přežívají a rodí potomstvo jen přemýšlející, a to i o výchově dětí, aby z nich vyrostli Lidé, a ne člověku se podobající civilizovaná zvířata a bioroboti. Ty samé procesy nutí i přemýšlející „elitu“ se poLidštit, tj. deelitářizovat se — vzdát se „elitárních“, a tím spíše rasových ambicí.

Aktivace intelektu v drtivé většině případů nemůže být ohraničena úzce-profesionální oblastí²⁴², nejen protože média (*před kterými se v dnešním světě nedá skrýt*)²⁴³ chrlí na všechny proudy nejružnějších informací, ale i proto, protože všechny oblasti profesionální činnosti jsou dnes informačně propojené. Proto, aby člověk nebyl jen civilizovanou opicí, vydrezírovanou profesionálně mačkat množství tlačítek doma i v práci, musí profesionál v každé oblasti pronikat jak do problematiky příbuzných oblastí činnosti, tak také do jejich vzájemných propojení v životě společnosti.

Toto statisticky předurčeně dělá *postupně* z přemýšlejícího úzkého profesionála sociologa, v jehož okruhu kompetencí a zodpovědnosti leží celá Země. Otázka je jen v tom, za jaký čas od momentu, kdy už podvědomě pronikl do sociologie (*včetně globální*), se vědomě označí za sociologa, oddaného ve svém každodenním životě určité koncepci společenského zřízení (*z jejich množství v pluralismu nedůvěryhodných názorů v otevřené nebo uzavřené společnosti*). A volbu konkrétní koncepce nutně provází proces cílené organizace (*především*) svojí osobní psychické kultury tak, aby podporovala zvolenou koncepci.

A před těmi, kteří nechtějí zahynout v tomto procesu sociální hygieny, se nutně vynořují otázky:

- Která konkrétní informace v kultuře společnosti i v psychice každého z nich je zlomyslná lež?

²⁴² Tím spíše nemůže být ohraničena nezvratným zablokovaním psychiky zvenku mimosmyslově.

²⁴³ Existují lidé, kteří slyší rozhlasové vysílání i tak, že stojí vedle drátové rozvodné sítě bez jakýchkoliv přijímačů; ale i tací, kteří to vědomě nevnímají, tak vnímají všechno na nevědomých úrovních psychiky.

- Která je výsledkem omylů bez zlého úmyslu?
- Co v jejich psychické činnosti je projevem vrozených instinktů a nepodmíněných reflexů?
- Co je projevem dodržování společenských tradic a zvyklostí?
- Co je výtvořem jejich vlastní vědomé rozumové činnosti?
- Co přišlo z intuice?
- Co z intuice je plodem jejich individuálního podvědomí, co následkem vnějších mámení a posedlosti a co projevem přímého vedení Shora?
- Co patří k vlastním démonickým sklonům potlačování svobodného rozvoje ostatních?

Odpovědi na tyto otázky a skutky směřované vůči sobě, potvrzující řízení se smyslem vybraných pravdivých odpovědí, jsou tím přechodem od živelně zformované kultury psychické činnosti k účelně vytvořené. V tomto hromadném procesu se bude formovat nejlepší (*pro každého z množství lidí*) účelně vytvářená osobní duchovnost, tj. pro člověka přirozená duchovnost, od počátku předurčená Shora pro Lidskost. To znamená, že pokud se i majitelům scientologické církve a dalších škol duchovní kulturistiky v individualismu podaří rozšířit dostatečně početný náklad «pastýřů nové školy», tak kromě sebe a svých pánů nebudou mít koho pást, a démonické pokusy budou rázně a efektivně zmařeny vítěznou Lidskostí.

Myšlením disponuje i démonismus, i Lidskost. Pro démonismus, na rozdíl od Lidskosti, je typické nucené budování hierarchií vztahů mezi jednotlivci; každý jednotlivec s démonickým režimem psychiky se snaží zvýšit své hierarchické postavení; chránit své dosažené postavení před útoky konkurentů; nechat padnout okolo sebe mnohé, aby se sám nad nimi mohl povýšit.

Probuzený rozum, dokonce, i když se jedinec probral ze svého zvířecího anebo zombii stavu do démonického režimu psychiky, je odsouzený dospět k otázce, jestli ho doopravdy baví tato *válka na likvidaci* všech (démonů) proti všem (démonům) jako způsob *existence*, anebo pro něj existuje alternativa plná harmonického života.

Jestliže alternativa existuje, jak o tom informují Zvěstování daná prostřednictvím Mojžíše, Ježíše Krista, Mohameda, tak vyhnout se přezkoumání této alternativy v celé problematice sociologie už démonismus nemůže. A v této etapě se vzdorovitý démonismus bude

likvidovat sám «mechanismem» přirozeného výběru ve válce démonických osob proti všem démonickým osobám a ostatním nevnímajícím nedoČlověkům: Jak fyzicky, v době vyřizování si účtů mezi sebou, tak i vlivem neustálého prohlubujícího se „stresového“ stavu všech účastníků války všech proti všem: „Stresy“ mají za následek psychosomatická onemocnění a alkoholicko-narkotickou degradaci při pokusech «zbavit se stresu» pomocí narkotik a jiných psychotropních látek. Matrice potenciálního průběhu globálního dějinného procesu v současné civilizaci je Shora předurčeně vytvořena tak, aby lidstvo překonalo zvířecí režim psychiky, režim psychiky biorobota, a též všemožné démonické tendence, zaměřené na utlačování druhých s cílem parazitování na jejich životě.

Březen — duben 1998

Zpřesnění a doplnění: 27. únor 2004

Překlad do SK: leden — březen 2019

Teologie ruské civilizace (doplnění z r. 2000)

Rusko — Rus je jednou z regionálních civilizací této planety, která do sebe po dobu celých dějin vtahuje okolní národy. Rus je zrcadlem nezištnosti Světa v tom smyslu, že po záhubě minulé nespravedlivé civilizace lidstvo přišlo téměř o všechny vědomé vzpomínky na ni, ztratilo její kulturu, a při formování nové globální civilizace, která sjednotí celé lidstvo v Lidskosti, Rus do sebe vtahuje všechny ostatní kultury i s jejich národy úměrně tomu, nakolik nezaujatě-nezištně řeší ve svém životě otázku: «*Co je pravda z toho všeho, s čím se setkává ve svém životě?*»

Jinými slovy, my — Rus — jsme v podstatě civilizací Míry:

- Pokud se nemýlíme v odpovědi na uvedenou otázku, tak se do hranic Rusi vlévají nové národy i se svou kulturou, osvobozené od nějakých svých minulých nectností, vlévají se do kultury samotné Rusi, obohacujíc ji vlastní pravdou.
- Pokud se mýlíme v odpovědi na uvedenou otázku, potom nás Boží Záměr ke špatně vyřešené otázce vrací znovu a znovu až do té doby, dokud nedospějeme ke správné odpovědi.

Přitom země a národy, které se vlévají do Ruské mnohonárodní civilizace, se stávají ruskými. A tento proces, podle našeho názoru leží v řečišti Božího Záměru. My — Rus — určujeme ten «společný metr», o kterém psal F. I. Tjutčev, avšak *my ho určujeme pro budoucnost*; a v každé době se nás jiní snaží měřit standardem, získaným kdysi od nás²⁴⁴ a předurčeným ke zrušení.

Právě z tohoto důvodu (*kteřý je podstatou regionální civilizace Rusi v etapě formování Lidskosti po krachu minulé globální civilizace*) jsme bez rozmyslu lehkovážní, důvěřiví, a bezhlavě se vrháme do všemožných aktivit, náhle uvěříc něčemu novému a plně se zřeknouc svojí nedávné

²⁴⁴ «Maastrichtská smlouva», která dala začátek budování Evropy, sjednocující ve společné kultuře všechny její národy, to bylo na konci 20. století. Analogický proces probíhá v Ruské civilizaci (*když počítáme minimálně od obsazení Kazaně Ivanem Hrozným*) více jak 500 let.

minulosti. Ale naše unáhlená fanatická víra v cokoliv je jen krátkodobá a vzniká při překonávání krizí rozvoje, ve kterých se projevují naše minulé absence včasných odpovědí na otázku: «Co je pravda?», a též naše minulé chybné odpovědi na ni. Potom, tak rychle jak přišla, tak i ustupuje, a my začínáme pochybovat o tom, co se předtím stihlo stát nezpochybnitelnou fanatickou vírou a začínáme ověřovat její pravdivost, v přesvědčení, že *pravda ustojí každou zkoušku života, ale lež a chyby ztroskotají*²⁴⁵. Toto se týká všeho: Jak věrouk a teologických doktrín, záměrně nepotvrzovaných v uměle zinscenovaných experimentech (*kterých pravdivost však může potvrdit anebo vyvrátit samotný život*), tak i vědeckých hypotéz a teorií, které mohou být podrobeny experimentální zkoušce.

Jediné, o čem většina lidí na Rusi nikdy nepochybovala, je to, že Nejvyšší Bůh, který předurčil existenci Vesmíru, existuje, a že lidé by s Ním měli žít v souladu. Ano, i mnozí z těch, kteří v epoše státní ideologie materialistického ateismu tvrdili, že Bůh neexistuje, přece jen v životě žili podle svědomí, které cítilo, že Bůh existuje a v životě třeba realizovat svědomím vnímaný Boží Záměr.

Rus si přitom ve svých dějinách nepamatuje fakta, že by se v ní rodili proroci — příjemci *zvěstování Shora, kteří by se stali základem na Rusi převládajících věrouk*. Všechny věrouky, které nahradily jazyčnické náboženství národů, žijících v hranicích Ruské civilizace, byly do ní zavlečeny zvenku. Ty byly tak či onak přijaty národy, ale i potom ruští lidé různých národností polemizovali o obraze Božím (*o souboru představ o všem Božském jako takovém*) a o tom, co znamená soulad mezi lidmi a Nejvyšším Bohem věcně i formálně. Vždy jsme o tom polemizovali mezi sebou, a mnozí přes převládající tradice hovořili přímo to, co měli na duši. Otázka vždy byla a je pouze v tom, zda to tak chtěl Bůh, anebo byl někdo posedlý a šel neodbytně proti Záměru, fanaticky přitom volajíc Boha na pomoc. A cizinci tyto naše spory nikdy nechápali. My však ve snaze najít pravdu a vnést ji do života jsme byli nelitostní i k sobě, i k okolí v tomto životě, doufajíc v milostivý Boží Soud. A dá se předpokládat, že právě kvůli této nevykořenitelné snaze o odhalení

²⁴⁵ A toto vcelku odpovídá koránickému: «Ano, My pravdou porážíme lež, a ta ji drtí, a hle — ona mizne, a vám běda za to, co připisujete» (Korán, 21:18(18)).

a vnesení Pravdy-Jistiny do každodenního života nám Bůh odpouštěl a odpouští mnohé z toho, co nebylo odpuštěno jiným, už neexistujícím kulturám.

Takto jsme v r. 1917 (*za 900 let*) překonali biblický idealistický ateismus. V podstatě stejně, avšak jen za 70 let, jsme v r. 1991 překonali i materialistický ateismus v marxistické formě. A nyní se ruské věřící svědomí, obohacené historickou zkušeností, ocitlo ve stejné situaci výběru víry, v jaké bylo v době krize (*způsobené mnohobožstvím a modloslužbou*) jazyčnictví, v předvečer přijetí islámu volžskými Bulhary (dnešní Tatarstán) v r. 889²⁴⁶ a křtění slovanské Rusi r. 988.

Historik V. O. Ključevskij má aforismus, který se ve zformovaných podmínkách přímo vztahuje k výběru víry: «Mravní teologie se drží chvostu ruské beletrie» („*Sbírka děl v 9. svazcích*“, Moskva, «*Mysl*», r. 1990, sv. 9, str. 423). A jak ukázal další vývoj 20. století, tak mravní teologie podle svědomí Ruské civilizace skutečně našla svůj projev ne v pracích filozofů a teologů, ale v uměleckém díle — románu M. A. Bulgakova „*Mistr a Markétka*“, který mnozí vnímají jako «hymnus démonismu». To však není «hymnus démonismu», ale Evangelium bezhraniční víry Bohu na základě svědomí, které je předloženo společnosti ne ve formě filozoficko-teologického traktátu, vysušujícího duši i mysl, ale v alegoricko-symbolické formě románu-podobenství²⁴⁷.

«— A teď mi pověz, proč celou dobu používáš slova «dobří lidé»? To tak nazýváš všechny?

— Všechny, — odpověděl vězeň, — zlí lidé na světě nejsou» („*Mistr a Markétka*“, kap. 2).

A od této odpovědi se odvíjí celá teologie Ruské civilizace: Ježíšem hláсанé a veřejně jím šířené učení o všeobecné dobrotě lidí nepozná žádné výjimky, jak vůči celému lidstvu, tak i vůči každému člověku osobně. Zdůvodnění tvrzení «zlí lidé na světě nejsou» je též jednoduché: «Tito dobří lidé (...) se ničemu nenaučili...».

²⁴⁶ Datum se ve všech zdrojích neshoduje: Uvádějí se i roky 825 a 922. (Poznámka z r. 2004).

²⁴⁷ Podrobnou analýzu Ruské teologie, ztvárněné v tomto díle, viz v naší knize „*Mistr a Markétka*»: hymna démonismu? Anebo Evangelium bezhraniční víry“.

Jinými slovy, ve zkažené kultuře — *kde není vypracována pravdivěrná výchova, a kde se lidé učí pravdě na životních chybách ve společnosti tvořené jimi VŠEMI* — je zlo objektivně nevyhnutelné, proto klást za něj odpovědnost na kohokoliv z nich je objektivně nepřiměřené, tj. takováto obvinění jsou nespravedlivá a nepravdivěrná, ať už by kdokoliv z lidí spáchal cokoli a kdokoliv ho z toho obviňoval. Toto však není o kompromisu se zlem ani o požadavku být vůči zlu pokorný. Chápání faktu počáteční dobroty všech lidí musí zavazovat každého k vlastní přeměně a proměně kultury celé společnosti.

A proto všechny věrouky, ve kterých je peklo místem nekonečného mučení hříšníků, jsou z pohledu teologie Ruské civilizace chybné anebo úmyslně lživé.

Jediný Nejvyšší Bůh, Ruský Bůh všech lidí, Všemohoucí Tvůrce všeho, Všedržitel — disponuje všeobjímajícím souhrnem dokonalosti — Láskou a Milostí, kterou tu Lásku projevuje Svému stvoření, pramenící už od stádia Předurčení Jím existence všeho tvárného.

Království Boží nemůže být postaveno na lidském strachu před Bohem anebo před nekonečným peklém. A proto v Předurčení bytí není místo pro peklo: Toto však není vyslovené odpouštění hříchů, povzbuzující k bezrestnému páchání zla na Zemi ze strany slabých a padlých, protože všem hříšníkům je dáno poznat pocit hanby. V živém ruském jazyce se pojem hanby nespojuje se soudem, který probíhá po spáchání čehokoliv, ale s odsouzením chování, které není hodné člověka. Odsouzením je jednou ze složek Božího aktu Předurčení bytí, a proto předchází nedůstojnému chování. Jeden z významů slova «hanba», «stud» je ve slovníku V. I. Dala definován takto:

«Hanba (...) je pocit anebo vnitřní uvědomění si ODSOUZENÍ HODNĚHO (zvýrazněné námi v citátu), ponížení, sebeodsouzení, lítost a smíření, vnitřní zpověď před svým svědomím».

Mezi příslovími a lidovými pořekadly, která uvádí V. I. Dal v této stati, se nachází i takovéto: «Lidská hanba (*tj. cizí hanba — naše zpřesnění citace*) — smích, ale vlastní smrt». A v podstatě vlastní hanba je pro mnohé horší než smrt, v důsledku čehož, když nedokážou unést hanbu ve svém životě, tak si vybírají smrt, a končí svůj život s neopodstatněnou nadějí, že hanbě po smrti uniknou.

Názor o zdánlivé bezvýznamnosti a lehkém odpuštění hříchů, tím spíše spáchaných se zlým úmyslem, při poznání hanby — je projevem jakési pomstychtivosti a mravně-etické nepřičetnosti: Ti, kteří tak smýšlejí, už zapomněli na své pocity při první vlně hanby, která na ně dolehla (nejspíše) v raném dětství, když poprvé pocítili, že udělali něco nedůstojného člověka. Potom jsme se všichni naučili hanbě se vyhýbat a potlačovat ji v sobě. Avšak hanbu „soudného dne“ (*Hanebného dne*), ke kterému sám sebe odsuzuje každý, kdo zneužívá Boží milostivé Předurčení, — tu nedokáže v sobě potlačit nikdo, ani před ní uniknout. Proto, ani když víme, že v Božím Předurčení bytí není místo pro nekonečné peklo, tak netřeba zneužívat Boží milost, dokonce ani v mezích Jeho dopuštění (*pro každého vlastních*). Přitom třeba vědět, chápat, vnímat ve svém životě, že těm, kteří dělají věci nedůstojné člověka omylem v dobré víře, je dovoleno to, čemu se zamezuje u těch, jimž už bylo řečeno, že páchají **ODSOUZENÍHODNÉ zlo**; a v zamezení jejich činnosti v životě se projevuje jeden z druhů ochrany jich samých před nesnesitelnou hanbou na Hanebný den.

A z pohledu teologie podle svědomí Ruské civilizace jsou **všichni lidé na tomto světě, bez výjimky, vlastně vyslanci Nejvyššího k jejich okolí**, v něčem pravdověrní, v něčem se upřímně mýlící, v něčem možná pokrytečtí či už z chamtivosti, anebo strachu. A právě proto *Bůh nikdy a nikoho nevybírá na to, aby výlučně tento Jím vybraný hlásal pravdu všem ostatním*, na nichž se Bůh jakože odmítl obrátit přímo. Bůh neodmítá nikoho, avšak ne každý kdo vyrostl v nepravdověrné kultuře je schopný přijmout a zprostředkovat druhým Jeho zvěsti.

Avšak mnozí bez pravdověrné výchovy v zatím nevyzrálé kultuře Lidskosti, nacházejíc se pod tlakem kulturního prostředí, které v jejich psychice kultivuje všemožné strachy, předsudky a defekty, pod tlakem různých připoutaností — se sami vyhýbají *skrytému (před druhými) volání Boha k nim přímo přes jejich svědomí; nevnímají ani nepřímé oslovení Bohem přes druhé lidi, památníky kultury a životní okolnosti. Ze stejných důvodů od sebe odhánějí přímo Shora jim posílaná zrnka pravdy jako nějaké dotěrné mušky lezoucí do očí, žmolí je, a ani necítí potřebu podělit se o získaná zrnka pravdy s ostatními; anebo se bojí vyjádřit jasný souhlas s jim známými pravdami dokonce ve svém vnitřním světě, natož je ještě otevřeně vyjádřit ve společnosti, kde by protirečili zformované tradici, udržované všemi prostředky nepravdověrné kultury, podporované tak či*

onak všemi členy společnosti: Vystoupit proti zformované tradici může znamenat odsoudit sebe na krutou smrt anebo na dlouhý život odvrženého a pronásledovaného všemi. Proto v době probíhající epochy dějin se mise Božího zastupování na Zemi a vyslanectví k druhým lidem u jedněch (*a takových je drtivá většina*) deformuje k nepoznání, přičemž druzí ji dokázali vyplnit víceméně úspěšně, nastavujíc směr průběhu lokálního i globálního dějinného procesu na mnohá staletí (*takových je jen pár, a některé z nich si lidstvo pamatuje jako proroky — držitele monopolu na hlásání pravdy; a mnozí z nich byli i upřímně přesvědčeni o takovémto svém mimořádném významu*).

Avšak Bohu patří věčnost, a proto On může čekat do té doby, dokud kultura civilizace nevyzraje do Lidskosti, dokud se všichni neosvobodí od strachů, a zavládne království pravdy díky tomu, že každý bude bez strachu s láskou a v souladu se svědomím zástupcem Božím na Zemi.

O tomto Pilátovi a dalším postavám románu vyprávěl Ježíš, ale všichni byli vystrašení a pobouřeni, a nebyli schopni to přijmout bez toho, aby nepřekroutili to, co jim řekl, přizpůsobujíc se strachu, charakteristickému pro způsob života každého z nich... Převážně stejně to probíhá i v životě během celých dějin současné globální civilizace. Je však čas začít žít jinak — beze strachu (*strach je nejhorší nectnost*) v souladu se svědomím, svěřujíc Bohu svůj život i posmrtnou existenci:

Všichni lidé bez výjimky v Předurčení bytí (v jeho Ruském chápání) nejsou otroky ani pro Boha, ale podle Předurčení jsou Jeho svobodnými dobrovolnými pomocníky a spolupracovníky.

Nakonec budeme žít tak, abychom odpovídali Božímu Předurčení bytí Člověka...

6. — 7. říjen 2000

Překlad do SK: leden — březen 2019

Překlad ze slovenštiny do češtiny kolektiv [Konceptuál CZ](#) květen 2020

Drobné úpravy překladu do češtiny kolektiv [Konceptuál CZ](#) srpen 2022